

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

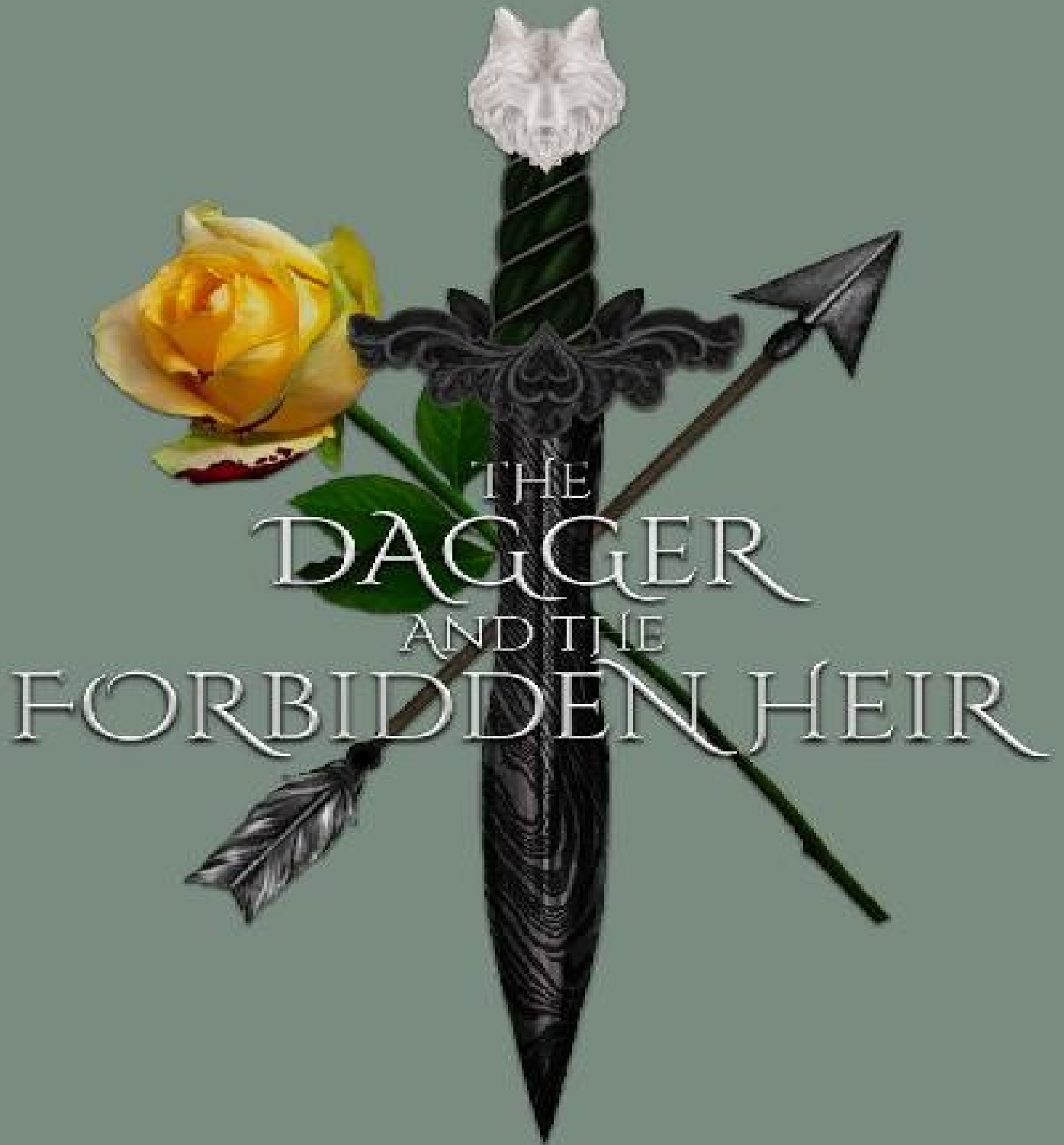
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILIA JAE

A VELYRAN REALM NOVEL
THE FORBIDDEN HEIR TRILOGY | BOOK ONE

THE DAGGER AND THE FORBIDDEN HEIR

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Hançer ve Yasak Varis | Yasak Varis Üçlemesi: Birinci Kitap. Telif Hakkı ©

2023 Emilia Jae tarafından.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Ön Kapak Resmi : Celia Driscoll

Editör: Makenna Albert | www.onthesamepageediting.com

Birinci Baskı | Ekim 2023.

Ciltsiz ISBN: 979-8-9888968-0-7

Ciltli ISBN: 979-8-9888968-1-4

OceanofPDF.com

İçindekiler

Adanmışlık

İçeriği Uyarı

Haritası

Telaffuz Kılavuzu Önsöz

1. Elianna

2. Elianna

3. Elianna

4. Elianna

5. Elianna

6. Elianna

7. Kellan

8. Elianna

9. Elianna
10. Kellan
11. Elianna
12. Jace
13. Elianna
14. Jace
15. Elianna
16. Jace
17. Elianna
18. Jace
19. Elianna
20. Jace
21. Elianna
22. Elianna
23. Kellan
24. Jace
25. Finnian
26. Elianna
27. Jace
28. Elianna
29. Elianna

30. Elianna

31. Finnian

32. Jace

33. Elianna

34. Jace

35. Avery

36. Avery

37. Elianna

38. Jace

39. Jace

40. Jace

41. Elianna

42. Jace

43. Lukas

44. Elianna

45. Jace

46. Jace

47. Elianna

48. Elianna

Teşekkür

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TO ALL THE READERS THAT ALWAYS
FELT LIKE A SIDE CHARACTER IN THEIR
OWN STORY, & WERE NEVER BRAVE
ENOUGH TO STAND UP FOR
THEMSELVES, OR BE THE HERO.
OUR TIME IS NOW.
THIS IS FOR YOU.

Adanmışlık Devam Ediyor

Celia ve Tory'ye.

Sürekli ve sarsılmaz desteğiniz olmasaydı bu asla mümkün olmazdı.
Benden asla vazgeçmediğiniz için teşekkür ederim. İkinize de sonsuza
dek minnettarım.

& aileme.

Dünyanın geri kalanı onu söndürmeye çalıştığında bile, çılgın hayal
gücümü her zaman teşvik eden kişi.

OceanofPDF.com

İçerik Uyarısı

Lütfen bu kitabın on sekiz (18) yaşın altındaki okuyucular için tasarlanmadığını unutmayın. Bu uyarı açık dil, şiddet/aşağılama, geçmişteki çocuk istismarından ve cinsel saldırıdan bahsedilmesi nedeniyle.

Yan not:

Büyükanneler dikkat etsin... Özellikle de benimki.

OceanofPDF.com

Telaffuz Kılavuzu

İsimler:

Elianna (Lia) Solus: Ellie-Ana (Leah) Soul-iss

Kellan Adler: Kell-an Add-ler

Jace Cadoria: Jayce Ka-door-ia Jameson

Valderre: Jame-es-son Val-dare Idina

Valderre: Eh-deena Val-dare Ophelia:

Oh-feel-ia

Kai: K-eye

Avery: Ay-ver-ee

Finnian: Finn-ee-an

Lukas: Luke-us

Zaela: Zay-lah

Callius: Kal-ee-us

Veli: Vel-ee

Nyra: Near-ah

Matthias: Math-thigh-as

Euphoroot: Kök için

Ruefweed: Çatı otu

OceanofPDF.com

Yerlerinize:

Velyra Krallığı: Vel-ear-ah Isla

Şehri: Eye-la

Çeto Körfezi: See-toe Bay

Ezranian Dağları: Eh-z-rain-ian

Sylis Ormanı: Sigh-liss

Alaia Vadisi: Al-eye-ah

Celan Köyü: Sell-an

Vayr Denizi: Vay-er

OceanofPDF.com

Önsöz

Kral

Acı ve ıstırap çığlıkları en uzaklardan bile duyulabiliyordu. kale arazisine ulaşır. Ophelia ilk çocuğumuzu doğurmaya hazırlanırken kalenin şifacı odasında saklanmıştı.

Dört yüz yıllık hayatım boyunca Ophelia kadar güzel birini görmemiştim. Büyüleyici, soluk yeşil gözleri, güneşin öptüğü teni ve uçuşan siyah saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Bakışlarımı ona diktiğim an Üç asır önce Şifacılar Evi'nin avlusuna girdiğimde, onun benim olması gerektiğini hemen anladım. Tek sorun, doğduğumda başka biriyle sözlenmiş olmamdı. Velyra Krallığı'nın kraliçesinin kaderini mühürlemek.

Yine de Ophelia'yı kraliçem yapardım. Tanrım, eğer yapabilseydim, yapardım. Bu, Kraliçe Idina'nın da kumral saçları ve sıcak bal rengi gözleriyle güzel olmadığı anlamına gelmiyordu ama o benim Ophelia'm değildi.

Velyra her zaman güçlü aile bağlarını ön planda tutmuştu ve Idina'nın Isla şehrinde güçlü bir Lord'un kızı olması ve Ophelia'nın bir taverna bekçisinin kızı olarak dünyaya gelmesiyle

Ailemin Idina'nın babasına ettiği yemin. Yüz elli yaşına geldiğimizde evlenmiş olacaktık ve aynen oldu. Ama ben Ophelia'yı görmeyi hiç bırakmadım. Krallığıma olan görevimin aşkımdan çok daha büyük olduğunu söyleyerek beni uzaklaştırmaya çalıştığında bile göğsümdeki ağrı buna izin vermedi.

Yaptıklarım ile ilgili olarak kraliçeye haber verme zamanı gelmişti. Ophelia hâlâ bir sır olarak kalmak istiyordu ama ilk çocuğum için istediğim hayat bu değildi. Bebek bana verilen her şeyi ve daha fazlasını hak ediyordu.

Ne kadar az göz olursa o kadar iyi olacağına karar vererek, kale toprağının şifacısı Veli'yi bu gece için eve gönderdim. Ophelia'nın kendisi de bir şifacı olduğundan, bunu kendi başına yapabileceğı konusunda ısrar etti ve sadece destek için yanında bana ihtiyacı vardı.

"İnanılmaz gidiyorsun aşkım," diye övdüm onu sıkıntıyla aldığı derin nefeslerin arasında.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum James, kraliçe... hala bundan haberi yok. Bizden. O ne yapacak? Eğer babası gibiyse, bana sahip olacak-"

"Babasına hiç benzemiyor," diye kestim. "Babasının içinde zalim bir damar vardı, Idina'da hiç böyle bir şey görmedim."

"James, neden gibi konuşuyorsun..." Bir an durakladı. "Bir... bir şey mi oldu?" Endişeyle yumuşak bir sesle sordu.

Bana böyle hitap etmesine bayılırdım. Diğer herkes bana Kral Jameson derdi. Onun lakabını duymak her zaman kalbimin sıkışmasına neden olurdu. "Birkaç gün önce oldu," diye fısıldadım. "Seni endişelendirmek istemedim-"

"Beni endişelendirmek mi?!" Alnından ter damlarken derin nefesler alarak çığlık attı. "Babası öldü mü? Ne oldu ona?"

Burun deliklerimden bir nefes verdim. "İnsanlar. Babası, erkek kardeşi ve küçük filoları Ceto Körfezi'dışındaki bir insan kolonisi tarafından tuzağa düşürüldü ve öldürüldü."

Bir gece önce kraliçe tarafından bilgilendirilmiştim. Böyle talihsiz bir olayın zamanlaması ona ihanetimi çok daha kötü hale getirecekti.

Yüzü soldu. "...Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle. Bunun için seni savaşa gönderecek, James. Bebeğimiz parçalanmış bir dünyada büyüyecek. Kan dökülmüş ve kayıplarla dolu bir dünyada. Savaş hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

O haklıydı. Karımın, akrabalarının kaybı nedeniyle savaş ilanını benim ellerime biliyordum. On yıllardır bir savaştan kaçınmaya çalışıyordum ama Idina'nın babası ölümlü ırka karşı bir savaştan vazgeçmek konusunda isteksizdi.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum Ophelia, savaşa girmeyeceğiz," diye onu temin ettim. "Lütfen endişelenme, ama doğumdan önce gidip Idina'yı bulmalı ve burada neler olduğunu ona bildirmeliyim. Her şeyle ben ilgileneceğim. İkiniz de ve güzel bebeğimiz güvende olacak. Özel korumam Lukas'ı tanıyorsun ve şu anki durumdan haberdar. Her zaman buna karşı çıkmış olsa da, sana ve çocuğumuza karşı ne hissettiğimi biliyor. Ben yokken kapıda nöbet tutacak."

Onu alnından öptüm ve Lukas'ın beni beklediği şifa odasının kapısına yöneldim.

"Bu iş nedense düşündüğünüz kadar iyi gitmeyecek..." Ağır kapıyı sessizce kapatırken Lukas iç çekerek beni selamladı.

"Idina'nın öfke düşünecek kadar hayalperest değilim," diye karşı çıktım. "Hissedeceği her türlü duyguyu hissetmeye hakkı var. Kocas, kralı, başka birine aşık. Ben her zaman aşık oldum

ve bu Idina'nın suçu değil. Onu çok sevdiğim bir arkadaşım ve ona saygı duyuyorum. Bunu dört gözle beklemiyorum ya da onu incitmek istemiyorum."

Lukas, "Sanırım ona hiç göstermediği nezaket için çok fazla kredi veriyorsunuz," dedi.

"Bana *kralienizin* kaba olduğuna inandiğınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz? Bu konuda herhangi bir örnek çok isterim," dedim onun çikolata rengi derin gözlerine bakarken.

Lukas kıkırdadı. "rnek veremem kralım. Bu sadece benim ve diğer bazı muhafızların onun etrafında hissettiğimiz bir duygu. O sizin yaydığınız sıcaklığı yaymıyor."

"Idina konusunda size söyleyecek bir şeyim yok. Ancak, Ophelia'yı koruman için sana güveniyorum. Çeyreklik."

Lukas yutkundu. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve sen benim kralım olsan da, seni asla sevgili bir arkadaşım olarak görmeyeceğim."

"Lukas, biliyorsun ki ben de seni her zaman aynı şekilde değerlendireceğim..." Arkamı dönecektim ama kolumu tutarak beni durdurdu.

Gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Bu bir onurdur, Majesteleri. Size ve yapmak üzere olduğunuz şeye saygı duymakla birlikte... Kraliçe Idina ile konuşurken lütfen dikkatli olun. Ve bunu arkadaşınız olarak söylüyorum."

Ona başımı salladım ve spiral merdivenlerden yukarı ıktım.

Doğu kanadının köşesini döndüm ve kamaramıza yöneldim. Bir saat kadar önce akşam olmuştu ve koridorlar iki yanda asılı duran meşalelerle aydınlanmıştı.

Lukas haklı olamazdı. Gerçekten gergin görünüyordu, hatta endişeli. Karım için mi? Bunca yıldır Ophelia'yla uğraşırken fark etmediğim şeyler mi vardı? *Bazı* şeyleri gözden kaçırdığıma eminim ama dişi, babası kadar kurnaz ve gaddar olsaydı bunu bilirdim. Ona isteyebileceği her şeyi sağladım. Tüm elbiseler, mücevherler, toplantılar, atlar... Aklınıza ne gelirse. Eğer isterse, onu gerçekleştirirdim. Her ne kadar kendi bencil nedenlerimle onu ilişkiyi öğrenmekten alıkoymuş olsam da, söz konusu krallığımız olduğunda onun da benim kadar adil ve özverili olduğuna gerçekten inanıyordum.

Babasının etkisi onun inançlarını bu kadar derinden etkilemiş miydi? acımasız savaş açlığı mı? Cevabı bilmediğim için nefret ediyordum ve bu benim hatamdı.

En kötüsü de kraliçenin bir çocuk, bir varis istediği için yatakta bir araya gelmemizi beklediği zamanlardı. Görevim gereği onun baştan çıkarıcılığına kapılmak zorunda kaldığımda suçluluk duygusu her zaman parçalardı.

Kraliçeyi yatak odasında, güzel makyaj masasının üzerindeki süslü aynaya bakarken buldum. Bir mekânı nasıl dekore edeceğini her zaman iyi bilirdi. Her duvarda duvar halıları ve yağlı boya tablolar asılıydı ve abartılı avizeler tavanın büyük bölümünü kaplıyordu. "Büyüleyici görünüyorsun, Idina."

Elini kaldırdı ve ateş saçlarından bir tutamı sivri kulağının arkasına sıkıştırdı ve aynadan bana gülümsedi. Gözleriyle buluşmayan, dudakları kapalı bir gülümseme idi bu. "Merhaba Jameson. Yaklaşan bu savaşla ilgili konuşacak çok şeyimiz var. Umarım Lukas'a askerlerini hazırlamasını söylemişsindir. Ben sadece

Callius'u birkaç dakika önce gönderdi. Gemileri hazırlıyor olacak," diye belirtti.

Callius. Eğer beni kızdıran biri varsa o da karımın özel muhafızıydı ve aynı zamanda deniz filomuzu da yönetiyordu. Onunla ilgili bir şeyler hep ters gitmişti ama babası tarafından atanmıştı ve karım onun yanında her zaman rahat görünüyordu, bu yüzden bunu hiç tartışmaya açmadım.

"Kraliçem, savaşa gitmiyoruz ama haklısınız. Konuşacak çok şeyimiz var."

Bakışlarının altında sıvı ateşin tutuştuğunu gördüğüme yemin edebilirdim.
"Yine mi geldin?"

Neden savaşa gitmeye hazırlanmayalım ki? Babam ve kardeşim diyarımızı kirleten insan pisliği yüzünden *öldüler*. Onlardan sonsuza dek gerekiyor." Her kelime bir öncekinden daha kesik kesikti.

"Elbette tüm insanlar ölümlerinden sorumlu tutulmamalı, Idina." Bu kesinlikle söylenecek yanlış bir şeydi.

Idina arkasını dönüp sandalyesinden kalktı ve sandalyeyi arkasından makyaj masasına çarptı. "Jameson. Sen bir kralısın. Bir *kralısın*. Ve bu dünyanın aşağılık varlıklarının üzerinize yürümesine ve ailemizin üyelerini öldürmesine izin verecek ve misilleme yapmayacak mısınız? Vermek istediğin mesaj bu mu?" diye sertçe çıkıştı.

"Tabii ki hayır!" Ben haykırdım. "Kesinlikle asker gönderebilir ve bunu yapan koloniden kurtulabiliriz ama bütün bir savaş çok fazla."

Makyaj sandalyesine tekrar otururken, "Sen bir kralın aptalısın," diye karşılık verdi. Şok içinde bir adım geri çekilirken kaşlarım kalktı. Kraliçe ya da değil, hiç kimse kralıyla bu şekilde konuşmamalıydı.

"Idina, konuşmamız gerek, baban ya da savaş hakkında değil," dedim sertçe. Başını kaldırıp bana bakmadı bile. "Dinliyorum."

"Söylemem gereken şeyi söylemenin kolay bir yolu yok ve nasıl hissetmek üzere olduğunuzu tamamen anlıyorum..." Başını bana doğru çevirdi. Bu onun dikkatini çekti.

"Ben başka birine aşığım. O hamile ve doğum yapmak üzere. Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama özür dileyerek başlamam gerektiğini biliyorum. Evliliğimizde yaptığım aldatmacalar için çok üzgünüm." Ben sinirli bir şekilde saçmalamaya devam ederken bana baktı. "Durumu ve bebeği hep birlikte çözebiliriz, ama onunla tanışmanı gerçekten çok isterim. Tanışmazsan kendimi doğru hissetmem. Zaten çok uzun zamandır kapalı kapılar ardında ikili bir hayat yaşıyorum. Biz doğum yaparken o da doğum yapıyor olabilir. konuş."

Bir kahkaha patlatmadan önce yaklaşık bir dakikalık sinir bozucu bir sessizlik geçti.

"Aman Tanrım, Jameson. *Ha*. Bu çok garip çünkü bir an için başka biriyle yattığını söylemişsin gibi geldi. Kraliçen olmayan biriyle. Söyle bana, kim daha iyi?" Eğer onun içinde bir ateş olduğunu düşünseydim Daha önce gözlerinin altındaki ışıltıyla bile. "Söyle bana *kocacığım*, az önce aşkına sahip çıktığını itiraf ettiğin bu harika kadın kim?"

Bir an donup kaldım. Bu işin iyi gitmeyeceğini biliyordum ama sözlerinin ardındaki zehrin bu kadar doğru çıkacağını beklemiyordum.

"Ophelia. Adı Ophelia ve o bir şifacı. Daha önce tanışmıştık. Evliydik ve ilişkimiz bitmeliydi. Aslında denedi ama gitmesine izin veremezdim. Ben zaten sana sözlüydüm ama bu doğuştan gelen bir şeydi. Seni seviyorum, ama o benim annem olabilir-"

"Eğer onun *eşin* olduğunu düşünüyorsan Tanrılar yardımcım olsun Jameson."

"Bu sadece-"

"Neyi?" diye tükürdü. "Gerçek mi? Lütfen, Velyra'daki en sağlam soydan gelen bir kralın köylü bir şifacıyla gerçekten çiftleşebileceğini düşünmediğinizi biliyorum. Sanki tanrılar böyle saçma bir şeyi düşünebilirmiş gibi."

"Sakın ona köylü demeye cüret etme." Yanaklarımdaki sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Hissettiğim bu öfke mi? Velyra'nın 'nazık ve adil' kralı öfke mi hissediyor?"

Ciddi misin sen? Hayır Jameson, böyle bir şey yapmayacağım. Bu durumda öfke bana ait."

Verdiği tepkiyle göğsüm acıyla gerilirken ona öylece baktım ama haklı olduğunu biliyordum.

"Gel ," dedi bir kez sandalyeden kalkarken. "Gidip şu değerli küçük piç bebekle tanışalım."

Yüzündeki gülümseme o güne kadar gördüğüm en korkunç şeydi.

Kraliçeyi endişeyle kalenin şifa odalarına götürdüm. Duyulabilecek tek topuklarının cilalı mermer zeminde çıkardığı tıkırtılardı. Son köşeyi döndüğümüzde Callius'un Ophelia'yı koruyan kapının dışında Lukas'ın yanında durduğunu gördüm. Burada ne işi vardı? Idina onun gemileri hazırlamaya gittiğini söylemişti.

"Callius," diye selamladı Idina onları, Lukas'a selam bile vermeden.

"Görüyorum ki büyük haberi duymuş olmalısın."

Callius kaşlarını kaldırdı. "Bu iyi haber mi Kraliçem?" diye sordu. "Odadan gelen çığlıkları kalenin alt katlarından duyabiliyordum. Araştırmak için buraya geldiğimde Lukas'ın kapıyı koruduğunu ve şifacıyı bulamadığını gördüm."

Bana döndü. "Şifacımız nerede, Jameson?"

Boğazımı temizledim. "Ophelia da bir şifacı olduğu için, mevcut durum nedeniyle bu kattaki tüm personeli göndermenin en iyisi olacağına karar verdik."

Hıncırca kıkırdadı ve Callius'a döndü. "Saçmalama, seni yaşlı aptal. Bu harika bir haber!" Lukas'ınki gibi benim de gözlerim büyüdü. "Kralın bir çocuğı oldu." Sesinin tüylerimi diken diken etti. Ophelia'yla bu şekilde konuşmasına izin veremezdim.

"Evet, Kraliçem. Bebek doğalı on dakika bile olmadı." Callius Lukas'ı işaret etti. "Bu adam kordonu hançeriyle kesmek zorunda kaldı. Şimdi annesiyle birlikte dinleniyor."

"O. Ne?" Kapıdan içeri daldım, Lukas da peşimden geliyordu.

Orada, Ophelia'mın kollarında, hayatımda en küçük bebek yatıyordu. Annesi ışı l ışı l gülümsüyordu.

"Görünüşe göre babam küçük Elianna'mızın doğumunu kaçırdı," dedi alaycı bir tavırla. Kızımız için seçtiğimiz isim.

"Elianna," diye fısıldadım yavaşça onlara doğru ilerlerken. "Benim güzel küçük prensesim." Uzandım ve çocuğumuzu nazikçe kollarından aldım.

Ophelia'nın gülümsemesi, kapı aralığında duran kişiye baktığında hızla kayboldu.

"Benim yüzümden bu mutlu buluşmaya engel olma Ophelia," dedi Idina, titrek mum ışığına doğru adım atarken kelimelerinden zehir damlıyordu.

"Az önce harika bir haber aldım ve kadınla tanışmaya geldim.

bir şekilde bir kralı evliliğinin dışına çıkmaya nasıl zorlayacağını öğrenmiş."

Ophelia'nın başucundan ona bakarken, "Idina, zalim olma," diye tısladım.

"Lütfen bebeğimizin yanına yaklaşmasına izin verme..." Ophelia o kadar alçak sesle fısıldadı ki

Ben bile zar zor duyabiliyordum. Şimdi ondan yayılan saf korku kokusu burun deliklerimi tıkamakla tehdit ediyordu ve kendi kalbim hızla atmaya başladı.

Sinirlerim tepeme çıktı.

Yere baktığımda çarşafta biraz kan olduğunu fark ettim. "Sen iyi misin?" diye sordum. Idina odanın öbür ucundan homurdandı.

"Evet, iyiyim, sadece doğumdan ve Lukas'ın kordonu kesmesinden dolayı. Yine de kendimi çok yorgun hissediyorum," dedi Ophelia sakince.

Önce onun yeşil gözlerine, sonra da kollarıma baktım ve kızımızın da aynı güzel bakışlara sahip olduğunu gördüm. Önce bebeğin, sonra da Ophelia'nın alnını öperken kalbim göğsümde çırpınıyordu. "Elbette, çok yorulmuş olmalısın. Sen burada kalıp dinlenirken ben Elianna'yı alıp onu temizleyeceğim." Doğrusu, bir bebeğin nasıl temizleneceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bunu onun için yapabilirdim.

Önce görünüyordu ama sonra sevgi dolu bir gülümsemeyle bana baktı. "Tamam." Sanki hâlâ emin değilmiş gibi bir an durakladı. "Eğer gerçekten istiyorsan burada kalacağım."

Idina hışımla kapıdan çıktı ve elbisesi akarak gitti. Callius da onu yakından takip etti.

"Bu korkunçtu. Kendimi korkunç bir varlık gibi hissediyorum. Benden nefret ediyor olmalı," dedi Ophelia, dudakları titreyerek.

Başımı salladım. "Kendine gelecektir, bir varis istiyor. Öfkesinin büyük bir kısmının burada yattığına inanıyorum. Aralarında hiçbir zaman bir aşk olmadı.

Queen ve benim birbirimize karşı hissettiklerimize en ufak bir benzerlik bile yok," dedim kapıya doğru yürürken. "Yakında döneceğim."

Ophelia'nın yattığı yerin birkaç kat ötesindeki banyo odasında, kızımızı banyoda yıkadım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama mutluydum. Kendimi huzurlu hissediyor ve ellerimdeki bu geleceğin ailemi ve krallığımı nereye götüreceğini görmek için heyecanlanıyordum.

Ophelia'nın çocuğumu doğurduğunu öğrendiğim andan beri zihnim sürekli olarak yavrumuzun büyüyüp Velyra için ne olacağına odaklanmıştı. O benim kanımdan geliyordu ve aklımda ve kalbimde Elianna benim varisim . Ophelia, Elianna'yı tehditlere karşı daha savunmasız hale getireceğinden korktuğu için bu fikre ilk tartışıldığında beri tereddütlerle yaklaşıyordu

çünkü uygun bir varis kraliçenin çocuğu olurdu. İçimdeki tatlı bebek Kolları içimi öyle bir sıcaklıkla doldurdu ki, birinin ona zarar verebileceği düşüncesi dayanılmaz hale geldi.

duygularım alevlendi. Kızlarımdan birine bir şey olmasına asla izin vermem.

Lukas nefes almak için göğsünü kabartarak odaya koştu. "Majesteleri, kraliçe ve Callius'a göz kulak olmamız gerektiğini hissediyorum. Onlara güvenmiyorum. Callius bebek doğduğunda yanımdan ayrılmadı ve ben de onu Ophelia'yla yalnız bırakıp bir kez olsun koşup sizi alacağına güvenmedim.

doğum gerçekleşti."

"Lukas, kraliçenin pek de yardımsever olmadığını düşündüğünü biliyorum ama-"

"Bundan çok daha azı, Majesteleri. Orada nasıl konuştuğunu gördünüz. Hâlâ tüylerim diken diken oluyor. Sözleri bir tehditle doluydu.

Callius'u alıp gitmeden önce. Başka varisin yok. O bebeği sadece yaptıklarınızın değil, ona vermediklerinizin de sürekli bir hatırlatıcısı olarak görecektir. İlk doğan çocuğunu. Bir varis," diye umutsuzca yalvardı Lukas.

"Eğer gerçekten masum bir yavruya ve annesine zarar vereceğini düşünüyorsanız, o zaman gerçekten aklınızı kaçırmışsınız demektir. Kraliçenin öfkesi haklı, zamanla yatışacaktır," dedim kızıma gülümserken.

Bir an sonra koridordan, katlar ötesinden yankılanan, yüksek sesli, dehşet dolu bir çığlık yükseldi. Kraliçe.

İkimizin de omurgaları dikleşti ve ben gözümü bile kırpamadan hareket ettim. Lukas ve ben dolambaçlı koridorlardan ve merdivenlerden aşağıya doğru hızla Elianna'yı kollarımda sıkıca göğsüme bastırdım, ta ki şifacının kapısının önünde kontrolsüzce hıçkırarak ağlayan Idina'yla yüz yüze gelene kadar. Onu görünce midem düğüm düğüm oldu.

"Yapılacak bir şey yoktu Jameson. O... biz buraya döndüğümüzde gitmişti."

Kalbim boğazıma sıçradı, . Hayır. Hayır, . Odaya dalarken Idina'yı kenara ittim ve boş yatağa baktım.

Boş... ve *kanla* kaplı. Çok, çok fazla kan. Hava ciğerlerimden söküldü.

"Nerede o?! Ne oldu? Ophelia nerede?" Hızlı sorular boğazımdan bir çığlık halinde geçti.

O sırada Callius içeri girdi. "Özür dilerim Kralım. Görmemiz gereken bir manzara olduğunu düşünmedim, bu yüzden cesedini kaldırdım. Kanamaya başladı ve çok fazla kan kaybetti. Hiçbir şey yapılamadan öldü."

"Saçmalık," diye tükürdü Lukas, dudakları hırıltıyla geriye kıvrılmıştı. Nefes alamıyordum.

"Callius'u suçlamaya nasıl cüret edersin?" Idina gözlerini Lukas'ın üzerine dikerek ona karşılık verdi.

"Oh, asla," diye karşılık verdi Lukas, sözleri buz gibi soğuktu.

Bölgede bir şifacıya ihtiyacı olmadığını ve bunu kendi başına halledebileceğini söyledi. Oradan ayrılalı daha otuz bile olmamıştı. dakikalar önce. Sadece yarım saat sonra *gitmişti*. Yalnız öldü ve muhtemelen çok korkmuştu ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu bir sevgili, bir eş ve bir dost olarak hayal kırıklığına uğrattım. Eşim gitmişti.

"...Eşim," diye fısıldadım.

"Oh, sakın buna başlama!" Idina bana tıslayarak karşılık verdi, sesi öfke doluydu.

Lukas ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmez bir halde gözlerini kocaman açmış bize ve herkesin önündeki sahneye bakıyordu.

Elianna hâlâ kollarımdayken duvara doğru büzülürken korkunç bir acı çığlığı attım, gözlerimden inançsızlık yaşları dökülüyordu.

Lukas elini nazikçe omzuma koyarak, "Merak etmeyin Majesteleri, bunu temizleyeceğiz ve burada *tam olarak* ne olduğunu anlayacağız" dedi.

Callius'a uyarıcı bir bakış atarken onu işaret etti. "Tüm bunları toplamama ve gözünün önünden kaldırmama yardım et ki biraz yalnız kalabilsin," diye tersledi onu, sesi bir saniye önce benimle konuştuğundan tamamen farklıydı.

Lukas ve Callius'un çarşafı yataktan çekip sessizce kapıdan çıkmalarını izlerken, kanlı yatağa baktım ve inkâr içinde başımı hızla salladım.

Neredeyse yalnız olmadığımı unutuyordum ki, kulağıma doğru eğilen ve karıma ait olduğunu zar zor fark ettiğim bir sesin yumuşak ve kötü niyetli fısıltısını duydum,

"Sen piç kızını alabilirsin ama ben savaşımı *ve* kanımdan bir varisi alacağım. Sözlerimi unutma Jameson."

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

137 yıl sonra.

ZEMİN hem insanların hem de Fae'lerin kanıyla kaplanmıştı. Bu, son yüzyıldır içinde yaşadığımız savaş için yeni bir şey değildi. Savaşan insanların çoğu için bu, büyükbabaları ve büyükanneleri ile başlayan bir savaştı. Babam bana savaşın gerçekten doğduğum gün başladığını söylemişti. O gün, kraliçenin intikamını almaya karar verdiği gündü. babasının ve kardeşinin ölümleri. İlk düşündüğümde onu suçlayamazdım. Eğer biri kendi babama, kralıma zarar verseydi, ben de önüme çıkan her şeyi yok etmek isterdim. Sadece bu kadar ileri gitmemeliydi.

Yüz otuz yedi yıl boyunca diyar, Rab'bin ve oğlunun ölümüne yol açan olaylardan sorumlu olmayanların kanıyla lanetlenmişti. Bugün hayatta olan ölümlüler, bu iğrenç suçları işlemek için hayatta bile olmayan atalarının günahlarının bedelini ödememeliydi. Babam bana defalarca kraliçenin savaş konusundaki tutumunun asla değişmeyeceğini söylemişti. Savaşla ilgili uzlaşısı

Kraliçe bana "piç" kızım .

asla bir ruhun önünde değil. Başkalarının önünde, onun savaşı için orduların "uygun olmayan" kaptanıydım.

Kale duvarları arasında büyürken kraliçenin benden neden bu kadar nefret ettiğini hiç anlamamıştım ama hayatımın ikinci on yılına girdiğimde kral bana her şeyi anlattı. Gerçek aşkının, öz annemin trajik hikayesini.

Anne sevgisinden yoksun büyüdüm ama neyse ki babam bunu telafi etmek için elinden geleni yaptı. Yine de hiç adil görünmüyordu; ilk yıllarımı kraliçeyi benden yıllar sonra doğan kendi çocuklarıyla izleyerek geçirdim. Kızlarının saçlarını nasıl nazikçe taradığını ve rüyalarında dehşet onları bulduktan sonra oğullarını nasıl sallayarak tekrar uyuttuğunu izledim. Bu duruma gelmem yıllarımı aldı. beni asla olduğum gibi kabul etmeyeceği gerçeğiyle yüzleştirdim.

Çocukları doğmadan önce bile, yüzüme çarpılan kapılardan, odamda tek başıma yemek yemeye zorlanmaktan ya da alacakaranlıkta bahçeye gizlice çıkmak gibi küçük suçlar için acımasızca azarlanmaktan başka bir şey almazdım.

Henüz on üç yaşındayken kraliçenin özel yatak odasına gizlice girerken yakalandığım günü asla unutamam. Sadece onun güzel saç fırçalarından birkaçını kullanmak istemiştım. Makyaj masasına oturdum, fırçayı uzun, siyah saçlarımda bir kez gezdirdim ve kafamı kaldırdığımda kraliçenin aynadan bana kaşlarını çatmış bir şekilde baktığını gördüm. Sonra beni sivri kulağımın ucundan tutarak ahıra kadar sürükledi. Oraya varınca, uşağı Callius'a ceza olarak sırtıma üç kez kırbaç vurdurdu. Acı dayanılmazdı, kraliçe gülerken tüm yere kusmama neden oldu. Daha sonra beni iki gün boyunca yemek yemeden odama kilitledi ve bir şifacıya erişimimi engelledi. O saç fırçası, yıllar sonra kendi kızının saçını okşarken izlediğim fırçanın aynısıydı.

Babam ve Lukas, Velyra'daki Lordlarla görüşmek üzere Isla'dan ayrılmışlardı. O gün neler olduğunu asla öğrenemediler ama ben hala izlerini taşıyorum.

Fae olduğumuz için, yüksek duyularımız ve hızlı iyileşme yeteneklerimiz genellikle yirmi beş yaşına kadar ortaya çıkmaz. Ondan önce bedenlerimiz neredeyse ölümlüler kadar kırılgandır.

Önümdeki savaş alanına baktım ve araziye yığılmış kanlı cesetleri ararken askerlerimi gözlemledim. Kılıcımdaki kanları pantolonumun yan tarafına sildim ve gözlerim çevremizde dolaşmaya devam ederken kılıcımı yan tarafımda kınına soktum.

Savaş başladığında Lukas kralın ordularının komutanı olmuştu ve ben de on beş yıl önce görevi devraldım. Rütbelerimdeki erkeklerin çoğunun saygısını kazanmıştım ama elbette hepsinin değil. Bazıları bir kadın kaptana asla saygı göstermezdi. Neyse ki bu konudaki aptalca düşüncelerini dışa vurmayacak kadar iyi biliyorlardı. Lukas, kılıç kaldırılabildiğim andan itibaren bana bizzat öğretmişti.

Kalenin duvarları içinde gece gündüz bir çocuk gibi eğitim aldım ve reşit olduğumda diğer erkeklerle birlikte savaş stratejisi derslerine katılmaya başladım.

Eğitim yıllarım boyunca, aralarında bir kadının çalıştığına dair inançsızlık ve düpedüz öfke fısıltılarını hep duyardım. Akranlarım tarafından sürekli yere itilir, görmezden gelinir ve alay edilirdim. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyi reddettim. Ayrıca Lukas'ın benim için yüzleşmeyi halletmesini de reddettim. Erkek stajyerler, benim onlar için onlar kadar tehdit olduğumu bilmeliydi.

Bir kadın sahada kışlarına tekme bastığında ifade hiç eskimezdi. Her zaman babam ve Lukas'ın

aynı şeyi hissettim.

Lukas, kralın onayıyla beni halefi olarak seçtiğinde, yetenek düzeyim sonunda bana saygı duyulmasını sağladı. Bununla birlikte, emrim altında olmakla ilgili gerçek hislerini gizlemeye bile çalışmayan birkaç kişi her zaman olacaktı. Onlardan daha yüksek bir rütbede olmamam, hatta onlara yakın olmamam gerektiğini düşünüyorlardı, çünkü bir şekilde kral tarafından kayırıldığıma inanıyorlardı... Onun kızı olduğumu öğrendiklerinde yüzlerinin alacağı şekli bir düşünün. Bu düşünceyle yüzümde bir sırıtış belirdi. Kıçımı yırtarak çalıştığım ve sadece kararlılık ve becerilerimle "Kaptan" unvanını kazandığım halde, bunun onun tarafından seçilmemden kaynaklandığını düşünmeleri gerçekten gülünçtü. Onlardan daha iyi olduğum gerçeğini bir türlü kabullenemiyorlardı.

"Bütün gün orada durup zaferimiz için gülümseyecek yoksa Isla'ya dönebilmemiz için arabaların yüklenmesine yardım mı edeceksin? Prenses?"

Prenses kelimesine atladım. Teknik olarak prenses olduğumu kimse bilmiyordu. Sadece bana sahip çıkan erkek Kellan'ın bana kaç kez böyle seslendiğinin bir önemi yoktu. Her seferinde sinirlerim gerilirdi.

"Ah evet, Yüzbaşı Adler! Ceset sayısı belli oldu mu?" Sayının az olması için dua ederek .

Ben kara ordularını yönetirken Kellan deniz filolarına komuta ediyordu. Savaşta sık sık güçlerimizi birleştirdik.

Bana doğru yürüdü ve dudaklarımı o kadar şiddetli öptü ki, bu beni şaşırttı ve neredeyse dengemi kaybetmeme neden oldu. Ona bakarken gözlerindeki mavinin, sert ama yakışıklı yüzüne sıçrayan kurumuş kanın aksine adeta parladığını fark etti. Kan ve

Kir ayrıca saçlarını neredeyse siyah görünecek kadar kalın bir şekilde kaplamıştı, normalde olduğu doğal, kirli sarıdan çok farklıydı.

"Adamlarımız şu ana kadar sizin saflarınızdan yetmiş iki ölü saydı, bu talihsiz bir kayıp ama şu ana kadar bulunan dört yüz altmış üç insan cesediyle kıyaslanamaz bile."

"Kesinlikle," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Her kayıp çok büyüktür."

"Bu bir savaş, Lia. Her zaman kayıplar olacaktır," dedi yüzümü nasırlı ellerinin arasına alırken. "Bunu çok acımasızca ele alıyorsun. Bu erkekler krallıkları için ölmeye ve bu dünyada kalan iğrenç insan pisliğinden sonsuza dek kurtulmaya hazırlar."

"İnsan ömrü bizimkinin çok küçük bir kısmı. Bizimle savaşan bu insanlar bu savaş başladığında hayatta bile değillerdi..." Bakışlarını tutarken ona söyledim. Bizi geri çevirip kampın toplandığı yere doğru yürümeye başladığında kolu omzuma düştü.

Savaş alanına ve adamlarımızdan geriye kalanlara bakarken kalbimin sıkıştığını hissettim. Ne kadar küçük olursa olsun, her kaybı kişisel olarak kabul ederdim. Onlar benim askerlerimdi. Onları buraya ben getirmiştım ve şimdi bazıları eşlerine ve yavrularına asla geri dönemeyecekti.

Cesetler üst üste yığılmış, göğüslerinden ve kafataslarından oklar fırlamış, uzuvları savaş için hazırlanmış yeni bilenmiş bıçaklarla kesilmişti. Sinekler bir sonraki ziyafetlerine doğru akın etmeye başlamışlardı bile. Savaş sonrası yaşananlar her zaman suçluluk duygusuna kapılmadan doğrudan bakamayacağım kadar ağırdı. Cesetleri yakmaya hazırlanırken saygılı bir şekilde üst üste yığmak için hareket eden kalan askerlerimi izledim.

Kellan birkaç dakika sessiz kaldı. "Onlar için empati kurarak konuşmamalısın. Biri sizi duyabilir ve ölümlü sempatizanı olduğunuzu düşünebilir. Onlar ilk fırsatta bizi öldürmeye çalışacak vahşi bir ırk.

anlıyorlar. Neden bizim suretimizde yaratıldıklarını sadece tanrılar bilir." Alay etti. "Büyü ya da yüksek yetenekleri olmayan daha aşağı varlıklar. Onlar kötüler ve bize de aynı şeyi yapmak için tamamen acınası bir girişimle kendilerini bu diyardan tamamen silmeye hazırlar."

"Onların da bizim için aynı şeyi düşündüğü hiç aklına gelmedi mi?" Ona ettim. "Onların suçu yok demiyorum, onlar sadece bu karmaşanın içine doğdular ve şimdi bunu hayatlarıyla ödeyecekler." Sessizce önüne bakmaya devam etti. "Sanırım ben de kralımızla aynı zihniyete sahibim."

"O zaman kraliçe için tanrılara şükürler olsun," diye karşılık verdi Kellan. Kaldırdı

Kolunu omzumdan çekti ve savaş alanının ötesinde denizde demirli duran gemisine doğru yürüdü. Arkasına bakmadan, "İsla'da görüşürüz," dedi.

Savaş alanındaki çorak araziye baktığımda, neredeyse her şeyin kalan askerler tarafından çoktan toplandığını görebiliyordum. Atlar dinlenmeyi ve yemek yemeyi bitirmişti, bu yüzden Kellan ve benim savaşın sonuçları hakkında kraliçeye rapor vermemiz gereken İsla şehrine dönme zamanı gelmişti. Tanrım, bunu yapmak için sabırsızlanıyordum.

Bu düşünce karşısında gözlerimi devirdim.

"Askerler!" Bağırdım, sesim açık alanda yankılanıyordu. Herkes bana doğru baktı. "Hepiniz cesurca savaştınız ve ben böylesine korkusuz ve güçlü savaşçılara komuta etmekten gurur duyuyorum. Şimdi eve gidelim."

Ben denize, Kellan'a doğru bakarken kısa bir tezahürat rüzgârda yankılandı. Konu insanlar ve savaş olduğunda hiçbir zaman aynı fikirde olmamıştık. Tanrılara aramızın daha da açılmaması için dua ettim.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

Isla'nın kapılarını görebilmemiz için savaş alanından neredeyse hiç durmadan üç günlük bir yolculuk yapmamız gerekmişti. Benimle birlikte askerler de bitkin düşmüştü. Çoğumuz ayrılmadan önce vücudumuzdaki kanı ve kiri yıkamak için denize girmiştik ama benim sıcak bir banyoya çok ihtiyacım vardı. Tercihen köpüklü.

Eve dönüş yolculuğunda kan kaybı nedeniyle iki askerimizi daha kaybettik. Her biri bir uzvunu kaybetmişti ve aramızda bir şifacı olmadığı için, kraliçe sayesinde, vücutlarının maruz kaldığı yorgunluk onları hayatta kalacak kadar hızlı iyileşemez hale getirmişti. Kellan ne derse desin, kendimi sonsuza dek sorumlu hissedeceğim başka ölümler de olacaktı. Kraliçenin şifacılara duyduğu nefreti, onların bakımını kendi ordularından esirgeyecek kadar nasıl haklı çıkardığını asla anlayamadım. Düşüncelerim beni tükettikçe duruma duyduğum öfke de artıyordu; ölümleri önlenebilirdi ama kanları artık kraliçenin değil benim ellerimdeydi.

Kapıların birkaç mil dışındaki tepelerden şehrimize baktım. Görmek her zaman güzel bir manzaraydı, özellikle de uzun süre uzak kaldıktan sonra

. Güneş, halkımızın evlerinin pişmiş toprak çatıları üzerinde parlıyordu. Kale tüm şehre ve Kellan'ın gemisinin çoktan yanaşmış olduğu limana bakıyordu. Kellan'ın gemisinin yanaştığı

Isla'nın eteklerindeki gecekondlu mahallelerinin karanlığı... Ne de olsa askerlerimin çoğundan savaştan döndükten sonra eğlenilecek yerlerin gecekondlu mahalleleri olduğunu duymuştum. Böyle bir şeye asla katılamayacağımdan ya da katılmayacağımdan değil. Babama oraya asla ayak basmayacağıma dair söz vermiştim... Sanki bunu yapamazmışım gibi. Kendi başımın çaresine bakabilirdim ama o hep benim için endişelenirdi. Zaten geneleve gitme ihtiyacı hissetmezdim, ama tavernaların gürültüsü eğlenilebilecekmiş gibi görünüyordu. Bununla birlikte, babam bir süredir iyi değildi, bu yüzden savaşa binmek dışında ona daha fazla stres eklememeye özen gösterdim.

Kalçalarım atımın adımlarının ritmiyle acı içinde bir o yana bir bu yana sallanırken, kral hakkında düşünmeden edemiyordum. Son birkaç aydır babamın sağlığı kötüye gidiyordu. Şifacılar nesi olduğunu bir türlü anlayamıyordu ve tek tarif edebildiği, iç organlarının yanmış gibi hissettiği idi. Böyle bir semptomu daha önce hiç duymamıştım ve açıkçası şifacılar da duymamıştı. Kraliçe şifacıların onu istediği sıklıkta ziyaret etmesine bile izin vermiyordu ve personel bunun nedenini anlamıyordu. Kraliçenin dramatik davrandığını düşündüklerini sanıyordum ama ben gerçek nedeni biliyordum

-Öz annem bir şifacıydı.

Aradan bir asırdan fazla zaman geçmişti ve hissettiği kıskançlık ve ihanet hala kim olduğunun yüzeyindeydi ve sanırım benim etrafta olmam da duruma hiç yardımcı olmuyordu.

Tanrım, ondan nefret ediyordum. Beni görmeye neden dayanamadığını biliyordum ama

Babama kapalı kapılar ardında yapılan muamele, ona saldırmamak için

varlığımın her zerresini tüketmişti. Sadece bir silahla harika değildim, aynı zamanda

Lukas sayesinde iyi yumruk atabiliyordu. Ama ne yazık ki, bu kraliyete karşı bir hareket olarak kabul edilirdi ve kralın piç kızı ve orduların komutanı olsun ya da olmasın, bu ölümle cezalandırılırdı.

İlerideki şehre bakarken yüzümde muzip bir sırıtma daha belirdi... Önce beni yakalaması gerekecekti, ama bir kez daha, babama bunu asla

Kral Jameson'ın öz annemle birlikte ona ihanet etmesinden sonra, ona istediği her şeyi verdi. Savaşı, kalede kendine ait bir oda ve vücudunun kadar çocuk, ki bu sayı üç oldu.

İlk doğan Kai'ydi ve o da en az annesi kadar çürümüştü, hatta belki daha da kötüydü. Özüne kadar zalimdi, neredeyse her zaman kale personeliyle, hayvanlarla, hakkı olduğuna karar verdiği güzel bir dişiyle ve... benimle alay ederken görülebilirdi.

Sürekli olarak derimin altına girmeye çalışıyordu. O pisliğin seviyesine inmemek için kendimi muazzam miktarda zihinsel olarak kısıtlamam gerekti.

ve ona son yüzyılda ihtiyacı olan bir ders vereceğim.

Sonra Avery geldi, ben doğduktan neredeyse yirmi yıl sonra gelmesine rağmen en iyi arkadaşımdı. Babamızın iyiliğini benimle paylaştı ve kardeş olduğumuzu asla bilemeyecek olması beni öldürdü. Avery doğduğu günden beri gerçek bir prenses gibi muamele görmüş, öyle de davranmıştı. Bunu düşününce kendi kendime kıkırdadım. Göz kamaştırıcı elbiseleriyle Şatoda salına salına dolaşmayı, muhteşem mücevherleri ve Isla'nın diğer Leydileri ile çay toplantılarını severdi, o gerçek bir prenesti. Büyük muamele görmesine rağmen, her zaman çok korunaklı olmuş ve Ama yine de macera için can atardı. Ne zaman bir seyahatten eve dönsem, ona yol hikayelerimi ve neler yaptığımı anlatmam için bana yalvarırdı.

gördüm. Bazen birbirimizle yer değiştirebilmeyi dilediğimizi ama bunun asla işe yaramayacağını düşünmek komikti. Ben prenses olmak için yetiştirilmedim.

-Ben bir savaşçı olarak yetiştirildim ve tam tersi.

Son olarak, hayatı boyunca utangaç ve sessiz bir çocuk olan Finnian geliyordu. İçine kapanıktı ve Kai'nin onu tehditkâr kaçışlarına katılmaya zorladığı nadir durumlarda, Finnian her zaman rahatsız görünüyordu ve sanki hemen Kai adına özür dilemek istiyordu.

Finn doğduktan sonra kraliçeye daha fazla çocuk yapmamasının akıllıca olacağı söylenmişti - o zaman babamı odasına hapsedmekten bıktığına inanıyordum zaten. Annem için son derece adaletsizdi, İnsanlara yardım etmeyi şifacı olacak kadar çok seven biri, doğum komplikasyonlarından kurtulamadı ama kraliçe bir değil üç çocuk sahibi oldu ve onlarla birlikte hayatta kalmayı başardı.

Yaklaştığımızda Isla'nın kapıları açıldı ve askerlerim ve ben sokaktaki tüm vatandaşların tezahüratlarıyla karşıldık, hatta bazıları havaya güzel çiçekler fırlattı. Bu bana bunu neden yaptığımızı hatırlattı; insanları korumak, yüzlerindeki gülümsemeyi görmek ve krallığımızın duvarları içinde kendilerini güvende hissettiklerini bilmek.

Elbette, eve dönmenin her zaman korktuğum bir yanı olurdu ve bu da şehit aileleriyle buluşmaktı. Kellan bana her zaman daha düşük rütbeli birinin bu yükü üstlenmesini söylerdi ama benim cevabım her zaman bunun benim sorumluluğum olduğu yönündeydi ve öyle de kalacaktı. Bu hiçbir zaman kolay olmadı ve çoğu zaman kalenin kulelerinden birindeki odama geri döner ve gecenin geri kalanında hıçkırır hıçkırır ağlardım. Yüzbaşı olduğum andan itibaren, askerlerimin kayıplarını duyduğumda ailelerini teselli eden kişi olmayı onlara borçlu olduğumu hissettim. Her ne kadar bunun bir kayıp olduğuna inansa da, Kellan aileyle görüşmemde bana eşlik ederdi.

Kendi aileleri için bile bunu yapmayı reddetmesine rağmen. Yine de bunu benim gözüme girmek için yaptığını anlamayacak kadar saf değildim.

İkimiz birlikte tüm Velyra'daki en güçlü savaşçılara komuta ediyorduk. Birbirimizi sahiplendiğimizde, tabii ki gerekçemizle ilgili fısıltılar vardı ama ikimizin birlikte olması çok mantıklıydı. Ayrıca, biz çalıştık çoğu zaman beraberdik. Yıllarca peşimden koşmadı desem yalan olur. Her zaman çok kibirli bir şekilde etrafta dolaşırdı ve elbette yakışıklı yüzü ve sert kişiliği nedeniyle Isla'nın tüm güzel Bayanları arasında popülerdi. Ancak Kellan'ın bir varsa o da ısrarcı olmasıydı. Onu bir süre yanımda sürükledim ve Kaptanlığa terfi ettikten sonra, son birkaç on yıldır yalvardığı zamanı ona vermeye karar verdim.

Lukas ve babam, büyük olasılıkla yıllar boyunca gösterdiği acımasız yöntemler nedeniyle ona karşı her zaman temkinli davrandılar ama o bana her zaman sadakat gösterdi. Bunu hiç sorgulamadım, bu da bana en azından biraz huzur verdi. Yine de beni çıldırtan bir şey varsa o da kendimi savunmama asla izin vermemesiydi; her zaman beni savunacak kişi o olurdu.

Önce vur, sonra soru sor. Bunun onurumu korumak için olduğunu söyleyecekti, ama herkes bilmeliydi ki ben kendi başıma da vurabilirdim.

Kale arazisine geri döndükten sonra, atım Matthias'ı ahıra geri götürmeye karar verdim; böylece kale siperinin ötesinde geçirdiği zorlu birkaç haftadan sonra ihtiyacı olan ekstra sevgi ve ikramı aldığından emin olmak istedim.

Ahırlar, kalenin arka tarafındaki bahçelerden çok uzakta değildi. Çiçek kokularıyla sarmalanmanın eşlik yürüyüş her zaman hoş bir manzaraydı. Matthias'a rehberlik ederek bahçenin içinden geçtik gül çalıları, süsenler ve zambaklar, bahçenin her bölümü daha nefes kesici

bir öncekinden daha güzeldi. Kalenin üzerinde bile salkım sarmaşıklar büyümüş, güney kanadındaki en yüksek kulelere kadar uzanmıştı. Bu gerçekten de benim kale arazisinin favori alanları.

Nadiren boş vaktim olduğunda, burada taş banklardan birine kralın kütüphanesinden bir kitap okumaktan keyif alırdım. O Annemin okumayı sevdiğini söylerdi ve bu, onu hiç tanımadan ondan aldığım pek çok özellikten . Hiç tanımadığınız birini özlemek garip bir duyguydu.

Ahıra vardığımızda Matthias'ın dizginlerini kapının kancalarından birine astım ama garip bir şekilde kimseyi bulamadım.

"Alo?" Zırhımın bir katını çıkarıp kılıcımı eyerinde kınına sokarken seslendim. Sabırla bir cevap bekledim ama cevap gelmedi.

Köşeyi döndüm ve yine kimseyi göremedim. "Ben Lia! Matthias'ı geri getirdim.

Yolda böyle iyi bir çocuk olduğu için ekstra ödüller ve kulak tırmalamalar." Kıkırdadım, ahır bekçilerinin bunu atlarını buraya getiren erkek askerlerden duymuş olmalarının mümkün olmadığını düşündüm.

Yine de herhangi bir yanıt alınamamıştır.

"...Bu çok garip. Herkes nerede?" Kendi kendime fısıldadım.

Birdenbire, yukarıdan, çatı katlarından birinden yüksek bir gürültü ve ayak ahırda yankılandığını duydum.

İlginç. Yanımdaki duvarda asılı duran baltalardan birini kaptım ve ilk çatı katına çıkan merdiveni tırmanmaya başladım.

"Biliyor , eğer etrafta gizlice dolaşacaksan ve gereken bir bölgede bulunacaksan, varoşlardan başlamak isteyebilirsin, yoksa... ne bileyim... Velyra kralının lanet olası kale arazisinden değil."

Bir kez daha sessizlikle karşılaştım. Bu durum sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Gözlerimi devirerek çatı katındaki bir saman fiçisinin arkasına saklandım ve birkaç dakika sonra köşeden gelen mırıltıları tekrar duymaya başladım, Arkaya doğru. "Yakaladım seni," diye fısıldadım. Sırıtarak samanların arkasından , baltayı başımın üzerinde tutarak köşeyi döndüm ve "Yakaladım seni-" diye bağırdım. Sözümü kestim.

Bana bakıyorlardı, ikisi de doğdukları günkü gibi çıplaktı... ahır bekçilerinden biri ve... *Finnian*.

Üçümüz de şimdiye kadar hissettiğim en garip sessizlik içinde birbirimize baktık. Çenem o kadar aniden düşmüştü ki sanki ayaklarımın dibinde sallanıyormuş gibi hissediyordum. Balta havada donmuş olan elimden kaydı ve yere düşerek hepimizi şaşırttı.

"Aman Tanrım, Lia! Lia, burada olmamalısın!" Finn ağladı, gözleri acı verecek kadar büyümüştü, tökezleyerek ve sendeleyerek bana doğru gelmeye başladı... hâlâ çıplaktı.

"Finnian, ne oluyor lan! Git üzerine bir şeyler giy! Bu çok iğrenç... ve tuhaf," diye bağırdım gözlerimi kapatırken.

"Şey, bu... biraz kabaydı Elianna, ama evet, hemen halledeceğim," diye karşılık verdi bana, pantolonuna uzanırken.

Doğru. Benim için o küçük bir kardeşti. Ona göre ben, hayatı boyunca kalede yaşamış bir arkadaşım çünkü kral "en sevdiği cariyesinin doğum sırasında ölen kızının" Isla'nın yetimhanesine istemiyordu. Tanrım, hakkımdaki yalanlar o kadar ustaca söylenmişti ki, gerçekte kim olduğumu kanıtlamam gerekse bile bu imkansız olurdu. Dürüst olmak gerekirse, planın benim kim olduğumu asla öğrenmemem olduğuna inanıyordum ama babam bunu benden saklayamazdı.

Derin bir nefes aldım. "Finn, özür dilerim, demek istemedim... Sanırım sadece şoktayım." Yanakları öylesine kızarmış olan diğer erkeğe baktım.

patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Onu kesinlikle daha önce görmüştüm. Yanlış hatırlamıyorsam bir ya da iki yıl önce getirilmişti. Onu tanımak için hiç zamanım olmamıştı ama Matthias onu sevmişti ve görünüşe göre Finnian da öyle.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Ben sordum.

"İki hafta!" Finn bağıırken diğer erkek "Bir yıl!" diye bağırdı. Ha.

Yakalandım. Sırtarak onlara tek bir kaşımı kaldırdım.

"Ah, tamam iyi, evet yaklaşık bir yıl oldu," dedi Finn. Geri döndü erkeğe doğru. "Ve tabii ki harika bir yıl oldu!" Erkek, gömleğinin iliklerken Finn'in saçmalamasından pek de etkilenmiş görünmüyordu.

"Tamamyyyyy," dedim, hâlâ onlara bakıyordum. "Aşık çocuğun bir adı var mı acaba?"

"Landon, Bayan. Benim adım Landon. Bunun için çok üzgünüm," diye kekeledi. "Tüm bunlar benim hatam. Lütfen Finnian'ı suçlamayın ve onu sorun."

"Aptallık etme Landon. Sen benden çok daha büyük bir ceza alırsın," diye karşılık verdi Finn ona. Yakalanmanın kimin suçu konusunda ileri geri tartışmalarını izledim. Sanırsınız ki sevgililer değil de gençlerdi. "Oh hayır... Lia, bunu Kai'ye anlatamazsın, lütfen!

Kai dışında herkes. Landon'ı bilmemeli," diye yalvardı bana, gözlerinden saf bir korku yayılıyordu.

"Bunu asla kimseye söylemem Finnian. Özellikle de Kai'ye. Ondan daha önce zalimlik gördüğünü düşünüyorsan, ben... ben bile bunu öğrenirse sonuçlarından korkarım." Onları işaret ettim. Yumuşak bir gülümsemeyle, "Ancak, ikiniz birbirinize aşık olduysanız bunun çok güzel olduğunu düşünüyorum ve ikiniz adına da çok mutluyum," dedim.

Landon başı göğsüne yakın bir yere düşerken, "Şükürler olsun," diye fısıldadı. Finnian ona uyarıcı bir bakış attı ve "Evet, endişelenme, Lia iyidir," dedi.

Sıcak, bal rengi gözlerinde minnettarlıkla bana baktı.

"Evet, şey, bu söyleniyor..." Baltayı hızla yerden kaldırdım ve tek bir hareketle elime aldım. Landon'a doğru atıldım ve baltayı boğazına dayayarak onu duvara yapıştırdım. "Eğer ona zarar verirsen, Kai sorunlarının en küçüğü olacak. Benimle uğraşmak zorunda kalacaksın," dedim kıkırdarken sesime tatlı bir zehir karışmıştı.

Finnian şakaklarını ovmaya başladı. "Tamam Lia, demek istediğini anladım."

"mi?" Toparlayabildiğim en güzel, alaycı gülümsemeyle başımı ona doğru salladım.

Landon gözlerimin içine baktı. "Bu konuda endişelenmenize gerek yok, Bayan Lia. Bu durumda zarar göreceği biri varsa o da benim."

Bu iç karartıcıydı. Ahırın duvarına sabitlediğim bedenini serbest .

"Şahsen ben ikinizin de birbirinizi incitmemenizi tercih ederim." Bana öylece baktılar - bu yine garipleşmeye başlamıştı, ben de boğazımı temizledim. "Pekâlâ, benden çok daha az bağışlayıcı biri buraya gelip ikinizi görmeden önce sizi buradan çıkaralım. Ve tanrılar aşkına, *lütfen* ilerlerken daha dikkatli olur musunuz?! Herhangi biri olabilirdim!"

İkisi de bana cevap vermedi ama tehditkâr sırtışılarını izledim.

Merdivenden indikten sonra güneşin ahır kapılarının dışında batmakta olduğunu görebiliyordum. Yakında Kellan'la birlikte kraliçeye rapor vermem gerekecekti. İki erkeğe baktım ve birbirlerinden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyorlardı. Landon'ın Finn'in ayağından küçük saman parçaları koparmasını izledim.

Matthias'a en sevdiği atıştırma lıklardan biri olan havucu yedirirken kumral saçları dalgalanıyordu. Kardeşim ve atım mutluydu, bu benim mutlu olduğum anlamına geliyordu.

"Pekâlâ Landon, seninle tanışmak harika olsa da, Finnian'ın annesiyle kesinlikle dört gözle beklemediğim sıcak bir randevum var, bu yüzden bunu bir an bitirmek istiyorum." Şok içinde bana bakarken ona sııttım. Onlara doğru yürüdüm ve beceriksizce kolumu Finn'in omuzlarına dolamaya çalıştım, bu sırada kendimi parmak uçlarımda yükselmeye zorladım.

"Duygusal destek için sevgilini çalmamı ister misin?"

"Aşkımızı bir sır olarak saklıyorsun. Ne istersen yapabilirsin. Yeter ki bir noktada onu geri getireyim," dedi Landon kollarını kavuşturup bize gülümseyerek.

"Mükemmel, istersen bu akşam daha sonra onu geri alabilirsin!" Göz kırparak söyledim.

Ahırın kapısına doğru yürürken Finn bana baktı, şimdi kolunu omzuma dolamıştı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bana hiçbir şey için teşekkür etmene gerek yok, özellikle de bunun için," dedim usulca, şatoya doğru ilerlerken.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

Finn'le birlikte kaleye geri dönmek temiz bir nefes almak gibiydi. Personel yanımızdan geçerken her biri bizi gülümseyerek karşıladı. Haftalarca yollarda kaldıktan sonra eve döndüğümde sıcak yüzlerle karşılaşmak beni her zaman ekstra minnettar hissettirmiştir. Kalenin girişi her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı. Fuayeden geçerken, büyük olasılıkla o sabah bahçeden elle toplanmış taze çiçekleri fark ettim ve tavan, paranın satın alabileceği en abartılı avizelerle süslenmişti. İçlerinde asılı duran mumlar, tertemiz mermer zeminlerden yansıyor. Burası tertemiz görünüyordu ve benim bulunduğum yerle tam bir tezat oluşturuyordu.

Şimdi *kesinlikle* o banyoyu yapana kadar dakikaları sayıyordum.

Taht odasına yaklaştığımızda Finn konuşmaya başladı, "Şimdi bana son birkaç haftayı anlatır mısın? Neler gördünüz? Birini öldürdün mü?"

Tanrım, bu sorudan nefret ederdim.

"Finn, biliyorsun ki diskten hoşlanmıyorum-" Fuayeye açılan yan koridorlardan birinden gelen tiz bir çığlıkla sözüm kesildi. Elim

otomatik olarak kalçama doğru uçtu ve Matthias'la ahırda bıraktığımdan beri artık kullanmadığım kılıca uzandı. Kahretsin. Çılgılığın yankılandığı koridora döndüm ve gözümü bile kırpamadan yere kapaklandım.

Paniğe kapılan gözlerim sonunda açıldı ve Avery'nin çilli, gülümseyen yüzünün benimkinin üzerinde asılı durduğunu, uzun, güzelce kıvrılmış kızıl saçlarının yüzümün yanlarından aşağıya sarktığını gördüm. Ona taptığım için şanslıydı.

"Avery! Aklını mı kaçırdın sen? Sana vurabilirdim!" Gülümsememi gizlemeye çalışarak yüzüne bağırdım.

"Yani evet, ama sen yapmadın," dalga geçti, üzerimden yuvarlanırken kıkırdadı.

Aşağıya baktığımda lavanta rengi elbisesinin zırhıma bulaşan kirle beneklendiğini gördüm. Hak ettiğini buldu.

"Ben olmadan Isla'nın dışındaki destansı maceranız hakkında konuşabileceğinizi düşünmenizin komik olduğunu düşünüyorum!" diye şımardı. "Şimdi, nerede

Biz...ah, evet! Son birkaç haftada neler oldu? Ne gördünüz? Birini öldürdünüz mü?" diye sordu göz kırparak.

Tanrılar, bu ikisi.

"Az önce Finnian'a da söylediğim gibi, *bu* konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum. Bunu biliyorsun," diye cevap verdim kuru bir sesle.

"Peki bu neden, Kaptan Solus?" Taht odasının kapısından gelen yankıyı duydum. Ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Solus, Velyra'da doğumda yetim kalan tüm gençlere verilen soyadıydı. Babam Valderre soyadını almamı istemişti ama kraliçe malum nedenlerden dolayı buna izin vermedi. Gerçek şu ki, bana verilen soyadımdan nefret ediyordum. Gerçekte olduğum kişi olarak asla sürekli hatırlatan bir şeydi.

Kapıya doğru baktığımda, Kai'nin yüzüne yapışmış bir sırtışıla bize baktığını fark ettim. Hem Avery'nin hem de Finnian'ın arkamda gerildiğini hissettim.

"Kai, ?" Yapabildiğim en sahte, kapalı dudaklı gülümsemeyle selamladım. Bir bana baktı. "Size daha önce de defalarca söylendiği gibi Prens Kai. Belki de bu ikisiyle oynayıyordur..."

Kardeşlerini işaret etti. "Size buradaki yerinizi bir kez daha unutturdu."

Kesinlikle hiçbir şey unutmamıştım. *Ve eğlenmedim.*

"Özür dilerim, Prens Kai." Yüzündeki sırtımayı tertemiz zeminde sürükleyerek silmeyi çok isterdim.

"Şimdi söyleyin bana, neden düşmanımızı yok etmeyi tartışmaktan hoşlanmıyorsunuz? Kraliçeniz insanları savunduğunuzu duyunca hiç hoşnut olmayacaktır. Aslında, yanılmıyorsam bu vatana ihanet sayılır."

Gözleri kardeşleriyle aynı bal rengi tonları paylaşırsa da annesininki kadar soğuk ve derinliksizdi. Avery ve Finnian kraliçenin kumral saçlarını paylaşırken, Kai'nin tıpkı benim gibi babamızın koyu kahverengi saçlarına sahip olması beni her zaman rahatsız etmiştir.

"Ben asla düşmanın yanında yer almam. Kelimeleri ağzıma tıkma küçük prens," diye meydan okudum.

Kral arkasında belirdiğinde Kai öfkeyle saldırmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Elini Kai'nin omzuna koyan Kral Jameson fuayenin karşısından bana baktı ve parlak bir şekilde gülümsedi. Geçmişte onu gördüğümde daha yavaş hareket ederek bana doğru yöneldi. Onunla yarı yolda karşılaştığımda, haftalardır gördüğüm en sıkı, en sıcak kucaklaşmayla karşılaştım. Anında, içten bir gülümseme

Birbirimizin bakışlarını tutarken ikimizin de yüzüne yayıldı ve çevredeki personelin her zamanki meraklı bakışlarını kazandı.

, diğerlerinin duymaması için dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve "Annenin gözleri. Seni özledim kızım." Kalbim sıkışmıştı ama diğerlerinin söylenenleri çok fazla merak etmemesi için onu susturdum.

"Odanızda daha sonra konuşabiliriz," dedim ona kısık bir ses tonuyla. "Önce kraliçeye rapor vermeliyim."

"Ah, evet," dedi bir kolunu benim omzuma, diğerini de Avery'nin omzuna sararken. "Hadi gidelim, benim en sevdiğim, güzel bayanlar. Siz de evlatlarım."

Hepimiz taht odasına doğru ilerlerken kalenin serin taş zemini ayak seslerimizle yankılandı.

Kraliçe Idina kürsüden bana baktı, tahtında babamın yanında oturuyordu ve üç çocuğu da yan tarafa yerleşmişti. Hepimiz Kellan'ı beklerken gözleri adeta kafatasımda bir delik açıyordu.

Böylece o da sorguya dahil olabilecekti. Onunla göz temasını kesmeyi reddettim.

Saçları, porseleni andıran yüzünü çerçeveleyen ateşli bir yoğunlukla beline kadar dalgalar halinde dökülüyordu. Kehribar rengi ışıldayan gözleri kötücül ruhuna açılan bir pencereydi. Bu, diğer iki çocuğunun bakışlarıyla o kadar çelişkiliydi ki, onlarınki sıcaklık taşıırken, kraliçenin sol

Uzun süre bakmaya cüret eden herkes vahşiliğinden tedirgin olurdu. Yüzünün kemik yapısı keskindi ve herhangi bir fae'nin imreneceği yüksek elmacık kemiklerinden , yüzünü buruşturan dudaklarına boyanmış kıpkırmızı bir renk tonuyla eşleştirilmişti. Saf kötülük tarafından lekelenmiş bir güzelliğin timsaliydi.

Taht odası her zaman partiler, balolar ve krallığın düzenlediği abartılı toplantılar için kullanılırdı, ancak dekore edilmediği zamanlarda oda çıplak ve soğuk olurdu. Idina ara sıra ceza duruşmalarını ölümlü sempatizanı olarak yakalanan herkes için bu oda. Bu oda Sonuçlar her zaman şehrin ölene kadar boyunlarından asılmakla sonuçlanırdı. Cesetler genellikle haftalarca orada bırakılır, kemik ve giysi parçalarından başka bir şey kalmayıncaya kadar kargalar tarafından didiklenirdi. Kraliçe bunun, vatandaşları bir daha asla böyle bir ihaneti düşünmeyecek kadar huzursuz edeceğine inanıyordu. Tüm bunları düşününce içimden bir ürperti geçti.

Kapı aralığında bir hareket gördüm ve Lukas'ın geldiğini ve kapının yanında nöbet tuttuğunu görerek ona doğru baktım. Ona gülümsedim, onu gördüğüm için heyecanlıydım ama aynı zamanda... Kellan hangi alemdeydi? Biliyordum.

İnsanlara sempati duyduğumu düşünerek sinirlendi, ama elbette bu onun buraya gelmesini ve zaferimizi ilan ediyordu. Bir saat önce limana vardığımda gemisini bile gördüm.

Callius kürsüde belirdi ve kraliçenin kulağına bir şeyler fısıldadı. Bu Kral'ın da dikkatini çekti.

Idina boğazını temizledi. "Görünüşe göre Kaptan Adler bize katılmayacak." Bana doğru bir bakış attı. "Ne yazık ki, bu da demek oluyor ki

savaşın nasıl geçtiği konusunda senin sözüne güvenmek zorundayım, Elianna." Kral ona hayal kırıklığı dolu bir bakış fırlattı.

"Kellan nerede?" Kürsüye doğru tereddütlü bir adım atarak hemen sordum. İstese de daha etkilenmemiş görünemezdi. "Oh, kaptanla olan romantik ilişkiniz nedeniyle onun yerini her zaman bilme hakkınız olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Gözlerim öfkeyle seğirdi. "Tabii ki hayır, Majesteleri, sadece-" "Sadece. Ne?" diye bağırdı bana.

Evet, kavgaya hazırды. Odanın her tarafına konuşlanmış personel ve muhafızların önünde asla veremeyeceğimi bildiği bir kavga. "Sadece gemisinin limana yanaştığını biliyorum ve bunun nedenini bilmek isterim. Buraya gelip zaferimizi rapor etmemesi kabul edilebilir."

Omuz silkti. "Ah, şey, görünüşe göre o zamandan beri çok meşgul Döndüğünden beri en iyi fikrin bahçede ve ahırlarda olduğunu düşünen senin aksine, onun dönüşü. Sen de öyle görünüyorsun..." Bana iki kez yukarıdan aşağıya baktı. "İğrenç."

Ahırlardan söz edilince kusacakmış gibi bakan Finn'le hemen göz göze geldim. "Özür dilerim Majesteleri. Sadece atımı ahıra getirdim ve sonra da olanları rapor etmek için buraya geldim. Bu arada bu bir zaferdi." Ses tonumdaki küstahlığı bastırmaya çalıştım ama işe yaramadı.

"Ah evet. Şey, duruyorsun, bu yüzden bir zafer gibi görünüyor," diye cevap verdi, şimdi sıkılmış görünüyordu.

Gözlerimi ona diktim. "Elbette, ne yazık ki hiçbir savaş kayıpsız olmaz. Toplamda yetmiş dört asker kaybettik.

Biz şifacıları reddettiğin için eve dönerken geçtik." Son kelimedede dişlerim sıkıca kenetlendi.

Kalan hizmetkârlardan birkaçı, parçası olmamaları gereken bir konuşmayı dinlediklerini belli ettiklerini fark ederek hızla dışarı çıkarken, taht odasının köşelerinden şaşkınlık sesleri yükseliyordu. Dilimi tutacak kadar akıllı olmadığım için kendime lanet ederken bakışlarım ayaklarımın dibindeki zemine kaydı.

"Askerlerini düzgün eğitmiş olsaydın şifacılara gerek kalmazdı Elianna. Onların ölümünü kendi ellerinizle düşünün," diye acımasızca karşılık verdi.

Kanımın sıcaklığının boynumdan yanaklarıma doğru yükseldiğini hissedebiliyordum. Tepkimi ondan saklamak için vücudumu hızla döndürdüm ve Lukas'ın bakışlarıyla karşılaştım, kraliçenin sözleri karşısında çenesinin açık kaldığını gördüm.

"Bu *kadar yeter* Idina!" diye tersledi kral. Ona doğru eğilip duyamadığım bir şeyler fısıldamaya başladığında dikkatimi tekrar onlara yönelttim. Kız ona gözlerini devirdi. Bu noktada görüşüm kırmızıyla bulanıklaşmıştı. Bir şeyi bıçaklamam gerekiyordu. Tercihen onu ya da Kai'yi.

Kraliçenin dikkati dağılmışken Avery kürsüden bana doğru koştu ve ellerim yanlarımda asılı dururken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Kral ve onun davranışları hakkında tartışmaya devam ederken kolumdan çekiştirdi ve beni kürsüden uzaklaştırdı.

Beni Lukas'ın kraliçenin söyledikleri karşısında hâlâ şokta olduğu taht odasının ön kapısına kadar götürdü. Onu geçtikten sonra beni ana merdivene götürdü ve Finnian da sessizce arkamızdan geldi.

Dördüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

EVERY personele gelip sıcak su getirmelerini emretti, böylece her zaman kıskandığım muhteşem porselen küvetinde yıkanabilecektim. Odası tam bir prensese göreydi. Her duvarda pembe halılar, her köşede mumlar, inanılmaz canlı tablolar ve odanın ortasında üç krala layık bir yatak ve hem tavandan hem de karyola direklerinden aşağı sarkan krem rengi bir gölgelik. Sadece bir kule yüksekliğinde olan ve sadece ihtiyaçlarla dolu olan sade odamdan çok farklıydı.

"Pekâlâ, banyo senin için hazır Lia, ne zaman istersen. Sadece sıcakken kullandığından emin ol," dedi Avery, duvardaki yeni sanat birine hayranlıkla bakarken. Devasa yatağına uzanıp Finn'e bir bakış attı. "Artık gidebilirsin, kız kıza konuşma vakti geldi." Sonra bana baktı ve kaşlarını hızlı hızlı oynattı.

Finnian kapıya doğru yöneldi. "Bana iki kere söylemene gerek yok. Sonra görüşürüz," dedi odadan çıkarken.

Banyo odasına doğru yürüdüm ve zırhımdan ve dövüş derilerimden kalanları çıkarmaya başladım. Günlerce aynı kıyafeti giydikten sonra vücudumun ne kadar sertleştiğini unutmuştum. Tamamen soyunduktan sonra, göğüslerimi uzun, siyah saçlarımla kapattım, görünüşe göre hala Kurumuş çamur parçaları ve Tanrı bilir içinde neler vardı ve ben yavaş yavaş sıcak, buharlı suya girdim.

"Aman Tanrım, bu harika bir his," diye seslendim ona, hâlâ yatağında yatıyordu. "En son ne zaman sıcak bir banyo yapabildiğimi bile hatırlamıyorum."

"Bu iğrenç Lia," diye alay etti.

"Hey! Dinle, haftalarca vahşi doğada vahşi erkeklerden başka hiçbir şeyle çevrili olmayan kişi sen olduğunda, o zaman gelip benimle konuşabilirsin," diye şaka yollu bağırdım. Bir cevap bekledim ama hiçbir şey söylenmedi.

Kraliçenin ölümcül tehdit nedeniyle güvenli bulmadığı şehir kapılarının ötesine hiç geçmemiş olmasının onu ne kadar rahatsız ettiğini unutmuşum. Avery'ye Isla'nın dışında ihtiyaç duyabileceği başka bir şey olmadığını söylerdi ki bu da kendi kızı hakkında ne kadar az şey bildiğini kanıtlıyordu.

"Üzgünüm Avery, güven bana, bu iş öyle sanıldığı gibi değil. Tehlikeli ve sadece insan tehdidi yüzünden değil. Dışarıda her zaman aç olan vahşi yaratıklar var. Kapıların ötesinde yetişen meyveler bile Zehirli!"

Sonra ortaya çıktı, kapının pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. "Bir eşe sahip olmak nasıl bir şey?" diye rastgele sordu ve kontrol edemediğim bir kıkırdamaya dönüşen sert bir kahkahaya boğulmama neden oldu. "Böyle bir şeye neden güldüğünü . Senin bir eşin var ama benim yok."

Ona bakarken kıkırdamalarımı yatıştırdım. "Avery, sen neden ? Benim bir eşim yok. Ben eşlere bile inanmıyorum! Onlar kadınların tek ve gerçek ikiz ruhlarını bulabileceklerini düşünmeleri için

uydurulmuş masallardır." I

tekrar kıkırdamaya başladı. "Ben bir eş bile istemezdim! Bu sadece erkeklerin zaten olduklarından *daha* da bölgeci ve aşırı korumacı olmaları için başka bahane."

"O zaman beni aptal yerine koyuyorsun. Eğer Kellan senin eşin değilse, o zaman nedir, ha?" diye sordu bana, gözlerinde normalde olmayan bir ateş vardı.

Şaka mı yapıyordu? Dürüstçe sormak istiyordum ama sanki yanlışlıkla sinirlerime dokunmuşum gibi hissediyordum. "Avery... Kellan benim eşim değil. O... o bir-" Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. "Dikkat dağıtıcı mı? Hayır! Bu yanlış kelime." Bana kaşlarını kaldırdı. Şimdi Finnian'ın daha önce yaptığı gibi saçmalayan bendim. "O benim ortağım. Hem filolarımıza komuta ediyor hem de..." Durakladım. "Diğer şeylerin yanı sıra." Ona garip bir gülümseme verdim.

"Yani, bir seks arkadaşı mı?" diye sordu.

Sesli bir şekilde nefesim kesildi. "Avery! Kesinlikle hayır, ayrıca bu cümleyi sana kim öğretti? Ladies of Isla arkadaşlarının konuştuğunu hayal bile edemiyorum." Nefes nefese kalmış inançsızlığımla birlikte şaşkınlığımı da gizlemeye çalıştım.

Kıkırdadı. "Çok şaşıracaksın."

Vay be. Tamam Isla'nın Hanımları, sanırım çay partilerinde oturup Lordlar geçerken aval aval bakmadıkları zamanlarda nasıl eğleneceklerini .

"Tamam, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama Kellan bir 'seks arkadaşı' ya da benim eşim değil. Birbirimize sahip çıkıyoruz, hepsi bu. Biz sadece birlikteyiz ve bana sadık kalacağına ," dedim saçlarımı suyun altına daldırmadan hemen önce.

"Onunla evlenecek misin?"

Yüzeye çıktıktan sonra bir an kulaklarıma su kaçtığını sandım ama bana kesinlikle evlilik hakkında sorular sordu.

"Belki, ikimizin de evlenecek tipte olup olmadığımızdan emin değilim ama mantıklı geliyorsa evet," dedim usulca ona ve kendime. Evliliği hiç düşünmemiştim. Elbette Kellan'a karşı bir aşk besliyordum ama ikimiz de her zaman önce savaşıçılarımıza komuta etmeye odaklanmıştık.

Alt dudağını ısırırken bana baktı. Küvetin yanında asılı duran havluya uzandım ve kurulanmak için kendimi yukarı kaldırdım.

Şimdi bunu çıkaramıyordum. Bir evlilik istiyor muydum? Kellan mı? Evet, aslında, eninde sonunda bunun mantıklı olacağını düşünüyorum. Ama henüz değil.

"Bütün bunlar geliyor?" Devasa, rahat yatağına doğru geri yürürken ona sordum.

"Biliyorsun, ben hayal edebileceğin her güzel eşya ve eserle dolu bir kuleye kapatılmış tipik bir prensesim. Senin yaşadıklarını asla yaşayamayacağım. Bu kapıların dışında bir hayatım yok. Ayrıca spontane aşk duygusunu da asla tadamayacağım. Eninde sonunda denizin ötesindeki bir Lord'la evlendirileceğim, orada bir eşim olup olmadığını ya da bana dayatılmadan sevip sevemeyeceğimi asla gerçekten bilemeyeceğim," diye açıkladı bana, her kelimesi bir öncekinden daha sert çarpıyordu.

Şimdi kendimi çok kötü hissediyordum çünkü o haklıydı. Bırakın şehir kapılarını, kale arazisi dışında bile neredeyse hiç hayatı yoktu.

"Çok özür dilerim, Avery. Açıkça düşünemedim. Haklısın. Ben sadece Seni kapıların dışında düşünmek sinir bozucu ama gerekirse kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum," diye fısıldadım ona, buklelerinden birini parmağımın etrafında döndürürken.

Kapıya doğru dönmek istedim ama o uzanıp bileğimi tutarak beni durdurdu. Yüzümü ona döndüm ve endişe saçan gözlerle sırtıma baktığını gördüm.

"Neyin var?" Ona usulca sordum.

"Yara izlerin." Gözlerini kırptırdı. "Ne kadar korkunç olduklarını hep unutuyorum. Çocukluğundan beri hala bu kadar derinde olduklarına inanamıyorum.

delikanlı." Transından çıktı ve bakışlarını benimkilere dikti.

Ona nazik bir gülümseme verdim. "Bahçedeki en yüksek salkım sarmaşıklara tırmanacak kadar yetenekli olduğumu düşündüğüm için bunu alıyorum!" Alay ettim. "İnan bana, üzerine düştüğüm gül çalıları çok daha kötü görünüyordu." Ona göz kırptım.

"Sana bir saniye bile inanmıyorum." Kirpiklerinden süzülen bir damla yaşı silmek için parmağını kaldırırken kıkırdadı.

Onu beslemeye devam ederken kalbim göğsümde acı içinde gümbürdedi. Sırtımdaki kırbaç izleriyle ilgili hep aynı yalanları söyledim. Bu yalan da hiç inandırıcı değildi, ama Avery, sırtında kırbaç izi görmeye alışık değildi. korkunç yaralar. Bunu kendi avantajıma kullanmak zorunda kaldım.

"Ancak, kendi yatak odama gitmem gerekiyor, eminim başımı yastığa koymadan önce biraz toz almam gerekecek," diye tekrar şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştım.

Yatakta yanındaki boşluğu okşadı. "Bu gece burada kal! Eskiden gibi yatıya kalabiliriz. Annemin asla haberi olmaz. Çalışanları göndereceğim, böylece kimse koşup ona rapor veremez." Kaşlarının arasından bana bakarken şeytani bir sırıtma yaptı.

Bir an düşündüm, gece geç saatlerde kalenin etrafında dolaştığımız ve yakalanmadan önce onun yatağına geri döndüğümüz zamanları düşündüm. "Tabii, neden olmasın? Senin yatağın çok daha En azından benimkinden daha rahat," dedim ona sırıtarak.

Pencereden dışarı baktığımda hilal şeklindeki ayın gökyüzünde yükseldiğini gördüm, bu noktada saat geç olmuş olmalıydı. Her birimiz onun etrafında yürüdük.

aydınlatan mumları söndürdük. İşimiz bittiğinde, ikimiz de onun kocaman yatağına girdik ve birbirimize baktık. O benim iki elimi de Battaniyenin altında rahatlamak için kıpırdanırken ellerini onunkilerin içine soktu. Perdelerin arasından sızan ay ışığı sayesinde yüzünün sadece yarısını görebiliyordum.

Gözlerini kapatıp başını yastığa uyuklu bir şekilde bana şöyle dedi: "Hayatım boyunca bir kız kardeşim olmasını hayal ama şimdi onun yerine sana sahip olduğum için şükrediyorum."

Kalbim onun huzurlu, dinlenen yüzüne baktım. Hayatımız boyunca ona her şeyi anlatmak istediğim pek çok an olmuştu ama bu asla gerçekleşemezdi. Bu yüzden, uykunun akşam için onu ele geçirmesini izledim.

"Ben de," diye fısıldadım sessiz bir hıçkırıkla. Ve sonra uyku benim için de geldi.

Beşinci Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

Gökyüzü pembenin yüzlerce farklı tonuna dönüşürken uyandım. Gözlerini açmaya başlayan Avery'ye baktım.

"Günaydın, günışığım!" Ona söyledim.

Son derece gürültülü bir esnemeyle kollarını başının üzerine uzatarak, "Kellan'ı bulması gereken biri için bu sabah son derece neşelisin," cevap verdi.

Ugh. Onu bulup dün kraliçeyle neler kaçırdığını anlatmakla kalmayacak, onu bulduğumda Isla'da kışına tekme .

"Beklemesi gerekecek. Dün Lukas'la konuşma fırsatı bulamadım ve onu görmek istiyorum. Benim için Nyra'ya bakıyor ve ben de onu görmek için can atıyorum."

Nyra yaklaşık on yıl önce kapıların dışında bulduğum bir kurt yavrusuydu. Sürüsü şehre çok yaklaşmıştı ve çoğunluğu koyunlarını kaybetmekten korkan çiftçiler tarafından öldürüldü. Sürünün geri kalanı

Nyra'yı birkaç gün sonra ormanda terk edilmiş halde buldum.

Kraliçe bunu öğrenince küplere bindi ve bir daha asla

bir itin koridorlarında dolaşmasına izin veremezdi. Babam benim için ayağa kalktı ve onun kalmasına izin verdi, ayrıca Avery'nin küçük tüy yumağına anında aşık olması ve annesine onu tutmama izin vermesi için yalvarması da yardımcı oldu. Nyra benim en sevdiğim şeydi.

eve dönmek.

"Ah Nyra, o küçük, beyaz kürklü bebeği seviyorum. Ne zaman Lukas'la yürürken Kai'ye rastlasa ona hırlardı, biliyor musun? Çok komik bir şeydi. Ondan korkmuyormuş gibi davranıyor ama ne zaman dişlerini gösterse içinden bir ürperti geçtiğini görebiliyorsunuz." Avery kıkırdadı.

"Güzel." Yataktan kalkıp kapıya doğru ilerlerken gülümsedim. "Onları nerede bulabileceğimi biliyor musun? Etrafta dolaşıp Idina'yla karşılaşma riskini almak istemem."

Bana baktı ve sonra güneşin gökyüzünde yükseldiği pencereye doğru baktı. "Ben olsam zindanları kontrol ederdim."

Ona göz kırptım. "Özür dilerim, ne dedin?" Bu doğru olamazdı. "Neden orada olsun ki?"

"Muhtemelen Kai'nin uslu durduğundan emin olmak için." İç çekti.

"Tamam, eğer Kai zindandaysa, o zaman bunu kesinlikle görmem gerekiyor." Kapıya giden yolun geri kalanını neredeyse sekerek geçtim.

"Düşündüğünüz gibi değil." Durakladı. "Ve ne yazık ki, gördüklerinizden hoşlanmayacağınızı biliyorum. Ben de yeni öğrendim. Kendini hazırla, Lia."

Bu garipti. Aşağıda ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi göğsümde bir batma hissi vardı. "Tamam, sonra görüşürüz."

Başıyla onayladı ve ben de kapıdan çıktım.

Kaleye doğru ilerlerken, görünmemek için elimden geleni yaptım ve kalenin altına ve zindanlara giden gizli bir merdiveni olan dış avlulardan birine doğru yürüdüm.

Bahçeye baktığımda Callius'un tamamen çiçek açmış bir manolya ağacının altında durduğunu gördüm. Göz göze geldik ve bana doğru nişan almaya başladı.

Harika.

"Callius," dedim soğuk bir sesle. Elindeki kırbacın içimden geçerken omurgamdan bir ürperti geçti.

Bir konuşmadı. Sonra beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra önümde durdu ve sırtıma başladı. "Elianna."

Garip bir sessizlik geçti. "O zaman ben yoluma gideyim," dedim devasa bedeninin etrafında dolanarak.

"Yüzbaşı Adler ile konuştun mu?" diye sordu. Arkamı döndüğümde sırtışının genişlediğini gördüm. Yüzüne bir şaplak atmayı çok isterdim.

"Bu sizi ilgilendirmez ama Kellan'ı henüz görmedim, hayır."

Artık sırtıtmıyordu. Tam anlamıyla vahşi bir sırtışa dönüşmüştü. "İyi günler Bayan Solus," dedi kollarını arkasına kavuşturup uzaklaşırken.

Bu adamın cesareti.

Sakın . Sakın . Sakın ... "Sen ve senin rütbende ya da altında olan herkes için 'Yüzbaşı Elianna Solus'. Kraliçenin kişisel muhafızı bir kaptandan daha üstün değildir. Bunu hatırlasan iyi edersin!" Bağırdım

ki bu anlamsızdı. Ona, Kai'ye ya da kraliçeye derimin altına ne kadar kolay girebileceklerini göstermeme konusunda gerçekten daha iyi olmam gerekiyordu.

Beni tamamen görmezden geldi, ama omuzlarının kıkırdayarak zıplamasını izlerken içimi bir öfke kapladı.

Şimdi, buraya asıl gelme sebebime dönelim. Asma kaplı, demir çubuklu bir kapının ardındaki gizli merdivenlere doğru ilerledim ve kale zindanlarına doğru inmeye başladım.

Buradan nefret ediyordum. Hava o kadar bayattı ki nefes almak zordu ve güçlü bir küflü su kokusu vardı. Koridorlar uzun ve dolambaçlıydı. farklı yönlere giden çok sayıda tünel vardı. Herhangi bir mahkûm kaçacak olsa, çıkış yolunu bulmak neredeyse imkânsız olurdu.

Loş meşalelerle aydınlatılmış koridorları takip ettikten sonra nihayet birkaç hücre kapısının yanında durdum. Parmaklıkların hepsi paslanmıştı ve çatlak, sızıntı yapan duvarlar boyunca büyüyen siyah küf katmanları ve hiç ayrılmamış mahkûmların kemikleri dışında boştu. Kraliçe en sevdiği cezalandırma yöntemi olarak ilgiği seçtiğinden beri bu hücreler onlarca yıldır kullanılmamıştı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Birileri en azından öldükten sonra cesetlerden kurtulmalıydı. Onları akrabalarına vermeli ya da ruhlarının tanrıların arasında dinlenebilmesi için cesetleri yakma nezaketini göstermeliydi. Bu benim çok önem verdiğim bir konuydu ve savaş alanını terk etmeden önce ölen askerlerimi bulup cesetlerini yakmayı her zaman önemsemiştim, böylece huzur içinde olabilirlerdi.

On dakika kadar daha yürüdükten sonra, koridordaki bir açıklıktan ileride belli belirsiz bir parıltı görüldü. Bu Lukas olmalı, ama o kadar aşağıda ne yapıyor olabilir? Örümcek ağını çevirdim-

Köşeyi döndüm ve gözlerim faltaşı gibi açılarak aniden durdum.

Görünmemek için hemen karanlık hücrelerden birine girdim.

Ne haltlar dönüyordu?

Yangın. Görebildiğim tek şey, yavaş yavaş sönmeye başlayan, kükreyen alevlerden oluşan devasa bir duvardı. Gizlendiğim ve en az iki yüz metre genişliğindeki açık alanda bile sıcaklığı hissedebiliyordum.

Gözlerimin tanık olduğu şeye inanmadığım için hızla gözlerimi kırptım. ateş tamamen söndü. Arka ayakları üzerinde duran, en az dört savaş atı büyüklüğünde ve kanat açıklığı gecekondur mahallelerindeki çoğu binadan daha büyük olan bir *wyvern*'di.

Huşu ve ilkel korku içime doldu, inanılmaz, beklenmedik manzaraya bakarken beni yerimde tuttu. *Devasa* bir şeydi. Devasa, blok şeklindeki kafası çivili boynuzlarla süslenmiş ve uzun boynuna bağlanmıştı. Yüzünü süsleyen pırıl pırıl parlayan altın gözler, bakışlarıyla tanrıların ruhunu bile delebilirdi. Canavarın hançer gibi korkunç dişleri vardı. Pulları oniks renginde görünüyordu ama hareket ettikçe meşale ışığı derin bir ametist tonunu yansıtıyordu. Muhteşemdi, hatta çok güzeldi. Gece gökyüzüne sorunsuzca karıştığını, bulutların arasından fark edilmeden süzüldüğünü hayal ettim.

Sonsuzluk gibi bir süre boyunca çenem düşmüş bir halde mağarayı andıran boşluğa bakakaldım, ta ki keskin, iğrenç bir kahkaha odada yankılanana ve midem anında düğümlenene kadar.

Kai.

Açık mağaraya doğru yürüdü ve yaratığa baktı. "Görünüşe göre yine tüm alevlerini tek atışta kullanmışsın. Şansıma, sen gerçekten de asla öğrenemeyecek aptal bir canavarsın." Wyvern'in boğazından çıkan derin bir hırıltı zindanda yankılandı.

Wyvernler çok nadir görülürdü, efsaneler bu türlerin içlerinde alev büyüü taşıdıklarını, ancak çok hızlı harcanırlarsa tükenebileceklerini ve vücutlarının bu tür bir gücü yenilemesinin günler aldığını söylüyordu. Görünüşe göre bazı masalların arkasında gerçekler varmış.

"Şimdi biraz daha eğlenelim, olur mu?" Kai alay etti, ses tonundan kötülük damlıyordu.

Oh, hayır. Hayır. Hayır. Kesinlikle olmaz.

"Umarım o lanet şey seni yer!" Dudaklarım hırıltıya dönüşürken hiç düşünmeden bağırdım. Ellerim hemen ağzımı kapatmak için havalandı.

Kai gözlerindeki panikle etrafına bakındı. "Aşağıda kim var?! Bunun için kelleni alacağım."

Gözlerimi devirmiştım. Gerçekten de her zaman dramatik biriydi. Yavaşça parmak uçlarıma basarak hücreden çıktım, kalçalarımı bu durumda toplayabildiğim kadar havalı bir şekilde salladım. Ondan birkaç adım ötede durdum ve parmaklarımla ona küçük bir el salladım.

"Sen," diye öfkeleni. "Burada ne halt ediyorsun Solus? Az önce geleceğin kralını tehdit ettin. Senin rütbende biri olarak böyle bir tehdidin ölümle cezalandırılacağını farkındasındır herhalde." Gözleri meydan okumayla parlıyordu.

"Seni tehdit etmedim, küçük prens. Sadece umduğumu söyledim. canavar..." Şimdi tüm dikkatini bana vermiş olan wyvern'i işaret ettim. "Seni yiyor." Gülümsedim.

"Seni onunla beslesem ve bugünlük bu kadar yeter desem nasıl olur?" diye karşılık verdi.

Omuz silktim. "Şey, sanırım ben daha lezzetli olurum, sen sadece kemik olduğun için..." Konuşmamı bitirirken kollarımı kavuşturdum.

"Dikkatli olun Kaptan. Kralınızın çok fazla zamanı kalmadı. Eninde sonunda kralınız olacağım ve sizin için birçok planım var." Babamız hakkında bunları söylediğini duymak göğsüme bir hançer saplanmış gibi hissettirdi ve irkildiğimi gizlemeye çalıştım. Wyvern Kai'ye doğru tekrar hırlamaya başladı.

"Bu kadar tehdit yeter," diye derin bir ses yankılandı girdiğim koridordan.

Arkamı döndüğümde Lukas'ın omzunda kocaman bir çiğ et parçasıyla orada durduğunu, Nyra'nın da onun yanında hoplayıp zıpladığını gördüm. Nyra'nın wyvern'e neredeyse hiç tepki vermemesine şaşırmıştım. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Prens Kai, anneniz sizi arıyor," duyurdu Lukas bize yaklaşırken.

Kai ona cevap vermedi, ben döndüğümde onu bana bakarken buldum, dudakları çatık kaşlarla büzülmüştü. "Lanet günlerini say, Elianna." Çıkışa doğru ilerledi ve yanından geçerken omzunu Lukas'a çarparak homurdanmasına neden oldu. Kai daha sonra endişeyle Nyra'nın etrafından dolaştı, Nyra sanki onun kışından bir ısırık almak üzereymiş gibi görünüyordu ama neyse ki kendine hakim oldu. Bu da benim kendim için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Kai'nin yakınlarda olduğunu artık hissedemediğimde dizlerimin üzerine çöktüm. "Nyra! Seni çok özledim, tatlı kız!" Bana doğru koştu ve yüzümü öpücükleriyle sıvamaya başladı. "Umarım Lukas için iyi olmuştundur."

"O da en az kadar uslu," diye alay etti, et parçasını wyvern'in ulaşamayacağı yere bırakırken. Bana doğru yürümek için geri döndüğünde, wyvern kahvaltısını kendine doğru sürükledi. Dev, deriye benzeyen kanatlarından birinin ucuna takılan pençesiyle ziyafet .

Kabarık, beyaz kulaklarını kaşırken ona gülümsedim. "Belki biraz daha usludur aslında."

Kıkırdadı. "Belki."

Ayağa kalktım ve bana öyle bir sarıldı ki, bir gün önce babamdan gördüğüm sarılmaya rakip olabilirdi. Kimse gerçek babamın kim olduğunu bilemediği için Lukas beni kendi çocuğu gibi yetiştirmişti. Hiç evlenmedi ya da kendi çocuğu olmadı, bu yüzden bana ailesiymişim gibi davrandı.

"Wyvern'in olayı nedir?" Temkinli bir şekilde sordum. Getirdiği et parçasını bitirirken hayvanı inceledim. Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı ve tıpkı benim gibi merakla beni izlerken kalbim neredeyse göğsümde . Wyvern sinmedi ya da saldırmak istediğine dair bir belirti göstermedi ama ateşten uzak olduğu için kesinlikle minnettardım.

"Callius ve Kai'yi buraya sık sık gelirken yakaladım ve birkaç ay önce bir gün onları takip etmeye karar verdim. Görünüşe göre, yaklaşık iki yıldır buradaymış."

"İki. Yıl mı?!" Nefesim kesildi. Zavallı yaratık. Zindana ait değildi. Vahşi doğada kalmalıydı.

Lukas içini çekti. "Nasıl ya da neden burada olduğuna dair hâlâ net bir bilgi alamadım. Sezebildiğim kadarıyla gerçek şu ki, Callius birkaç yıl önce ölümlü kampları ararken Sylis Ormanı yakınlarında bir yumurtaya rastlamış. Yumurtayı almış ve o zamandan beri burada."

O zavallı yaratık burada *yumurtadan çıktı*. Kai'nin kalpsizliği dışında hiçbir şey bilmiyordu. Bir kez daha wyvern'e doğru baktım. Kesin olan bir şey vardı ki, Kai buradayken olduğu kadar gergin görünmüyordu.

"Onlardan çok nefret ediyorum." İçimi çektim.

"Evet, biliyorum. İnan bana, Nox da " dedi ve kolunu omuzlarıma dolayıp beni ve Nyra'yı çıkışa doğru yönlendirdi.

"Nox? Adı bu mu?" Boynumu çevirip şimdi yerde bir top gibi kıvrılmış olan wyvern'e bakarken sordum, sonunda huzura kavuşmuştu.

Başını salladı. "Ben de ona öyle diyorum zaten. Aşçının kraliyet ailesi tarafından tüketilmesinin uygun olmadığını düşündüğü artık et parçalarını ona getirmeye başladım. Ben bu saçmalığa rastlamadan önce Callius onu çürümüş yiyeceklerle besliyordu."

Callius'u bıçaklamak istedim. Neden hem o hem de Kai zalim olmaktan bu kadar zevk alıyordu?

"Onlardan gerçekten nefret ediyorum," diye fısıldadım.

"Ben de, Lia. Şimdi bu cehennem çukurundan çıkalım."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

Avluya çıkan gizli merdivenlerin tepesine vardığımızda, Kellan için *endişelenmekten* kendimi alamadım. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Normalde kraliçeye vereceğı hiçbir raporu kaçırmazdı ama yine de gelmemesi, hatta gelip beni görmemesi? Bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Kellan'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Lukas'a isteksizce sordum, Nyra ayaklarımızın etrafında dolanırken yan yana yürüyorduk.

Bana babacan bir tavırla baktı ve sanki bir kez daha kendi iyiliğim için çok fazla meraklı olan küçük bir çocukmuşum gibi hissettirdi. Bu beni daha da meraklandırdı.

"Onun nerede olduğunu biliyorum, Lia. Nerede olduğunu söylemeden önce bunu seninle konuşmak istedim."

" gereken ne olabilir ki? O iyi mi?" Endişeyle sordum. "Eve dönüş yolculuğunda bir şey mi oldu?"

İç çekti. "Öyle bir şey yok. O iyi, en azından ben onu ele geçirene kadar."

Woah. Tamam, kesinlikle bir şeyler oluyordu.

"Bununla ne demek istediğini anlamıyorum," dedim ve olduğum yerde durdum. Yanımda dururken bana baktı ve gözlerindeki bakış, hissettiğim gerginliğin öfkeyle beslenen bir kızgınlığa dönüşmesine neden oldu.

"Nerede. Nerede. Nerede?" diye sordum, sabrım tükenmişti.

Tereddütlü görünüyordu, teniyle uyumlu çikolata rengi gözleri bana dikilmişti. "Eğer sana söylersem, kaçıp inanılmaz aptalca bir şey yapmayacağına dair bana söz vermelisin."

Ellerimi kalçalarımın koyarken duruşum genişledi. "Tüm fae'ler arasında böyle bir söz vermediğimi bilmelisiniz," dedim, her kelime bir öncekinden daha kırılmıştı.

Kıkırdadı. "Tanrılar bana yardım etsin. Pekâlâ, Lia. Varoşların hemen dışında görülmüş. Döndüğünden beri orada, yani önceki gün. Callius'a rapor verdi ve hemen ardından ekibinden bazılarıyla oraya gitti ve bir daha da ayrılmadılar."

Gözlerim yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. "Neden hepsi günlerce orada kalsın ki? Zaferi kutlamak için birkaç taverna ve bara gitmelerini anlayabilirim ama..."

"Hiçbir tavernada görülmedi." Lukas durakladı ve bir an için devam edeceğini düşünmedim. Kesinlikle böyle bir isteği yokmuş gibi görünüyordu. Bir nefes verdi. "Evergreen Belle'de görülmüş. Limana yanaştığından beri gözüm üzerindeydi."

Şaka yapıyordu. Öyle olmalı. Kellan'ın Isla'nın en ünlü genelevinde *günlerce* alıkonulmasıyla ilgili neden şaka yaptığını bilmiyorum ama kesinlikle bunu kaldıracak havada değildim.

Hiç etkilenmemiş bir şekilde ona baktım. "Bu hiç komik değil Lukas, bir nedenden dolayı ondan hoşlanmadığını biliyorum ama şu anda şaka yapacak durumda değilim.

an."

"Neden böyle bir şey uydurayım ki Elianna? Sana defalarca erkeğin seni hak etmediğini söyledim. O, ilk doğan prens kadar çürümüş, sen sadece orada olmasını istediğin şeyin ötesini göremiyorsun." Parmaklarıyla kabaca şakaklarını ovuşturdu. "Senin incindiğini görmeyi hiç istemedim. Bunu engellemeye çalışıyordum. Onu ne kadar tehdit edersem, yüzüne karşı o kadar tatlı davranacak, seni ona daha fazla hapsedecekti."

Nefes alamıyordum. "Bu ne zamandır oluyor?"

"Tehditler mi, hile mi?" diye sordu, hâlâ gözlerimin içine bakmayı reddederek.

Dişlerimin arasından "İkisi de," diye cevap verdim.

Bir an sessiz kaldı. "...Birbirinizi sahiplendiğiniz andan beri."

Yıllar. Yıllar geçmişti. Nasıl bu kadar kör olabildim? Ellerim iki yanımda yumruk olurken görüşüm kırmızı bir pusla bulanıklaştı. "Gidelim, Nyra."

Ayaklarımın üzerinde döndüm ve kale arazisinin ötesine ve şehre açılan kapıya doğru yöneldim.

"Tanrılar bu dişi konusunda bana yardım etsin," diye homurdandı Lukas. Bana çabucak yetişti. "Bekle, ben de seninle geliyorum!"

"Asla desteğe ihtiyacım olmayacak şekilde yetiştirildim. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Omzumun üzerinden ona ateş ettim, bunu kendi başıma halledemeyeceğimi düşünmesinden rahatsız olmuştum.

Keskin bir kahkaha onu terk etti. "Ah, biliyorum. Seni kimin böyle yetiştirdiğini unuttun mu? Onu öldürmediğinden emin olmak için seninle geliyorum... her ne kadar bunu görmeyi çok istesem de."

Dudaklarımda bir gülümseme hayaleti belirdi. "Pekâlâ o zaman." Ve sonra kapının ötesindeydik.

Normal bir günde, şehirde yürümeyi severdim, ancak mevcut durumda keyif almaktan başka bir şey hissetmedim. Isla, ya gezintiye çıkmış ya da mallarını satan tüm vatandaşlarıyla sürekli hareketliydi. Döndüğümüz her köşeden eşsiz kokular ve baharatlar geliyordu.

hem restoranlardan hem de sokak arabalarından servis ediliyordu. En sevdiğim koku elbette fırınlardan gelen taze pişmiş ekmek kokusuydu. Kesin olan bir şey vardı ki, kalçalarım kendi kendine bu kadar kalınlaşmamıştı.

Evergreen Belle tam olarak kenar mahallelerde değildi ama çok da uzak sayılmazdı. Zengin lordlar, denizciler ve tüccarlar genellikle müşteri kitlesini oluşturuyordu, ancak bazen birkaç sarhoş da oraya doğru yol alıyordu. Tabii orada olmak için paraları varsa.

Genelev Leydi Lorelai tarafından işletiliyordu. Güzel bir fae açıktı, ama bana kalırsa, güzellik sadece derideydi. O bir zamanlar Avery'nin artık arkadaşları olarak gördüğü Isla'nın hanımları. Birkaç on yıl önce Lorelai, zengin bir Lord'un değerli eşyası olmak yerine, kendisi bir Lord olmaya karar verdi. Ne yazık ki bunu, gidecek başka yeri olmayan genç kızların bedenlerini sömürerek yaptı. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor ama oraya onun için ya da onun aşağılık işini yok etmek için gitmiyordum. Oraya Kellan için gidiyordum.

The Evergreen Belle'in dev meşe kapılarına doğru yürürken nefesim kesildi. Elim kapı kolundaydı, kısa bir süre için gözlerimi kapattım.

titreyerek bir daha aldım. O gerçekten oradaydı, bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Kokusu kemerli geçitte bile kalmıştı.

"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, Lia. Şu anda öfke duyduğunu biliyorum ama bu konuda üzölmene ve yüreğinin sızlamasına izin vermende bir sakınca yok... her ne kadar o piç kurusu onun şerefine dökölen tek bir gözyaşını bile hak etmese de," dedi Lukas bana o kadar yumuşak bir sesle ki onun sesi olduğunu zar zor fark ettim.

Ona döndüm. "Biliyorum. Gözyaşı dökmeyeceğim. Haklısın, o herif bunları hak etmiyor. Sadece kendimi aptal gibi hissediyorum."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi.

Aşağıya baktığımda Nyra'nın merdivenlerden tırıs tırıs çıktığını gördüm. "Burada kal Nyra, yakında döneceğiz."

The Evergreen Belle'e girdiğimde baktığımda duvarların koyu yeşile boyanmış olduğunu gördüm, büyük olasılıkla işletmenin adına bir selam niteliğindeydi ve her pencereye oniks renginde perdeler asılmış ve kapatılmıştı. Tek ışık kaynağı yüzlerce altın renkli yakılmış şamdanlar vardı. Bazıları sanki daha önceki bir mumun üzerine defalarca yerleştirilmiş gibi görünüyordu, çünkü apliklerinden aşağıya sertleşmiş balmumu damlıyordu.

Birkaç metre öteden gelen bir ses beni ürküttü. "Kaptan Solus! Bugün sizi buraya getiren nedir? İş mi, zevk mi?"

Leydi Lorelai'ın odanın arka tarafındaki bir masanın arkasında durduğunu görmek için ona doğru baktım. Altın sarısı bukleleri beline kadar sarkıyor, korsesi onu fazlasıyla sıkıyor, solgun bedenini zorluyordu. göğüsleri çenesine kadar. Nefes alabilmesi bile bir mucizeydi.

Bana kuşkulu bir bakış attı. Neden burada olduğumu *çok* iyi biliyordu. "Merhaba Lorelai, seni görmek ne güzel. Burası hep böyle karanlık mıdır?" Elimle işaret ettim.

evreleyen duvarlara. "Yeniden dekore etmeyi düşünebilirsiniz. Farkında mısın ama dışarısı gündüz vakti." Ona sııttım.

Lukas kahkahasını bir öksürükle bastırmaya çalıştı ama Lorelai'ın gülümsemesinin ardındaki kızgınlığın yüzüne yansıdığını görebiliyordum. "Buna gerek olacağını sanmıyorum Kaptan. Müşteriler bunu seviyor gibi görünüyor. Sizce de öyle değil mi Sör Lukas?"

Lukas bu sefer gerçekten boğuldu ve şimdi ben de üzereydim. Ona bir göz attım ve yanakları hemen parlak bir pembeye dönüştü ve gergin bir şekilde boynunu kaşıdı. Erkekler.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum, Leydi Lorelai." diye konuşmak için sesini topladı.

"İlginç," dedi, bizi kapıdan geri atmak üzereymiş gibi görünüyordu. Bir kez daha benimle yüzleşmek için döndü. "Sana bir soru daha soracağım sizi müessesemden uzaklaştırmadan önce. İş için mi yoksa zevk için mi buradasınız?"

Lukas'a baktım ve bakışlarının odanın köşesinde saklı duran merdivene kaydığını gördüm. Dişlerini sıkarak bana döndü ve başını salladı.

Lorelai'ın önündeki masanın üzerine bir kese para attım. "İş. Buraya iş için geldim."

Elimin altındaki keseyi kaptığı gibi sırtıışı kulaktan kulağa yayıldı. "Merdivenlerden yukarı, soldan üçüncü kapı," diye duyurdu, zarif parmaklarıyla bana alaycı, küçük bir el sallarken. "İyi eğlenceler."

Yedinci Bölüm

OceanofPDF.com

Kellan

KAFAM İKİYE BÖLÜNECEKMİŞ GİBİ HİSSEDİYORDUM.

Vücudumdaki rom miktarı bir savaş atını öldürmeye yeterdi. Odayı neredeyse tamamen karanlıkta bırakan perdelerin arasından küçük bir ışık sızıyordu. Yatağın dayandığı duvara doğru baktığımda bronzlaşmış, çıplak, uzun siyah saçlı bir bedenin yastıkların üzerine yayılmış olduğunu gördüm.

Sırıttım. Son iki gece çılgıncaydı; biralar, kavgalar ve sayılamayacak kadar çok fahişeyle doluydu. En iyi tarafı da Lia'nın asla Callius'un yerimi tespit ettiği için teşekkür ederim.

Onu uyandırmak için dar bir şaplak attım ve Lorelai'ın ona ve diğerlerine çok iyi öğrettiği o sahte küçük sesiyle kıkırdamaya başladı.

Kollarını uzattı ve üzerimde sürünmeye başladı, dudaklarımı öptü ve boynumdan ve göğsümden aşağı doğru ilerledi. Uzun, zarif bacaklarının izin verdiği kadar sıkı bir şekilde bana sarıldı ve oturdu, göğüslerini Yüzümün önünde güzelce tünemişti. Birini sabitlerken hınzırca sıırıttım.

Meme uçlarını dişlerimin arasına aldım, ama göz ucuyla kapının yanındaki gölgelerde bir hareket gördüm.

Dikkatimin başka bir yere kaydığını görünce arkasını dönüp arkamızdaki bir figürün gölgesini gördü ve yüksek sesle çığlık atarak üzerimden yere yuvarlandı.

Yanımdaki siyah perdeleri tuttum ve çırparak açtım. Sabahın geç saatlerinde odaya güneş ışığı vuruyordu. Gözlerimi kör edici ışığa için defalarca kırptırdım ve *Lia*'nın odanın kapısının yanındaki masanın üstünde oturmuş, bir gece önce bıraktığım hançerle tırnaklarını görünce dehşete kapıldım. Bana doğru baktı ve yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümseyerek hançeri selamlamak için bana doğru sallamaya başladı.

Sikeyim.

"Ca-kaptan Solus! Burada ne yapıyorsunuz? Size yardımcı mıyım?"
Fahişe kekeledi.

Ben orada donmuş bir şekilde otururken *Lia*'nın gözleri hiç ayrılmadı ve üzerime salınmak üzere olan bu boktan fırtınadan kurtulmak için nasıl bir bahane bulacağımı düşündüm.

"Çık dışarı," diye emretti, sesi buz gibi soğuktu.

Lorelai'nın en sevdiği ödülü yatağın üzerindeki çarşafı yırtıp kendi üzerine sardı ve kapıyı çarparak dışarı fırladı.

Boğazımı temizledim. "Merhaba prenses, ne-"

Gözümü kırpmaya fırsat bulamadan ayağa kalktı ve hançeri boğazıma üzerime çıktı. "Sakın o cümleyi bitireyim deme," diye tıslayarak sözümü kesti.

Çifte lanet. Bunun için Callius'u öldürebilirim. Onunla alay etmeyi sevdiğini biliyordum ama ona burada olduğumu söylemek? Piç kurusu.

"Sence de bu biraz dramatik değil mi Elianna? Tanrım, biraz sarhoş oldum ve buraya geldiğimi hatırlamıyorum. Dürüst bir hataydı. Bir daha asla yapmayacağımdan emin olduğum bir hata." Yalanlar dişlerimin arasından zahmetsizce kayıp gitti.

Bir an bana baktı. *Bu doğru, o küçük güzel yüzüne söylediklerime inan.*

"*Günlerdir* burada görevliyken buna gerçekten inanmamı *mi* bekliyorsun?" Görünüşe göre yalanlar başlangıçta söylediğim kadar yumuşak değilmiş.

düşündüm. "Kraliçeye vereceğın raporu kaçırdın. Benden ne kadar nefret ettiğini bildiğın halde beni kurumaya bıraktın ve burada olduğun süre boyunca..." Durakladı. "Aletin başka bir kadının ağızındayken!"

Hançeri tenime daha sıkı bastırdı ve boynumdan aşağı bir kan damlası süzüldü. "Bu tür bir dili ne zaman kullanmaya başladınız bilmiyorum prenses ama bir hanımefendiye hiç yakışmıyor," dedim.

"Bana prenses deme," diye çıkıştı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bana Kaptan Solus diyebilirsin, tıpkı ilerleyen herkes gibi." Hançeri tereddütle boğazımdan çıkardı ve kapıya doğru hışımla yürüdü.

Pantolonumu kaptım ve takip ederken agresif bir şekilde düğmelerini iliklemeye çalışarak pantolonumu çekmeye başladım. "sahiplendiğimiz halde sana neden böyle hitap ettiğimi bilmiyorum." Yüzümü kurtarmaya çalışıyordum ama işe yaramadığını görebiliyordum.

Kapıyı öyle bir şiddetle açtı ki, menteşelerinden sandım. Kapıda kimin durduğunu görünce ben de en az onun kadar öfkelen dim.

"*Onun* burada ne işi var?" Gözeneklerimden sızan öfkeyle Lukas'ı işaret ettim.

Lukas tek bir kaşını kaldırdı. "Ben şu anda senin sorunlarının en küçüğüyüm, evlat."

Bunun için onu öldürürdüm. Ve Lia'yı buraya getirdiği için. Callius'un bununla hiçbir ilgisi yoktu. Şimdi bu boktan muhafızın beni hâlâ izlediğini görebiliyordum. Bu hiç hoşuma gitmemiştir.

Lia hançeri aldı ve bıçağı birkaç dakika önce üzerine tünediği masanın tahtasına sapladı.

"İşimiz bitti. Kapıların ötesindeki bir sonraki görevimizde görüşürüz Kaptan Adler," diye tükürdü bana.

Ve sonra gittiler.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

Şatoya geri dönerken tüm yürüyüş boyunca başım dönüyordu. Kellan'ın bir kadınla yattığı gerçeğini bile zar zor idrak edebiliyordum. fiziksel olarak görmeyi bırakın, arkamdan iş çeviriyordu. Ayrıca gözlerimin içine baka yalan söylemeye çalışması... durum mide bulandırıcıydı. En büyük endişem, bundan sonra ordularımızı nasıl birlikte komuta edeceğimizdi. Tanrılar Savaş stratejisi konusunda beni daha önce pek biliyordum ve askerlerimle ilgili söylediklerine itaat edeceğimi düşünüyorsa lanetleneceğim. Bu eğlenceli olacak.

"?" Lukas omzumu sıvazlarken sordu.

Omuz silktim. "Oh, ben iyi olacağım. Yine de bunun askerlerimizi nasıl etkileyeceği konusunda endişeliyim."

"Ordunuzdaki askerleriniz size sadıktır." Hepsinin öyle olmadığını bildiğim için omuz silktim. "Eğer Kellan'la aynı fikirde değilseniz, en iyisi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapın, size sadık olanlar sizi takip edecektir," dedi.

İyi noktaya değindin. "Haklısın." Ona gülümsedim. "Yine de gidip kralla biraz vakit geçirmem gerekiyor. Dün taht odasındaki felaket dışında onu neredeyse hiç görmedim."

"Kraliçe Idina'nın size söylediklerine inanamadım. Bana doğru gelmedi. Umarım bunun gerçeğin yakınından bile geçmediğini biliyorsunuzdur. Savaş başladığından beri ordunun şifacılarını reddetti ve biz de şanslıyız ki sayılar, yaşamlarla ilgili olarak spektrumun alt ucunda yer almıştır kayboldu." Lukas bir an bana baktı. "Kraliçe nefretin kalbini izin verdi. Kral hâlâ onun gerçek yüzünü göremiyor. Senin doğduğun gece ona anlatmaya çalıştım."

Yüzüne bakamadım. "Annemi tanır mıydın? Nazik biri miydi?"

"Onu şahsen hiç tanımadım ama baban onu çok severdi. Doğduğun gece yanındaydım, göbek bağını bile ben kestim, ama o kısa süre içinde, kollarında sana bakışından anladım ki Altın gibi bir kalbi vardı ve seni sonsuz severdi." İç çekti. "O gece senin hatan değildi. Sen daha dünyaya yeni gelmiş bir bebektin." Devam ederken gözyaşlarını tutmaya çalıştım: "Baban seninle ve olduğun korkusuz liderle gurur duyuyor. Ben de öyle."

Şimdi gözyaşları akmaya başlamıştı. "Her şey için teşekkürler Lukas." bir damla gözyaşını silerek, "Bana teşekkür etmene gerek yok, Lia. Sen ve baban benim için çok değerlisiniz. Kraliçenin bir şekilde kötülükleriyle lekelememeyi o iki küçük kızıl saçlıya bile çok düşünüm."

Ona gülümsedim. "Evet, bu ikisi iyi sanırım," dedim göz kırparak.

Şatonun girişinde yürürken ağır bir kahkaha attı. "Git babanı gör.

Kendisi pek iyi değil ama Veli gizlice

ve kraliçenin bilgisi olmadan onu görmek. Umarım yakında bazı cevaplar alabiliriz."

Veli. Birinin yanında kendimi çok sık huzursuz hissetmezdim ama onun varlığı her zaman tüylerimi diken diken ederdi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel fae'lerden biriydi, ama her zaman başka dünyalara ait bir aura taşırdı.

Ayrıca kralın sırf karısıyla tartışmamak için kendi lanet olası odasına bir şifacıyı gizlice sokmak zorunda kalmasının kulağa ne kadar saçma geldiğini bildiğini umuyordum.

Şifacılar son birkaç on yıldır Isla'da çok az sayıda kalmıştı. -Kraliçe bir zamanlar şehir meydanının yakınında bulunan Şifacılar Evi'ni kapattığından beri. Tıp gelenekleri artık bilgiyi canlı tutmak için ebeveynden çocuğa aktarılıyordu. Kraliçenin haberi var mıydı, yok muydu, hiçbir fikrim yoktu ama kalan gizli şifacıların meseleyi kendi ellerine almalarına sevinmiştim.

Ona başımı salladım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Neyse ki babamın kamarası ben doğduğumdan beri kraliçeninkinden ayrıydı. Babamla birlikte orada çok sık bulunmazdı, bu yüzden neyse ki bugün onunla karşılaşma ihtimalim düşüktü.

Yüzyıldan uzun bir süre önce o gün personelin fısıltılarının nasıl olduğunu hep merak etmişimdir. Bir kraliçe kendini kralın yatak odasından çıkarıyor.

Kalıcı olarak mı? Büyük bir skandal olmalı.

Yatak odasına açılan devasa demir kapıyı çaldım ve içeri girmemi tavsiye eden neşeli bir ses duydum. Dudaklarımda anında bir gülümseme belirdi.

Ayağa kalkıp bana doğru koştuğunda bir masada oturuyordu ve beni yine sevgi dolu bir kucaklamayla selamladı.

Gözlerimin içine bakarken yanaklarımı iki avucunun arasına aldı. yine gözyaşı döküyordu ve "Elianna'm sonunda eve döndü. Seni çok özledim, tatlı kızım."

"Merhaba, Majesteleri," diye karşılık verdim ona. "Ben de sizi özledim." Güldü. "Lia, burada bana böyle hitap etmene gerek olmadığını biliyorsun." "Özür dilerim, alışkanlık işte," dedim odaya göz gezdirirken.

Odalar kraliyet ailesi için inşa edilmişti; duvarlar boyunca bordo ve altın rengi duvar halıları, her birinin arasında asılı kılıçlar ve cilalı baltalar gibi çeşitli görkemli silahlar vardı. Oda güneş ışığı ile doluydu, The Evergreen Belle'in tam tersiydi. En sevdiği kişisel dokunuşun, iki karyola direğinin arasına yerleştirilmiş siyah kaplamalı bir geyik başı olduğunu biliyordum.

"Keşke şu korkunç görünümlü şeyden kurtulsanız." Bineği işaret ettim.

Bana aval aval . "Artık onun büyükbabanın olduğunu biliyorsun. O da Odanın ortasından bile kaldırsam beni mezarında lanetler!" diye dalga geçti.

Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. "Ah evet, eminim nedeni budur, sevdiğin gerçeği değil."

"Oniks geyiği gibi nadir bulunan, muhteşem bir yaratığın yatak odamda bulunmasından hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Kendi dramatizmine kıkırdadı. "Gel buraya, bende

Sana vermek istediğim bir şey var!" Odanın derinliklerine doğru onu takip etmemi işaret etti.

Boynunda asılı duran anahtarla komodininin bir çekmecesini açtı. Çekmecenin içinde kırmızı bir kurdeleye sarılmış uzun bir kutu vardı. Babam yumuşak bir gülümsemeyle kutuyu bana uzattı.

"Nedir bu?" Gergin bir kıkırdamayla sordum.

Omuz silkti, kahverengi, omuz hizasındaki saçları da onunla birlikte hareket etti. "Açıp görmeniz gerekecek."

Ona sırtıttım ve şakacı bir şekilde gözlerimi devirerek yatağının ayak ucundaki kanepeye doğru ilerledim ve oturdum. Ben kurdeleyi çözerken o konuşmaya başladı: "Umarım seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyorsundur, sadece kızım olduğun için değil. Çok güçlü bir kadın olarak yetiştin, ordularımıza komuta ediyorsun ve askerlerimizi savaştan eve dönerken yönetiyorsun. Bu basit bir görev değil."

Dekoratif kutunun içine baktığımda şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı hançeri görünce nefesim kesildi. Demir bıçak gece gibi siyahtı ve üzerinde cilalı obsidyenden oyulmuş girdaplı desenler vardı. İnanılmaz detaylarla işlenmiş parlak kabzası o kadar koyu bir zümrüt yeşiline boyanmıştı ki, sabah güneşinde yansıyana kadar bıçağın siyahlığını andırıyordu. Fark ettiğim son özellik kalbimin neredeyse göğsümde durmasına neden oldu. Kabzanın en tepesinde, beyaz boynuzdan oyulmuş bir kurt başı vardı.

"Nyra," dedim titrek bir fısıltıyla.

Masanın üzerinde olduğunu fark etmediğim şarap bir yudum aldı. "O yavruyla paylaştığınız bağ gözünüzden kaçmıyor. Mükemmel bir dokunuş kattığını düşündüm."

"teşekkür ederim," dedim kollarımı ona dolayıp sarılırken. "Bu şimdiye kadar aldığım en harika hediye. Her zaman yanımda taşıyacağım."

otururken homurdandı. Hissettiği acıyı gizlemeye çalıştığı belliydi. "Şifacılar bir sorun bulamadılar mı? Lukas bana Veli'nin seni görmek için gizlice buraya geldiğini söyledi."

"Her zaman koca ağzı vardı," dedi kıkırdayarak. Ona bir bakış attım. "Cidden, neler oluyor?"

Kral içini çekti ve sonra, "Lia, Veli bilmiyor. Bilinen tüm zehirler için test yaptırdım. Hepsi negatif çıktı. Bu noktada, Bunun iç organlarımı biraz gevrek bırakacak bilinmeyen bir hastalık olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Ona göz kırptım. "Evet, bu boktan şaka girişimini ciddiye bile almayacağım," diye cevap verdim, mümkün olduğunca etkilenmemiş gibi görünerek. "Ama Veli bunu anlayamazsa..."

"Onun sihirli bir dokunuşu var, biliyorsun." Bana baktı ve hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Ah, biliyorum. Doğduğumdan beri sadece ona güvenmenin sebebi bu." Kollarımı kavuşturdum ve ona küçük bir sırtış attım.

Keder yüz hatlarını yutmuştu ve Veli'den başka güvendiği tek şifacının annem olduğunu fark ederek neredeyse yüzümü buruşturacaktım.

"Özür dilerim," dedi birkaç dakika süren dayanılmaz sessizliğin ardından. "Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Her geçen gün daha da kötüleşiyor ve yakında yatağımdan çıkamayacağımdan korkuyorum. Sabahları uyandığımda en kötüsünü . Sanki bir gece önce sıvı bir alev yutmuşum gibi."

Bu çok tuhaftı. "Rutininizden başka bir şey değişmedi mi?"

"Hayır, her gece yatmadan önce bir kadeh şarap içerim, genellikle sadece bir kadeh. Uyumama yardımcı oluyor ama bunu sen doğmadan önce de yapıyordum."

"Evet, hatırladığım kadarıyla. Belki de azaltmalısın," dedim sırtarak. Korktuğum şeyi söylemeden önce bir süre konuşmadı. "Idina'nın dün seninle konuşma şekli için özür dilerim. Bu doğru ve olayın ardından onunla özel olarak konuştuğumu bilmeni isterim."

"Nefesini boşa harcamanın bir anlamı yoktu, baba. Benden nefret ediyor ve bu asla değişmeyecek," dedim kuru bir sesle. "Beni tutmaya karar verdiğin anda kararını vermişti."

"Hayatımda senin istenmediğin bir an bile olmadı Elianna. Seninle daha fazla gurur duyamazdım. Seni varisim olarak beni her gün öldürüyor."

Keskin bir kahkaha attım. "Saçmalama, ben asla yönetmeye uygun biri olamam."

"Tanıdığım herkesten daha formdasın." İç çekti. "Kai, oğlum olmasına rağmen büyük bir kral olamayacak ve ben bu diyardan ayrıldıktan sonra her gün krallığım için korkuyorum."

Ona şaşkın şaşkın baktım. Benim yanımda Kai'den hiç bahsetmezdi, ben de bundan hiç şikayet etmezdim çünkü nadiren ondan bahsetmeye çalışırdım.

Devam etti, "Erkek çürümüş, Elianna. Bunun farkında olduğunu biliyorum ve bunu daha önce dile getirmeliydim. Nerede hata yaptığımı asla bilemeyeceğim ama Lukas'tan çocukluğundan beri onun hakkında duyduğum raporlar rahatsız edici. Hatta yaptıklarını uzaktan izleme cüretini kendimde buldum. Eğer sana karşı zalimce davrandıysa, çok üzgünüm Lia. Bir kral olmak ve dört çocuğumdan üçünün iyi kalpli olduğunu bilmek, ancak varis olacak kişinin zalimlikle dolu bir ruha sahip olması sinir bozucu."

Nutkum tutulmuştı. Bu sözlerin babamın, yani *kralın* ağzından çıktığına inanamıyordum.

"Kai'nin davranışlarının sorumlusu kraliçe. Küçüklüğünden beri izin verdi," dedim ona.

"Şimdi, Elianna, Idina'nın bazı davranışlarının sorgulanabilir olduğunu ve bunların önemli bir kısmının kesinlikle zalimce olduğunu biliyorum, ancak yıllar önce ona neler yaşattığımı unutma."

Bunu söylememem gerektiğini biliyordum ama dökmem gerekiyordu. "Baba, ben doğmadan önce bile kraliçenin kötü niyetli olduğuna dair söylentiler duymuştum. Ona eylemlerinde çok fazla hoşgörü gösterdin ve o da küçük bir grup ölümlünün eylemleri yüzünden sayısız ölümle sonuçlanan bir savaşa sürüklendi." Durakladım ama devam etmeme izin verdi. "Son insan da yok olana ve ırklarının soyu tükenene kadar durmayacak. Bu doğru değil, onların kendi toprakları var. Barışımızı tehdit eden bireyleri yok etmekten yanayım ama insanlar savaş başladığında bugün hayatta bile değillerdi. Onların yaşam süreleri bizimkinden çok daha kısa."

Kraliçeden gerçekten hoşlanmadığının her zaman farkındaydım ama benim ve krallığın iyiliği için sessizliğini korudu. Gerçek duygularını yapmacık bir gülümsemenin ardına saklamak zorunda hissetmesinden her şeyden çok nefret ediyordum.

Gözlerini hüznü kapladı. "İşte tam da bu yüzden zamanda geriye gidebilmeyi ve seni gerçekte olduğun ve olman gereken kişi olarak dünyamıza tanıtabilmeyi diliyorum. Bu benim en büyük pişmanlığım ve her zaman da öyle kalacak." Gözleri yavaşça yaşlarla doldu. "Krallığınıza ve orada yaşayan tüm ırklara sadık, adil bir kraliçe olurdunuz."

Alt dudağım titremeye başladı. Sadece ona karşı bu kadar savunmasız olabilirdim... bir de Lukas'a karşı sanırım. "Buna inanmana sevindim baba, ama halk piç bir kızı asla varis olarak kabul etmez."

"Kendinden bir daha asla böyle bahsetme," diye tersledi ve beni hazırlıksız yakaladı. "Sen bu dünyaya tanıdığım en yoğun ve en güzel aşkla geldin. İstediyimi kabul ederlerdi ve eğer doğduğunda sana varisim adını verecek cesaretim olsaydı, bugün her şey çok farklı olurdu." İçini çekti. "Her şey olduğunda annen Ophelia'nın eşim olduğuna inanıyordum ama eşlerin birbirlerinin acısını hissetme yeteneği vardır. O orada yatarken, ölürken hiçbir şey hissetmedim. Ve içten içe onun benim *gerçek* eşim olmadığını fark etmiş olsam da, tüm niyet ve amaçlar için o benim eşimdi. Ve son nefesime kadar ona aşık olacağım. nefes al."

Ona yumuşak bir gülümseme verdim ve yanağını avucumun içine aldım. "Önemli olan tek şey bu."

Parmağıyla kendi gözyaşlarını silmeye başladı. "Bu kadar konuşma yeter, bu konuyu açtığım için özür dilerim. Sadece tahtın yükselişiyle ilgili ne hissettiğimi bilmeni istedim... Sende yeni neler var? Rapor edeceğin herhangi bir macera var mı?" diye sordu.

Ha, dürüst olabilirdim. "Kellan beni aldatıyor," dedim kuru bir kahkaha atarak ve onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddettim.

düşünmeden, "Onu şehir meydanında astırmamı ister misiniz?" diye cevap verdi.

kahkaha neredeyse boğazımda düğümleniyordu. "Sen kimsin ve babama ne yaptın?"

Kıkırdayarak cevap verdi, "Dileğiniz benim için emirdir prenses. Zaten o erkekten hiç hoşlanmamıştım."

Evet, görünüşe göre bu ortak bir özellikti. Koltuktan kalkarak alnından öptüm ve "Ben hallederim ama teklifiniz için minnettarım" dedim.

Ben kapıya doğru yürürken, "Hep öyle yapıyorsun," dedi. "Ayrıca, bana bu şekilde hitap etmesine izin verilen tek kişi sensin."

"...Sana ne diyeyim?" diye sordu kaşlarını kaldırarak temkinli bir şekilde. "Prenses. Kellan böyle seslenirdi ve bu hiç hoşuma gitmezdi," dedim.

cevap verdi.

Parmaklarını sakalında gezdirirken gözleri kısıldı. "Bundan hoşlanmadım."

"Ben de, ama bu bir daha asla olmayacak. Bundan sonra bana Kaptan diye hitap edebilir." Göz kırptım.

Ayağa kalktı ve ben kapıdan çıkmadan önce bana son bir kez sarıldı. "İşte benim kızım."

Dokuzuncu Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

BABAM bana hançeri hediye ettikten sonra, en son savaşımızda kaybettiğim şehitlerin ailelerini ziyaret üzere odasından ayrıldım. Yetmiş dört ziyaretin tamamı, geride kalan eşlerin ve gençlerin gözyaşlarıyla sona erdi ve rütbem nedeniyle onlar için cesur bir yüz takınmak zorunda kalmaktan her zaman nefret ettim. Onlarla birlikte ağlamayı ve tek bir askerimi bile tek kullanımlık olarak görmediğimi içtenlikle göstermeyi çok isterdim.

Eve döndüğümünden beri birkaç hafta geçmişti ve buradaki günlerim genellikle hep aynıydı. Şafak vakti uyanır ve Nyra ile birlikte kale arazisinde ve bahçelerde koşuya çıkardım. Koşumuzun ardından Matthias'ı ahırda ziyaret ederdik; son zamanlarda Landon'ı ve hatta bazen çok fazla meraklı göz tarafından görülmeyecek kadar güvenli olduğunu düşünürse Finn'i görmeyi de içeriyordu.

Hatta bazı sabahlar Lukas'ın Nox'a kahvaltısını getirmesine yardım ederdim. Bir parça etle geldiğimizde wyvern ikimizi değerli bir arkadaş olarak görüyor gibi görünüyordu, ama eğer

kafamızı koparmazdı. Kai'yle olan olaydan beri hala ondan bir parça alev çıktığını görmedim.

Öğleden sonralarımı askerlerimle eğitim yaparak geçirirdim. Savaş stratejileri, düellolar, kalkanlar ve benim favorim olan okçuluk üzerine çalışırdık. Kılıç kullanmakta her zaman çok iyiydim ama at sırtında bile ok ve yayla hedefi asla ıskalamazdım.

Eğitimin en zor kısmı Kellan'dan kaçmaktı. Her gün dikkatimi çekmeye çalışırdı ve "hala yıkılmış" olduğum için ondan kaçtığıma inanma cüretini gösterirdi. En azından söylentiler iddia etmişti. Asıl neden, onunla yeni hançerimi alıp göğsüne gömmekle sonuçlanmayacak bir konuşma yapmaya kadar kendime güvenmememdi.

Bugünkü dersler bittikten sonra biraz kalmaya ve tarlalar boşken yayımı kullanmaya karar verdim.

Hedefe bir atış yaptım ve okum tam ortasına isabet etti. Çok kolaydı. Sonra tarlada bırakılmış boş bir rom şişesini aldım, havaya fırlattım ve bir atış yaptım. Ok, şişeyi milyonlarca parçaya böldü ve hepsinin aşağıdaki çimlerin üzerine yağmasını izledim. Tarlada içki içmek konusunda erkeklerle daha sonra konuşmam gerekecekti...

Oklarım bittiğinde, kalçamda kınında duran hançeri elime aldım ve onu hayranlıkla seyretmeye başladım. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Güneş ışığında zümrüt rengini yansıtan kabzası büyüleyiciydi ve oyulmuş kurt başı baktığımda dudaklarımın kenarlarında bir gülümsemeye neden oluyordu.

Artık Nyra her zaman yanımda olacaktı, Isla'nın dışında bile.

Güneş uzaktaki tepelerin ardında batıyordu ve ben de hançeri, oklar hâlâ çıkarken hedefe doğru hızla savurdum. Benim

Atış *beni* bile şaşırttı. Bıçak zahmetsizce

Ok hedefin ortasına saplandı ve neredeyse diğer tarafı kesiyordu. Sırıtişım kulaktan kulağa yayıldı.

Uzaktan yavaş bir alkış sesi duydum ve döndüğümde Lukas'ın tepeye doğru geldiğini gördüm. Şaka yollu tekrar tekrar selam vermeye başladım ve açık alanda yankılanan içten bir kahkaha atmasına neden oldum.

"Hâlâ gördüğüm en iyi nişancısın, oklar ve şimdi de hançerler," diye açıkladı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sanırım en iyisinden öğrendim. Bu saatte buraya kadar gelmiş ne yapıyorsun?"

Hançeri almak için hedefe doğru yürürken o da beni takip etti. "Kraliçe, kraliyet mensupları toplantılarını yaptıktan sonra bizi toplantıya çağırdı. akşam yemeği. Seni aramaya çıktım ve Nyra'yı Avery ile bahçede bulduğumda hâlâ burada olacağını düşündüm."

Antrenman sırasında düello yaptığım askerlerden ısırmaya çalıştıktan sonra Nyra'yı yanımda sahaya getirmeyi bıraktım. Şahsen bunun komik olduğunu düşünsem de, dişlerinin ucundaki savaşçı öyle düşünmedi. Ne olursa olsun, Nyra'nın ben yokken Avery'ye göz kulak olması hoşuma gidiyordu.

"İlginç. zaman geri dönsek iyi olur, *Majestelerini* bekletmek istemeyiz, değil mi?" Hançeri saplandığı yerden çıkarırken şaka yaptım.

"Bana güvenin, bunu yapmamak benim en önemli önceliktir," diye karşılık verdi.

Yerdeki seramik su mataramı aldım ve ona doğru eğdim. "Bunun şerefine."

Daha sonra batan güneşin uzağında duran kaleye yürüyüşümüze başladık.

Taht odasına girdiğimizde kral ve kraliçenin çoktan kürsüye çıktığını, Kai'nin annesinin yanında durduğunu, Avery ve Finn'in ise odanın arka köşesinde toplandıklarını gördüm. Callius ve Kellan da çoktan oradaydı ve biz onlara doğru yürürken bize bakıyorlardı.

Bir şeyler oluyordu ve her adımda midem bulanıyordu. "Majesteleri, size nasıl hizmet edebilirim?"

Kral tahtında yarı kambur dururken bana gülümsedi, kraliçe ise yüzünü buruşturdu. "Dikkatimizi çeken bir şey var ki Ceto Körfezi kıyısı boyunca kamp kurmuş olan ölümlü filo. göre tarihi tekrarlamaya ve her şeyin kendi akrabalarım ile başladığı yerde daha fazla insanımızı yok etmeye çalışıyorlar."

Oh, Tanrım.

"Bu raporlar nereden geliyor?" Durumdan rahatsız olduğum kadar rahatsız görünmemeye çalışarak sordum. Bu büyüklükteki bir bilgi nasıl olur da hemen bana bildirilmezdi?

Gözlerini bana dikti. "Benim kaynaklarım var."

Kellan'a baktım ve onun kollarını kavuşturup ayaklarının üzerinde ileri geri sallanırken bana bakarak alay ettiğini gördüm. "Ve ikimizin de bu kampa gitmesini mi istiyorsun?" Ona sordum.

"Senin ve en iyi otuz denizci ve askerinin oraya gidip onları yok etmesini istiyorum." Dudaklarım aralandı ama arkasından hiçbir kelime gelmedi.

Kellan bir adım öne çıktı. "Aklımda sadece bir grup denizci var. Bu konuda bize güvendiğiniz için teşekkür ederim Kraliçem."

Hasta olacaktım. "Elbette başka bir wa-"

Sözümü kesti, "Eski aşkınla seyahat etmekte ve ordularımıza komuta etmeye devam etmekte bir sorun görmüyorsunuzdur herhalde. Seni genelevdeki bir aksilik uğruna krallığımızı tehlikeye atacak bir kadın olarak kabul etmedim."

Göz ucuyla Avery'nin şok içinde elini ağzına götürdüğünü görebiliyordum. Ona Kellan'dan neden ayrıldığım ile ilgili pek fazla ayrıntı vermemiştim.

Kraliçe devam etti, "Ne de ... erkeklerin tarzı budur." Gözlerini bana dikti. "Kendini gerçekten adanmış bir kadın affetmeyi seçerdi."

Kral onun sözleri karşısında irkilirken benim de gözlerim büyüdü.

Kellan sanki onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyormuş gibi merakla herkese başladı. Callius odaklanmasını sağlamak için baldırının arkasına tekme attı.

"Bana göstermeyen birine asla saygı duymayacağım," diye konuştum sonunda, gözlerim Kellan ve kraliçe arasında gidip geliyordu. "Ama taç ve Velyra Krallığı için ne gerekiyorsa yapacağım."

Kraliçe dudaklarını büzdü ve sonra şöyle dedi: "Pekâlâ o zaman. Yarın şafak vakti yola çıkıyorsunuz."

Toplantıdan sonra Matthias'a veda etmek için ahıra geri döndüm. Avery, Finn ve Lukas bana katılmaya karar verdiler ve Landon'ın zaten orada olduğunu keşfettik. Bu yolculuğun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Ceto Körfezi, Isladan gemiyle en az altı gün uzaklıktaydı ve bu da Vayr Denizi'nin suları işbirliği yaparsa geçerliydi.

"Keşke bana Kellan'ın ne yaptığını anlatsaydın. Haklıydın... o kesinlikle senin eşin değil," dedi Avery sessizliği bozarak.

Lukas homurdandı. "Dostum mu? Avery, kendini duyamıyor olmalısın. Birbirleriyle birlikte olduklarını iddia etmeleri eş oldukları anlamına gelmez. Bu bağlantı başlangıçta nadirdir, ama Kellan gibi biri asla bunlardan birine sahip olmayı hak etmeyecektir. Ve kesinlikle senin si-" Boğazını temizledi. "Kesinlikle Lia değil."

Ağzım bir karış açık kaldı ve neredeyse *kız kardeş* diyecek inanamayarak ona ters ters baktım. Neyse ki başka kimse beni dinliyor gibi görünmüyordu ve Avery'nin dikkati çoktan bir saman yığınının üzerinde uyuyan Nyra'nın kulaklarını kaşımaya geri dönmüştü. Lukas bana özür dileyen bir bakış attı.

Bir nefes çektim. "Umarım getirdiğimiz birliğe komuta edebilecek kadar iyi anlaşabiliriz."

Lukas, "Sadece her zaman aklınızın başınızda olduğundan emin olun," diye uyardı. "Kellan bana fiziksel olarak zarar vermeyecek, Lukas. Erkek pek çok şey olabilir ama böyle şey yapmaz," dedim ona
biraz fazla

sertçe, ama tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

Landon ve Finnian, büyük olasılıkla Avery ve Lukas yüzünden birbirlerinden uzak duruyorlardı ama ikisinin de iki erkek arasındaki durumu umursamayacağını biliyordum.

Doğrudum ve odanın içinde dolaşarak her sarıldım. "Hepinizi özleyeceğim ama birkaç hafta içinde döneceğim." Hiçbiri olanlardan dolayı mutlu görünmüyordu.

Sonra Lukas'a döndüm. "Benim için onlara göz kulak ol lütfen, bile." Yanakları kızaran Landon'ı işaret ettim.

Kaşlarını kaldırdı ama cevap verdi, "Her zaman. Ve elbette Nyra ve Matthias'a da iyi bakılacak."

Ona gülümsedim. "Sensiz ne yapardım ben?"

Omzumu hafifçe okşadı. "Asla bilmek zorunda kalmayacaksın, Lia."

En zor vedamı yapmamın zamanı gelmişti. İsteksizce kralın yatak odasının kapısını çaldım ve kapı açıldığında kraliçe tarafından açıldığını görünce dehşete kapıldım.

Elinde yarısı dolu, nadir bulunan bir tür şarap olduğunu tahmin ettiğim küçük bir kırmızı sıvı şişesi vardı. Sonra beni iterek geçti. Koridorda hışımla ilerlerken ani hareketine göz devirmesi eşlik etti. Şaşkın bakışlarım birkaç dakika boyunca onu takip etti - onu yıllardır şatodaki kanadının yakınında görmemiştim.

"İçeri gel," diye seslendi babam.

Köşeyi döndüğümde onu yatağında, elinde her gece içtiği şarabıyla gördüm.

İçimi çektim. "Bunu gerçekten azaltmalısın." Araya girmek için ağzını açmaya başladı ama ben devam ettim, "Evet, evet, biliyorum, uyumana yardımcı oluyor."

Gülümsedi. "Seni özleyeceğim. Lütfen yolculuğunuzda güvende olun."

"Her zaman öyleyim, ama kendim için endişelenmiyorum... Senin için endişeleniyorum.

Veli'yi çağırayım mı?" Onu bu halde görünce yüzümün hissettiğim kadar paniklemiş görünmemesini umarak sordum.

Başını iki yana salladı. "Daha önce buradaydı ve çıkarken Idina tarafından neredeyse yakalanıyordu." Umarım bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyordur.

Başımı salladım. "."

"Benim için endişelenme, Elianna. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. eve döndüğünüzde kraliçe için bir zafer daha kazanmış olacaksınız. Belki de yeni bir sayfa açıyordur." Sanki buna kendisi bile inanmıyormuş gibi omuz silkti.

"Bugün o taht odasında işler çok daha kötü gidebilirdi."

Alay ettim. "Onu evcilleştiren tek şey, yıllar önce onu terk ettiğini neredeyse kazara ağzından kaçırarak olmasıydı."

Gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Öyle yaptı... biliyorsun, birkaç ay önce geceleri bir kadeh şarabı paylaşmak için buraya gelmeye başladı. Başladığında, haftada bir civarındaydı. Son zamanlarda neredeyse her gece. Sonunda geçmişi geride bırakmaya çalıştığını düşünmek istiyorum."

"İlginç," diye fısıldadım. Birkaç dakika önce burada olmasının nedeni bu olmalıydı, ama tüm bunlarla ilgili bir şey bana doğru gelmiyordu.

"Döndüğünde seni göreceğim, Lia."

Babama veda etmek beni yutmakla tehdit eden duygusal bir fırtınaydı.

Alemin tanıdığı en nazik gözlere baktım ve kalbim hüznün ve minnettarlık
karışımıyla ağırlaştı. Onun önünde durdum

bakışlarında parlayan gururla bana gülümserken, ben de
Her zaman savaşı çağrıldığında yaptığım gibi yüzünün her özelliğini
ezberledim.

"Seni seviyorum," dedim alnından öperken. Sonra ondan uzaklaştım ve
kirpiklerimden süzülen gözyaşını parmağımın ucuyla silerek sessizce odadan
çıktım.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

OceanofPDF.com

Kellan

GÜNEŞ DOĞUYOR, Vayr Denizi'nin sakin dalgalarının üzerinde parlak renkler yansıtıyordu ve denizcilerim yolculuk için gereken her şeyin gemide olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Ve Lia hâlâ burada değildi.

"Hâlâ sevgilinizi mi bekliyorsunuz Kaptan?" Mürettebattan birinin arkamdan seslendiğini duydum. "Söylentilere göre genelevlerde çok fazla gece geçirmişsiniz." Kıkırdamalar güvertede çınladı.

Alayları karşısında çenem titredi. "Diline dikkat etmen akıllıca olur," diye tısladım. "Kafatasını kesip çıkarmadan önce." Kalçamdaki kılıcı okşadım ve yüzümü onlara dönmeme bile gerek kalmadan botlarımın çıkardığı ses yankılandı

geminin her tarafına dağıldılar.

Lia'dan biraz tepki bekliyordum tabii ki. Tanıdığım tüm erkeklerin inatçılığına sahipti, belki daha da kötüsü. Bununla birlikte, Evergreen Belle olayından beri hiç konuşmamıştık, ta ki onu
Dün akşam taht odasında. Üzerindeki şoku anlatsam yalan söylemiş olurum.

Beni gördüğünde yüzündeki ifade beni hiç de mutlu etmedi. Gerçekten de benden kaçabileceğini düşündü... Sanki benim denizcilerim ve onun ordusu birlikte çalışan bir birim değilmiş gibi.

Gülünçtü. Dürüst olmak gerekirse, hepsi gülünçtü çünkü tek yaptığı kaçınılmaz olanı geciktiriyordu. Birbirimizi sahiplenmiştik ve bu konuda hiçbir şey değişmemişti ya da değişmeyecekti. O sürtük benimdi. İsteddiği kadar saklanabilirdi ama bu krallıkta yarım akıllı hiçbir erkek sonuçlarına katlanmadan ona doğru bakmayı hayal bile edemezdi.

İlk başta onu takip etmem can sıkıntısından kaynaklanıyordu. Isla'nın kadınları arasında yolumu bulmuştum ama Lia'yı kırmak biraz zaman aldı. Tam olarak yıllar. Rütbelere arasında terfi ettiğinde, neredeyse her askeri şok ederek, ona sahip olmak zorunda kaldım. Bu asla olmayacaktı. benim olduğunu iddia etmemek için kabul edilebilir.

Benim dışımda en yüksek rütbeli subaydı ve o güne kadar fiziksel olarak en çekici kadınlardan biriydi. Ağzını biraz geliştirmesi gerekiyordu ama çoğu zaman onu görmezden geliyordum, Her neyse. Tüm bunlar bir yana, kral tarafından tercih ve bu benim çok işime yarayacaktı.

Beynimin bir türlü anlayamadığı bir şey varsa o da kral ve kraliçeyle olan ilişkileriydi. Lia'nın kral ve onun geri zekâlı muhafızları tarafından tercih edildiği yıllardır belliydi, ama kraliçe... sanki Lia'nın şehir meydanının ortasındaki ipe asılması gerekiyormuş gibi davranıyordu. Bu konuyu Callius'a sormuştum ama cevabı hep aynı olmuştu.

hiç cevap vermedi. Ya bana "çenemi kapatıp kendi işimle ilgilenmemi" söylüyor ya da homurdanıp uzaklaşıyordu. Lia'yı ilgilendiren her şey beni ilgilendirirdi, bu yüzden durumla ilgili tek bir cevap bile alamamam oldukça can sıkıcıydı.

Denize bakarken, güneş neredeyse tamamen doğmuşken, göz ucuyla uzun, siyah saçlı bir kum saati figürünün gemime yaklaştığını fark ettim. Daha yakından baktığımda, Elianna'nın sonunda büyük girişini yaptığını ve çoktan rıhtımdan denizcilerime havlamaya başladığını fark ettim.

"...Ve bu bir emirdir!" diye güverteye doğru bağırdı. Gemidekilerin iniltilerini şimdiden duyabiliyordum.

"Prenses," diye selamladım onu, gemiye doğru ilerlerken. Bana doğru döndü. Kaşları çatılmıştı.

Ani bir kahkaha onu terk etti. "Görüyorum ki hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın. Görünüşe göre Finnian'a biraz para borçluyum," dedi kollarını kavuştururken. "Ve daha önce de belirttiğim gibi, bana Kaptan Solus olarak hitap edebilirsiniz." Geminin diğer tarafına baktı.

Uzanıp saçından küçük bir tutam aldım ve parmağımın etrafında döndürdüm. "Yaptıklarım ile ilgili bahse girildiğini duymak hoşuma gitmiyor ama benimle gerçekten konuşuyor olmanı iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Yaptıklarım için çok özür dilerim, tatlı Lia."

Gözlerini öyle bir devirdi ki kafasının arkasına sıkışacak sandım. "Ah evet, benimle konuşmak bir ayrıcalıktır. Artık hak etmediğiniz bir ayrıcalık. Ancak, filolarımızın aptalca bir karar yüzünden acı çekmesine izin vermeyeceğim.

komutanlarından biri tarafından işlenen eylemler."

Geminin güvertesinde sinsice yürümeye başladı, ben de onu takip ettim. "Gördüğüm kadarıyla bu güzel sabahta keyfiniz yerinde. Pekâlâ, *Kaptan Solus*. Ama kendinize bir iyilik yapıp önümüzdeki haftalarda kimlerle birlikte olacağınıza bir göz atmak isteyebilirsiniz."

Gemi rıhtımdan ayrılmış ve limanın ortasında yüzmeye başlamıştı. Yüzüne yayılan dehşet ifadesini yakaladığım zaman. Ona göz kırptım ve güverteye doğru ilerledim.

"Herkes görev yerlerine!" Mürettebata bağırdım. "Önümüzde uzun, kanlı bir yolculuk var."

Gemiden alkış sesleri geliyordu ve Lia'nın yüzünün solduğuna yemin edebilirdim.

Elianna

Böyle bir olamaz. Kellan'ı hafife almıştım ve doğrusu bunun olacağını tahmin etmeliydim. Gemideki tüm mürettebat onun donanmasındandı. Benim ordumdan tek bir asker bile bizimle gelmemiştir.

Yüzbaşılığa terfi ettiğimde, kesinlikle çekinceleri olan çok kişi vardı. Bu askerlerin çoğu kara ordusundan transfer edildi ve onun yerine Kellan'ın altında yelken açmayı seçti. Sinir bozucuydu ama beni hiçbir zaman gerçekten ilgilendirmede. Kalan savaşçıları bana sadıktı ve tek önemseydiğim de buydu... ta ki şu ana kadar. Geminin etrafına göz gezdirdiğimde, mürettebatın tamamının olmasa da büyük çoğunluğunun daha önce benim komutam altında askerlik yaptığını fark ettiğimde içime bir sıkıntı çöktü. Bu gemide güvenilebileceğim tek bir kişi bile yoktu ve Kellan zaten oyunlarını oynarken, bu benim için iyi görünmüyordu.

Hayır. Hayır, kendime gelmem gerekiyordu. Buradaki herkes kraliyete sadıktı, yani bana da sadıklardı. Kellan dışındaki erkeklerden daha yüksek rütbedeydim. Bunu bozmak onlar için isyan sayılırdı. O kadar aptal değillerdi, olamazlardı...

Günün büyük bir bölümünde içime kapandım, hiçbir şeyi fark etmemiş gibi davrandım.

Yanlarından geçerken gemideki erkekler bana baktı. Geminin baş tarafında oturmuş gün batımını izlerken arkamdan ayak seslerinin yaklaştığını duydum.

"Kaptan Solus." Sesinin tonu alaydan başka bir şey değildi. İçimi çektim. "Yardımcı olabilir miyim, Kaptan Adler?"

"Sadece denizdeki ilk gününün nasıl geçtiğini ve denizcilerin nasıl davrandığını görmek istedim," dedi alaycı bir ifadeyle, ama hiç havamda değildim.

Ona doğru baktım. "Benim yanımda uslu durmayacaklarına inanmanız için bir neden var mı? Görünüşe göre gemiyi daha sıkı idare etmeniz gerekiyor."

Önceki alaycı tavrına dair hiçbir ipucu kalmamıştı. "Ah, gemideki erkeklerin çoğunun seni uygun bir kaptan olarak görmediğini bildiğin için bir kontrol edeyim dedim."

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti ve uyluğuma bağlı hançere uzanmamak için kendimi zor tuttum. "Bundan emin , değil mi Kellan?"

Yüzündeki ifade sinir bozucuydu. "Benimle gelir misin? Sana bir şey göstermek istiyorum."

Elini uzattı ama ben aşağı atlarken elini tutmayı reddettim. "Yolu göster." Geminin güvertesini işaret ettim.

On Birinci Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

KELLAN'I güvertenin altındaki boşluğa takip ettim.

Mürettebatın dinlenebileceği her yere hamaklar asılmıştı ve arka köşede küçük bir mutfak vardı ve çok şüpheli görünen bir güveç demleniyordu. Buradaki koku da korkunçtu; vücut kokusu, sidik ve rom kokuyordu.

Durdum ve kollarımı kavuşturdum. "Bana göstermek istediğin şey neydi, Kellan?"

"Hemen şu arka kapıların ardında," dedi boynundan ipe bağlı anahtar çıkarıp söz konusu kapıları açarken.

İçeriye görebildiğimde, bunların yaşam alanları olduğunu gördüm ve beni şaşırtacak şekilde, aslında yaşamaya uygunlardı. Ortada iki kişi için yeterli büyüklükte bir yatak, alana yayılmış birkaç dolap ve küçük bir Köşedeki masanın pusulalar ve haritalar vardı. Bana gerçekten gemide bir oda mı veriyordu? Sanıyordum ki gemide mürettebatın geri kalanı hamaklarda. Belki de bu yolculuk düşündüğüm kadar korkunç olmayacaktı.

"Kellan, bu harika... bunun için sana teşekkür ederim," dedim isteksizce. Odanın anahtarını masanın üzerine bıraktı ve bana doğru ilerledi.

"Sizin için uygun olduğuna sevindim, prens-" Daha sözünü bitiremeden ona ölümcül bir bakış fırlattım. Boğazını temizleyerek devam etti: "Senin için uygun olduğuna sevindim Elianna."

Ona göz kırptım. Bu garipti. Ben daha çok kavga bekliyordum ama o tatlı olmaya çalışıyordu. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. Görünüşteki iyi ruh halinden faydalanmamanın en iyisi olacağına karar vererek, bana Kaptan olarak nasıl hitap etmesi gerektiği konusunda kavga çıkarmamaya karar verdim.

Zar zor zıplayan yatağa uzanırken, "İş görür herhalde," dedim.

Bana göz kırptı ve koridorda bağırarak bazı mürettebata kulak misafiri odaya baktı - tepki olarak omurgam sertleşti.

"Kaptanı gördünüz mü?"

"Onu Solus'la birlikte kamarasına girerken gördüm."

"Vay canına, çok uzun sürmedi. Daha sonra dikkatini çekeceğim. Eminim elleri doludur... ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Gemideki erkeklerden en az on tanesinin kahkahaları kabinin içinde patladı.

Yataktan kalktım ve Kellan'a ters ters baktım, o da konuşmalara kıkırdama cüretini göstermişti ve çok açık bir şekilde kulak misafiri olmuştu.

"Özür dilerim, doğru duymadığımdan eminim," diye tersledim onu.

"Senin. Çeyreklik mi?!"

Bana şaka yaptığımı düşünmüş gibi baktı. "Ne yani, kaptan kamarasının tamamen sana kalacağını mı sandın? Ne kadar komik olabileceğini unutmuşum Elianna."

Kulaklarımın ucunun ısındığını hissedebiliyordum ve içlerinden buhar çıksa şaşırırmazdım. "Bunun özrünün bir parçası olduğunu ve belki de başka bir yerde odan olduğunu *düşünmüştüm*. Bu yolculuk sırasında seninle aynı odayı paylaşmamın imkanı yok."

Yatağa oturdu ve yanındaki boşluğu okşadı. "Oh, sadece bir boşluk değil, yatağı da paylaşacağız. Filomuz için birleşik bir cephe gibi görünmemiz gerekiyor."

"...Hayal görüyorsun," diye tükürdüm gözlerimi devirirken.

Gözümü kırpmaya fırsat bulamadan, bir anda yataktan fırladı ve beni duvara yasladı, kollarının her birini iki yanıma yerleştirerek beni olduğum yere hapsedti.

Yüzü benimkinden bir santim bile uzakta değildi. "Hayır, işte burada yanılıyorsun küçük Lia. Eğer donanmamızın bize saygı duymasını istiyorsak, en azından onların önünde birbirimize saygı duyuyormuşuz gibi görünmeliyiz. Onların önünde normal görünmeliyiz. Benimle özel olarak istediğin kadar dövüş. Zaten bunu sevdiğimi biliyorsun," diye itiraf etti, boynumun kenarını ve yavaşça yalarken. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Sonra kulağıma yaklaştı ve "*Her zaman* benim olacaksın" diye fısıldadı.

Hayır, bu hoşuma gitmedi. Avının etrafında dönen bir yırtıcıyı taklit ederek bakışlarını bir kez daha benimle yüzleşmek için yavaşça çevirdi. Deniz mavisi gözlerinin içine baktım ve kirpiklerimi kırpıştırarak dikkatini dağıttım. Fark etmesine fırsat vermeden boynumu geriye yatırdım ve ona öyle sert bir kafa attım ki kendi görüşüm bulanıklaştı. İkimizin de kafatasına yayılan acıdan dolayı tökezleyerek geri çekildi ve ben de uzanıp masanın üzerine bıraktığı anahtarı aldım ve onu daha uzağa ittim. Neyse ki bu onu yeterince uzun süre hazırlıksız yakaladı da bacaklarımdan birini savurup ona çelme takarak kapıdan dışarı çıkmaya zorladım.

Koridorda tökezleyip ayağa çalışırken gözlerinin içine baktım ve "Bir daha *asla* senin olmayacağım" dedim.

Sonra kapıyı suratına kapattım ve içeriden kilitledim.

Kellan

Bu i  iyice saçma bir hal almaya ba lamı tı. Lia beni kapı dışarı ettikten sonra, bir saatten fazla bir süre boyunca defalarca kapıya vurup onun adını haykırdım ve aldığım tek cevap kapının diğer tarafından arada sırada gelen kıkırdamalardı.

Ekibim bununla tam bir gün geçiriyordu ve bunun beni ona karşı nasıl gösterdiğini takdir etmiyordum. Lia'nın sorunu buydu. Her zaman kontrolün kendisinde olduğunu d   n rd , oysa gerçek  u ki, ben etrafta olduğum sürece durum asla böyle olmayacaktı.

Gecemi birinde, sanki gemi arkadaşlarından biriymi im gibi geçirdikten sonra, tekrar denemeye ve onu odamdan çıkarmaya karar verdim.

Kapıyı usulca çaldığımda diğer taraftan gelen ayak seslerini duydum. "Dışarı  ık, Lia. On iki saatten fazladır i eridesin ve a  olduğunu biliyorum." Diğer taraftan hâlâ cevap gelmemişti. "Sana d n geceden kalan g ve ten getirdim."

Kapı yavaşça gıcırdayarak açılmaya başladı ve kapı çerçevesindeki çatlağın arasında tek, soluk yeşil bir gözün belirlediğini gördüm. Sonra burnunu içeri soktu ve havayı kokladı. "Hâlâ iğrenç kokuyor," diye homurdandı ve sonra kapıyı suratıma çarptı.

Tanrım, bu kadın sinir bozucuydu ama krala yaklaşmayı planlıyorsam onun tekrar girmem gerekiyordu.

"Kaptan Solus, gemideki yemeklerin standartlarınıza uygun olmadığını biliyorum, hayatınız boyunca nedense kalede yaşadığınızı düşünürsek, ama elimizdeki bu. Vayr Denizi'nin ortasındayız. Yiyecek olmadan beş gün daha hayatta kalamazsınız." Öfkemi mümkün olduğunca dizginlemeye çalışarak kapalı kapıya doğru bağırdım.

O anda kapı ardına kadar açıldı ve arkamdaki mürettebatı durdurdu. "Özür dilerim ama benim de dışarıda günler geçirdiğimi bir şekilde unuttunuz mu? askerlerimle yollarda olduğumu mu? Gece gündüz onlarla birlikte oturup, bulduğumuz ya da elimizdeki yiyecekleri pişirdiğimi mi?" diye tersledi ve parmağını yüzüme doğru sallamaya başladı.

Onu yakaladım. Çok kolay oldu.

"Sadece kraliyet ailesinin yediği yemekleri neredeyse hiç yiyememekle kalmıyorum, aynı zamanda neden orada büyüdüğümü de biliyorsunuz." Kesinlikle sinirlendirdim. Güzel. Odak noktası , şu anda onun üzerinde olan diğer otuz çift göze gitti. "Burada görülecek *bir şey yok*. Şimdi, görevlerinize geri dönün!" emretti.

Mürettebat arkamda koşuştururken, onun bakışlarıyla karşılaştım. "Kraliçe senden neden nefret ediyor, Lia?"

"Bu seni ilgilendirmez" demeden önce bir an donmuş gibi baktı.

Göz hizasına gelecek şekilde eğildim ve ona şöyle dedim: "İşte burada yanılıyorsun prenses. Sizi ilgilendiren *her şey* beni ilgilendirir."

Bir süre bana baktı ve sonra kapıyı yüzüme çarptı. Tek yapabildiğim gülmekti. Reddettiği yahniden bir ısırık alarak

güverteye geri döndüm. Eğer bunu zor yoldan yapmak istiyorsa, bunu kesinlikle yapabiliriz.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

OceanofPDF.com

Jace

PLAN İŞE YARIYORDU. Sayımızın artmasıyla, sonunda Fae'lere karşı bu savaşı kazanma şansımız olabilirdi. Yıllarca rütbelerimi yükseltmek için çalıştım. Yıllarca savaş meydanlarında bedenleri doğradım ve her seferinde ruhumdan bir parça kopardım. Yine de bunun bir önemi yoktu. Bu savaşı kazanmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Atalarımızın kaybettiği toprakları geri alacaktım. Bu topraklar kardeşlerimin kanı yerine düşmanımın kanıyla ıslanana kadar .

Köyler yakılıp . Kadınlarımız ve çocuklarımız katledildi. Yıllar boyunca, ne yapalım, Fae'ler hep bir adım önümüzdeydi. Şimdiye kadar.

Tavernadaki masanın üzerine yayılmış haritalara baktım. Tüm Velyra'ya yayılmış gizli küçük kamplarımız vardı ve bildiğimiz kadarıyla hepsi hâlâ tespit edilmemişti.

Kadınların, çocukların ve yaşlıların çoğu Ezran Dağları'nın ötesine yerleştirilmişti. Ayrıca yüz binlerce erkeğimiz de

dağların ötesinde yaşıyor, onları koruyorlardı. Fae'ler sayımızın büyük ölçüde azaldığına inanıyordu, oysa gerçekte çoğalmıştık.

Milyonlarca öfkeli erkek, kadın ve çocuğun tek bir ortak amacı vardı; bu savaşı kazanmak. Ve onları buna götürecek kişi de ben olacaktım. Kimin gerektiği umurumda değildi. Yoluma çıkan herkes, karşıma çıkan herhangi bir fae ile aynı kaderi paylaşacaktı.

Meyhanenin barmaid kızı bana doğru ilerlerken, şehvetli kalçalarını her adımda biraz daha agresif bir şekilde sallarken, bir haftalık yüzümü kaşıdım.

"Sana başka bir şey getireyim mi yakışıklı? Bir biraya daha ne dersin?" diye sordu, masama doğru eğilirken uzun kirpiklerini bana doğru kırıştırdı - göğüsleri artık yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

Meyhanenin kapısı açıldı ve kapıda duran kişiye hemen gözlerimi devirdim. "Hayır, teşekkürler aşkım." Yarı dolu kupamı işaret ederek, "Şimdilik hazırım," dedim ve haritalarıma bakmaya geri döndüm.

"bilir," dedi barın arkasına doğru ilerlerken. O sırada omzumun üzerinde bir gölge belirdi ama onu görmezden geldim.

"Jace! Kardeşim, içeri girdiğimi görmedin mi?" Tanıdık bir ses sordu. Bakışlarımı parşömenden ayırmadan sııttım. "Oh, seni gördüm."

"Oh, ve sen beni görmezden gelmeyi mi seçtin? Ne kadar da ," dedi sandalyeyi çekip otururken.

Gage benim ikinci komutanımdı. Ben başka işlere gittiğimde ya da gidemediğimde adamlarımızı o yönetirdi. Tamamen güvenebileceğim tek adamdı. Aynı zamanda en iyi arkadaşımdı, kardeşim gibiydi. Ve tam bir baş belasıydı.

Çamura bulanmış botlarını masaya vurarak haritalarımı düşen toprakla kapladı ve içmekte olduğum birayı alıp bitirdi.

"Bana bir bira daha borçlusun, seni pislik," diye homurdandım, sesim hiç etkilenmemiş gibiydi.

Bana vahşi bir sırıtış fırlattı. "Oh, sakın ol." Daha bir dakika önce burada olan barmene ıslık çaldı ve bardağı işaret etti. Kadın onu kabul etmeye bile isteksiz görünüyordu ama yine de bir fincan daha doldurmaya başladı.

"Dışarıda keşif yapmamanın ve burada olmanın bir nedeni var mı?"
Yapmaya çalıştığım şeye yeniden odaklanmaya çalışırken sordum.

"Planımız işe yaradı."

Bu dikkatimi çekti. "Ve?"

"Az önce Isla'dan bir şahin geldi. Şehre yerleştirdiğimiz gözcülerimizden birinden, kral ve kraliçenin planımızı duyduklarını belirten bir not taşıyordu.

Ceto Körfezi'nde kamp kurmak için. Güya iki baş kaptanlarını ve en iyi askerlerinden oluşan bir ekibi, tırnak içinde söylüyorum, 'bizi yok etmek' için göndermişler..." Yüzündeki sırıtış bana bunu ciddiye almadığını gösterdi.

"Bu sana nedense komik mi geliyor?"

"Yani, sayılır. Birincisi, tuzağımıza düştüklerinde bizden daha zeki olduklarını düşünüyorlar. İkincisi, gerçekten de birkaç adamıyla ellerini kollarını sallayarak içeri girebileceklerini düşünüyorlar... yoksa onlara erkek mi deniyor?" Bir an durakladı ve sonra omuzlarından birini silkti. "Bilmiyorum, her iki şekilde de bizim hâlâ bir tehdit olmadığımıza ve kolayca yok edilebileceğimize inanıyorlar, oysa aslında onların sonunu getirecek olan biziz."

Isla'da gözcü bulundurma fikrinden hiç hoşlanmamıştım, çünkü onlar Fae'. Ancak, aralarında bir insan olması çok riskliydi; neredeyse anında

fark edilirlerdi. Tabii onları görmek bile bunu vermezse,

kokuları kesinlikle öyle. Fae'lerin yüksek duyuları vardı, ki bu kesinlikle bizim lehimize değildi. Ayrıca vücutları doğal olarak daha zayıf ve daha çevikti - bu da onlara başka bir avantaj sağlıyordu.

Gözcülerimize sözde "ölümlü sempatizanlar" deniyordu. Ne zaman sempatizanları yakalandığında, Velyra kralı ve kraliçesi duruşma yapmayı bile reddetti. Anında ölüm cezasına çarptırılacaklar, ölene kadar boyunlarından asılacaklar ve ardından tüm vatandaşlara bir hatırlatma olarak şehir meydanına bırakılacaklardı. Bu yaratıklar *barbarın* tekiydi. Bu yüzden, riskler nedeniyle sempatizanlar alır, adamlarım onlara güvenirdi. Şahsen ben onları uzakta tutmayı tercih ederdim ama bazen planlardan haberdar edilmeleri gerekirdi, böylece hepimiz şehir kapılarının içinde ve dışında neler olup bittiğini öğrenebilirdik.

"Bu iyi haber o zaman," diye cevap verdim.

Gage tek kaşını kaldırarak bana baktı. "O zaman bir sonraki hamlemiz ne olacak Komutan Cadoria?"

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Çizmelerimden hançerimi çıkardım ve bıçağı Çeto Koyu'nun çizildiği haritanın üzerine indirdim.

Gözlerim Gage'inkilerle buluştu. "Onlara bizi bir daha asla hafife almamalarını öğreteceğiz."

On Üçüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

Denizde geçen son dört gün benim için kişisel bir cehennemden farksızdı. Kellan sürekli olarak alaycı bir ruh halinden, onu bıaklamamı *istiyormuş* gibi görünmeye başladı. Durum giderek daha da kötüleşiyordu. yorucu ve kafa karıştırıcı.

İkimiz her gece kaptanın kamarası için kavga ederdik. O iğrenç kokulu yahniden bir ısırık alabilmek için önüme çıkan her şeyi yok etmeye hazır olmadan önce yaklaşık bir buçuk gün orada saklanabildim. Ondan önce oraya gizlice girmeyi başarmıştım ama bu sabah odadan çıkarken anahtarı cebime koymayı unutmuşum ve herif anahtarı almayı başarmış.

Bu gece denizdeki son gecemiz olmalıydı ve anahtarı geri almayı nasıl başaracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de bu gece odada uyumasına izin vermeliydim... aslında nerede uyuduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

kalıyordu.

Güverteye doğru ilerlerken, mutfak bölümünün önünde duran ve sanki bu gemideki son et parasıymışım gibi bana bakan birkaç denizcinin yanından geçtim. "Yardımcı olabilir miyim? Elbette yapılacak işler vardır."

Üçü bana yavaşça yaklaştı, vücut dilleri baskınlık yayıyordu, ama ben yerimde durdum.

"Bir sorun mu var Kaptan Solus?" diye sordu içlerinden biri.

Ben daha farkına varamadan, içlerinden biri gölgelerin arkasına saklanarak arkama geçmişti ve şimdi üç erkeğin arasında sıkışıp kalmıştım. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordum.

"Adler'in seni tamamen kendine alması adil değil. Hepimizin ihtiyaçları var, yanno." Her kelimeyi uzatarak söyledim ve panik göğsümde kabardı ama bunun yüzüme yansımaya izin veremezdim. "Bu gemide tek güzel küçük şey olarak, nasıl hissettiğimizi anlayabilirsin."

Bu gerçekleşiyor olamazdı ve güvertenin altında bizimle birlikte başka kimse yoktu. Hançerimin kabzasını yavaşça kavradım. "Dikkatli ol," dedim şaşırtıcı derecede kararlı bir sesle. "tehdit ediyorsun."

"Burada tehdit yok. Sadece iyi vakit geçirme tehdidi var, değil mi çocuklar?" Parmak uçlarında yaklaşırken hepsi bana gülmeye başladı.

Konuşan kişi yavaş yavaş yüzünü benimkine doğru eğdiğinde, dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken sakinleşmeye ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Hay sikeyim. Hayır.

Hançerimi kemerinden çıkarıp hızla hamlemi yaptım ve obsidyen bıçağı kalçasının üst kısmına saplayarak etini parçaladım.

Diğer ikisi boğazından kopan acı dolu çığlıkla dikkatlerini dağıtırken, onu tüm gücümle ittim ve merdivenlerden yukarı çıkmak için etraflarından dolandım.

Tek başına olsaydı onu götürebilirdim, hatta belki iki kişi. Ama üç değil. Tek başıma değil. Lukas benimle ve 'zekamla' gurur duyardı.

Bugün. Erkeğin acı dolu bağırışları arkamdan yankılanmaya devam ederken kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda güneş ışığı beni neredeyse kör ediyordu. Tekrar saldırıya uğramak üzere olmadığımdan emin olmak için çılgınca geminin güvertesine baktım. Geminin dümeninin yanında duran Kellan'la göz göze geldik. Gözleri üzerimdeyken gömleğimi düzelttim ve geminin ön tarafına doğru yürümek için topuklarımların üzerinde döndüm.

Ötedeki dalgalara bakarken, büyük ayak sesleri duyuldu. "Bir şey mi oldu, Lia?" Sesi gerçekten de endişeli geliyordu.

Boğazımı temizledim. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Kolumdan tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi. "Ne oldu böyle?" Gözleri endişeyle benimkileri aradı.

"Neden umurunda bilmiyorum. Bütün bu yolculuğu zindan etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadın," diye homurdandım ve ona ölümcül bir bakış fırlattım.

Alnımdan öptü, içimde bir şaşkınlık dalgası yarattı ve bu jestin samimi gelmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. "Hadi , Lia. Sadece biraz eğlendiğimizi sanıyordum."

"Eğlence mi?!" Onu iterek uzaklaştırırken tersledim. "Denizcilerinizin hayatlarına çok az değer verdiğini bilmelisiniz çünkü üçe karşı bir olmasaydık, az önce yapmaya çalıştıkları şey yüzünden işlerini *bitirirdim*. Ve limana yanaştığımızda hepsi bunun sonuçlarına katlanacak."

"Sen neden ?" Bakışlarının altında biriken öfkeyi görebiliyordum.

"Sanki bu geziye katılmak üzere sizin tarafınızdan seçilmiş üç denizcinin beni güvertenin altında köşeye sıkıştırıp saldırmakla tehdit etmediğini bilmiyormuşsunuz gibi!" Yüzüne tükürerek karşılık verdim.

Hiçbir şey söylemedi. Ayaklarının üzerinde dönüp güvertenin altına inen merdivenlere doğru hışımla ilerlerken ağzından tek kelime çıkmadı.

"Kellan, bekle!" koştum. Kolunu çektim ama sanki ben orada değilmişim gibi hareket etmeye devam etti. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Senin yardımına ihtiyacım yok.

Benim için sorunları halledin ve bunu yaparsanız bu erkekler bana *asla* saygı duymayacak." Homurdandı ve kolunu tuttuğum yerden çekti.

Kellan merdivenlerden inerken ben de geminin direğinin yanında beklemeye karar verdim. Aşağıdan öfkeli haykırışlar yükseldi ve gemiyi yöneten tüm denizciler çılgınlığı izlemek için yaptıkları işi çabucak bıraktılar.

O sırada Kellan ortaya çıktı ve üç erkeği de sürükleyerek merdivenlerden yukarı çıkardı. Bunu görmek gerçekten etkileyiciydi. Daha sonra onları fiziksel olarak güvertenin ortasına . İçlerinden birinin gözü morarmış ve dudağı kanamıştı bile.

"Bu kimin fikriydi?" diye bağırdı yüzlerine doğru, sesi öfkeyle gürlüyordu. Hiçbiri konuşmadı. "Sanırım bu işin arkasındaki elebaşının kim olduğunu tahmin edebilirim." arasında bir bakış attı. "... Son şansın. Kaptan'a saldırmak kimin parlak fikriydi? Solus?" Yine sessizlikten başka bir şey yoktu.

Dudaklarından kötü niyetli bir kıkırdama döküldü. "Pekâlâ o zaman." Bunun üzerine Kellan yumruğunu doğrudan bana tehdit savuran erkeğin burnuna indirdi. Yumruğunun altında çıtırdayan kemik ve kıkırdak sesleri parmak eklemleri gemide yankılandı.

Erkek acı dolu bir çığlık attı ve altındaki zeminde dizlerinin çöktü. Diğerleri korkudan titremeye başladı. "Seni iyi yakaladığımı görebiliyorum, göt herif." Kellan adamın yüzünü işaret etti. mahvolmuş uyluk. Ve şimdi ona uygun bir yüzü vardı. Gülümsememek için elimden geleni yaptım ama dudağımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Bu gemideki herkese bir hatırlatma olsun," diye bağırdı. "Kaptan Solus her şekilde, her biçimde hepinizden üstündür. Ona dokunacak, hatta emir almak dışında herhangi bir amaçla ona doğru bakacak bir sonraki kişi sefil hayatını kaybeder. Bu sizin *tek* uyarınız. Yeterince açık konuşabildim mi?" diye güvertedeki herkese seslendi.

Ortalıkta anlaşıma mırıltıları yükseldi ve ardından Kellan kendi kanıyla dolu bir havuzda yatan erkeğe doğru vals yaparak geri döndü ve botunu şiddetle doğrudan kaburgalarına geçirdi. Ardından erkeğin yüzüne tükürdü ve bakışları benimkine kaydı, herhangi bir onay işareti arıyordu. Tek yapabildiğim ona hafifçe başımı sallamak oldu ve sonra hiçbir şey olmamış gibi geminin dümenine doğru yürüdü.

Gece çöktüğünde kaptanın kamarasında bir ileri bir geri volta attım. Az önceki olaydan beri Kellan'ı görmemiştim, bu büyük olasılıkla tanrıların bir lütfuydu çünkü her şeyin nasıl geliştiği konusunda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Kellan, kendi başıma yapamayacağıma inandığı için ayak parmaklarıma basmasından ve benim için bir şeyleri "halletmesinden" ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Ama bu farklı hissettirdi. Bu farklıydı. Kendi denizcilerinden biri bir kaptanı tehdit etmişti ve o da harekete geçmişti. Yapılması gereken buydu, değil mi? Bunu yapmaya hakkı vardı. Belki de bizim durumumuzdan dolayı kendini daha da mecbur hissediyordu.

Kapı dostça çalındı ve başımı kaldırıp baktığımda onun kapının çerçevesine yaslandığını fark ettim.

"Nasılsın?" diye sordu, sesi anormal derecede yumuşaktı.

"Peki." Boğazımı temizledim. "Ben iyiyim. Daha önce yaptıklarınız için teşekkür ederim."

Ani bir kahkaha onu terk etti. "Bana teşekkür etmenize gerek yok. Kendi komutam altındaki bir değil, üç kişi size saldırmanın uygun olacağını düşündü.

Sadece bir kaptan değil, aynı zamanda bana sahip çıkan biri... ya da en azından ben çuvallamadan önce öyleydi." Odanın öbür ucundan bakışlarındaki hüznü görebiliyordum.

Ona dikkatlice yaklaştım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Bana yaptığın şey için seni affetmiyorum." Hafifçe yüzünü buruşturdu. "Ama daha önce yaptıkların için teşekkür ederim."

Yumuşakça gülümsedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Akşam yemeğinden kalan yiyecekleri sana getirmemi ister misin?"

Burnumu yukarı çevirdim.

"Bu-" "Yahni mi? Evet, öyle."

Ugh. "Hayır, teşekkür ederim."

Başını salladı ve dönmek için hareketlendi. "Kellan?"

"Evet?" diye sordu, sesi neredeyse beklentiyle çatlıyordu.

"Bu gece burada benimle kalır mısın?" Ağzımdan çıkan bu davet karşısında o da az benim kadar şaşırılmış görünüyordu. "Eğer bir şey yapmaya kalkarsan hançerimi karnına saplarım ama arkamı kolladığını bilmek beni rahatlatır."

Gözlerinin ardındaki keder yavaşça kayboldu. "Onur duyarım," diye karşılık verdi, kapıyı yavaşça arkasından kapatıp bana doğru ilerlerken.

Kellan

Yanımda uyuyan Lia'ya bakmak, gerçekten de bir daha asla gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başladığım bir şeydi. Affetme konusunda başlangıçta düşündüğümünden çok daha zor davranmıştı ama eninde sonunda kalbine tekrar girebileceğimi biliyordum.

Beni bu gece becermeyi reddetti ama birkaç gün daha beklersem, bunun için yalvaracaktı. Hep öyle yapardı, tıpkı hepsinin yaptığı gibi. Sadece ona ihtiyacım vardı.

kendimi ona bir kez daha kanıtlayacağım.

Ben sessizce çarşaflardan kayarken, Lia dönmeden önce hafifçe kıpırdandı. duvara doğru. Gömleğimi ve botlarımı giydim ve sessiz adımlarla odadan çıktım.

Mutfağa girdiğimde mürettebatın çoğunun etrafta oyalandığını ve mekâna dağılmış biralarını yudumladığını gördüm. Gözlerim uzak köşeden bana bakan kanlı bir yüzle karşılaştığında sııttım. Ona doğru ilerledim.

"Vin," diye selamladım, daha önce Lia ve ekibin önünde herkesin önünde ağzını burnunu kırdığım erkeğe elimi uzattım.

Elimi sıkıca kavradı ve selamlayarak sıktı. "İşe yaradı mı?" diye sordu.

"Öyle olduğuna emin olabilirsin," diye cevap verdim. "Mükemmel iş çıkardın dostum. Geceyi onunla geçirmem için bana resmen yalvardı." Yüzümde bir sırıtma belirirken kollarımı kavuşturdum.

Vin kıkırdadı. "Daha önce yaptığımız gösteriden sonra, bu işe yaramazsa büyük hayal kırıklığına uğrarım. Bu arada bana yeni bir yüz borçlusun... bu planın bir parçası değildi," diye homurdandı.

"Bunu inandırıcı kılmak zorundaydım. Burnun bir iki gün içinde iyileşir." Vincent benim isimsiz ikinci adamımdı. Lia'nın ondan hiç haberi olmadı. Aslında, çoğu yapmadı. Her zaman arka planda çalışan bir el olarak göründü. Bu şekilde işe yarıyordu. Eğer o anda yapamayacağım bir şeye ihtiyacım olursa, onu gönderirdim. İşin ne kadar kirli ya da acımasız olduğu fark , Vin her zaman seve seve yapardı. Lia'yı bazı ekip üyelerimin bana ihanet ettiğini düşünmesi için kandırmak ve onun amının peşinden gitmek bir istisna değildi.

Bana bir kupa bira uzattı ve iki kupayı birbirine tokuşturdu. "Dünyanın aptal kadınlarına."

"Merdiveni tırmanmaya," diye cevap verdim, içkinin boğazımın arkasına göndermeden hemen önce.

Bölüm On Dört

OceanofPDF.com

Jace

Dün gece Çeto Körfezi'nin eteklerine vardık ve düşman filosunu taşıyan geminin kıyılarıımıza varışına hazırlanırken tek bir kişi bile dinlenmemişti. Çadırlar kuruldu, ateşler yakıldı, bayraklar çekildi ve bölgeyi sanki haftalardır bizim tarafımızdan iskân gibi göstermek için gerekli tüm diğer önlemler alındı.

"Gözcüler kıyıdan çok uzakta olmayan bir gemi gördüklerini söylüyorlar. Sabaha varacakları tahmin ediliyor," dedi Gage, arkamdan yaklaşarak.

Mükemmel. "Hazır olacağız."

"Tüm bu kurgunun neden gerekli olduğu konusunda hala biraz kafam karışık.

Neden sadece saklanıp saldırmak yerine, gerçekten buradaymışız gibi görünmek için enerji ve malzeme harcamamız ?"

Bazen beni hiç dinlemediğine yemin ediyorum. "Enerji ve malzemeleri boşa harcamıyoruz, Gage. Etrafına bak!" Bakışları sahili taradı. "Buraya gelmelerinin tek nedeni Çeto Körfezi'nde bir insan savaş kampı kurulduğunu duymuş olmaları. Buraya varırlarsa, hatta gemilerinden burada tek bir çadır bile kurulmadığını görürlerse, bir şeyler olduğunu anlayacaklardır.

doğru değil. Gemiye demirlemek ve kıyıya gelmek için bir neden bile görmeyebilirler. Bunu mümkün olduğunca gerçekçi bir hale getirmemiz gerekiyor."

Bir an için bunu düşündü. "Ama kıyıya geldiklerinde kumsal bomboş olacak, o zaman bir şeyler olduğunu anlamayacaklar mı?"

"Olabilir ama o zamana kadar kampı adamlarımızla kuşatmış olacağız ve geri çekilmeleri için çok geç olacak. Hızlı ve olmamız gerekiyor ama plan işe yarayacaktır."

Başını salladı. "Yani ağaçların arasında saklanacağız ve hiç beklemedikleri bir anda saldıracağız öyle mi?"

"Aynen öyle," diye onayladım.

Bu işe yarayacaktı. Olmak zorundaydı.

Bakışlarım kumsalın uzak köşesine kaydı ve kuzenim Zaela'nın son yem çadırını kurmayı bitirmesini izledim. Gözleri benimkilerle buluştu ve bize doğru bir adım atarken başını salladı. Gage aptal olabildiği için kendini benim *gerçek* İkincim olarak görmeyi seviyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu koşarak yanımıza gelirken.

Tam konuşacaktım ki sözüm kesildi. "Gözlerin var, değil mi Zae? Etrafına bir bak ve bize anlat," diye alay etti Gage, yanıma dirsek atarken, ona daha önce söylediğim sözleri taklit ettiğini bildiğimden emin olmak için.

Zaela kirpiklerini kırıştırtarak ona baktı ve en ufak bir tereddüt bile göstermeden karnına bir yumruk indirdi.

Gage yüksek sesle homurdandı ve kumda dizlerinin üzerine çöktü. Bana baktı. "Onu neden hâlâ bir yerlere götürdüğümüzü bilmiyorum."

"Bazen buna katılabilirim," diye kahkaha attım. "Ben hâlâ buradayım, göt herifler." Gage orta parmağını bize doğru çevirdi ve ayağa kalktı.

Üçümüz de ağaçlara doğru yürümeye başladık. "Gage az önce bana Fae'lerin gemisinin sabaha kadar burada olacağını söylüyordu. Zamanında gelmeleri ihtimaline karşı bu gece hepimiz yerlerimizi . Herhangi bir sürpriz istemiyorum."

Başını salladı. "Ben diğerlerinden yirmi beşini alıp körfezin batı tarafını alacağım. Sen kendi yirmi beşinle güneyi al, Gage de kendi yirmi beşiyle kuzeyi alsın. hiçbir yerleri olmayacak. Biz ve deniz tarafından kuşatılacaklar. Ya ölmek ya da teslim olmak zorunda kalacaklar."

Otuza karşı yetmiş sekiz. "Hayatta kalan kimse bırakmayacağız," dedim. Zaela bana baktı, dudakları gerginlikle bastırılmıştı. "Jace, Fae tacını ve onu destekleyen herkesi yok etmek istediğini biliyorum ama-"

"Ama hiçbir şey, Zaela."

Şaşkın görünüyordu. "Bu akıllıca mı Jace? Birini canlı bırakmalıyız, belki iki tane. İleride onları öldürsek bile. Onlar olabilir yararlı."

"kardeşim," diye girdi Gage.

Gözlerim agresif bir şekilde aralarında gidip gelirken çenem gerginlikle titriyordu. "İkinize de bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. Bizden birinin hayatta kalmasına asla izin vermezler. Sizce bir insanı sorgulamak için getirirler mi? Asla. Önce öldürürler ve sonra soru sorma zahmetine bile girmezler. Onlar katil. Fatihler. Her bir ölümlü bu diyarda tozdan başka bir şey kalmayana kadar rahat etmeyecekler ve ben bunun tam tersinin olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Zaela'nın gözleri yumuşadı, bu onun için nadir görülen bir hareketti. "Jace, eğer bu annenle ilgiliyse-"

"Bütün anneler hakkında!" Ona bağırdım. "Tüm anneler, kızlar, kız kardeşler... *herkes*. Kendini koruyamayan herkes. Biz

bunu onlar için yapıyorlar. Eğer düşmanlarımın kanında yıkanmam gerekiyorsa

Halkımın geceleri rahat uyuyabilmesini istiyorsam, olsun. Eğer siz ikiniz bunu kabul etmiyorsanız, o zaman yoluma çıkıyorsunuz demektir."

Gage elini omzuma , "Biz her zaman sizinle," diye fısıldadı.

"O zaman şu elim."

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

Uyandığımda KELLAN'ın bedenime doğru eğildiğini ve kolumu hafifçe okşadığını gördüm. Gözlerim karanlığa alıştığında, küçük, dairesel pencereden dışarı baktım.

ve denizi gökyüzünden zar zor ayırt edebiliyordu. Hâlâ gecenin bir yarısı olmalıydı.

"Lia, şafak çok uzakta değil. Şimdi harekete geçiyoruz. Sen, ben ve mürettebatın çoğunluğu arka taraftan ormana doğru geleceğiz. Daha küçük bir grup ise yelkenlerini açıp, yelkenli gemiye doğru kürek çekecek. kıyıya."

Ani plan değişikliğini açıkladığında kaşlarım alnımdan yukarı fırladı. Çok zekiceydi. Normalde bundan sonra olacaklardan korkarken, burada işimiz ne kadar çabuk biterse eve o kadar çabuk dönebileceğimi fark ettim. "Peki, ne ? Hadi gidelim!" Yataktan fırlayıp botlarımı bağlarken, "Hadi gidelim!" dedim.

Güverteye çıktım ve gözlerim sabahın erken karanlığına alıştığında, kıyıdan yaklaşık bir mil açıktaki olduğumuzu fark ettim. "Koy nerede?" Silahlarımın sonuncusunu da kendime bağlamayı bitirirken ona sordum.

Arkamdan gelip çenesini nazikçe başımın üstüne koyarken kara kütlesini işaret etti. "Şu kıvrımı görüyor musun? Ondan sonra bir tane daha var ve hemen ötesinde Çeto Körfezi uzanıyor. Kıyıya ulaşacağımız yerden karada yaklaşık üç mil ."

Kaşlarım düşünceyle çatıldı. "Yani, aslında, onlar Geri kalanımız gemide olacak, ama biz görünmeden arkalarından geleceğiz."

"Haklısınız prenses," diye cevap verdi arkamdan omuzlarıma birer elini koyup garip bir şekilde masaj yaparken. Onu düzeltme dürtüsü beni neredeyse tüketiyordu, ama kaç kez sorsam ya da talep etsem de bana böyle demekten vazgeçmeyeceğini biliyordum.

Arkamı döndüğümde mürettebatın çoğunun arkamızda durmuş emir beklediğini gördüm.

"Askerler." Kellan'ın derin sesi gemide gürledi. "İnsan kampı sadece üç mil uzakta ve sadece bizim türümüze zarar vermek amacıyla inşa edildi. Bunu yanlarına bırakacak mıyız?"

"Hayır, Kaptan!" Mürettebat hep bir ağızdan bağırdı.

Bana hızlı bir sırtış fırlattı ve kibri karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Kraliçemiz, bu düşman kampını büyüme fırsat bulamadan yok etmek için en iyi askerlerimi seçmem konusunda bana güvendi. Onu hayal kırıklığına uğratacak mıyız?"

"Hayır, Kaptan."

Kellan bana bir kez daha baktı ve sırtışı kulaktan kulağa yayıldı. "O zaman gidip biraz eğlenelim çocuklar."

Mürettebat derhal farklı yönler dağıldı ve kendilerine nerede görev verildiyse oraya doğru yöneldi.

Kellan'ın peşinden gittim ve kıyıya çıkmak için küçük teknelerden birine doğru ilerlerken kolundan tuttum. "Eğer çocuk varsa, onlara zarar vermeden bırakacağız. Teslim olan olursa, onları esir alırız."

Yüzünü bana döndü ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Niyetim çok önemli olmayan hiç kimseyi hayatta bırakmamak, ama bunu zamanı geldiğinde tartışabiliriz."

Ve sonra tekneye bindi.

Kıyıya çıktıktan sonra geminin ilk dönemeçten geçişini izledik, Çeto Körfezi'ne zamanında varmak için hızlı olmamız gerekiyordu.

"Pekâlâ, hepiniz talimi biliyorsunuz. Yüksek rütbeli bir subay olarak işaretlenmemiş biriyle karşılaşırsak, onu gördüğümüz yerde öldürürüz. Yüksek rütbeli olarak işaretlenmiş herkesi yanımıza alırız," diye konuştu Kellan ekibine. Ona onaylamayan bir bakış attım, bu da yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Teslim olmadıkları sürece. O zaman onları esir tutarız." İcini çekti.

Tüm birlik şaşkınlık dolu bakışlar attı ve ardından sessiz adımlarla ormana girdi.

Buradaki orman söğüt, meşe ve çam ağaçlarıyla doluydu ve bu da kamuflaj sağlamak için işimize yaradı. Kayaların ve ağaçların arasından akan küçük bir dere, izlerimizi örtmek için akan suyun hafif sesini sağlıyordu. Aşağıya eğildim ve iki parmağımı çamura soktum, ormana karışmaya yardımcı olmak için birazını yüzüme sürdüm. Diğerleri de aynısını yaptı.

Kampa doğru sessizce iki buçuk mil yürüdüğümüzde güneş tamamen doğmuştu ve sonra kulaklarım diken diken oldu.

Sağ elimle kılıcıma uzanırken, aynı anda sol elimi kaldırarak arkamdaki herkesi durdurdum. "Burada yalnız değiliz."

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

OceanofPDF.com

Jace

Şafak sökerken herkes pozisyonunu almıştı. Ormanın her tarafına dağılmış adamlarımız vardı ve benden, Zaela'dan ya da Gage'den ilerleyip sahile saldırmak için işaret bekliyorlardı. Üçümüz yerde, ağaçların gölgeleri arasında, kumsalın kumlarının orman zeminindeki çimenlerle buluştuğu konuşlanmıştık. Diğer herkes arkamızda gizlenmişti.

Geminin körfezin limanına doğru ilerlediğini gördüğümüzde neredeyse bir saat olmuştu. Dürbünümü kullanarak, birden fazla Mürettebat üyeleri kendilerini kıyıya getirecek daha küçük bir tekneye binmek için ip merdivenden aşağı iniyorlar. Mükemmel.

Serçe sesini andıran bir ıslık çalarak adamlara geminin geldiğini işaret ettim.

Küçük tekne kıyıya yanaştığında, beklenen otuz kişi yerine sadece beş erkeğin gemide olduğunu fark ettim. Kaptan, tüm teknesini getirmeden önce durumu kendisi kontrol etmeye karar vermiş olmalıydı. mürettebat sahile. Bu planlanmamıştı ve eğer karşı hamle yaparsak

Diğerleri gelmeden önce kıyılarımıza ayak basan beş kişi, sürpriz unsurumuzu ortadan kaldıracaktı. Hay sikeyim.

Öte yandan, eğer şu anda bize doğru yürüyen kaptansa ve olası koruma olarak kullanabileceği sadece dört kişi daha varsa onu alaşağı edip kraliyete bir mesaj göndermek. Eğer yüksek rütbeli komutanlarından birini öldürürsek, sadece aradığımız mesajı göndermekle kalmayacak, aynı zamanda muhtemelen Fae'lerin şu anda kendi saflarında kurdukları düzeni de engellemiş olacaktık.

Zaela ile göz teması kurdum ve ardından Gage ile de aynısını yaptım. İşaret vermek için kolumu kaldırdığımda, arkamdan yüksek bir gümbürtü duydum ve ardından bir tane daha. Ve bundan üç saniye sonra bir tane daha. Çıkan sesler ancak cesetlerin yere düşerken çıkardığı seslere benzetilebilirdi. Arkamdaki ağaçlara doğru yöneldim ama orada hiçbir şey yoktu, aniden duyduğum bir sonraki ses etin ete çarpma sesi değildi. Ama acı dolu bir çığlık, geldiği kişinin hâlâ hayatta olduğu anlamına gelmeyecek kadar kısa kesilmişti.

Zaela ve Gage'in ortadan kaybolduğunu görmek için çılgınca sahile baktım. *Kahretsin*. Kandırılmış mıydık? Sahili taradığımda beş fae askerinin de yüzlerinde uğursuz bir gülümsemeyle ormana doğru baktıklarını gördüm.

Kılıcımı kınından çıkarmak üzereydim ki bir bıçağın serin dokunuşu boğazıma hafifçe bastırdı. Sonra bir kadın sesi kulağıma mırıldandı, "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Saldırganımın sesinin boğucu tonu beni bir an için sersemletti. "Böyle güzel bir sesi olan birinin burada ne işi var?" I diye sordu, bundan nasıl kurtulacağını hızlıca düşünmeye çalışarak.

Bu sadece bıçağı boynuma daha sert bastırmasına neden oldu. "Sadece seni nasıl öldüreceğimi düşünmeye çalışıyorum."

"Şey, boğazıma bir hançer dayadınız, bu yüzden sanırım verdiniz, Bayan."

Bir saniyeliğine tereddüt etti ama ihtiyacım olan tek şey buydu. Ayağına bastım ve o bağırırken kolunu yakaladım ve vücudunun etrafında dönerken yana doğru ittim. Kendi kolumu sırtına bağladığım yayın etrafına doladım ve boynunu ön kolumla pazum arasına sıkıştırarak onu neredeyse boğacaktım.

"İyi oynadın," diye boğuk bir ses çıkardı.

Boğazını daha sıkı sıktım. "Sen kimsin lan? Kaç kişi daha var?"

Acı dolu çığlıklar etrafımızda çınlamaya başladı. Ormandaki ağaçların arasından baktığımda her tarafa sıçramış kanları görebiliyordum.

"Hayır," diye fısıldadım kendi kendime. Gülmeye başladı, sorumluluğun kendisinde olduğunu ve ölümden korkmadığını açıkça belli ediyordu.

Onu kollarımla yukarı kaldırdım ve ayakları şimdi havada sallanıyor, ileri geri sallanıyor, umutsuzca yeri arıyordu. "Bundan korkmuyor musun? Beni öldürdüğün için sana vereceğim ölümden erkekler?" Kısık sesle doğrudan kulağına konuştum.

Ne yaptığını anlayamadan, tüm gücüyle bacağını geriye savurdu ve ayağının topuğunu kasıklarına doğru iterek çarpmanın etkisiyle onu bırakmama neden oldu. Ayakları tekrar yere değdiği anda ağaçların arasından koşmaya başladı. Dizlerimin üzerine çöktüm ama şimdi karnımdan yayılan zonklayıcı acıya odaklanacak vaktim yoktu. Bunun için onu yavaşça öldürebilirdim, kadın olması umurumda değildi. Kendimi zorla ayağa kaldırdım, kılıcımı aldım ve peşinden gittim.

Kan her yerdeydi. Yosun kaplı kayalara, ağaçların kabuklarına sıçramış ve ormanın zemininde havuzlar oluşmuştu. Cesetler neredeydi?! Acı çekenin benim adamlarım mı yoksa ona eşlik edenler mi olduğunu bilmem gerekiyordu. Fae'lerin kanları bizimle aynı renkteydi, bu yüzden ayaklarımın altındaki toprağı kimin kanının ıslattığını söylemek imkânsızdı.

Hala kimseyi bulamayınca bağırmaya başladım, "Gage! Zaela! Neredesin-"

Göz ucuyla yokuşun yaklaşık elli metre aşağısında bir hareket gördüm. Tanık olduğum şeye inanamıyordum. Fae'lerden biri iki adamımın cesedini arazide *sürüklüyordu*.

Aşağıdaki sahneye doğru olabildiğince sessiz bir şekilde koşarken, kılıcımı saldırmak için başımın üzerine kaldırdım, birdenbire keskin, dizlerimi burkan bir acı baldırıma yayıldı ve tam saldırmak için atlamak üzere olduğum küçük tepeden aşağı yuvarlanmama neden oldu. Düşüşümün sonunda başım bir kayaya çarparak görüşümü bulanıklaştırdı.

Etrafıma bakmaya çalıştım ama bilincimi hızla kaybediyordum ve son gördüğüm şey elinde bir yayla ağaçtan atlayan uzun, siyah saçlı bir figürdü. Bacağımdan çıkan bir ok şeklini görmek için aşağıya baktım. Ve sonra karanlıktan başka bir şey bilmiyordum.

Başım zonklayarak, korkunç bir kâbus gibi görünen bir şeyden uyandım, ancak bunun bir kâbus olmadığını fark ettim. Gerçektir. Bir tür ağaca ya da yere saplanmış bir direğe bağlandığımı hissedebiliyordum. Gözlerimi kör eden

güneş, yavaşça gözlerimi açtım ve önümde beliren şeye inanamadım.

Cesetler. Kumsal boyunca üst üste yığılmış ölü, kanlı insan bedenleri. Kafamı düşündüğümünden daha sert çarpmış olmalıyım. Böyle bir olamaz. *Nasıl oluyordu?* Bu kadar hazırlıklıyken bu nasıl olabilirdi? Her planı, her ayrıntıyı düşünmüştüm ve buraya yanımda getirdiğim adamlarımın hepsi öldürüldü.

Gage ve Zaela'nın o cesetlerin arasında olduğunu düşünmek bile beni kusmaya hazır hale getirmişti. Görebildiğim tüm yüzler o kadar ezilmişti ya da o kadar çok kan ve kirle kaplıydı ki kim olduklarını anlayamadım.

Ağaçlara doğru baktım ve on üç adamımın elleri ve ayakları bağlı, ağızları tıkalı bir şekilde sıralandığını gördüm. Bulundukları yerden bana doğru yürüyen kadın ya da dişi, bıçağını boğazıma dayamış ve ardından oku bacağıma saplamıştı.

"Bakın kim uyanmaya karar vermiş." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bacağın nasıl?" Aşağıya baktı ve harap olmuş baldırımından çıkan oka bakıp sırttı.

Ona dişlerimi gösterdim. "Ne yaptın sen?"

"Ağaç hattındaki adamlar teslim oldu. Onlar da tıpkı sizin gibi esirlerimiz olarak bizimle birlikte geri götürülecekler Komutan."

Rozetimin hâlâ zırhımın üzerinde olduğunu fark etmemiştim. Ormanın yanında duran çok az sayıdaki adama tekrar bakmak için kendimi zorladığımda, Gage ve Zae'nin aralarında olmadığını görünce içime bir sıkıntı çöktü. Zaten asla teslim olmazlardı. Kılıçlarını başlarının üzerinde sallarken ölümü yüzlerinde bir gülümsemeyle karşılamayı tercih ederlerdi.

"Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin." Bana bakmayı reddetti.
"Kaybedilen tüm hayatların acısını bizzat senin çekmeni sağlayacağım.
Bugün ve savaş başladığından beri her gün." "Korkaklık, kaltak!" diye
bağırdığımda uzaklaşmaya başladı.

Kumsalın rüzgârından saçları hızla yüzüne dökülürken arkasını döndü
ve hışımla yanıma geldi. Gözlerimin içine bakarak iki parmağıyla
yaramın üzerine hafifçe bastırdı. Hafif ya da değil, acı bana sanki
bilincimi tekrar kaybetmek üzereymişim gibi hissettirdi.

"Kendimi açıkça ifade etmeme izin verin, Komutan." Yüzü şimdi
benimkinden bir santim uzaktaydı. "Hayatınıza barışçıl bir şekilde devam
edebilirdiniz ama siz bu ordulara liderlik etmeyi seçtiniz. Burada kamp
kurmayı ve cinayet planlamayı seçtiniz. Ve kısa, ölümlü hayatını benim
türümü öldürmeye adamayı seçtin. Benim sadakatim Velyra'nın tacına ve
bunu tehdit eden herkes benim düşmanımdır. Düşmanlarımla buna göre
ilgilenilir."

Sonra yaramdaki tutuşunu kaldırdı ve hışımla çekip gitti.

Gece çöktüğünde baldırımın enfeksiyon kapmaya başladığını
söyleyebilirdim. Ok çıkarılmaz ve yara tedavi bacağımlı kaybedebilirdim.

Düşman filosu daha önce yaktıkları ateşin etrafında toplanmıştı. Dişi
olanın, kaptan olduğunu tahmin ettiğim birinin kucağında oturduğunu fark
etmeden edemedim. Daha fazla gözlemlediğimde, kadının isteyerek onunla
oturmasından ziyade onu yerinde tutuyor gibi görünüyordu.

Muhtemelen daha önce yayıyla şansı yaver giden kaptanın fahişesiydi.

"Kaptan Solus?" diye bağırdı erkeklerden biri.

Solus. Velyra'da yetimler için kullanılan bir isimdi bu... Yüksek rütbeli bir mevkideyken böyle bir ismi taşıması ilginçti.

Şaşırtıcı bir şekilde, cevap vereceğini düşündüğüm kişi çağrıyı kabul etmedi bile, ama cevap verdi.

"Birazdan orada olacağım. Teşekkür ederim," diye seslendi ona.

Yüzbaşı Solus? Boğazıma hançer dayayan ve sadece birkaç dakika sonra beni vuran kadın mı? Bu... etkileyiciydi. Hakkını vermeliyim. Erkeğin kucağından kalkışını izledim. Kız erkekten uzaklaşmaya çalışırken erkek onun kıkına bir şaplak ve dişi de ona vurarak gülüp geçti. Bu erkek kim oluyordu da bir kaptana saygısızlık ediyordu? Bir karı ya da koca bile eşleri yüksek rütbeli olduğunda başkalarının önünde böyle bir hareket yapmamalıydı.

Yakalanan adamlarımın çoğunun yerde uyuduğunu, ağızlarının hâlâ bağlı olduğunu görmek için şöyle bir baktım. Hepimizi buradan canlı çıkarmak için bir plan yapmam gerekiyordu.

Başımı sahilde bağlı olduğum direğe yasladım ve gözlerimi kapattım, dalgaların bir içeri bir dışarı yuvarlanışını dinledim, uykunun gelmesi için yalvardım ama asla gelmedi. Gözlerimi her kapattığımda görebildiğim tek şey , ailelerine asla dönemeyecek olan adamların yüzleriydi. Ve hepsi benim suçumdu.

On Yedinci Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

Şafak vakti uyandığımda gökyüzünün kırmızı, pembe ve safir tonlarıyla ışıldadığını gördüm. Dün bir zafer daha kazanılmıştı ve Kellan sayesinde ölümlülerin bizim için kurduğu tuzağa düşmemiştik.

İnsanlar bir şekilde Isla'ya Ceto Körfezi'nde bir kamp olduğu haberini ulaştırmayı başardılar ve bizi buraya çekerek tuzaklarına düşürdüler. Bunun tek mantıklı açıklaması, Isla'da çok daha fazla sempatizanın kalmış olmasıydı. Bugün esirlerimizle birlikte şehre dönüş yolculuğumuza başlayacaktık ve ben de babam, Lukas, kızıl saçlı kardeşlerim ve Nyra ile yeniden bir araya gelecektim... Nox'u görmeyi bile dört gözle bekliyordum.

Kumda oturmuş denize bakıyordum ki, sanki kafatasımın arkasında bir delik açıyormuş üzerimde gözler hissettim. Arkamı döndüğümde insan komutanın sırtıma baktığını fark ettim, yüz hatları nefretten başka bir şey yaymıyordu. Onu suçlayamazdım. Neredeyse tüm filom öldürülseydi ve ben esir tutuluyor olsaydım, şu anda onun olduğundan çok daha kötü olurum.

Kellan çadırlardan birinden vals yaparak çıktı ve göz göze geldiğimizde gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. Ağır adımlarla bana doğru ilerledi.

"Eve doğru yola çıkmaya hazır mısın, Lia?" diye sordu.

Başımı salladım. "Elbette." Ayağa kalktığımda dizim büküldü.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, sadece bacağım ağrıyor. Sanırım dün komutanı indirmek için ağaçtan atladığımda baldırımda bir kas çekmiş olabilirim." Bana dikkatle baktı ve kolunu tuttuğumda döndü.

"Teslim olan insanları esir aldığınız için teşekkür ederim." Bana kısa, inandırıcı olmayan bir gülümseme verdi ve yoluna devam etti.

Sabah, insanların hazırladığı tüm malzemeleri gemiye yüklemekle geçti. Her şeyi burada bırakıp gitmelerine izin vermenin bir faydası yoktu.

Atık. Özellikle de yemek. Umarım bir gece daha o yahniyi mideye indirmek için kendimi zorlamam gerekmez.

Komutan hâlâ tek kelime etmemişti. Bacağına baktım ve kumsalın öbür ucundan bile enfeksiyon kapıldığını anlayabiliyordum. Ona doğru ilerledim, gözlerimiz sürekli birbirimize kilitlenmişti.

"Merhaba *Yüzbaşı Solus*," diye selam verdi ve kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Dün gece benimle konuşan askerleri duymuş olmalıydı. Yüzüne yayılan hınzır gülümseme gözleriyle buluşmadı.

"Günaydın Komutan," diye kelimeyi uzattım. "...İsminizi bilmediğim için üzgünüm."

"Gerçekten umurundaymış gibi özür dileme. Sana asla adımı vermeyeceğim." Bu eğlenceli bir eve dönüş yolculuğu olacaktı.

acıyarak bir süre baktım. "Dinle, buraya bacağındaki okun çıkarılmasını isteyip istemediğini sormaya geldim çünkü enfeksiyon kapmış çok açık ve

daha da kötüleşirse bu karmaşayla uğraşmak istemiyorum.

Ancak, *kaptanla* bu şekilde , ki benim kim olduğumu bildiğin çok açık, o zaman seni sandığımdan daha büyük bir aptalsın demektir." Sahile geri dönmek için arkamı döndüm.

"Bekle." İç çekti. "Çıkar onu."

Ellerimi iki yanıma atarken yüzümü ona döndüm. "Affedersiniz?"

"Oku çıkarın."

"Nankörlükten başka bir şeye benzemeyen ölümlü, aptal bir komutan için böyle bir şey yapmayacağım," diye tersledim.

Bir an sessiz kaldı. "Lütfen," homurdandı. "Lütfen bacağıma sapladığın oku çıkar..."

Fark etmemesini umarak irkildim. Bir tutsağı esir almayalı yıllar olmuştu, bu yüzden "sert" maskemi korumaya alışkın değildim.

Düşmanla konuşmanın en hafif tabirle nadir olduğunu düşünürsek, "kaptan" dedi. Tek dizimin üzerine çöküp bacağını gözlerini bana dikti.

"Kahretsin, bu düşündüğümünden de kötü." Bakışlarına karşılık verdi. "Bunu olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarmam ve ardından kanamanın tekrar kötüleşmesi ihtimaline karşı basınç uygulamam ama dikkatli olmalıyız, dışarıdaki irinin kan dolaşımına karışmasını istemeyiz."

Başını salladı ve çenesinde beliren hafif tik sesini kaçırmadım.

Veli'nin kaledeki zulasından çaldığım bir kutu merhemi çıkardım ve hazırda bulundurmak için yanımızda yere koydum. Isla'dan ayrılmadan önce, kalenin terk edilmiş şifa odalarına gizlice girdim; burası Veli'nin ihtiyacı olanlar için erzak saklamayı sevdiği yerd. Burası bir

Kraliçenin bunca yıldan sonra kokusunu almamış olması mucizeydi.

Mürettebattan birinin yaralanması ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istedim.

Gerçi bu adamlar teknik olarak Kellan'ın komutası altındaydı. En son savaşımızda kaybettiklerimize ek olarak daha fazla asker kaybetmeyi reddediyorum.

Kolunu tuttum ve yara için gömleğinden bir parça kopardım. Bana baktı, hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Dişlerinin arasından, "Hadi şu bitirelim," dedi.

"Tamam, üçe kadar sayınca çıkaracağım. Hazır mısınız?" Cevap vermedi ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Tamam... bir!"

Oku hızlı bir hareketle çıkardım ve komutanın vücudu sarsıldı. Gömleğinin parçasını kullanarak yaraya hızla baskı uyguladım.

"Üçe kadar say demiştin. Siz fae'ler sayı saymayı bilmiyor musunuz bilmiyorum ama üçten sonra-"

"İki." Ona tek bir kaşımı kaldırdım. "Farkındayım." Bir süre ona baktıktan sonra yarayı sıvazladım ve merhem sürdüm. "Bir teşekkür iyi olurdu."

Gözlerimin içine bakmaya devam ederken kıs kıs güldü. "Eminim öyledir."

Kellan

Kırmızı. Elianna'nın insan komutanın yarasını temizlemesini sahilin öbür ucundan izlerken tek görebildiğim, görüşümü bulanıklaştıran ateşli bir kırmızı pusuydu.

Ne halt ? Bacağı vücudundan ayrılana kadar oku içinde bıraktırdım.

Onları gördüğümde boğazımdan bir hırıltı yükselirken dişlerim sıkıldı. İsteddiği şeyi yapıyordum. Teslim olanları hayatta tuttum ama bunun ne olacaktı ki? Bizi *zayıf* gösteriyordu. Hayatta kalanları terk ederek *beni* kendi mürettebatımın önünde yumuşamış gibi gösteriyordu. Şimdi de beni aptal yerine koyup o insanla flört etme cüretini gösteriyordu.

Pislik mi?

Yere tükürdüm, kollarımı kavuşturdum ve sonra "Vin!" diye seslendim.

Vincent uzaktaki çadırlardan birinden koşarak geldi. "Şuraya bir bak." Sırtı bana dönük olan Lia'yı işaret ettim. "Bu sana neye benziyor?"

Vin çenesini kaşıdı. "İnsana yardım ediyor gibi mi görünüyor? Bunu neden yapsın ki?"

"Aynen öyle. Ama basitçe işe yaramayacak, değil mi Vin?"

Bana attığı bakış, tamamen uğursuz bir beklentiden başka bir şey olarak tanımlanamazdı.

Lia sonra arkasını döndü ve bana gülümsedi, buna zarif bir el sallaması eşlik etti. O gülümsemeyi lanet olası yüzünden silmek üzereydim.

On Sekizinci Bölüm

OceanofPDF.com

Jace

Kimdi bu kadın? Ordularına komuta ediyordu ama *kendi* açtığı bir yarayla düşmanlarına yardım ediyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu ama o bunu yaparken bakışlarımı ondan alamıyordum.

Görünüğü büyüleyiciydi. Bu inkâr edilemezdi ama güzelliği zehirle doluydu. Artık bacağımı kaybetme endişesi taşımadığım için minnettar olsam da, ona karşı saf nefretten başka bir şey hissetmiyordum.

Adamlarım ölmüştü, cesetleri hâlâ gözlerimin önünde sahile saçılmıştı. Bunun bedelini ödeyecekti. Hepsi bunu hayatlarıyla ödeyecekti, tıpkı adamlarımın ödediği gibi.

"İşte, bu seni Isla'ya dönene kadar idare eder. Bir ya da iki gün içinde gemide kontrol edeceğim ama merhem güçlü," dedi elindeki kumların tozunu alırken ve ayağa kalktı.

Ona hiçbir şey söylemedim.

"Askerler!" diye güçlü bir ses sahilin öbür ucundan gürleyerek herkesin başını kaldırmasına neden oldu ve Solus sesin geldiği yöne doğru döndü.

Bir gece önce birlikte oturduğu erkekti.

"Teslim olanları hiç içeri aldık mı?" diye bağırdı.

Mürettebat hep bir ağızdan "Hayır, Kaptan!" diye cevap verdi.

Bekle. *Başka bir* Kaptan mı?

"Evet, hepiniz haklısınız!" Konuşurken tüm gözlerin üzerinde olduğundan emin olmak için etrafında döndü. "Bunun nedeni de bizi *zayıf* göstermesi... şimdi söyleyin bana, biz böyle miyiz?"

"Hayır, Kaptan!"

Göz ucuyla Solus'un ona doğru tereddütlü bir adım attığını gördüm. Oh, hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Ne yapıyordu?

"Planlar değişti çocuklar! Bu kamptan sadece tek bir esir alınacak."

Kılıcını kaldırdı ve bana doğru doğrulttu. "Ve bu onların en sevgili komutanı." Bir an durakladı. "Öldürün diğerleri."

"HAYIR!" Umutsuzca yerden kurtulmaya çalışırken bağırdım. Çılgılık atmadan duramıyordum. Yalvarıyordum. Durmaları için yalvardım.

Gözlerim Solus'a kaydı, iki elini yumruk yapmış, çenesini açmıştı ama hiçbir şey söylemedi, olacakları durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Ağaçların arasından çıkan, bütün sabah kampın etrafında dolaşırken gördüğüm bir erkekti. Onu morarmış gözünden ve kırılmış burnundan tanıdım. biri yere düşmeden önce iyi bir vuruş yapmış olmalı. Güzel.

Sonra erkek, sıradaki ilk askerime doğru yürüdü, kumla kabuk bağlamış saçlarından başını geriye doğru çekti ve çizmesinden çıkardığı bir hançerle boğazını kesti. Kan anında önünden aşağı akarak onu sıırıslıklam etti ve ardından vahşi adam onu sırtından tekmeleyerek vücudunu kuma çarpmaya zorladı.

Katil başını kaldırdı ve bana gülümsedi. *Gülümsedi*. Sonra adamlarımın sırasına geçti ve ilkine yaptığını defalarca tekrarladı. Ta ki on üç kişinin hepsi bir başka ceset yığınının başka bir şey olmayana kadar.

Bağlı olduğum direğin arkasından gelen baskıyı kullanarak vücudumu ayağa kalkmaya zorlamaya çalıştım, ancak mahvolmuş bacağımla bunun bir faydası olmadı.

"Seni orospu çocuğu! Seni öldüreceğim!" Çığlık attım. "Her birinizi, yaptıklarınız için parça parça Isla'ya geri göndereceğim!"

Solus sanki umursuyormuş gibi bana baktı. Konuşmak için ağzını açtı.

"Yapma," diye bağırdım. "Sakın bana tek kelime etmeye cüret etme. Seni öldürteceğim.

"Onlarınkinin hemen yanında bir çivinin üzerinde kafa." Dudaklarım tiksintiyle ona doğru kıvrıldı.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve tereddütle sessizce denize doğru yürüdü.

Emri veren erkek yüzbaşı daha sonra hışımla yanıma geldi.

Dizlerini bükerek yüzünü doğrudan benimkinin önüne yapıştırdı. "Umarım sakıncası yoktur." Sırıttı. "Eve dönerken bavulumuzu biraz hafifletmemiz gerekiyordu."

Yüzüne tükürdüm.

İki eliyle gömleğimin önünü çekip agresif bir şekilde yüzünü silerken sırtışı hiç değişmedi.

Sonra kılıcını kınından çıkardı ve havada döndürdü. Ölümün beni almasını bekledim ama kılıcını bana saplamak yerine kabzasını başımın arkasına vurdu.

Ve bir kez daha karanlık beni ele geçirdi.

On Dokuzuncu Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

Sahilde yaptığı pislikten sonra Kellan'la konuşmayı reddettim. Konuşamazdım. Yüzündeki ifade saf bir zehirden oluşuyordu. Boğazlarının kesildiğini görmekten *zevk* alıyordu, bunu yüzünde açıkça görebiliyordum. Sadece hepsinin öldürülmesini emretmekle kalmadı, aynı zamanda bunu gerçekleştiren kişi daha iki gün önce bana saldırmaya çalıştığı için cezalandırdığı erkekti. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Teslim olan herkesi canlı tutmayı kabul etti. Yaptıkları için eninde sonunda idam edileceklerini biliyordum, ama en azından onları sorgulamak için Isla'ya geri getirene kadar değil. onurlu bir şekilde ölmelerini sağlamak. Teslim oldular. Bana göre bunu hak ettiler. Ama Kellan *yine* arkamdan iş çevirdi.

Komutanın çılgınlıklarını asla aklımdan çıkaramayacaktım. Acı. Ondan yayılan mutlak ıstırabı hissedebiliyordum. adamlarına yapılanları görünce. Yüzü kızarmıştı ve bu kızarıklık güneşin ışığından değil, çılgınlıklarından kaynaklanıyordu. Boynundaki damarlar gözle görülür şekilde zonkluyor ve vücudu öfkeyle titriyordu. Eğer bacağı yaralanmasaydı

O kadar ki, bağlarından kurtulmanın bir yolunu bulup içimizden birine, belki de bana saldıracağına gerçekten inanıyordum. O tehdit etti Kellan'ınkinin hemen yanına kafamı diktirecektim. Kellan onu tekrar bayıltana kadar yüzündeki nefret ifadesi kalıcı olarak kazınmıştı.

Hepimiz gemiye bindikten sonra, Kellan'ın herkesin boğazını kesmesini emrettiği erkek, komutanı güvertenin altındaki hapishane hüccresine attı.

Elimden geldiğince herkesten uzak durmaya çalıştım. Yolculuk bir kez daha kendimi kaptan kamarasına kapatmanın bir yolunu bulmam gerekecek gibi görünüyordu. Eve dönmek için sabırsızlanıyordum. Bu erkeklere güvenmiyordum ve Kellan'a da artık güvenmiyordum.

Denize baktığımızda rüzgârın hızlandığını ve dalgaların son derece dalgalı olduğunu gördük. Buraya gelirken inanılmaz bir şansımız vardı. Hava ve denizle ilgili tek umudum, eve dönüş yolculuğunda da aynısının bize nasip olmasıydı.

Güvertenin altına doğru ilerlerken, her yönden meraklı gözlerin dolaştığını hissedebiliyordum. Daha birkaç saat önce körfezde yapılanlar karşısında hissettiklerime verdiğim tepkiyi gizlemeye çalıştım ama belli ki bu konudaki düşüncelerim mürettebat tarafından iyi bilinir hale geldi.

Kaptanın kamarasına ulaştığımda pirinç kapı kolunu tuttum ve kilidin açık olduğunu görünce şaşırdım, ancak oda boş değildi...

Kellan kollarını kavuşturmuş bir şekilde köşede durmuş, bana saldırmaya çalışan erkekle kez daha konuşuyordu.

Eski sevgilim bana baktı ve yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Erkeğe, "Gidebilirsin Vincent," dedi.

Bana, yani kapıya doğru ilerlerken Vincent'ın gözleri benimkilerle kilitlendi ve kapıdan geçerken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Kapı aralığı.

"Kapıyı kapatabilirsin Elianna," diye seslendi Kellan bana.

Ciddi miydi? Tüm bu olanlardan sonra gerçekten normal olacağımızı mı düşünüyordun?

"Oh, alabilir miyim?" Tısladım.

Yavaşça duvara yaslandı ve yüzünü bana döndü. "Bana kızgınsın."

Kapıyı arkamdan çarparak , oda ve içindeki eşyalar sarsıldı. "Olmamam için bir neden olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona ters ters baktım.

"Bence öfken yersiz." "Yersiz mi?!"

"Ben de öyle dedim prenses, değil mi?"

"Bana öyle demeyin."

Kaşlarını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla buna geri döndük."

"Olmayacağımızı da nereden çıkardın?!" Hayal kırıklığı içinde kollarımı iki yana açarak bağırdım. "Arkamdan iş çevirdin. Yine arkamdan iş çevirdin. İkimizin de üzerinde anlaştığı şeye karşı geldin. Bunu bana sen getirmedin.

Bu çok iyi düşünülmüş ve benim bilgim dışında kasıtlı olarak gerçekleştirilmiş. Buna karşı çıkacağımı biliyordunuz."

Bana doğru bir adım attı ama ben durdum. "Sana bunu düşündüren ne?"

Yumruğumu kaldırdım ve tek parmağımı yüzüne doğrulttum. "Bana bir adım daha yaklaşma Kellan, yoksa tanrılara yemin ederim ki seni yerde deşerim." Olduğu yerde durdu. Güzel, en azından bunu ciddiye almıştı.

"Beni aptal mı sanıyorsun? Teslim olan adamların boğazlarını kim olduğunu fark etmeyeceğimi mi?"

Dudaklarının kenarları yukarı doğru seğıirdi. "Bana olan sadakatini kanıtlamak için bir şans istedi, Lia."

"Saçmalık!" Tükürdüm.

"Saçmalık mı?! Neden öyle ki? Her şeyi etti. Benim olana dokunmaya ve zarar vermeye çalıştı. O-"

"Ben. *Değilim*. Senin değilim!" Sözünü kestim, nefesim düzensizleşti. Şimdi kızgın görünüyordu. Nihayet.

"Bu artık eskidi Elianna... Daha önce de söylediğim gibi, birbirimizi sahiplendik ve bu değişmeyecek." Yüzündeki tüm hatlar gerildi, damarlarına dolan öfkesini gizlemek için hafifçe benden yana döndü.

"Onu bir kaptana saldırmaya çalıştığı için cezalandırdığınızı sanıyordum, *üzerimde* hâlâ bir *hakkınız* olduğunu düşündüğünüz için değil. Erkek yaptığı şey yüzünden denize atılmalıydı ve bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum bile!"

Çıkardığı tüylerimi diken diken etti. "Belki de. Ancak, cezalandırıldı ve kendini kanıtlamaya istekli. Burada kendi üyemi öldürdüğüm için bana kızmanızı engellemeye çalışıyordum.

Mürettebat, ancak günler sonra buradayım, insan *pisliği* yüzünden uluyorum."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, gözlerim . " yüzden yaptın, değil mi?" Tek kelime etmedi. "Komutanlarının yarasına yardım ettiğim için onları öldürdün, değil mi?"

Benden uzaklaşırken dudaklarını büzdü. "Boğazları kesilenler arasında olmamasının tek nedeni rütbesidir ve o da öldürülmeden önce işkence edilmek ve sorgulanmak üzere getirilecektir. Onun tenine dokunduğunuzu görmek..." Uzun bir süre durakladı. "Ve düşmana yardım etmek beni kadar tiksindirdi." Dudakları son birkaç kelimede tiksintiyle kıvrılırken geniş göğsünü işaret etti.

Gözlerim olabildiğince açıldı. Bunu *kıskançlık* yüzünden mi yaptı?

"Bir adamın tenine dokunduğum için özür dilemeyeceğim.

özür dilemeyeceğim. Ayrıca enfeksiyon kapmak üzere olan bir yaraya yardım ettiğim için de özür dilemeyeceğim. Aramızda bir şifacı yok ve bu da uğraşmak istemediğim bir şey. Eğer eve dönüş yolunda ölürse, kalan diğer insan kamplarıyla ilgili olarak sorgulayabileceğimiz kimse olmayacaktı."

"Bence yumuşadınız ve sahip olduğunuz rütbe düşünülduğünde bu oldukça endişe verici bir durum *Kaptan*. Kraliçe ölümlülere yardım etmekle kalmayıp bir şifacıdan merhem aldığınızı duyduğunda bunu nasıl karşılayacak?"

"O merhem herkesin işine yarayabilirdi!"

Duvarдан dışarı çıktı ve tam üzerimde durdu. "Söyle bana prenses, sen bir ölümlü sempatzanı mısın?"

"Tabii ki hayır," dedim dişlerimin arasından.

Kaba, nasırlı iki eliyle yüzümü kavradı ve dudaklarını agresif bir şekilde yüzüme dikti. Ellerimle göğsünü defalarca ittim.

Onu benden uzaklaştırmak için yumruklarımı savurdum ama onun gücü benimkine baskın çıktı. İşini bitirdiğinde yüzümü onunkinden uzağa fırlattı ve ayağımın kaymasına ve tökezlememe neden oldu.

Kulübenin kapısına doğru hışımla ilerleyip kapıyı öyle sert bir şekilde açtım ki arkasından çarptığı duvarda küçük bir delik açtı. "Bana bir daha asla dokunma," dedim sertçe, bakışlarım onu delip geçerken. Sonra kapıyı çarparak geri kapattım.

Gidecek ve yalnız kalacak başka bir yer olmadığı için mahkûmu kontrol etmeye ve hücrede uyanıp uyanmadığını öğrenmeye karar verdim.

Bilinci yerinde olmayan bedeni hâlâ geminin parçalanmış ahşap zemininde yatıyordu. Hücrede hiç karyola yoktu. Sadece çürümeye yüz tutmuş tahta, toprak ve paslanmış metal parmaklıklar onu içeride tutuyordu.

İçimi çektim ve etrafıma bakındım. Güvertenin altındaki hapishane bölümünde neredeyse hiçbir şey yoktu. Hücrelerin yanı sıra, birkaç tane de fazladan

variller dolusu erzak vardı ama hepsi bu kadardı. Etrafı karıştırırken, köşeye sıkışmış toz kaplı bir rom şişesi buldum. Üstündeki mantarı çıkardım ve bir nefes çektim. Tanrılar bunun ne kadar eski olduğunu biliyordu ama umurumda olmadığına karar verdim ve yine de bir yudum aldım. Ve sonra bir tane daha.

Varillerden birinin üzerine süründüm ve Kellan'la ben sakinleşene kadar burada beklemeye karar verdim. Ona katlanamıyordum ama ekibin önünde herkesin önünde tartışmak ikimize de iyilik getirmeyecekti. Özellikle de bana.

Gerçekten kraliçeye benim bir ölümlü olduğuma inandığını söyleyecek miydi?

sempatizan mı? Bu doğru olamazdı. İlişkimizin tarihindeki en kötü şartlarda olduğumuzu biliyordum ama hayatımı riske atmayacağına emindim. Yoksa yapar mıydı?

Hayır. Hayır, bunu yapmaz.

Rom şişesini yavaşça havaya kaldırıp yerdeki komutana doğru ve kıkırdadım. "Velyra'daki iki düşman komutanına

Mahkûmlar birlikte," dedim ve ardından kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha içtim.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

OceanofPDF.com

Jace

BAŞIM YİNE VURUYORDU. Altımdaki zemin artık kummuş gibi . Bu da artık Çeto Koyu sahilinde olmadığım anlamına geliyordu, Adamlarımın cesetleri yatıyordu. Cesetlerine ne yapmışlardı? Gömüldüler mi? Ruhları kayıp sevdiklerine diye yakıldılar mı? Fae'lerin böyle şeylere inandıklarından bile şüpheliydim. Bu da adamlarımın kumda çürümeye terk edildiği anlamına geliyordu.

Şimdi beni rahatsız eden bu düşünceler yüzünden mide bulantısı boğazımdan yukarı çıkarken göğsümü ovuşturdum.

İnleyerek, dikkatlice için ilk denememe başladım. Neyse ki bacağım çoktan iyileşmişti, bu yüzden vücudumu ayarlarken hafif bir baskı uygulayabildim. Sırtımı geminin duvarına dayayarak kırımın üzerine oturduğumda karanlık bir hücrede olduğumu fark ettim. Geminin tahtalarındaki çatlaklardan sızan herhangi bir ışık belirtisi yoktu, bu da bana gecenin çöktüğünü düşündürdü. Ne zamandır uyuyordum? Saatlerdir mi? Günler mi?

Buradan bir kaçış planı düşünmem gerekiyordu ama Isla'ya yanaşana kadar bunun mümkün olmayacağını biliyordum. O zaman kendi kalbimde olacaktım.

Düşman toprağı.

"Ah, orada," diye yankılandı Solus'un sesi hücrenin dışındaki odanın karanlık köşesinden.

Dişlerimi gıcırdatarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye ısırdım. Gözlerim odaklanabildi ve onun bir fiçiden baş aşağı sarktığını görebildim, ayakları başının üzerindeydi, duvara yaslanmıştı ve uzun saçları dev bir halinde yere sarkıyordu. Altında, tozla kaplı boş bir şişe yerde duruyordu. Sarhoş muydu?

"Oh, , sadece hala hayatta olduğundan emin olmak için."

Onunla alay ettim. "Hayatta olsam neden umurunda olsun ki? Beni tekrar bayıltmadan önce katlettiğin adamlarım umurunda bile değildi," diye çıkıştım.

Vücudunu hızla döndürdü ve varilden aşağı atladı. Yüzünü neredeyse hücrenin parmaklıklarına bastırarak fısıldadı: "Bunların hiçbirleriyle ilgim olmadığını biliyorsun."

"Sen mı? Son duyduğumda kaptan sizdiniz, değil mi?" Ben de karşılık verdim.

Bir an sessiz kaldı ve gözleri düşünceli bir şekilde kayarken çenesi düştü. "Bu gemideki denizcilere ben komuta etmiyorum. Kaptan Adler komuta ediyor."

Adler, dün gece kızın kucağında olduğu herif olmalı... ya da kaç gece önce olduysa artık.

"Ben kara ordularına komuta ediyorum, o ise denizle ilgileniyor." diye devam etti. "İlginç bir düzen."

"Böyle düşünmene sevindim," diye karşılık verdi bana, sinir bozucu bir sırıtış eşliğinde.

Gözlerimi devirdim ve ondan uzaklaştım.

Tekrar konuştu, "Şunu bilmeni istiyorum... *vay be.*" Oda sert bir şekilde sola doğru sallanırken sözünü kesti. Ayaklarının üzerinde tökezledi ve oturduğuma çünkü bu bacağım hala yarı işe yaramaz haldeyken kıcımın üzerine düşebilirdim.

"Sarhoş musunuz, Kaptan Solus? Bir an için ayağınız yerden kesilmiş gibi görünüyorsunuz," diye tersledim.

"Hayır! Varillerin hafifçe yuvarlandığını gördün." Tereddüt etti.
"Tamam, belki biraz rom da içmiş olabilirim ama gemiye bindiğimden beri gemi o kadar sert sallanmadı," dedi endişeyle.

Gemi yine sert bir şekilde sallandı, bu sefer sağa doğru.
Omzum direğe çarptı. "Kahretsin, orada hava nasıl?!" Dışarıdaki dalgaların gürültüsü arttıkça ona bağırdım.

Alt dudağını dişlerinin arasından içeri çekti. "Dalgalar birkaç saat önce biraz dalgalanmaya başlamış gibi görünüyordu ama o zamandan beri aşağıdayım."

Gözlerimi kırptım. "Tam olarak ne kadar süre beni uyurken izledin?"
Bana baktı. "Kendinizi övmeyin Komutan." Sadece güverteye çıktığını düşündüğüm merdivenlere baktı.

"Beni burada bırakmaya cüret etme, Solus."
"Sakin ol, gemiye bir şey olmayacak ama herkesin güvertede olduğundan ve yelkenlerin yırtılmaması için içeri alındığından emin olmam gerekiyor."
"Bu denizcilere komuta etmediğini sanıyordum?" Merdivenlerden yukarı çıkarken ona doğru bağırdım.

Sanki haklı olduğumu anlamış gibi adımlarını bir an için durdurdu. Bana bir şey söyleyeceğini sandım ama sonra yavaşça yukarı doğru tırmanmaya devam etti ve görüş alanımdan çıktı.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

OceanofPDF.com

Elianna

KAOS. Güvertede başlayan mutlak başka bir şey yoktu. Etrafımızı saran yoğun, fırtınalı gökyüzünün görüntüsüyle karşılaştığımda anında ayıldım. Dalgalar çoktan güverteyi aşmıştı.

Geminin yan tarafları ve su baldırlarımın yarısına kadar geliyordu. Mürettebat dağılırken birbirlerine bağıyorlardı ve başımı kaldırıp baktığımda Kellan'ın geminin dümenini tuttuğunu ve herkesi hizaya sokmak için emirler yağdırdığını gördüm.

Merdivenlerden ona doğru koştum, üzerimize çarpan şiddetli rüzgâr ve yağmura karşı . "Ne yapmamı istiyorsun?!" Kendimi tutmak için korkuluklara tutunurken sordum.

"Lia!" diye bağırdı, sesi endişeli geliyordu. "Hemen kabine gir!" "Böyle bir şey yapacağımı düşünüyorsan aptalsın!"

Başka bir dalga bize çarpıp beni merdivenlerden aşağı uçururken ve deniz suyuyla dolu bir havuza düşüp beni tamamen ıslatırken, tekerlek onun elinden kurtuldu.

Bu hiç iyi değildi.

Ayağa kalktım ve merdivenlerden yukarı koştum. Kellan tekerleği sola çekmeye çalıştı ama işe yaramadı. Kımıldamıyordu.

"Siktir!" diye kükredi yukarıdaki fırtınalı gökyüzüne doğru.

Geminin ön tarafından büyük bir yırtılma sesi duyuldu ve dönüp baktığımızda yelkenlerden halatlarından kurtulmuş olduğunu ve şu anda yelkenler tarafından parçalanmakta olduğunu gördük. şiddetli rüzgar.

"Yelkeni tekrar kontrol altına almalıyız!" Ona doğru ilerledim ama Kellan kolumdan tutup beni kendine çekti.

Gözleri çılgınca yüzümü aradı. "İçeri gir. Hemen! Burası güvenli değil."

Onu geri ittim. "Buradan ne farkı var?! Ne olursa olsun bir bez bebek gibi oradan oraya savrulacağım! En azından beni işe yarar hale getir!"

"Eğer içerideysen, geminin raylarının üzerinden uçamazsın Elianna!" diye gürledi yüzüme.

"Böyle bir şey !" Bir başka dalga bizi yere yuvarlarken çılgılık attım. Kellan'ın bedeni benimkini yakaladıktan sonra acımasız ahşap güverteye çarptı.

Aynı anda aşağıya baktım, korkunç bir dalga üç denizciyi alıp gemiden karanlık ve tehlikeli sulara sürükledi.

Korkudan nefesim kesildi.

Aman Tanrım, bu olamaz.

"Sana söyledim! İçeri gir!" diye bağırdı yüzüme.

Ona baktım ve hançerimi çıkarıp kınından çıkardım; sanki hançeri *ona* saplamaya çalışacağımı sanıyormuş gibi yüzünde bir endişe ifadesi belirdi ve ben hızla merdivenlerden aşağı atlayıp parçalanmakta olan yelkene doğru koşmaya başladım.

Mürettebat her geçen an daha da azalıyordu. Birçoğu dalgalar tarafından çoktan denize atılmıştı.

İhtiyacım olan şey daha fazla ipti. Gözümün ucuyla, birbirine bağlı erzakların bulunduğu bir varil kümesi gördüm. Koşarak yanlarına gittim ve hançerimle halatı hızla kestim ve geminin ana direğine doğru ilerlemeden önce halatı omzuma attım.

Gökyüzüne baktığımda, yüzüme dökülen saçlarımı savuran rüzgâr sayesinde direğin tepesini zar zor . Sert bir nefes vererek dikkatlice merdiveni körlemesine tırmanmaya başladım.

Dalgalar gemiyi salladıkça vücudum şiddetle bir o yana bir bu yana savruluyor, her savruluşta direğin kendisine defalarca çarpıyordu. Halatla örülmüş merdiveni can havliyle tutmaktan parmaklarım kabarmaya ve kanamaya başlamıştı bile.

Zirveye ulaştığımda, bir kolumla direğe olabildiğince sıkı tutunurken, diğer kolumla da güçlü rüzgârda sallanan yelkenin halatına umutsuzca uzandım. Tekne sarsıldı ve ben de diğer kolumu tekrar direğe geçirdim, düşüp ölmek için geldiğince sıkı tutundum.

Aşağıya baktım ve bir başka dalganın güverteyi aşır bu kez Kellan'ı da beraberinde götürmesini izledim. Vücudu sert bir şekilde raylara çarptı.

"Kellan!" Çığlık attım ama fırtınanın uğultusundan kimsenin beni duyabileceğinden şüpheliydim.

Derin bir nefes aldım ve kolumu hızla dışarı itip yelkene uzandım, ilk denemede onu yakaladığım için kendimi şok ettim. Yelkeni kendime doğru çektim ve kurtarmaya değer hiçbir şey kalmadığını fark ettim. Tüm bunlardan sonra yelken rüzgârda tamamen parçalanmıştı. Yelkene doğru çığlık attım.

hayal kırıklığı ve korkudan gök gürültülü bulutlar. Hepimiz ölecektik.

Aşağıda Kellan'ın ipi çalmak için çözdüğüm varillerin ağırlığı altında sıkıştığını ve öfkeyle varillerin altından çıkmaya çalıştığını gördüm. Oops.

Hâlâ omzumda asılı duran halatın bir ucunu geminin direğine, diğer ucunu da belime bağlarken ellerim sinirden titriyordu.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldadım kendi kendime, saçlarım acı içinde yüzüme savrulurken.

Başka bir şey düşünmeden havaya sıçradım ve yağmur altında beni tüm geminin üzerinde sallayan halata umutsuzca .

Ben havada sallanırken zaman dondu ve eğer yaklaşan olmasaydı, bu aslında eğlenceli olabilirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, belimdeki ipi çözüp Kellan'a doğru koşarken sağlam ayaklarımın üzerine düştüm.

Deniz suyundan boğulmak üzereyken bir varili üzerinden ittim.

Elini tuttum ve onu ayağa kalkmaya zorladım. "Ayağa kalkmalısın! Siper almamız gerek."

Bileğimi rahatsızlık verecek kadar sıkı kavradı ve beni kendine doğru çekti. "Ve tam olarak nereye gideceksin?!"

Kellan dışarı baktı ve gözleri daha önce hiç görmediğim kadar büyüdü. Bakışlarını takip ettiğimde su yüzeyinden çıkıntı yapan devasa bir sivri kaya kümesi gördüm ve gemi doğruca ona doğru gidiyordu.

Başını geriye atarken yüksek sesle, hınzırca bir kahkaha attı. "Böyle biteceğini hiç düşünmemiştim," dedi, ellerini birleştirirken.

dudaklarımla vedalaştı. "Nefesini tut, Lia," diye fısıldadı ağzıma.

Korku beni tamamen ele geçirirken nefeslerim hızlandı ve sığılaştı. Komutana söylediğim son şeyin geminin iyi olacağı olduğunu hatırladığımda ondan uzaklaştım. Bu iyi olmaktan başka bir şeydi. Koşmaya başladım ve merdivenlere doğru ilerledim, deniz suyu üzerlerine dökülürken basamakları dikkatlice . Kellan'ın kaldığı yerden bana bağırdığını uzaktan duydum ama ne dediğini anlayamayacak kadar paniklemişim. Hızlıca sağa döndüm ve hücrelere giden ikinci merdiven setine baktım, orada zaten en az bir metre deniz suyu vardı.

"Kahretsin."

Aşağı atladım ve su anında botlarıma doldu. "Yaşıyor musun?!" Odaya doğru bağırdım.

"Gemiye bir şey olmayacak, değil mi Solus?! Hiç sanmıyorum." Hücreden duydum.

Kaba. Bunun nereden bilebilirdim ki? Suyu doğru yürüdüm. "Seni çıkarabilmem için anahtarlar nerede?!"

"Bunu *bana* mı soruyorsun?!" diye bağırdı. İyi noktaya değindin.

"Özür dilerim," diye mırıldandım duyamayacağı kadar alçak sesle, duvarlarda bir anahtar seti ararken.

Eğildim ve düşmüş olabilirler diye yeri yoklamaya başladım ama nafile. Gözlerinde korkuyla bana bakarken, "Anahtarları bulamıyorum," diye mırıldandım.

Sanki yerinden oynayacakmış gibi parmaklıkları itti.

"bir dakika, bekle!" Merdivenlerden aşığı akmaya devam eden suyun kuvvetini iterek yukarı .

Mutfakta bir tezgah buldum ve merdivenlerden aşığıya zorla tekmeledim, yere düştüğünde büyük bir sıçrama yaptı.

"Ne yapıyorsun?!" diye bağırdı.

Bankı kaldırdım, çevirdim ve bacaklarını hücre kapısının karşısındaki yatay parmaklıkların arasına sıkıştırdım. "Hayatını kurtarıyorum!"

Ayağa fırladım ve tüm ağırlığımı bankın üzerine vererek parmaklıkları yukarı kaldırdım ve kapıyı menteşelerinden fırlattım. Sonra bankı yerinden söktüm ve kapıyı beraberinde götürdüm.

Bir bana baktı, tek bir kaşını kaldırdı ve çenesini hafifçe araladı.

"...Etkileyici, Solus."

"Teşekkürler," dedim isteksizce.

Gemi tekrar sallandı ve bedenim onunkine çarptı. Temasla birlikte ikimiz de anında doğrulduk ama denge için birbirimize tutunmaya devam ettik.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese.

Nefesimi kestiğini itiraf etmek istemediğim ela gözlerine baktım, ama cevap veremeden gök gürültülü bir çarpışma gemiyi durdurdu.

Taşlar.

Her şey çok hızlı oldu.

Geminin duvarındaki tahtalar çarptı ve galonlarca su şimdi açık olan delikten akmaya başladı.

Su bana çarptığında çığlık attım ve vücudum karşıdaki arka duvara . Çarpmanın etkisiyle içime dayanılmaz bir acı yayıldı.

Merdivenlere doğru çılgınca yüzmeye başlarken alabildiğim son derin nefesi de içime çektim ve tamamen suyun altında yukarı tırmandım.

Merdivenler

Su çok , komutan da dahil olmak üzere hiçbir şeyi göremiyordum ve gemide yolumu hissetmeye güvenmek zorundaydım.

Ete benzeyen bir şeye tutundum ve onu kendime doğru çektiğimde suda yüzen cansız bir beden olduğunu fark ettim.

Bir çığlık attım, hücrelerde aldığım değerli nefesin çoğunu boşa . Paniklemeye başladım ve altımdaki sert bir yüzeye tekme attım ve güçlü akıntıda tekme atarak ve ilerleyerek olabildiğince hızlı yüzdüm.

Başım nihayet denizin üzerinde serbest ciğerlerim patlamak üzereymiş gibi hissediyordum. Dalgaların yükselip etrafıma çarparak beni de kendileriyle birlikte sürüklemelerinden başka bir şey göremiyordum.

Geminin parçaları saran suya saçılmıştı. "Kellan!" Çığlık attım ve boğazımdan aşağı tuzlu su döküldü.

KontROLSÜZCE öksürürken, başımı sert dalgaların üzerinde tutmaktan ve yürümekten gücümü kaybettiğimi hissedebiliyordum.

Umutsuzca etrafıma bakınarak daireler çizdim ve tekrar denedim, "*KELLAN!*"

Fırtına dışında kimseyi ya da hiçbir şeyi duyamıyordum. Korku gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Deniz suyu beni akıntıya bıraktı ve vücudumu dalgaların altında spiral çizerek savurdu.

Kafamı bir kez daha yüzeye zorladım, tam da geminin çarptığı kayaların başka bir dalga beni onlara doğru savururken tam önümde belirdiğini fark etmeden hemen önce.

Önce baskı hissettim, sonra da tüm vücudumda yoğun bir acı hissettim.

Ve sonra görüşüm karardı.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

SPARROWS. Etrafımı saran kuşların uzaktan gelen şarkılarını duyabiliyordum. Kulağa huzurlu geliyordu, sanki bir rüya alemine sürüklenmiş gibiydim. Geri dönen bir sonraki duyum kokuydu. Çam kokusu beni sardı. Öbür dünyanın çam kokacağını hiç düşünmemiştim ama kuşların burada var da inanmıyordum. Öbür dünyadan hep dingin bir yer olarak bahsedilirdi ve böyle bir şey ruhumun en çok olmasını istediği yerdi. Aniden, dayanılmaz bir acı hissi kafatasımı sarsarak, nerede olayım, kesinlikle başlangıçta varsaydığım yerde olmadığımı fark etmemi sağladı.

Gözlerimi yavaşça araladım ve başımdaki ağrıyı daha da artırarak üzerime düşen ışıkla anında kör oldum. Görüşümün bulanıklığı içinde dikkatle gözlerimi kırptım ve bulanıklık giderilince tepemde sallanan ağaçların tepelerini gördüm. Görüşüm tamamen geri döndüğünde, yemyeşil bir orman kendini gösterdi. Başlangıçta beni kör eden güneş ışığı, ormandaki ağaçların yapraklı gölgeliklerinin arasından aşağıya bakıyordu. Burası çok güzeldi.

Sırtımı dikleştirdiğimde göğsümde sıkı bir baskı hissettim. Aşağı baktığında etrafıma sıkıca sarılmış bir ipin beni bir sōđüt ağacının gövdesine sabitlediğini gördüm.

"Bu da ne?" Kendi kendime fısıldadım, hançerime doğru giderken Kucağımda duran ellerim de sıkıca bağlanmıştı. Kılıfa uzandığında bir boşluk dokunuşumu karşıladı ve hançerimin yok olduğunu fark ettiğimde içimi bir duygu dalgası kapladı.

"Kahretsin," diye tısladım boynumu yuvarlayıp eklemlerimdeki sertliği kırarken. "Bir şey mi arıyorsun?" Alaycı bir ses uzaktan seslendi. Sesi duyunca başımı kaldırdım. "Kimsin sen?" diye sordum. "Beni hemen serbest bırak."

Hafif bir kıkırdama duyuldu. "Evet, hiç sanmıyorum Solus." Gözlerim açıldı. Komutan. Bu hiç mantıklı değildi. Ne olmuş olabilir ki? "Eğlendiniz Komutan. şimdi göster kendini!" Tersledim. "Kafanı o kadar sert vurdun, ha? Güzel, şimdi nasıl olduğunu biliyorsun. hissediyor. Sayenizde iki kez baygınlık geçirdim."

tekrar tekrar kırıpştırdım ve kafam karışmış bir halde etrafıma bakındım. Yaklaşık elli metre , büyük bir kayaya yaslanmış, sōđüt sarmaşıklarının gölgesinde gizlenmiş bir figür gördüm.

İplerden kurtulmaya çalışırken keskin bir kahkaha attım. "Belli ki kafanı düşündüğümden daha sert vurmuşsun çünkü hatırladığım kadarıyla Kendi kafanı bir kayaya çarptığını, sonra da seni ikinci kez bayıltan Kellan olduğunu. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Kellan? Bu deniz kaptanının ilk adı mı?" Bir an durakladı. "Yoksa *sevgilinin* adı mı demeliydim?" Alaycı bir ses tonu vardı.

Yanaklarımın içini o kadar sert ısırđım ki ağzımda demirin tadını alabiliyordum. "Bu seni ilgilendirmez. Şimdi çöz beni!" Hayal kırıklığı içinde kıvranıp ipleri gevşetmeye çalışırken talep ettim.

"Kesinlikle olmaz."

"Neden!?"

"...Adamlarımdan geriye kalanların katledilmesini izlemek zorunda bırakıldığımda beni çözdünüz mü?"

Boğazıma bir ağrı yerleşirken irkildim. "Çok üzgünüm. Teslim oldular. Bana söylenen-"

"Senin sahte özürlerini istemiyorum. Ancak, işler açıkça değişti." Duruşunu düzeltti ve bana doğru yürüdü. "Artık benim ve önce Silcrowe'a, oradan da Ellecaster'a geri döneceğiz."

"Silcrowe? Harabeler şehri gibi mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

İçini çekti. "Topraklarımızın tamamının adını bu şekilde değiştirdik. *İnsan* toprakları. Ellecaster aslında Ezranian Dağları'nın eteklerinde, bir zamanlar Silcrowe'un olduğu yerde bulunan merkez şehirdir."

Bu sinir bozucuydu.

"İrkinizin sırlarını bana anlattığınız için *teşekkür ederim* Komutan," diye alaycı bir şekilde tısladım. "Peki oraya vardığımızda bana tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Senden gerekli bilgileri aldıktan sonra, sanırım seni öldüreceğiz." Omuz silkti. "Bu yüzden hakkımızda sahip olduğunuz bilginin bir önemi olmayacak."

Güldüm. "Bu... çok kaba. Yine de dürüstlüğünü takdir ediyorum."

Önümde diz çöktü ve kendi hançerimin ucunu boğazıma dayadı. "Bana yapmayı planladığın şey buydu, değil mi?"

Beni oraya götürdü. "Sanırım." Etimi bıçağın yüzeyinden uzaklaştırmaya çalışırken ona tatlı bir gülümseme verdim.

Hiçbir şey söylemeyince devam ettim, "Peki ? Ne oldu ki?"

"Gemi denizde yok edildi." "Belli ki,"

dedim dişlerimin arasından.

"Sen ve ben birbirimize yakın kıyılara vurduk. Sanırım Çeto Körfezi'nin birkaç mil kuzeyindeyiz."

"Kuzey mi?! Güneye gidiyorduk..."

"İsla'nın nerede olduğunun farkındayım. Fırtına çok şiddetliydi ve dalgalar bizi çok uzağa itti."

Nasıl oldu da boğulmadım?

"Hayatta kalan başka kimse var mıydı?" Endişeyle sordum.

"Benim gördüğüm kadarıyla yok, ama herhangi bir yerde karaya vurmuş olabilirler."

Hançerimi çizmesine saplarken ona baktım. Kaşlarımı çatarak, "Şimdi bana ormanda bir söğüt ağacına nasıl bağlandığımı tekrar anlat," dedim.

"Eminim kendin de tahmin edebilirsin... Cesedini sürükledim, böylece muhtemelen denizde seni arayan gözcüler tarafından görülmeyecektik ve sonra açıkçası seni diğerleriyle birlikte sahile vuran bir ip kullanarak ağaca bağladım.

enkaz."

Diğer herkes gerçekten kaderini denizde mi bulmuştu? Ama bir şekilde insan hayatta mı kalmıştı? Kellan ölmüş müydü, yoksa başka bir kıyıya mı vurmuştu? Çok fazla sorum vardı ve bu lanet söğüde bağlı olduğum sürece hiçbiri cevaplanmayacaktı.

"Ne zamandır buradayız?" Ben sordum.

Gökyüzüne baktı. "Güneş ağaçların arasından batıyor gibi görünüyor, yani yaklaşık on iki saat. Gece için burada kamp kuracağız ve yolculuğumuza başlayacağız.

Ellecaster'a yarın sabah şafakta."

Durun bir dakika. Ceto Körfezi'nin ötesindeki orman...Aman

Tanrım. "Ceto Körfezi'nin kuzeyinde olduğumuzu mu söylemiştin?"

"Doğru," dedi ısınmak için ateş yakmaya başlarken.

Çılgınca etrafıma bakındım. "Buraların hangi orman olduğunun farkında mısın?" Fısıltıyla bağırdım.

O zaman bana baktı, yüz hatları sanki taştan yapılmış gibiydi. "Sylis Ormanı." Sonra çıraya geri döndü.

"Siz insanlar Sylis Ormanı'nda neler mısınız bilmiyorum ama-"

Kıkırdadı. "Çocukken sana anlatılan hikâyelere inanmıyorsun herhalde Solus."

"Benim bir adım var, biliyorsun!" Ona vermek bile istemiyordum ama her şey bana soyadıyla hitap edilmesinden daha iyi olabilirdi.

"Umurumda değil." Bana bakmadı bile.

Kalan azıcık sabrımı da kaybetmek üzereydim. "Bunlar sadece hikaye değil ve böyle düşünmekle aptallık ediyorsun. Eğer isterse ormanın kendisinin canlanacağı söylenir! Bu söğüt..." En yüksek dallara baktım.

"Ne kadar güzel olursa olsun, eğer isterse bizi uykumuzda sarmaşıklarıyla boğabilir." Cümlemi bitirdiğimde sarmaşıkların onaylarcasına yüzümün etrafında dans ettiğine yemin edebilirdim.

Tekrar ona baktım ve hâlâ beni dinlemediğini fark ettim. "Troller, sentorlar... wyvernler var!" diye bağırdım.

Sonra kafasını kaldırdı. "*Wyvernler mi?* Delirdin mi sen? Onlar yüzyıllardır var olmadılar ve o zaman bile var olduklarından şüpheliyim."

"Ben bir tane gördüm."

Paniğime eğlenerek baktı. "Ormanda mı?" Sırıtarak kaşlarını kaldırdı.

"İsla'daki kalede. Bir şey olarak çalınmıştı... aslında, boş ." Çok fazla şey söyledim.

Eğlenerek bana bakmaya devam etti. "Elbette, Solus. Değerli zorba kralınla birlikte yaşayan bir wyvern'in var."

Vücudumu iplere o kadar sert bastırdım ki bir an iplerin kopup beni serbest bırakacağını sandım. Öyle olmasını diledim, çünkü o zaman Bu zavallı ölümlünün hayatını boğmak. "*Sakın* kralım hakkında tek kelime etme."

"Sinirime dokundu, değil mi?" Sırıttı.

Bir an tereddüt ettikten sonra usulca, "Kral öyle biri değil," dedim.

O zaman tepemde durdu, yüzü benimkinden sadece bir nefes genişliğindeydi. "Yalanların bir sirenin şarkısı gibi, Solus. Dilinden çok tatlı, çok güzel dökülüyorlar. Neredeyse beni ikna etmeye yetecek kadar," dedi alçak, çekici bir tonda.

Dönüp beli hizasında düşen bir dalı kapıp tekrar kayanın üzerine oturduğunda dişlerimi gösterdim. Dalın ucunu sivri bir noktaya oymak için hançerimi bir kez daha çıkardı.

"Hançerimle ne yapıyorsun?"

Yüksek sesle iç geçirdi. "Sen akıllı bir kızsın. Eminim şu anda sahip olduğum tek silah bu olduğu için daha fazlasını yaratmam gerekeceğini anlıyorsundur. Özellikle de avlanmak için."

O bunu söylerken midem guruldadı. "Elimizdeki bu kadar olduğunu fark etmemiştim."

"Biz mi?" diye güldü, "Hayır, sahip olduğum tek şey bu. Silahınız olmayacak."

"Silah kullanmakta çok iyiyimdir," diye cevap verdim manipülatif bir gülümsemeyle. Gözleri benimkilerle buluştu. "Farkındayım," diye homurdandı, baldırını işaret ederek.

Gözlerim bacağına dikildi. "Dur bir saniye! O bacakla nasıl yürüyorsun? İnsanlar bu kadar çabuk iyileşmez. En azından, ırkınızla ilgili metinlerimizde bahsedilen bu."

"Mesajlar mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Daha önce de söylediğiniz gibi, deniz kaptanının sizinle olan ilişkisi beni ilgilendirmiyor. Ama şunu söyleyebilirim ki

Bedenimin iyileştirebileceği oran seni ilgilendirmez."

Onu yakından izledim. O bir buçukluk muydu? Onlar hâlâ var mı? Isla'da bilinen tüm buçukluklar ben daha bebekken kraliçenin emriyle idam edilmişti. Halkı, buçuklukların ölümlü sempatizanı olma ihtimalinin daha yüksek olduğuna ve bu riskin alınamayacağına ikna etmişti. Bu barbarcaydı. Babamın bu eylem tamamlanana kadar haberi bile olmamıştı.

Kulaklarına baktım, benimkiler gibi sivri değillerdi ama bu bir şey ifade etmiyordu. Buçukluklar genellikle hem fae hem de insan ebeveynlerinden farklı özellikler taşırdı, bu da onların her iki ırktan mı yoksa sadece hangisine daha çok benziyorlarsa ondan mı olduklarını söylemeyi zorlaştırırdı.

"Pekâlâ o zaman," dedim.

"Ben yiyecek bulmaya gidiyorum. Sen burada kal." Yaptığı mızrakla beni işaret etti.

Gözlerimi devirdim. "Beni bir ağaca bağladın. Nereye gidebilirim ki?"

Benden uzaklaştı ve ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Onu izledim. Sadece kıkırdama olduğunu tahmin edebildiğim bir şey yüzünden omuzlar hızla yükselip alçaldı.

Hançerimi geri almanın ve Isla'ya dönebilmek için kendimi kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Kellan

Çenemi sıkarken dişlerimin arasındaki kumun sıkıldığını HİSSEDİYORDUM. Gözlerimi açtım, yüzüme vuran güneş yüzünden kör olmuştum. Kum vücudumun her yarığına yapışmıştı. Doğrulup etrafıma baktığımda bir kumsalda yattığımı gördüm; tenim kavurucu güneşin altında kavrulurken, çarpan dalgaların ve çığlık atan martıların sesi etrafımdaki havayı dolduruyordu.

Etrafıma bakındım ve denizcilerimin birkaç cesedinin kıyı boyunca yayıldığını gördüm. Geminin enkazı hâlâ deniz suyunda yüzüyor ve dağılıyordu.

İç çekerek seslendim, "Nabız kontrolü! Aranızda hayatta olan var mı?" Hepsi inleyip kendilerini yukarı çekerken birden fazla el havaya kalktı. On bir tane saydım.

Harika değil, ama ben ve Lia dahil otuz iki kişilik bir ekip için çok daha kötü bir kayıp olabilirdi... Oh, kahretsin.

Sallantılı ayaklarımın üzerinde çok hızlı bir şekilde durdum ve kumda ilerledim.

Etrafta fırtınalar estirerek bulabildiğim her büyük enkaz parçasını şiddetle bir kenara fırlattım ve altında Lia'ya dair bir iz aradım.

"Siktir," diye fısıldadım.

Sahile baktığımda Vin'in ayağa kalktığını ve ben aramaya devam ederken bana doğru geldiğini gördüm.

"Hasar nedir Kaptan?" diye sordu tereddütle.

Hâlâ sahile bakarak, "Şimdiye kadar on bir canlı saydım ama Elianna'dan iz yok," dedim.

Başımı ona doğru çevirdiğimde hızlı bir kıkırdama çıkardı. "Özür dilerim. Komik bir şey mi var?" Başımı soru sorar gibi yana eğdim ve göğsünü öyle bir ittim ki vücudu yere düştü.

Gergin bir şekilde dirseklerinin üzerine yaslandı ve çevremizdekilere el salladı. "Kaptan, etrafınıza bakın! Büyük ihtimalle hayatta kalamadı. Bizim kurtulmamız bir mucize."

Eğilip yüzüne bir yumruk attım ve neredeyse iyileşmiş burnunu bir kez daha kırdım. "O yaşıyor, seni aptal. Bunu biliyorum."

Ayağa kalktı, burnunu tutarken yüzünü buruşturdu, düşen kan damlalarını yakaladı ve ben suyun kenarına doğru yürürken beni takip etti.

Dışarıya bakarak, "Bunca zaman sonra bana onun eşin olduğuna inandığını falan söyleme. Gerçekten umurundaymış gibi davranıyorsun."

"Hayır, o benim eşim değil. Sadece hayatta olduğunu biliyorum. Ve Isla'ya geri dönmeden önce onu bulmalıyız. O kaltağın bir özelliği varsa, o da ısrarcı olmasıdır. Denizde boğularak ölmeyecektir."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Böyle bir ölümde seçme şansы yok gibi Kaptan. Ama anlamıyorum. Onun Isla'ya dönmesini istemez miydiniz?"

Hırladım. "Onu benim tanıımıyorsun." Dudağım hırıltıyla geriye kıvrılırken göğsümü işaret ettim. "O bizim peşimizde. Beni seninle ilgili sorguladı.

insanların boğazını kesen kişi. Onu neden böyle olduğuna ikna etmek için elimden geleni yaptım.

ve kendini kanıtlamaya çalıştığını söyledi ama buna inanmadı. Denizcilerimin hiçbirine güvenmiyor ve artık bana da güvenmediğini biliyorum."

İnsanları katletmek için Vin'i harekete geçirdiğimde öfke nöbetine kapılmış bir aptaldım, onun bunu bilmeliydim. Bunu kendim yapsam daha iyi olurdu.

"Yani?" diye sordu.

"Yani?... Kral tarafından tercih ediliyor, nedenini sadece tanrılar biliyor. Onun kıymetli küçük Lukas'ı, yıllar önce göreve geldiğimden beri beni kaptanlıktan almanın bir yolunu arıyor. Eğer onları benim uygun olmadığıma ikna edebilirse, uğruna çalıştığımız her şey boşa gidecek."

Dalgalar yuvarlanırken onları izlemeye devam etti. "Callius?"

"Onun koruması sadece bir yere . Ancak, eğer geri dönmezse, o zaman sadece deniz değil kara ordularına da komuta ederim."

Callius beni daha çocukken kanatları altına almıştı. Babam bir korsandı, tüm Vayr Denizi'nde en iyi bilinenlerden biriydi ve sonunda kraliyet tarafından tutuklanıp idam edildim. Çok genç olduğum için, seçkin bir vatandaş olduğumu ve babamın kötü zihniyetinin beni zehirlemediğini kanıtladığım sürece ilmikten muaf tutulmama izin verdiler. Ben de öyle yaptım. Callius'un ve diğer komutanların güvenini kendimi defalarca kanıtladım, ta ki rütbelerimi yükselterek yüzbaşı olana kadar.

Gerçek şu ki, babama hiç benzemiyordum. Ben daha zeki, kurnaz ve *sabırlıydım*. O dünyanın tüm zenginliklerini hemen elde etmek istiyordu. Bunu başarmak için uzun vadeli bir oyun oynamak gerektiğini biliyordum. O zamandan beri de tam olarak bunu yapıyorum.

Sırıttı. "Onun hayatta olmasını beklemiyordun. Bir ceset arıyordun."

"Onun cesedini arıyordum, ölü *ya da* diri."

"Onu gemide mi öldürmeyi planlıyordunuz, yoksa burada bulduğunuzda mı?"

Bir an için düşündüm. "Hayır, onu güvenilebilir olduğuma ikna etmek için zamanım olurdu. Hem bilgelik iddiasında bulunarak hem de ordularımıza komuta ederek.

Eğer bulunursa planımız hâlâ bu. Tek yapmamız gereken onu Isla'ya dönmeden önce bulmak."

"Bu noktada onu neden hayatta tutmak istiyorsunuz ki? Başımıza bela olmaktan başka bir işe yaramıyor. Ve sizin de belirttiğiniz gibi... yolumuza çıkıyor."

"Çünkü seni aptal, eğer ona yakın görünürsem ve kralın ve varisinin güvenini kazanırsam, o zaman giriş biletimizi almış oluruz. O zaman Velyra üzerindeki etkimiz durdurulamaz olur. Prens Kai tahta çıktığında Kral'ın Efendisi pozisyonunu geri getirebiliriz."

Kral Jameson taç giydiğinden beri Velyra'da Kral'ın Lordluğu makamı kaybolmuştu. Sör Lukas Salvinae'den kimseyi istemedi, kimseye güvenmedi ama Lukas tam bir aptal gibi pozisyonu reddetti. O güç istemiyordu, insanları korumak istiyordu. Her şey çok acınasıydı.

Ben mi? Bunu hafife almazdım. Sadece krallığın ordularının tam kontrolüne sahip olmakla kalmaz, aynı zamanda vatandaşları üzerinde yasalar koyma ve kralı uygun gördüğüm yönde yönlendirme etkisine de sahip olurdum.

Bu rolü elde etmek, en çok arzuladığım şeyi, yani krallık üzerinde geniş güç ve nüfuz sahibi olmayı gerçekleştirmek için çok önemli olacaktı.

Dudağının kenarı yukarı doğru seğirdi. "Peki ya deniz onun canını aldıysa? Bunu bilmemize imkân yok Kaptan," dedi Vin.

Gözlerimi affetmeyen sulara diktim. Haklıydı ve hâlâ hayattaysa her yerde

"Bak ne diyeceğim..." Omzunu kavradım. "Hayatta kalanları Isla'ya geri getireceğiz ve orada bekleyeceğiz. Şehrin her girişinde ve kapısında nöbetçiler tutuyoruz. Onu görürlerse hemen bize haber verirler ve kral ya da Salvinae ile görüşmeye fırsat bulamadan onu yakalarız."

"Harika, böylece Velyra'nın herhangi bir yerinde olabilecekken onu aramakla vakit kaybetmeyiz."

"Aynen öyle," dedim ona.

Arkamı dönerek kalan mürettebatımla yüzleştım. "Önümüzde uzun bir yol var. Hadi eve gidelim."

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Jace

Güneşin tonları ağaçların gölgelikleri arasından süzülürken GÖZLERİM AÇILDI. Solus'u uyandırma ve Ellecaster'a doğru yola çıkma vakti gelmişti. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama bildiğim tek şey bunun kolay olmayacağıydı. Yolun her adımında benimle savaşacak ve her şeyi son derece zorlaştıracaktı.

Onun hayatını kurtardım ve şimdi onunla uğraşmanın bedelini ödemek zorundaydım.

Daha önce böyle bir fırtına denizde bulunmamıştım. Hayatım boyunca böyle bir olaydan sağ çıkmanın mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Gemi kayalara çarptığında ve deniz suyu hücrelere dolduğunda, Solus bir duvarı tekmeleyip geminin merdivenlerinden yukarı doğru yüzerken zar zor görebiliyordum. Elimden geldiğince onu takip ettim ama suyun beni aşağı çekmesi bunu neredeyse imkânsız hale getirdi. Başım yüzeye gemi birçok parçaya ayrılmıştı. Görünen bir parçayı tuttum

Sanki bir zamanlar bir kapının parçasıymış ve canını kurtarmak için tutunmuş gibi.

Fırtınayı atlatmaya çalışırken, üzerime çarpan dalgaları aşmak için elimden geleni yaparken çılgınca etrafıma bakıyordum, Solus'un bedenini izledim

geminin batmasına neden olan kaya kümesine çarptı. Endişeyle izledim, yüze çıkmasını bekledim... ama hiç çıkmadı.

Kendime küfrederek dalgaların izin verdiği kadar yakınına kürek çektim ve suyun altına dalarak onu aradım. Nefes almak için üç kez geri dönmek zorunda kaldıktan sonra, onu baygın halde bulduğumda vazgeçmek üzereydim, ayağı kayalardaki bir yarığın arasına sıkışmıştı. Sonunda ayağını kıpırdatarak kurtardığımda ve başını yukarı kaldırdığımda aldığım nefesi kaybediyordum

suyun üstünde. Şans eseri dalgaların arasında ikimize yetecek büyüklükte bir enkaz parçası bulduğumda, onun bedenine tutunarak ikimizi de zar zor su üstünde tutabildim. Yerimi aldıktan ve dengemi bulduktan sonra onun bedenini kendiminkinin yanına çektim.

Fırtınayı atlattırken ikimiz için de derme çatma sala tutundum. Kollarımdan başka bir şey kullanmadan kıyıya doğru kürek çekebildiğimde hala baygındı. Nabzını defalarca kontrol ettim. Onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Onu doğrudan öldürmeyi düşündüm ama gemi kayalıklara çarptığında bana yardım etmek için hücrenin kapısını açtığı için bu doğru gelmedi. Ayrıca bana attığı okla yardım etmeye istekli olan tek kişi oydu, ama yine de. Sonra onun düşman filolarına komuta ettiği gerçeğini düşündüm. Bu faydalı olabilir.

İşte şimdi . İki düşman lider, sözde büyülü bir ormanın ortasında birlikte sıkışıp kalmışlardı.

Botumla bacağına hafifçe vurdum. "Solus, . Şafak söktü ve harekete geçmeliyiz."

.

Onu tekrar uyandırmak için hareket ettiğimde, bağlı bacaklarını hızla kaldırdı ve zorla ayaklarımın altına doğru savurarak kırımın üzerine düşmeme neden oldu. I

Başını kaldırıp baktığında ipin izin verdiği kadar uzandığını ve çizmemdeki hançerine uzandığını gördüm. Ayağa kalkarken ayağımla yüzüne toprak attım.

"Aklını mı kaçırdın sen?!" Bağırdım.

Bacaklarını tekrar açtı. Görünüşe göre öyleydi. "O hançer *benim*," diye haykırdı nefes nefese.

Başının üstündeki saçları tuttum ve yüzünü bana bakması için çektim. "Dinle! Silahını geri alamayacaksın. Hareket etmemiz gerekiyor ve seni ağaçtan çözüp ayaklarındaki bağı çıkarırsam bana saldırmayacağına ya da kaçmayacağına güvenmem gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, ikisiyle de uğraşacak havada değilim." Saçlarını serbest bıraktım.

Kıs kıs güldü. "Bunu senin için kolaylaştıracığımı düşünmen çok sevimli."

Pantolonumdaki kirin tozunu aldım. "Peki, seni burada trol yemeği olarak ağaca bağlı bırakacağım."

Panik içinde gözleri büyüdü ve ben de ormanın içine doğru ilerlemek için arkamı döndüm.

"Bu hiç komik değil Komutan!" diye seslendi bana.

Yürümeye devam ederken başımı tekrar ona çevirdim. "Kim gülüyor? Kesinlikle ben değilim. Korktuğun yaratıkların artık bu ağaçların arasında yaşadığına bile inanmıyorum, ama eğer yaşıyorlarsa, umarım onlara bıraktığım bu güzel sunuyu alırlar ve beni rahat bırakırlar."

Bağlarından kurtulmak için çırpındığını duyabiliyordum. "İyi!" diye bağırdı suratını asarak.

Olduğum yerde durdum ve yüzümü tamamen ona döndüm. "İyi, ne?" Kollarımı kavuşturdum.

Hayal kırıklığıyla bir nefes çekti. "Peki, sana zarar vermeye ya da kaçmaya çalışmayacağım."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum, Solus." "O zaman bunun anlamı ne?!"

Ona doğru yürüdüm, çizmemdeki hançeri çıkardım ve onu söğüt ağacına bağlayan ipi kestim. "Burada sana güvenmeyi seçiyorum, ki büyük ihtimalle önümüzdeki bir saat içinde pişman olacağım."

"Yirmi dakika dene," diye alay etti.

Dudaklarımın hafifçe yukarı doğru bir gülümsemeye dönüştüğünü saklamaya çalıştım. Neden o zor ve sinir bozucu davrandığında vücudum bu şekilde tepki vermeye çalışıyordu? Onun düşünmesini istediğim son şey onu eğlenceli bulduğumdu.

Ayaklarındaki bağı kestim ve onu yukarı çekmek için kolundan tuttum. "Peki ya ellerim?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Roller tersine dönseydi, sen benimkini çözer miydin?" Bana bakıp hançeri çizmelerime yerleştirirken onu izledim.

Sorumu duymazdan gelerek ağaçlara doğru baktı. "Ellecaster'dan ne kadar uzaktayız?"

"Söylemesi zor." O gece yaptığım çoklu mızraklara uzandım. ve onları yanıma bağladım. "Şu anda nerede olduğumuzdan emin değilim ama yürüyerek en az iki haftalık bir yolculuk olduğunu söyleyebilirim."

"O zaman yola koyulsak iyi olur, ha?" dedi hışımla yanlış yöne doğru .

"Solus." Beni görmezden geldi. "Beni istediğin kadar görmezden gel ama yanındaki ağacın üzerindeki yosunlara bakılırsa kuzeye değil güneye gidiyorsun."

"Her şeyi anlıyorsun, ha?" diye şımardı.

Ona yetişmek için koştum. "Hani ? Sen Buradan elini kolunu sallayarak çıkıp Isla'ya dönmene izin vereceğimi sanıyorsan ıldırımışsın demektir." "Son , beni trol yemeği olarak bırakmak üzereydin, bu yüzden bilmiyorum seninle gidip neden önemli olsun ki?" ileden çıkarıyordu.

"Savaşta ne kadar yetenekli olduğun umurumda değil. Silahsız ve ellerin bağlıyken ormanda bir hafta bile dayanamazsın."

Olduğu yerde durdu ve arkasını döndü. Hızla yanımdan geçip kuzeye yöneldi ve şöyle dedi: "Pekala, sanırım ölkemizi korumak için onurlu bir şekilde ölmek

Krallığımın sırları, ormandaki bir canavar tarafından yenmekten daha iyidir."

Bir an için nutkum tutuldu. Buna söyleyecek hiçbir şeyim yoktu çünkü haklıydı. Eninde sonunda idam edilecekti ve o da bunu biliyordu.

Henüz yapmamış olmasının tek nedeni, bu savaşı kazanmama ve diyardaki ölümlüleri özgürleştirmeme yardımcı olabilecek hayati bilgilere sahip olmasıydı.

Ormanın zeminini kaplayan büyük köklerin üzerinden tırmanırken elleri bağlı bir şekilde dengesini bulmaya çalışırken onu izledim.

başka bir şey konuşulmadan, yavaşça takip etmeye başladım.

Yirmi Beşinci Bölüm

OceanofPDF.com

Finnian

Lia gideli neredeyse iki hafta olmuştu ve o zamandan beri her şey darmadağın olmuştu. Landon'ı zar zor görebiliyordum çünkü sürekli üzerimde gözler varmış gibi hissediyordum. Sadece Avery yanımdayken etkileşime giriyorduk, ama onun da bunu anladığını varsayıyordum. Ahıra gitmek için ancak bu kadar çok bahane uydurabilirdim.

Kral günler geçtikçe daha da kötüleşiyordu. Son üç gecedir akşam yemeğine bile gelemiyordu. Avery ve ben büyüdük çok endişeliyken, Kai tüm bu duruma kayıtsız görünüyordu. Tahta beklenenden daha erken çıkacağını düşünerek muhtemelen heyecanlanmıştı.

Umarım babamız döndüğünde Lia'yı görecektik kadar uzun süre hayatta kalmıştır. Ona çok değer veriyordu ve veda etme şansı bulamadan ruhunu teslim ederse yıkılacağını biliyordum. Yetim kaldığında kraliçenin isteklerine karşı onu yanına aldığından beri onu bir baba figürü olarak gördüğünü hayal ediyorum.

Annemiz kalenin etrafında pek görülmemişti. Söylentilere göre kralın durumu yüzünden perişan haldeydi ve bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Hayatım boyunca ikisini birlikte çok az görmüştüm. Sanki ondan nefret ediyor gibiydi ve bunun nedenini tam olarak bilmiyordum. Kral herkes tarafından sevilirdi, krallığı için her zaman elinden geleni yapardı. Ayrıca annemin bu savaşa devam etmesine izin verdi. Tüm bunlar annemin kininden kaynaklanıyordu.

Callius ve Lukas arasında tansiyon giderek yükseliyordu. İkiisi sürekli gizleniyor ve birbirlerini takip ediyorlardı. Tacın en güvenilir muhafızları her zaman anlaşmazlık içindeydi ama Lia gittiğinden beri bu çok daha yoğun bir şekilde hissediliyordu. İki gece önce, Callius'un Lukas'a fısıldadığı bir şey yüzünden doğu avlusunda bir kavgaya tutuşacaklarını Lukas yanımdan geçerken.

O erkeğı hiç sevmedim.

Avery ile çiçek açan bahçede oturmuş kitabını okurken, göğsünde derin bir hırıltı büyüyen Nyra'nın kulağını kaşıdım.

Avery'ye baktım. Nyra'nın çıkardığı gürültüden dolayı da gergin . Bize hiç hırlamamıştı, sadece-

Kai, Isla'nın Lordlarına ait beş kölesiyle birlikte sütunların arkasından çıktı. Bana ya da Avery'ye sorarsanız, o Lordlar da en az Kai kadar yozlaşmışlardı. Avery burnunu tekrar kitabına gözlerini devirdi.

Nyra ayağı kalktı, dudakları geriye kıvrılmıştı ve keskin köpek dişlerini gösteriyordu. Bize yaklaşan gruba gözlerini dikti.

"Bence bu vahşî iti zamanı geldi, sizce de öyle değil mi?" Kai arkasındaki grup kahkahalara boğulurken bize tükürdü.

Avery onun bakışlarına karşılık verdi. "Bahçede kötü niyetli olan tek şey *Sen*, Kai."

Çenem düştü. Bu cümle doğrudan Lia'nın ağzından çıkmıştı. Bunu söyleyecek kadar cesur olmasını kıskanmıştım. Ta ki kafamı kaldırıp Kai'nin yüzündeki ifadeyi görene kadar.

"Annem seni en yüksek teklifi verene satana kadar bekleyemem, *kardeşim*," tersledi onu.

Avery'nin alt dudağı hafifçe titredi ve kısa bir an için kendini kaybedeceğini düşündüm. Bunun yerine kitabını kapatıp hışımla bahçeden çıktı, Nyra da Kai'nin bileğine vurmaya çalıştıktan sonra hemen arkasından onu takip etti.

Kai Lordlara döndü ve onlar da kendi aralarında konuşmaya, Avery ile dalga geçmeye başladılar.

Kai'nin konuştuğunu duyduğumda bahçeden çıkmak için sessizce ayağa kalktım. "Nereye gidiyorsun, Finnian?" Olduğum durdum. "Sevgili kız kardeşimizin peşinden koşmaya değil herhalde?"

İsteksizce ona döndüm ve endişeyle enseme avuçladım. "Ben de tam odama geri dönecektim, Kai."

"Saçmalama, bizimle gel. Birlikte eğlenmeyi çok uzun zaman oldu." Gözlerindeki bakış bana başka seçeneğim yokmuş gibi hissettirdi, bu yüzden isteksizce ona ve Lordlara doğru yürüdüm.

Hep birlikte ahırlara doğru yürümeye başladılar. Midem bulandı. Ahırda ne yapmak istiyorlardı?

"Neden ahırlara gidiyoruz?" Kekeleyerek söyledim.

Kai'nin adımları hiç duraksamadı, eli bahçedeki çalıların üzerindeki güllerin üzerinde gezindi ve geçerken onları kopardı. Arkasına bakmadan, "Sadece arkadaşlarıma kale arazisini gezdiriyorum," dedi.

Bu hiç mantıklı değildi. Bu pislikler her zaman onunla birlikte buralarda dolaşıyor, personelle ve Isla'nın hanımlarıyla alay ediyorlardı.

Ahırın kapılarını iterek açtı ve içerideki atları ürküttü.

Bakışlarım odanın öbür ucundan Landon'ın kilerle kilitlendi. İkimizin de gözleri kocaman oldu. Bundan iyi bir şey çıkmayacağını hemen anlamıştık. Kai kimseye doğrudan bir şey söylemeden, "Ahır Bekçisi, gidebilirsin," dedi.

Landon'dan bahsediyordu.

Gözlerim Landon'a itaat etmesi için yalvardı ama başını yavaşça bana doğru sallarken çenesi kilitlendi.

"Üzgünüm Prens Kai, ama bunu yapamam. Vardiyası için gelen bir sonraki bekçi tarafından görevden alınana kadar ahırları gözetimsiz bırakamam."

Bunun Kai'nin ne kadar hoşuna gideceğini bildiğimden gözlerimi sıkıca kapadım. Tüm Lordlar hınzır kıkırdamalar çıkardı.

Landon'a doğru bir adım atan Kai'nin başı merakla yana eğildi. "Prensine itaatsizlik etmeye nasıl cüret edersin?"

Landon gururla, "Bu bir itaatsizlik meselesi değil Prens Kai, tutmaya söz verdiğim bir görev meselesi," diye cevap verdi.

"Buraya atlara zarar vermek için mi geldiğini sanıyorsun?" Kai alaycı bir tavırla sordu.

Landon'ın gözleri önce bana, sonra da şu anda karşısında duran prene kaydı.

Kai bir an için bana baktı, gözleri farkındalıkla doluydu.

Landon'ın bana bakma eylemi kısa ve küçük olsa da... fark etti. "Elbette hayır, Prens."

Kai'nin odağı ona doğru daraldı. "Mükemmel, çünkü bunu kabul etmek çok aptalca bir düşünce olurdu." Bir an durakladı. "Şimdi söyleyin bana... hangi at sevimli ve bir o kadar da saygısız Elianna Solus'a ait?"

Landon'a hızla başımı salladım. Kai, Lia'nın atına zarar onu öldürürdü.

Landon'ın dudakları hızla ayrılıp tekrar tekrar kapandı. "Emin değilim, Prens."

Kai hemen Landon'ın suratına onu yere düşürecek kadar sert bir ters vuruş yaptı. Elin ete çarpma sesi ahırın içinde yankılandı.

Herkesin dikkatini çekecek şekilde sesli bir şekilde nefes aldım.

Bana bakarken Kai'nin sol gözü seğirdi. Parmaklarını siyah buklelerinin arasından geçirdi. Landon ahır duvarını destek olarak kullanarak yavaşça ayağa kalkarken, "Tekrar deneyelim, olur mu?" dedi. "Elianna'nın atı hangisi?"

Landon titreyen elini kaldırıp Matthias'ı işaret etti.

Kai yürüdü ve Matthias'ın ağıl kapısını açtı. Atın etrafında yavaşça dönerek onu tedirgin etti. "Bu atta Velyran damgası yok. Neden Bu mu?"

"Ca-captain Solus markalara inanmaz. Atına herhangi bir fiziksel zarar gelmesini istemiyor. Kral onun isteklerine saygı gösterdi."

Kai savaş atına bakarken dişini emdi. "Bu böyle olmayacak," dedi ve hışımla uzaklaşıp Matthias'ın kaleminin karşısındaki duvarda asılı duran Valderre armalı dağlama demirine uzandı.

Landon bir adım öne çıktı. "Yapma!" diye bağırdı.

Kai ıslık çaldı ve çenesini kullanarak Landon'a işaret etti. Lordlardan ikisi onun yanına gitti ve onu yerinde tutmak için kollarından tuttu.

"Kai, bunu yapma," diye fısıldadım.

"Kapa çenenin, Finn!" diye tersledi, ütüyü bana doğru tutarken burun delikleri alevlendi.

Bir korkak gibi, dediğini yaptım.

Kai demirini ahır kapısının yanında yanan küçük ateşin içine soktu. Bize gülümsedi. Gerçekten de bundan zevk alıyordu.

Damga ısındıktan sonra Matthias'ın yanına geri döndü ve tereddüt etmeden damgayı atın böğrüne sapladı ve orada çok uzun süre tuttu. At, ağlıda sıkışmış haldeyken acı dolu bir iniltiyle son bulan bir sesle kişnedi.

"HAYIR!" Landon ve ben hep bir ağızdan bağırdık.

Kai tutuşunu bıraktı ve demiri Matthiastan çıkardığında derisi cızırıyordu.

Başım anında omuzlarımın arasına düştü. "Pekâlâ Kai, eğlendin," dedim nefesimi bırakırken. "Şimdi bırak Landon gitsin."

Az önce yanlışıklıkla verdiğimi fark ettiğim bilgiden dolayı gözlerim faltaşı gibi açıldı ve dudaklarım korkuyla aralandı. Gerçeği asla bilemeyecek tek kişiye.

Landon doğruldu, o da biliyordu.

Kai demir markayı Landon'a doğru tuttu. "Ah, demek ahır bekçisinin bir adı var? Kardeşimin onu bu kadar iyi tanıması ilginç." Tekrar bana baktı. "Onu serbest bırakabilirsiniz, Lordlar."

İki erkek aynı Landon'ın kollarını bıraktı. Landon dik dururken gömleğini düzeltti.

"Bela istemiyorum Prens. Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum," dedi, sesi sabitti.

Gözleri birbirine kilitlenmiş olan Kai ona doğru hızlı bir adım attı ve alaycı bir tavırla, "Ben mi? Bela mı? Asla."

Her şey çok hızlı oldu.

Kai ileri atıldı ve kızgın demiri Landon'ın göğsüne bastırdı.

Kai'ye durması için bağırırken onlara doğru koşmaya başladım ama Lordlar önüme geçerek yolumu kapattılar ve Landon acı içinde çığlık atarken beni geri çektiler.

Kai'nin dudakları yukarı kalktı ve demiri Landon'ın göğsüne o kadar sert bastırdı ki Landon'ın vücudunu ahırın duvarına doğru itti.

Sonsuz dakikalar süren işkencenin ardından Kai sonunda dağlama demirini arkasından savurdu ve benle bir başka Lordun demirden kaçmamızı sağladı. Landon yere düştü, yarası Matthias'inki kadar, hatta belki daha da yoğun bir şekilde .

Kai eğildi ve bir eliyle yüzünü tutarak onu olabildiğince yakına çekti. "Eğer o hain küçük gizli şifacılardan birini çağırdığını öğrenirsem, geri gelir ve seni bizzat kendim öldürürüm."

Sonra Landon'ın yüzüne tükürdü ve onu tekrar yere fırlattı. Vücudu büyük bir gürültüyle yere çarpınca irkildim.

Hasta olacaktım. İnançsızlık içinde olduğum yerde felç olmuşum. Bunun olduğuna inanamıyordum.

Kai boynunu çatlayana kadar iki yana çevirdi ve sonra yanımdan geçip beni kolumdan tutarak kendisiyle ve diğerleriyle birlikte ahırdan dışarı sürükledi.

Gitmeye zorlandığımda Landon bana bakmayı reddetti.

Yirmi Altıncı Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

KOMUTAN BU YOLCULUĞU ONUN İÇİN KOLAYLAŞTIRACAĞIMI DÜŞÜNDÜYSE, BAŞKA BİR ŞEYİ HAK EDİYORDU. Neden karada yıkanmak zorundaydım ki?

onunla aynı sahilde? Daha da iyisi, o benden önce nasıl uyandı? Fırtına dalgasının beni içine uçurduğu kayalara hızlı bir bakış attıktan sonra hiçbir şey hatırlayamadım.

Ondan önce uyansaydım her şey çok farklı olurdu. Başlangıçta olduğu gibi o tutsak olacaktı ve Isla'ya kuzey yerine güneyden gidiyor olacaktık.

Ellecaster'ı hiç duymamıştım. İnsanların Syllis Ormanı'nın ötesindeki topraklarına isim vermelerinin mantıklı olduğunu düşündüm.

Bu ormanı evleri olarak gören efsaneleri nasıl olur da hiç duymamıştı? Sanki ebeveynlerimizin iyi davranmaya teşvik etmek için anlattığı korkunç bir hikâyeyi tekrarlayan bir çocukmuşum gibi bana güldü.

Sanırım, bir , tam da bunu yapıyordum. Ancak, efsanelerin hiç de efsane olmadığını biliyordum. Onlar gerçektir ve Nox da bunun kanıtıydı.

Callius wyvern yumurtasını bu ağaçların arasında bulmuştu. Başka kaç yaratık olduğunu bilemeyiz ve şu anda gözümüzün önünde saklanıp bizi izliyor olabilirler.

Ellerim hâlâ bağlıyken, orman zemininden çıkan köklerin üzerinden geçmek benim için cehennemin bir versiyonuydu.

Komutan, ona ve diğerlerine söylediğimde beni öldürmek istedi. Velyran Krallığı'nın sırlarını. Kırılmamı bekliyordu ama kralı ve diğer sevdiklerimi güvende tutacaksa bu sırlarla birlikte seve seve ölürdüm.

Kral. Keşke Isla'ya iyi olduğumu bildiren bir şahin mesajı gönderebilseydim, Lukas. Babamın sağlığı hala kötüye giderken Beklenenden uzun süren yokluğumun onu daha da endişelendireceğinden ve hastalığının daha da kötüleşmesine neden olacağından korkuyordu.

Sylis Ormanı'nda saatlerdir yürüyorduk ve söğüt ağacından ayrıldığımızdan beri birbirimizle tek kelime konuşmamıştık. Sadece Ayak seslerimizden başka bir ses de böceklerin vızıltısı ve ağaçların tepelerinde hışırdayan rüzgârdı. Birkaç adım arkasından yürüyordum, ama o hala takip ettiğimden ve tekrar kaçmaya çalışmadığımdan emin olmak için omzunun üzerinden bakmaya devam ediyordu.

Beşinci kez.

Derin bir nefes aldım. "Peki, şimdi bana adını söyleyecek misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu durumda isimlere gerek yok Solus ve ne kadar az konuşursan baş ağrım o kadar azalacak."

Yani. Kaba.

Hışımınla arkasına yaklaştım ve küçük bir taş bacağına doğru tekmeledim, bu neredeyse dengemi kaybediyordum. "İşte mesele bu! Adımın bir biliyorsun ve sanki burada bir gücü varmış gibi söyleyip duruyorsun. Bunu size söylemekten nefret ediyorum *Komutan* ama öyle değil."

Arkasını döndü, yüzü benimkinden iki santim bile uzakta değildi. "Katlettiğin adamlarımın isimlerini sormaya ne dersin?" Gülümsedi ama gözlerindeki bakış ölüm vaat ediyordu. "Değerli *Kellan*'ının idam edilmesini emrettiği ve kuma bıraktığı adamlar. Cesetleri muhtemelen hâlâ orada yatıyor ve biz konuşurken martılar tarafından parçalanıyor."

Ağzım açılıp kapanıyordu ama kelimeler . Yüzünü buruşturdu. "Ben öyle düşünmüyordum."

Arkasını döndü ve ağaçların arasından ilerlemeye devam etti.

Nefesimi tuttum ve koşarak geçtim, tam önünde durdum. Altın benekli ela gözleriyle bana baktı.

"Gerçekten üzgünüm," dedim usulca. "Bu benim kararım değildi. *Kellan* ve ben teslim olanları *Isla*'ya geri götürme konusunda anlaşmıştık."

"Evet, bunu zaten söyledin ama böyle bir şey olmadı. Ne olursa olsun, *Isla*'da her idam edileceklerdi." Sonra sesi yükseldi, "Peki tam olarak hangi suçlardan dolayı *Solus*? Karşı koyduğunuz için mi? Bir halk için savaşmaya çalıştığın için mi? Siz ve sizinkilerin yok etmeye kararlı olduğu ırklarının geleceği için mi? Çocukları ve torunları için savaşmak için mi?...O adamlar gömülmeyi ya da yakılmayı hak ettiler. Ruhları sizin yüzünüzden asla huzur bulamayacak." Beni omuzlayarak geçti ve devasa bir çam ağacının yanındaki büyük bir kökün üzerine oturdu.

"Haklısın," diye nefes aldım.

Kötü niyetle kıkırdadı. "Şimdi yüzünü kurtarmaya çalışma."

"Öyle bir şey yapmıyorum." Ona doğru yürüdüm ve birkaç adım ötede yere oturdum. "Bana inanmanı beklemiyorum, ama bir süredir

Kraliçeye onlarca yıldır bu savaşı bitirmesi için yalvarıyor. Kalbinde sizin t r n ze karşı nefretten başka bir Şey taşımıyor çünkü ölümlüler onun babasını ve kardeşini öldürdü." İçimi ektim.

"Peki onun intikamı için kaç baba ve kardeş öldürüldü?"

Kıs kıs güldüm. "Aynı sözleri ona defalarca ve tek yaptığı r tbemi tehdit etmek oldu. Bir sempatizan olduğuma dair fısıltılar var ama neyse ki kral bu pozisyonda kalmamı istiyor ve bu yüzden hala buradayım."

Oturduğı yerden bana baktı. "Burada oturup bana kralın bu savaşı istemediğini söyleme."

"Olmadığını söylesem bana inanır mıydın?" "Dürüst olmak gerekirse, hayır."

"O zaman nefesimi boşa harcamayacağım." Yanımda yerde duran bir sopayı aldım ve bağı ellerimle beceriksizce toprağı daireler çizmeye çalıştım.

İkimiz de birkaç dakika boyunca konuşmadık. Duyulabilen tek Şey ağı tepelerinde birbirlerine seslenen kuşlardı.

"Yani saygı duymadığın bir kraliçenin sırları için ölecek misin?" diye sordu bana bakarken.

"Hayır." Duraksadım ve bakışlarım yavaşça onunkilerle buluşmak için yükseldi. "Ama sahip olduğum birkaç kişiyi korumak için seve seve ölürüm."

Çenesini sıkarken gözlerini hızla benden kaçırdı. "Buna saygı duyabilirim, Solus."

"Elianna."

"Ne?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Bu benim adım. Adım Elianna." Ayağı kalktım. "Arkadaşlarım bana Lia der ama... sen benim arkadaşım değılsin. O yüzden Elianna da olur." Ona bir göz kırptım.

yanından vals yaparak geçip yolumuza devam ettik.

Ayağa kalktı ve beni takip etti. "Benim adım Jace," diye açıkladı iç çekerek, sanki bana karşı oynadığı yorucu nefret oyununda yenilgiyi kabul etmiş gibi.

"Umurumda değil," diye taklit ettim saatler önceki sözlerini, sesimdeki en küçük alay tonuyla.

Adımlarının kısa bir an için durakladığını, sonra tekrar hızlandığını duydum.

Bir kıkırdama fısıltısı duyduğuma yemin edebilirim.

Karanlık çökene kadar yürüdük ve kamp yapmak için ağaçların arasında açık bir alan bulduk. Gerçi kamp yapacak malzememiz de yoktu.

"Bu şekilde açıkta akıllıca olduğundan emin misin?" Etrafımdaki ağaçlara bakarak sordum.

Arkamda bir şeyin hareket ettiğini duyduğumu sandım ve o yöne doğru döndüm.

"Gerçekten buna geri mi döndük?" diye yargıladı.

"Şey, *bu* hiçbir zaman gerçekten ortadan kalkmadı. Sadece gün ışığında bir şeyleri hissetmek ya da görmek daha kolay."

Yere bir demet küçük dal attı ve ateş yakmaya başladı. "Delirdin mi sen?!" Diz çöktüğü yere doğru hışımla ilerlerken ona fısıltıyla bağırdım.

"Ateş tüm hayvanları çekecektir!"

Ateşe toprak atmaya gittim ama o hemen eliyle bileğimi yakaladı ve etkilenmemiş bir şekilde bana baktı. "Başka nasıl yemek pişirebiliriz ki?"

Daha önce yakaladığım tavşanlar? Yememiz lazım. Ya da azından benim. Senin yemen umurumda değil."

Bileğimi onun elinden kurtardım. "Büyüleyici." bakmaya devam ettim. "İyi ama hava tamamen karardığında ateşi söndürmemiz gerek."

"Tanrılar." Gözlerini devirdi. "Donacağız." "Bu yenilmekten daha iyidir!"

Dikkatini tekrar ateşe verdi ve tavşanların derisini yüzmeye başladı.

Yemeğimizi yedikten sonra elimden geldiğince toprağı tekmeledim ve ateşin kalıntılarını ezerek söndürdüm. Jace beni uzaktan izledi.

Bağlı ellerimi hayal kırıklığı içinde bir tarafa fırlattım. "Yardımanız için teşekkürler!"

"Ama sen çok iyi gidiyordun," dedi alaycı bir tavırla, tırnaklarındaki kiri temizlerken. "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünmüyordu."

"Şimdi ellerimi çözecek misin?" Ellerimi bir tarafa atarken .

"Bu alemde hiç şansın yok."

Ahmak.

Bir ağacın altına uzanmaya gitti ve ben alanın karşısındaki bir meşeye doğru yürüdüğümde tekrar oturdu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"...Uzanmak mı?"

"Evet, buraya gelmene ihtiyacım olacak. Daha yakına, böylece sana göz kulak olabilirim."

"Benimle flört etmeye mi çalışıyorsun, Jace?" Kirpiklerimi alaycı bir şekilde ona fırlattım.

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkardı. "Sadece aptalca bir şey yapmadığından emin olmaya çalışıyorum. Kaçıp gitmek gibi. Tekrar."

"Gerçekten *buna* geri mi döndük?!" Kendi sözlerini tekrar ona iade ettim. "Ellecaster'a kendi isteğimle gittiğimi sana kanıtladığımı sanıyordum. Tekrar kaçmaya çalışmayacağım..." Sonra kayalığın üzerine uzandım,

Ondan bir metre ötede rahatsız bir yerde.

"Tamam, ama ellerin bağlı kalacak." Vücudunu benimkinden uzağa çevirdi. "güveniyor olmam, eline geçen ilk fırsatta beni öldürmeye çalışmayacağına güvendiğim anlamına gelmez."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden sessiz kaldım. Piç kurusu birkaç dakika içinde horlamaya başladı.

İç çektim. Burada iyi bir gece uykusu çekebilmemin imkânı yoktu. Uzaktaki her yaprak hışırtısı ya da fae işitme duyumun yükselttiği en küçük ses, buna neyin sebep olabileceği korkusuyla bedenimi zıplatırken olmazdı.

Ağaçların dallarının kalınlığından zar zor görebildiğim gökyüzüne baktım ve Isla'ya geri dönmüş olmayı, Avery ile tekrar yatağa sarılıp dostlar hakkında konuşmayı diledim. Keşke onlara inanmadığım gerçeğini ona söylemeseydim. Birinin onu sevmesini istemekte sonuna kadar haklıydı. istediği ve hak ettiği şekilde. Tek umudum evlendiği Lord'un ona bu şekilde davranmasıydı.

Komutanın sırtına baktım. Isla'daki Avery'ye asla dönmememin sebebi oydu. Ya da Nyra'ya, Finn ve Lukas'a. Babama.

Ama kaç kişi benim kılıcımla ya da okumla ölmüştü? Benim yüzümden kaç insan asla evine dönemeyecekti? Ailelerine, eşlerine ve çocuklarına? Binlerce olmasa bile yüzlerce. Ve bu sadece benim elimden oldu.

Benim zamanım gelmişti ve hepsini güvende tutacaksa bunu memnuniyetle kabul ederdim. Keşke düzgün bir veda etme şansım olsaydı ama sanırım böyle durumlarda kimsenin böyle bir lüksü olmuyor.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken yavaşça gözlerimi kapattım ve sonunda uykuya daldım.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

OceanofPDF.com

Jace

SON BİRKAÇ GÜN tam bir cehennem gibiydi. Elianna ve ben birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyorduk ve nadiren de olsa ağzını açtığında, açmamasını dilediğimi fark ettim.

İkimiz arasındaki gerilim yükseliyordu ve eminim ki bunda bulduğumuz yiyecek eksikliğinin de büyük bir payı vardı. Neredeyse hiç erzakımız yokken, neredeyse hiç yiyecek bulamazken ve sadece yol boyunca bulduğumuz orman derelerinden su yudumlayabiliyorken, Sylis Ormanı'ndan geçerek kaderimizi mühürlemiş olabileceğimizden korkmaya başladım.

Kuzeye doğru ilerliyorduk ama bütün ağaçlarda yosun yoktu, bu yüzden daireler çizmeye başladığımızı düşünmeye başladım. Şimdiye kadar ormanın sonuna olmalıydık.

Son iki gündür ellerini çözmeyi düşünüyordum ama yine de ona güvenemiyordum. Fae'lerle ilgili olan şey buydu, onlara *asla* güvenilemezdi. Savaşın bitmesini istediğine dair söylediklerine gerçekten inanmış olmamın bir önemi yoktu - savaşın tüm kan dökücülüğünü ve etkilerini görmüştü

ilk elden. Ancak, kralın da böyle hissettiğine ve bu savaşın yalnızca kraliçenin intikam ihtiyacından kaynaklandığına inanmayı reddettim.

Kralın onun konumunu korumasıyla ne demek istedi? Bu hiç mantıklı gelmedi. Bir kadının ya da dişinin Fae ordularını yönetmesini tuhaf bulmuştum ama geleneklerini bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla, bu normal olabilirdi.

Ne olursa olsun, eğer kral tarafından tercih ediliyorsa, bu bir kaptanın normalde sahip olabileceğinden daha fazla bilgiye sahip olabileceği anlamına geliyordu. Bu yararlı olabilirdi ve Ellecaster'a vardığımızda aklımda tutmam gereken bir şeydi.

ondan bilgi almaya geldi.

"Jace, burada bir dere var!" diye seslendi önden.

Koşarak yanına gittim, dizlerimin üzerine çöktüm ve soğuk suyu yüzüme sıçrattım. Dün öğleden beri hiç suya rastlamamıştık.

"İç bakalım Solus," dedim, o bana gözlerini devirirken. Bana adını söylediğinden beri ona ilk adıyla hitap etmemiştim. Çok kişisel hissettiriyordu.

"Tekrar suya rastlamamızın ne kadar süreceğini bilmiyoruz."

Suyu yudumlamaya devam ederken gözlerinin bana kaydığını hissettim. "Günler oldu. *Günlerdir* ormanda dolaşıp duruyoruz. Ellecaster'a daha ne kadar var?"

Ona doğru baktım ve kaşlarımı kaldırdım. "Sana iki hafta kadar sürebileceğini söylemiştim. Krallığınızın gerçeğini teslim etmek için acele mi ediyorsunuz?"

Öfkeyle ani bir nefes verdi. "Dayanılmazsın. Kaybolduk, değil mi? Bütün gün aynı yerde dönüp durduğumuzu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Lanet olsun.

Ağaçlara baktım, güneşin gökyüzünde durduğu yere bakılırsa öğleden sonra gibi görünüyordu. "Görünüşe göre ağaçlardaki yosunların çoğu

temizlenmiş," diye homurdandım.

Kıkırdadı. "Evet, geyikler boynuzlarını ağaç kabuklarının yardımıyla dökmeye bayılırlar. Doğa hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Sadece yosunlara mı güveniyorsun?"

"Lanet olası bir pusulam yok ki Solus!" Yüzüne karşı bağırdım.

İğrenç bir nefes verdi ve hışımla yanımdan uzaklaşarak derenin karşısındaki dev bir kayaya tırmanıp üzerine oturdu. "Burada öleceğiz."

"Hayır, değiliz," diye onu temin ettim.

Bağlarıyla oynarken onu izledim.

"Sakin ol, sadece gerçekten... kaçınıyor," dedi, konsantrasyonu tamamen bileklerinde ipten dolayı açıkta kalan noktaları kaşımak için oynatmaya çalışırken sabit kalmıştı.

Ormandaki açık alanda dolaşırken, çalıların arasında parlak mor bir renk gözüme çarptı. Ona doğru yürüdüm ve bunun canlı meyvelerle dolu bir çalı olduğunu fark ettim.

Dizlerimin üzerine çöküp meyveleri teker teker koparıp yere yığmaya başladığımda ağzım sulanmıştı.

"olsam bunu yapmazdım..." diye seslendi bana, her kelimeyi uzatarak.

Söylediklerinden rahatsız olarak bedenimi yarı yarıya ona doğru çevirdim. "Peki neden?"

"Dürüst olmak gerekirse, seni izledikçe, burada ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin olmadığı daha da belirginleşiyor." Durakladı ama söyleyecek bir şeyim yoktu. Ona kanıtlayacak hiçbir şeyim yoktu ve açlıktan ölüyordum. "Bunlar velaeno meyveleri. Son derece zehirlidirler. Birkaç dakika içinde ölürsün," dedi ve dikkatini bileklerini kaşımaya verdi.

"Elbette," diye mırıldandım.

Çilek dolu yumruğumu ağzıma götürmek üzereydim ki, "Delirdin mi sen?!" diye bağırdı. Açlıktan öldüğümüzü biliyorum ama şu lanet meyveleri yere bırak!"

"Neden kendi sınırlarına odaklanmaya geri dönmüyorsun!" Ben de tersledim.

Kayadan aşağı atladı ve hışımıla bana doğru geldi. Elime hafifçe tekme atarak meyveleri avucumdan uçurdu.

"Aşağı bak," dedi.

İsteksizce yere baktığımda meyveleri üzerine koyduğum yaprakların *solmaya* başladığını görünce sinirlerim bozuldu. Çileklere dokunan parmak uçlarımda küçük bir acı hissettiğimde elimi hızla üzerine diz çöktüğüm toprağa sildim.

"...Bu da ne?"

"Kesinlikle. Şimdi bana inanıyor musunuz, Komutan?" diye tısladı, ayaklarının üzerinde döndü ve başlangıçta oturduğu kayanın üzerine doğru kıpırdandı.

Ona yavaşça yaklaştım. "O meyvelerin bunu yapacağını nereden biliyordun?" Ona sordum, yarı yarıya kafamı ısıırıp koparmasını bekliyordum.

İç çekti. "Kraliçenin akrabalarını öldüren insanlar onları nasıl zayıflattı sanıyorsun? Oklarının başlarını velaeno meyvelerinin suyuna batırdılar, aynen böyle. Onları öldürmek için yeterli olmasa da, yakalanmalarına ve sonunda öldürülmelerine yetecek kadar zayıflatmak için yeterliydi. Cesetleri günler sonra gözcülerimiz tarafından bulunduğunda yaralarında çilek izlerine rastlandı."

Gözlerimi kırptım. Bu kadar değerli bir bilgi yıllar içinde nasıl kaybolmuştu?

Böyle bir şey savaşta bize önemli ölçüde yardımcı olabilirdi.

Tekrar dereye doğru yürüdüm ve oturdum, susuzluğumu gidermek için ağzıma küçük bir miktar .

Ormanın sessizliğe büründüğünü fark ettiğimde kulaklarım dikildi.
Tamamen sessiz ve hareketsizdi. Ne tek bir kuş cıvıldıyordu ne de

Havada gezinen böceklerin hafif vızıltısı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Aynı şeyi hissedip hissetmediğini anlamak için başımı Solus'a doğru çevirdim. O da tamamen hareketsiz kalmıştı. Bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirdi.

Yavaşça ayağa kalktım ve gözlerim Solus'un botunun biraz aşağısında gezinirken kocaman, sarı bir gözün kocaman açılıp bana baktığını gördüm.

Oh, Tanrım.

"Solus," diye fısıldadım usulca. "O kayadan aşağı inmen gerek. Yavaşça."

Cildi kızarıırken paniklemiş görünüyordu ve geniş gözlerle başını hafifçe salladı.

Hareket ettiği anda üzerine oturduğu kaya *gürlemeye* başladı. Kaya yerden yükselirken gözleri tekrar benimkine kaydı... ama bu bir kaya değildi. Kamufle olmuş devasa bir orman trolüydü.

"Siktir. Elianna, aşağı atla, *ŞİMDİ!*" Ona doğru koşarken bağırdım.

Tek bir saniyesini bile boşa harcamadı; trolde atladi, yere düştüğünde kıvrıldı ve yuvarlandı.

Onu ayağa kaldırdım ve yüzüne kapandım. "Kaçmamız lazım. !"

Benden uzaklaştı. "Sence *bundan daha* hızlı koşabilir *miyiz?*" Çenesiyle şimdi ayağa kalkmış olan ve bize bir sonraki yemeğiymişiz gibi bakan trolü işaret etti. Öfkeyle ağır ağır nefes alıyordu.

Bakması bile iğrençti. En az on beş metre boyundaki gri tonlu trol yosunlarla kaplıydı ve bu da ormana uyum sağlamasına yardımcı oluyordu. Dişleri sivriltilmiş gibi ve bize sabitlenmiş devasa gözleri kadar sarıydılar.

Olduğum yerde donup . Trol daha sonra ince bir huş ağacını yerdeki köklerinden söktü ve bize doğru fırlattı.

"et!" Elianna çığlık attı ama ben hareket edemedim.

Beni yere yatırdı, şüphesiz hayatımı kurtardı, ağaç bedenlerimizin üzerinde savrulurken yoluna çıkan her şeyi yok etti.

, kabaca nefes alıyordu. "Hançerimi ver."

Kollarından tuttum ve onu ters çevirdim, vücudum şimdi onunkinin üstündeydi. "Kesinlikle olmaz!"

Bağlı ellerini boynuma doladı ve bir taş başımın yanından geçip beni yine ıskalarken yüzümü zorla omzuna çekti.

Sonra beni üzerinden itti. "Senin işe yaramaz hayatını birkaç dakika içinde *iki kez* kurtardım ve sen bir trole karşı kendimi savunabileceğim bir silahı benden esirgeyecek misin?"

"Hançer o şeye bir bok yapamaz!" Daha on dakika önce dereye vardığımızda bir ağacın yanına yerleştirdiğim mızraklara koştum.

Ona bir tane uzattım ama o güldü. Herhangi bir zarar vermeyeceği belli olan bir taşı aldı, iki kolunu başının arkasına attı ve doğrudan trolün yüzüne .

Trolün çıkardığı ses ormanın zeminini sarsarak ikimizin de mızraklarımızı düşürmemize ve kulaklarımızı sağır edici kükremeden korumamıza neden oldu.

"*Trol diye bir şey yok Solus!*" diye alay etti benimle. "O zaman buna ne diyorsun, ha?"

Alt dudağımı emdim, öfkeyle ısırdım. "İyi! Haklıydın, mutlu musun? Şimdi, onu nasıl öldüreceğiz?"

O lanet şeyin üzerine doğru koşmaya başladı. "Zayıf noktalara nişan al!" "Zayıf noktalar mı?!"

Nişan aldı ve mızrağı bağlı bilekleriyle trolle doğru beceriksizce fırlattı ama kolayca savuşturuldu. "Göbek ya da boğaz! Bir keresinde bir kitapta okumuştum!"

Ciddi olamaz.

Trol daha sonra elinin tersiyle ona vurdu ve vücudunu ağaçlara doğru uçurdu. Yere düştüğünde yüksek bir gümbürtünün çevrede yankılandığını duydum.

"Elianna!" Ben uludum.

O sırada trolün dikkati bana takıldı. "Gel ve beni yakala seni çirkin piç!"

Trol bana saldırdı ve elini ona yaptığı gibi aşağıya doğru savurdu ama zar zor kurtulmayı başardım. Derin bir çığlıkla, keskinleştirilmiş ağaç dalı mızrağımı kaldırdım ve tüm gücümle trolün ayağına .

Gökyüzüne acı dolu bir kükreme saldı ve bana onu aramak için ağaçlara koşmam için zaman verdi.

Cesedinin uçtuğunu gördüğüm yöne doğru koşuyordum ki ağaçların birinden iki kol çıktı ve beni şiddetle yana savurdu.

Sırtımı ağaca çarptı ve gözlerimi açtığımda görebildiğim tek şey, yüzüne sıçrayan çamurun arasından parlayan kendi yoğun, parlak yeşiliydi.

Dudaklarını kulağıma ve beni olduğum yerde dondurdu. "Çizmelerinden hançerimi alacağım ve sen de yolumdan çekileceksin."

Ona hayır demek için ağzımı açtım ama hızlı bir hareketle vücudumu serbest bıraktı ve kollarını dizlerinden birinin üzerine o kadar sert indirdi ki Bileklerini bağlayan ip zahmetsizce koptu ve yere düştü.

Hançeri iç botumdan çekip çıkardığında ve trolün gittiği yöne doğru koşmaya başladığında ona hayretle bakıyordum.

, düşürdüğü ipi aldım ve peşinden koştum, bu sırada neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum.

Küçük açıklığa geri trolün hâlâ etrafına bakınarak bizi aradığını gördüm. Elianna sırtını büyük bir ağaca dayamıştı ve bana bakıyordu. Sessiz olmamı söyleyerek işaret parmağını sessizce ağzına götürdü.

Sanki planım bundan başka bir şey yapmış gibi.

Eşsiz hançerin ağzını dişlerinin arasına yerleştirdi ve orman zemininde yavaşça sürünmeye başladı, trolün kendisine baktığını hissettiği her an durdu. Hâlâ çamurla kaplıydı, bu yüzden eğitimsiz bir göz için, hareket etmediğinde aslında görünmezdi.

Eline bir taş daha aldı ve bulunduğu yerin aksi yönüne doğru fırlattı. Trolün bakışları kayayı takip ettiğinde, hızla ve ustalıkla eski, dev bir meşe ağacının dallarına tırmandı. Neredeyse trolün kendisi kadar uzun olan bir dalda durdu.

Trol aradığı hiçbir şeyi bulamayınca hışımına ağaca geri döndü ve attığı her adım ayaklarının altındaki zemini sarsıyordu. Gözlerini Elianna'ya ve onun dalda durduğu yere dikti. O zaman onu fark etti.

Doğrudan yüzüne doğru kükreyerek vücudunun ön tarafını iğrenç, yoğun tükürüğüyle kapladı ve nefesinin rüzgârı saçlarını arkasına savurdu.

Lanet olsun.

"Hey!" diye bağırdım. Bana baktı ve ben de ona bir bakış attım, hangimize ilk saldıracağını bilmiyordum.

Ayaklarımin yanında yerde duran mızraklarımdan birini aldım ve dudaklarımda oluşan gülümsemeyle trolle doğru uçurdum.

Mızrak trolün kolundan sekti.

Gülümsemem anında düştü.

Neyse ki, o bir saniyelik dikkat dağınıklığı gereken tek şeydi.

Elianna yüksek sesle bir savaş çığlığı atarak devasa ağaçtan fırladı ve artık bağlı olmayan iki eliyle hançeri başının üzerinde tuttu.

Trol vücudunu hafifçe ona doğru çevirdi ve tam zamanında. Hançer trolün göğüs kafesinin tam ortasından etini deldi ve Elianna vücudunu aşağı doğru iterken sıkı sıkı tutundu, hançeri trolün tüm gövdesine saptadı ve çürümüş bağırsaklarını araziye ve kendisine saçtı.

Geriye doğru tökezleyen trol, bacakları iflas edip vücudu geriye doğru yere çakılmadan ve beraberinde birkaç ağacı da götürmeden hemen önce, hâlâ kendisinden düşmekte olan bağırsaklarını aceleyle toplayıp yerinde tutmaya çalıştı.

Buna inanamıyordum. Bunun olmasına imkan yoktu.

"Evet!" Havaya doğru bağırdım ve sert bir kahkaha attım. "Vay anasını," diye fısıldadım kendi kendime.

Havadaki toz çökmeye başladığında Elianna'nın hâlâ yerde yattığını fark ettim. Kımıldamadan.

"Solus?" Açıklığın diğer ucundan seslendim.

Hiçbir şey yoktu. Vücudu kıpırdamadı bile.

Kahretsin.

Ona doğru koştum, trolün iç organlarının pis kokusu, vücudunun bu kokuyla kaplı yerde çok daha güçlüydü.

"Elianna?" Sırtına doğru fısıldadım. Hâlâ bir şey yoktu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve vücudunu ters çevirdim. Onu kollarımın arasına alarak, nefes alıp almadığını anlamak için göğsünü kulağıma doğru kaldırdım, o sırada boynumda keskin bir nokta hissettim.

Kulağıma sımsıkı tuttuğum göğsünden küçük bir kıkırdama çıktı. Vücudunu aşağı indirdiğimde pis yüzüne yayılmış muzip bir sırıtış gördüm,

Çileden çıkaracak kadar güzel yüzü ve elinde tuttuğu hançeri doğrudan boğazıma doğrultmuştu.

Onu öfkeyle tekrar yere ittim ve momentumu ayağa kalkmak için kullandım. Ardından iğrenç, yüksek sesli bir kahkaha patlattı.

"Oh, bu sana komik mi geliyor?" Ona tükürdüm. "Bir trolü zar zor yendikten sonra ölmüşsün gibi davranmak. Sence bu komik mi?"

Yavaşça doğruldu ve dirseklerinin üzerine yaslandı. "Bir, trolü yenen *benim*. Sorumluluğu sana bıraksaydım o şey şimdiye kadar bizi dişlerinin arasından çıkarmış olurdu. İki, ölü numarası yapmıyordum. Beni ağaçların arasında uçuran o güzel manevrası yüzünden vücudum ağrıyor. Ve üç... evet. Aslında, bence bu çok komik. Aylardır bu kadar eğlenmemiştim."

Kıkırdamaya devam etti.

İnanılır gibi değil.

Elimi uzatdı dişlerimin arasından, "O hançeri şimdi geri alacağım," dedim.

Bıçağı bana doğrulttu, yüzündeki tüm gülme belirtileri silinmişti. "Cesedimi çiğnemedim." Bir hayvan gibi dişlerini gösterdi, biraz daha keskin köpek dişlerini ortaya çıkardı.

Tiksintiyle dudağımı geriye kıvırdım. "Her neyse. Kıçını kaldır derede durulayabildiğin kadar durula. Gün ışığını kaybediyoruz ve sen kokuyorsun."

Ben hışımla ondan uzaklaşırken arkamdan kıs kıs güldüğünü duyabiliyordum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

BANA ELIANNNA DEDI. Ona ilk adımı ve nasıl çağrılmayı tercih ettiğimi söyleyeli günler olmuştu ama o bunu kabul etmeyi reddetti. Benimle neredeyse hiç konuşmuyordu ama mecbur kaldığında bana hâlâ "Solus" diye hitap ediyordu. Bunun beni ne rahatsız ettiğini fark etmediği için minnettardım. nefret ederdim, kraliçenin varlığını boyunca beni cezalandırdığı her şeyi temsil ediyordu. Babam her zaman, onun soyadını tam olarak taşıyamasam da, her zaman bir Valderre olacağımı söylerdi.

Adımı haykırırken sesinin çatlaması... Endişeli . Hatta endişeliydi. Ama neden? Öldürmeyi planladığı biri için neden endişelensin ki? Doğru ölmemi istediği için mi? Velyra'nın sırlarını vermeden önce ölmemi istemiyor muydu? Ki bunu asla yapmazdım.

Çok fazla sorum vardı.

Boğazımı temizledim. "Kaybolduğumuzdan beri-"

"Kaybolmadık," diye kesti. "Sadece kazara birkaç dolambaçlı yola girdik."

Kaşlarımı kaldırdım ve dudaklarımı büzdüm. "Pekâlâ, bu birkaç 'kazara sapma' bize gün ışığına, hatta belki de günlere mal oldu. Peki, neden sadece dereyi takip etmiyoruz? Çoğu dere en azından bir su kütlesine çıkar."

İç çekti. "Nehirler, Solus. Nehirler su kütlelerine yol açar. Akarsulara değil.

Bildiğimiz kadarıyla bu yağmurdan arta kalan bir şey de olabilir."

İşte yine o isim. "Elimizdeki tek ipucu bu ve ben de bununla devam edeceğim. Ayrıca, yağmur bile yağmadı." İleri atıldım.

Muhtemelen bugün milyonuncu kez beni azarlamak için ağzını açacaktı. "Bak..." Parmaklarımı hafifçe göğsüne bastırdım ve göz teması kurdum. "Kuzeyi işaret eden derenin yolunu takip ediyorum." Yosunları işaret . "Artık rahatlayabilirsin."

"Rahatlamıyoru
m." "Hadi
canım."

Ben tekrar ilerlerken bir homurtu çıkardı. " İstedğim, Ellecaster'a dönene ve seninle ne yapacağıma dair daha iyi bir fikrim olana kadar rahatlamayacağım."

Bu da ne? Artık beni öldürmeyi planlamıyor muydu?

Düşüncelerimin nereye gittiğini açıkça hissediyordu ve konuyu değiştirdi, ", önümüzdeki birkaç saat içinde kamp gerekecek. Başka bir devasa yaratıkla karşılaşmaya çalışmıyorum, bu yüzden o çeneni kapalı tutsan iyi edersin."

Kıs kıs güldüm. "Evet, efendim!" Alaycı bir şekilde seslendim.

Bana baktı, her zamanki gibi sinirli görünüyordu ve sonra dereyi takip ederek küçük tepeden aşağı doğru yürümeye başladı.

Ağaçların altında kamp kurmaya karar verdiğimizde gece kez daha çökmüştü. Ben küçük bir ateş yakarken bana baktı.

"Artık trollerden ve wyvernlerden korkmuyor musun?" diye alay etti, küçük bir sırıtışla dudaklarının kenarları yukarı doğru seğirdi.

Gözlerim onunkilerle kilitlendi. "Sana onların gerçek olduğunu söyledim. Bana inanmadın."

Burun deliklerinden bir nefes çekti. "Haklısın. Görünüşe göre hâlâ varlar."

"Veeee?" "Ve ne?"

Kollarımı kavuşturdum. "Komutandan özür yok mu?"

"Neden senden özür dileyeyim ki?"

"Oh, bilmiyorum... çünkü korkulması gerektiği çok açık şeylerden korktuğum için benimle dalga geçtin..." Kuru bir şekilde cevap verdim.

Gözlerini öyle derinden devirdi ki, kalın kafatasının arkasına sıkışacaklarını . "Peki, Solus. Özür dilerim."

Gözlerim seğirdi. "Neden bana böyle seslenip duruyorsun?" Ateşin karşısından ona ters ters baktım.

"Adın ne?" diye sırıttı. "Adımı biliyorsun."

"Biliyorum ve size hitap etmek için isminizin farklı bir bölümünü kullanmayı tercih ediyorum. Bundan daha karmaşık hale getirmeye gerek yok."

Ass.

Elime bir sopa alıp ateşi dürtmeye başlarken kaşlarımı çatarak ona baktım.

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra ayağa kalktım ve kampın eteklerinde dolaşmaya başladım. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu iç çekerek.

"Sadece etrafımızı kontrol ediyorum."

"O hançere bir noktada ihtiyacım olacak!" diye seslendi.

"Hayal kurmaya devam et," fısıldadım kendi kendime, beni duyamayacağını biliyordum.

Geri dönmek üzereyken, ormanın zemininde ay ışığını yansıtan küçük bir parıltı fark ettim.

"Ha, artık!" Eğilip parıldayan yeşil eğrelti otlarını yerden koparırken heyecanla fısıldadım.

Ben ateşe doğru koşmaya başladığımda Jace alarma geçti. Ayağa fırladı ve ellerini savunmak için havaya kaldırdı, etrafına temkinli bir şekilde bakarken boynu bir o yana bir bu yana dönüyordu.

"Ne?! Senin derdin ne?" diye sordum.

Bana şüpheyle baktı. "Bana doğru koşuyorsun, karanlık ağaçların arasından geliyorsun. Elinde tek gerçek silahımız var..."

Onunla alay ettim. "Sana rastgele saldıracağımı mı sandın?" Bu artık çok eskidi.

"Hayır, aslında başka bir şeyden *kaçtığını* ve elimizde başka bir trol durumu olduğunu düşündüm."

Oh.

"Hayır! Trol değil!" Dramatik bir etki yaratmak için durakladım ama giderek sinirlendiğini söyleyebilirdim. Ya da belki de yüzü sürekli .

Topladığım eğrelti otlarını ayaklarının dibine fırlattım. "Ta-da!" Yarı şarkı söyledim.

"Bir demet yaprakla ne yapmamı istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Yapraklar mı?" Kaşlarımı çattım. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Tek bir eğrelti otunu eline alıp parmaklarının arasında döndürürken kıkırdadı, yapraklar ateş ışığında parıldıyordu. "Euphoroot."

"Aynen öyle," dedim usulca.

"Peki benden sütleğenle tam olarak ne yapmamı istiyorsun Solus?"

"Kumandan, sıkıcı biri olduğunuzu biliyordum ama bana hiç de öyle gelmediniz.

doğanın sunduğu harikalarla uğraşmamak için bir neden yok" diye .

Eğrelti otunu tekrar yere fırlattı. "Bunu içmeyeceğiz," diye homurdandı.

"Tamam, zorunda değilsin." Eğrelti otlarından birkaçını elime aldım ve parmaklarımla koni şeklinde yuvarlamaya başladım. "Ama olacağım." , alevlere yaklaşmak için kıcımlı yerde kaydıldım.

"Ciddi olamazsın." Şakaklarını ovmaya başladı.

"Ciddi olmadığımı hiç gördün mü?" Yuvarladığım eğrelti otunun ucunu ateşe sokarken ona alaycı bir sırıtış attım.

Yaprağın diğer ucunu dudaklarımla arasına yerleştirmemi ve muhteşem, meyve kokulu dumanı içime çekmemi izlerken tek kelime etmedi.

Dumanı ciğerlerimde vücudumun izin verdiği kadar uzun süre tuttuktan sonra ona doğru üfledim.

Duman yüzüne vurdukça öksürmeye başladı. "Ne oluyor lan Solus? Kes şunu. Burada en azından birimizin uyanık olması gerekiyor."

Gözlerim ona bakmaya gitti ama görüşüm neredeyse duracak kadar yavaşladı. "Bugün bana Elianna dedin" derken ona genişçe gülümsedim.

"Ne? Hayır, yapmadım..." Tanrım, çok savunmacı oluyor.

Başımı salladım ve dudaklarımı büzdüm. "Yaptın. Üç kez."

Kıkırdadı. "O eğrelti otunu yakma şekline bakılırsa seni hafif sıklet sanmamıştım. Belli ki öforot çoktan etkisini göstermiş çünkü kesinlikle

değil."

Yanaklarında hafif bir pembe renk belirdi - bunu yaptığını biliyordu. Ve bunu endişelendiği için yaptığını da biliyordu, ama ben onun kendi halinde yaşamasına izin verdim.

küçük hayali bir dünya.

Ateşin alevleri çeşitli renklerde dans etmeye başladı ve prizma benzeri bir etki yarattı. Maviler, yeşiller, kırmızılar ve yoğun sarılar rüzgârla birlikte kıvrılıyor, bedenimin onlara karşılık vermesini ve onlarla dans etmesini istiyordu. Ağaçlar

Etrafımızdaki yaprakların hışırtısı bir şarkıya dönüştü. Kendimi çok *özgür* hissettim.

Yüzüme dokunmaya gittim ama dokunduğumda hiçbir şey hissedemediğimi fark ettim.

Kıkırdamalarım kontrolsüzce kaçtı.

"Tanrılar." Jace ayağa kalktı ve bir eğrelti otu kaparak yuvarlamaya çalıştı.

Bakışlarım ona kaydı, ya da en azından öyle olduğunu sanıyorum.

"Gidiyor musun-?"

"Bu durumla ayıkken uğraşmak istemiyorum, o yüzden neden biraz eğlenmeyelim?" Sırıttı ve bu kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu.

Bu da ne böyle? Oh, *kesinlikle* kafam iyiydi.

Yapraklarını ateşte yakmasını ve dumanı benden bile daha derin içine çekmesini izlerken çenem düştü.

"Nihayet," diye , parmaklarımın ucuyla ağzımı kapatırken sırtışıımı gizlemeye çalışıyordum.

Gökyüzüne doğru bir duman bulutu üfledi ve bana baktığında *gülümsedi*. Onu daha önce hiç bu kadar içten gülümserken görmemiştim.

-Belki de hiç. Kesinlikle çok güzeldi. Yüz hatları daha hafif, daha yumuşak görünüyordu. *Mutlu görünüyordu*.

Yakışıklı yüz hatlarına bakarken dudaklarım aralandı.

Tanrım, hayır Lia, kendine gel. Bu konuşan euphoroot'tu.

Saatlerdir oturuyorduk, etrafı kalın bir suyla doldurmuştuk. duman bulutları, narenciye kokusu ve sürekli kahkaha sesleri. Göz ucuyla ona baktım ve bir şekilde tam yanımda bittiğini fark etmedim, ellerimiz yan yana yerde duruyordu, neredeyse birbirine değiyordu.

Tüm bu süre boyunca ne konuştuğumuzu ya da ne yaptığımızı bile hatırlamıyordum.

böyle bir saçmalığın yaşanmasına neden olacak zaman. Ama bugün ikinci kez eğleniyordum. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum.

"Tamam," dedi kıkırdayarak. "Muhtemelen ateşi söndürüp biraz dinlenmeliyiz."

"," diye kabul ettim, ikimiz de ayağa kalkıp kalan alevleri söndürmeye başladık.

Son tepinişimde ayağım kaydı ve tökezleyerek doğrudan göğsüne düştüm ama beni yakaladı. Kaslı kolları tüm bedenimi zahmetsizce sarmıştı. Yavaşça birbirimizden ayrıldık ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda ay ışığında parlıyordu. Nefesimi kesmesinden nefret ediyordum.

Boğazını temizledi. "İyi misin, Elianna?"

"Evet," dedim kısık bir sesle, dudaklarından dökülen adımla kalbim bir kez daha küt küt atarken düşüncelerimi başka bir yere yönlendirmeye çalışıyordum.

Beni tutuşunu bıraktı ve kendini yere bıraktı, ben de ondan birkaç metre uzağa uzandım.

bedenlerimiz arasındaki mesafe. Gözlerim çırpınarak kapandı.

"İyi geceler," dedi usulca, uykulu bir şekilde. "Seni kurtardığıma sevindim," diye esnemeye devam etti.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onun uykuya dalmasını izledim. *Bununla* ne demek istemiş olabilirdi ki? Trol olmadığı kesin. Gözlerim birkaç dakika boyunca onun dinlenen bedeninde gezindi. "İyi geceler Jace," diye fısıldadım.

Ve kısa bir delilik anı daha, aramızdaki bu mesafeyi hiç istemediğimi hissettim.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

BAŞIM DÖVÜLÜYORDU, şüphesiz dün gece bulduğumuz euphoroot yüzünden. Yine de pişman olduğumu söyleyemem. Eğretili otunu tıttırmek ve her zaman çok ciddi olan komutanın nasıl gülümseyeceğini ve hatta *güleceğini* bildiğini keşfetmek paha biçilemezdi. Sert zeminde yatmaya devam ederken yüzümde küçük bir gülümseme oluştuğunu hissettim.

"Neden uykunda gülümsüyorsun? Bu beni."

Az önce hissettiğim huzur duygusu Jace'in ses tonuyla yok oldu.

Ağaçların arasından sızan güneş beni kör ederken gözlerimi ağır ağır açtım. "Daha önce hiç hoş bir rüya görmediniz mi Komutan?"

"Pek çok güzel rüya gördüm," dedi kesin bir ifadeyle. "Evet, tabii." Ayağa kalktım ve yavaşça etrafıma bakındım.

"Kaldır kışını Elianna. Bütün gün burada oturmak istemiyorum," dedi, bıraktığı birkaç derme çatma mızrağı alırken. Tekrar bana baktı ve alt dudaklarını ısırarak gülümsememi gizlemeye çalıştığını gördü.

"Ne?"

"Bana yine Elianna dedin."

Bana doğru yürümeye başladı. "Bu senin adın, değil mi? Bunu yüzlerce kez söyledin."

"Bana saygılı davranılmasını istediğim için kusura bakma," diye alay ettim onunla, şaşırtıcı derecede sağlam ayaklarımın üzerinde doğrulurken.

İleriye doğru büyük bir adım daha attı ve vücudu artık benimkine o kadar yakındı ki göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Nefesini burnumda hissedebiliyordum.

eğildi. "İstediğin saygı mı Elianna?" diye sordu, sesi çekici ve hınzırdı.

Adımı söyleyiş şekli tüylerimi diken diken etti. Gözlerim daldı yüzüne baktı. "Çoğu zaman," diye cevap verdim zar zor tanıdığım yumuşak, itaatkâr bir sesle, bakışlarını kırmayı reddederek.

Göğsünden yumuşak bir hırıltı çıkmadan ve benden uzaklaşmadan önce birkaç dakika sessizce aynı duruşta durduk. Bir insanın bu sesi çıkarabileceğini sanmıyordum.

Nefesimi bıraktım ve dereye doğru geri dönerken onu merakla izledim.

Sessizlik içinde birkaç mil yürüdükten sonra sohbet etmeye çalışmanın iyi olacağını düşündüm. "Peki daha önce nerede öforot içtin?" diye sordum, sorum kıs kıs gülerek sona erdi.

Bir an bana baktı. "Ne yani, nasıl eğlenileceğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir zamanlar aptal bir ergen olmadığımı ve annemin yapmamamı söylediği her şeyi yapmadığımı mı?"

"Bu kadar yoğun bir adamı eğlenirken ve gevşerken hayal etmek zor, hepsi bu," diye cevap verdim, yerden yükselen dev bir kök boyunca yürürken denge için kollarımı uzatıyordum.

Kıkırdadı. "Her zaman değildim. Bilgi ve sorumluluklar herkese bunu yapar."

Adımlarımı bir an için durdurdum. "Sanırım haklısın."

Konuşurken yüzünü bana dönerek geriye doğru yürümeye başladı. "Peki ya sen? Bırakın hiçbir şeyi ciddiye almayan ve görünüşe göre cehennem otu içen birini, kaptan olarak her gün bir kadın ya da bir kadın görmüyorsunuz."

"Cehennem eğreliotu mu?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Dediğim gibi, annem beni bundan uzak tutmaya çalıştı." Güldü.

"Kulağa komik geliyor," dedim soluk soluğa bir kıkırdamayla.

"Öyleydi."

Gözlerim yukarı fırladı ama artık bana doğru bakmıyordu. Sözlerindeki acıyı hissedebiliyordum. Ne zaman ölmüştü? Faelerin elleriyle mi? Nefretinin bu kadar derin olmasının nedeni bu muydu?

Boğazımı temizledim. "Peki ya baban?" "O piçle hiç tanışmadım."

Ah.

"Ben anne sevgisiyle büyümedim, ya da-"

Hemen sözümü kesti, olduğu yerde durdu ve beni neredeyse dengemi kaybedip kökten düşmeye zorladı. "Hiçbir zaman anne sevgisi olmadan büyüdüğümü söylemedim. Nedenini anlayamasam da çok sevildim."

"Özür dilerim, sandım," diye kekeledim.

"Zannetme o zaman."

İkimiz de konuşmayıp yolumuza devam ederken birkaç dakika garip bir durum oldu. Ben de ona nedenini söylemem gerektiğine karar verdim.

katılıyorum. "Annem doğum sırasında vefat etti. Beni doğururken."

Yumuşak bir sesle "Bunu duyduğuma üzıldüm" dediğini duyduğumda cevap vermeyeceğini düşünmüştüm.

Tam konuşacaktım ki uzaktan gelen belli belirsiz bir ses dikkatimi çekti ve beni bir kez daha durdurdu.

"Ne oldu?" Jace endişeli bakışlarını bana çevirerek sordu. "Şşşt!"

Onu susturdum ve hiç memnun görünmüyordu.

"Bunu duymuyor musun?"

"Sanırım işitme duyunuzun benimkinden çok daha iyi olduğunu zaten tespit etmiştik."

Doğru.

Aşırı büyümüş kökten aşağı atladım ve gürültüyü takip ederek koşmaya başladım.

"Elianna!" diye seslendi. "Bu alemde ne yapıyorsun?"

"ama! Çekin şu bacaklarınızı Komutan!" Yüzünün takındığından emin olduğum sinirli ifadeye bakmayı reddederek geri bağırdım.

Yaklaşık iki mil gittikten sonra muazzam bir binanın önünde durduk. çalılar ve yapraklarla kaplı dallar, duvar benzeri bir yapı oluşturuyordu. Bizi buraya çeken ses yakındı ve akan su sesine benziyordu.

Jace sonunda . Tamamen nefes nefese kalmış bir halde ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Bu ses de ne böyle?" diye sordu.

Dik dururken ona gülümsedim. Boyumun yaklaşık iki katı olan bir eğrelti otunu yana çektim ve yaprakların arkasına gizlenmiş manzara karşısında dehşete kapıldım.

Başım tekrar ona döndü. "Bak!" Tüm bitkiyi kenara çekip devasa, muhteşem bir şelaleyi ortaya çıkarırken neredeyse yüzüne bağırdım. Şelale en az elli metre yüksekliğindeydi ve yüzlerce kayayla çevriliydi, Düşen çağlayanların neden olduğu havadaki sis yüzünden kaygandı. Çimenler

Şelalenin altındaki turkuaz havuzun etrafı yemyeşildi ve o kadar canlı bir yeşildi ki sanki doğrudan tanrıların elinden çıkmış gibi görünüyordu.

"Vay anasını," diye fısıldadı Jace, geçip az önce önümüze serilen inanılmaz manzaraya doğru yürürken.

Onu geçip doğruca suyun kenarına koştum. Yaklaşık on metre kadar sığ gibi görünüyordu ve sonra bir düşüş oldu, ama bu suyu daha az berrak yapmadı. baktığımda, lagünün tabanını kaplayan kum ve kayaları hâlâ görebiliyordum.

düştüm ve iki botumu da çıkardım.

"Ne sanıyorsun sen?" Jace arkamdan yaklaşarak sordu.

"Neye benziyor? Yüzmeye gidiyorum tabii ki."

Kıkırdadı. "Yani, tahmin etmiştim ama o suda herhangi bir yaratık olabileceğini düşünmüyorsun değil mi? Bilirsiniz, jilet gibi keskin dişleri ve vücudunuz büyüklüğünde pulları olanlar?"

"Çok dramatiksindir."

Nefesi kesildi. "*Ben* mi dramatikim? Bir trol için endişelenen kimdi?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bir trolle karşılaştık, bunun bir olasılık olduğunu düşünmek pek de dramatik değildi..." Durakladım. "Ve ben olmasaydım o trol muhtemelen şu anda seninle konuşuyor olacaktı."

Pantolonumu çıkarmaya başladım.

"*Elianna!*" diye bağırdı. "Sakın kıyafetlerini çıkarayım deme."

Sırıttım. "Kendini bu kadar övme, Jace. Ama bundan sonra ormanda sırlıklam kıyafetlerle dolaş. İç çamaşırlarım üzerimde kalacak."

Yanaklarının önceki gece olduğu gibi kızarmasını izlerken sırtıtışımı bastırdım ve üstümü çıkarıp biraz küçük gelen göğüslerimi ortaya çıkardım.

Ayak parmaklarımı suya daldırdığımda yılın bu zamanı için doğal olmayan bir sıcaklık olduğunu hissettim.

Başımı kaldırdım, bakışlarım akan, parıldayan parlak maviler ve gümüşlerden oluşan duvarda gezindi.

Kayalıklara doğru ilerlerken Jace'in bana seslendiğini duydum, "Lütfen bana düşündüğüm şeyi yaptığını söyleme."

Kayalık çıkıntıya tırmanmaya başlarken, "Eğer bunu yapamayacak kadar korkaksan, o zaman burada kal, Komutan," diye takıldım.

Cevap vermediğini fark ettiğimde arkama dönüp baktığımda Jace'in gömleksiz bir şekilde botlarını çıkardığını gördüm. Şelaleden gelen rüzgâr uzun, karışık saçlarımı yüzüme savuruyordu ama bu mesafeden bile kıyafetlerinin altında ne kadar sıkı bir vücuda sahip olduğunu görebiliyordum.

"Lanet olsun," dedim kendi kendime başımı sallayıp kaygan çıkıntıya doğru ilerlemeye devam ederken.

Şelalenin tepesindeki manzara nefes kesiciydi. Aşağıya doğru bakıp havuzun dibine kadar görebiliyordum ya da uzaklara bakıp Sylis Ormanı'nın ağaç tepelerini kilometrelerce görebiliyordum.

Jace şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde yukarı çıktı. "Önce sen, Elianna." "Önce bayanlar, ne kadar centilmensiniz."

Ona göz kırptım.

Sırtıtışı çabucak kayboldu ve boş ver deyip önden kendisi gidecekmiş gibi bir hali vardı ki ben ona alaycı bir selam verdim ve kısa mesafenin elverdiği en hızlı şekilde koşarak uçurumun kenarından dışarıya atladım.

Serbest düşüş tarif edilemezdi, sanki bir ömür boyu sürecekmış gibi hissediyordum. Karnım yarıya kadar düşmüştü ve yanımdan akan suyun

gürültüsü

kulakları sağır ediyordu. Aniden suya çarptım ve sıvının vücuduma yaptığı basıncı anında hissedebildim. Hemen yüzmeye başlamadım. Gözlerimi lagünde açtığımda, etrafımda dönen ve huzurlu yaşamlarını bölmemden rahatsız olmadan evlerinin içinde yavaşça yüzen birçok küçük, parlak renkli balık gördüm. Ciğerlerim sıkışıp nefesimin tükenmek üzere olduğunu fark ettiğimde tembelce yüzeye doğru yüzdüm.

Başım su yüzeyine çıktığında, Jace'in vücudu yanımdaki suya çarptı, beni sıçrattı ve az önce bulunduğum yere daldı.

Birkaç dakika sonra kafası benimkinin yanında belirdi, gür kahverengi saçları geriye doğru savrulmuştu ve havuzun suyu koyu renk kirpiklerinden süzülüyordu.

sırt üstü yatırdım ve süzölmeye başladım. "Gördün mü, eğlenceli değil miydi?"

Tekrar tepeye baktı. "Kesinlikle, ama bana korkak denmesinden hoşlanmadım."

"Hey, bunu yapmanı sağladı, yani bana sorarsan görev tamamlandı," dedim gözlerimi kapatıp yüzüme vuran güneşin sıcaklığının tadını çıkarırken.

"Sence deniz kaptanı seni arıyor mudur?" sordu sessizce, birkaç adım ötede süzölürken.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onun bakışlarıyla karşılaştığımda suda yürümeye başladım. "Bu inanılmaz derecede rastlantısaldı."

"Soruya cevap verecek misin?"

Kısa, nefret dolu bir kahkaha attım. "Bundan gerçekten şüpheliyim. Ve bu hala hayatta bile."

"Bundan neden şüphe ediyorsun? Birlikte değil misiniz?" "Neden burnunu sokuyorsun?" Tersledim.

Omuz silkti. "Buradan çıkış yolunu bulup bulamayacağımızı kim bilebilir?"

Haklıydı.

"Birkaç yıl önce birbirimizi sahiplendik, ya da sanırım siz insanlar bunu özel olmak olarak tanımlarsınız..." Durakladım. "Son zamanlarda onun davranışları nedeniyle çekincelerim var ve kendisi de bunların farkında."

Beni yakından izledi ama sözümü kesmedi.

"Kraliçeye birlikte rapor vermemiz gerekiyordu." diye devam ettim. Ne hakkında rapor vermemiz gerektiğini anladığımı bildiğim için duraksadım. "Her neyse, hiç gelmedi. Onun için endişelendim ama Isla'nın genelevlerinden birinde birkaç günlük bir alem yapıyormuş."

Sert bir kahkaha attı. "Tanrım, şaka yapıyorsun, değil mi?" Cevap vermeyince bir kez daha konuştu, "Pislik."

Tembelce etrafta yüzmeye başladım. "Evet, tam bir pislik." "Başka bir günü görecektir kadar yaşamasına şaşırdım."

Kıkırdadım. "İnan bana, neredeyse yapmıyordu. Tam da bu nedenle gözetim altında tutuluyordum."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Buna neden şaşırmadım, Solus?" Bana ne dediğini fark edince gözleri hafifçe büyüdü. "I Anneniz olmadan büyüdüğünüzü söylediğinizi biliyorum, peki ya babanız? İkisi tarafından da büyütülmediğin için mi Solus soyadını taşıyorsun?"

Bir babam olduğunu inkâr etmek zorunda kalmak göğsüme saplanan bir hançer gibiydi. "Isla'daki kalenin duvarları arasında büyüdüm. Annem orada çalışıyordu ve kral onun doğum sırasında öldüğünü öğrenince, zaten dolup taşan yetimhanelere zorla gönderilmeyip orada çalışanlar tarafından yetiştirilmeme karar verdi."

"Ve bu yüzden mi kral tarafından tercih ediliyorsunuz?"

Ona küçük bir sıçrama gönderdim. "Bugün çok fazla soru var. Bir soru için bir soruya ne dersiniz?"

"Peki," diye .

"Fae'lerden neden bu nefret ediyorsun?" Yüzü düştü. "Sıradaki soru."

Ona baktım, hâlâ ılık suda yüzüyordu. Keskin bir nefes verdi. "tütün yüzyıllardır benim ırkıma terör estiriyor, eminim farkındasındır." Konuşmak için ağzımı açacaktım ama vazgeçtim. "Annem, ırkımın erkekleri tarafından tecavüze uğrayan yüzlerce, hatta binlerce kişiden biriydi.

ve ölüme terk edildiniz. Vahşice saldırıya uğradınız, güldünüz, işkence gördünüz. Hepsi biraz eğlence için," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, boynundaki damarlar dışarı fırlarken. "Gecenin köründe geliyorlar, köylerimizi ve evlerimizi yakıp yıkıyorlar, erkekleri katlediyorlar ve kadınlarımıza spor olsun diye saldırıyorlar."

Ağır bir şok duygusu içime hücum ederken kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı ve neredeyse nutkum tutulacaktı. Kraliçenin ya da Kellan'ın bu olanlardan haberdar olmama ihtimali yoktu. Kara ordularını ben devralmadan önce Lukas'ın komutasına bırakılmışlardı. Kendi gözetimi altında böyle korkunç eylemlerin gerçekleşmesine asla izin vermezdi, babam da vermezdi. Callius'u ise... Callius'un zalim ve hilekârdan başka bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Kellan'dan önce deniz filosunu o yönetiyordu ve küçük bir grup tarafından halledilebilecek sorunları çözmek için sık sık denize gönderilirdi. Ve gemide Kellan'ın özenle seçtiği mürettebatla yaşadığım deneyimlerden sonra, aklımda tek bir şüphe bile yoktu.

korkunç eylemler kraliyetin gözetimi altında gerçekleşmişti.

Görüşüm gümüş rengiyle bulanıklaşırken gözlerimin arkasında bir acı hissinin toplandığını hissedebiliyordum. "Lütfen bana çocukken buna tanık olmadığını söyle," diye .

Dudaklarında kapalı bir gülümseme oluştu ama gözleriyle buluşmadı.

Hayır, gözleri *öfkeden* başka bir şeyle dolu değildi. "Ben orada değildim.
Ama ben

bunun sonucu."

Çenem düştü ve hemen avucumu üzerine . Konuşmaya çalıştım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Gözyaşlarımdan yanaklarımdan süzüldüğünü hissedebiliyordum. "Jace," diye fısıldadım, gözlerimi sıkıca kapatarak.

" sakla. Ne ben ne de annem sizin sempatinizi isterdi. Beş yıl önce hastalığa yakalanana kadar güçlü bir kadındı."

Birkaç derin nefes aldım. "Sadece tüm Fae erkeklerinin böyle acımasız, kalpsiz canavarlar olmadığını bilmeni istiyorum. Tıpkı her zaman tüm insanların Lord'u ve oğlunu öldürerek bu savaşa neden olanlarla aynı olmadığına inandığım gibi." Şimdi düşünüyordum da, kraliçenin babası ve kardeşi büyük ihtimalle bu kaderi hak etmişlerdi. Tanrılar on yıllar önce Ceto Körfezi'nde ne yaptıklarını biliyorlardı.

"Kaptanla anlattıklarınız beni şüpheyeye düşürdü."

Kellan ve Kai'yi düşündüm, her ikisinin de ne kadar acımasız ve pervasız olabileceklerini.

Sonra babamı, Finnian'ı ve Lukas'ı düşündüm. Bu adamlar ne kadar nazik ve güvenilirli. Benim için ne ifade ettiklerini.

"Dediğim gibi, bütün erkekler değildir," dedim ona, lagünde aramızdaki mesafenin bir kısmını kapatmaya başlarken.

"Bu savaşta hangi tarafta olduğumu değiştirmiyorsa beni affet Elianna," dedi neredeyse üzgün bir sesle.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Havadaki gerilim hızla artarken, suyun kenarındaki kaya yığınının doğru yüzmek için geri döndüm. Boğuk bir hırıltının yankısı beni geri döndürüp onunla yüzleştirdi.

"Nedir o?" diye sordu sertçe.

Sorusuyla kafam karıştı, etrafıma ama hiçbir şey göremeyince başımı yana eğdim ve gözlerim onunkilerle buluştu.

"*Bunu sana kim yaptı?*" Sesi öfke doluydu. Bir soru değil, bir talep.

Yüzümü tamamen ona döndüm, saçlarım suyun içinde uçuşuyordu.

"Affedersiniz?" "Yara izleri. Sırtınızdaki."

Rahatsız edici bir kıkırdama çıkardım. "Pek çok yara izim var. Daha açıklayıcı olmanız gerekecek."

"Üç kırbaç izi."

İrkildim. Hay sikeyim. Kellan bile bunları hiç sormamıştı. Muhtemelen eğitimden olduğunu ya da savaşta yaralandığımı düşündü... Ya da belki de hiç umursamadı çünkü yara izleri gerçekten acımasızdı.

Kayalara doğru yüzmeye devam ettim ve kendimi yukarı kaldırıp oturduğumda bakışları içime işliyordu.

"Bekliyorum, Elianna."

Onu görmezden geldim.

"Başlattığın küçük oyunda bunu benim sorum olarak kabul et," dedi, sudaki dalgalı yolu takip ederek şimdi oturduğum yere gelirken.

"Bir yetişkin olarak ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum, bu yüzden eminim

Beni genç bir çocuk olarak hayal edin. Bela beni oldukça sık bulurdu," dedim ona doğru bakmadan.

"Bir kez daha bana çok güzel yalan söylüyorsun." "Peki buna neden inanıyorsun?"

"Seni akıl almaz uzunluktaki ömrünün çok kısa bir süresinde tanımış olsam da, bu notları hak ettiğini düşündüğünde övüneceğini bilecek kadar iyi tanıyorum seni." Ben cevap vermeyince devam etti, "Ayrıca, bunun ne zaman olduğunu itiraf ettin

çocuktun. Kral seni yanına aldı ve ona çok düşkün görünüyorsun, bu yüzden bir kadına, özellikle de bir çocuğa bunu yapmaya kimin hakkı olduğunu düşündüğünü merak ediyorum."

Gözümden tek bir damla yaş süzüldü ve ben de onun Kelimeler alt dudağını ısırarak beni derinden sarstı ama bu titrememi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Neden umursuyorsun ki?" Kelimleri ancak fısıltının üzerine çıkarabildim.

Nasırlı elini nazikçe dizime koydu. "...Çünkü belki de insan olmamanızın, hem insanların de fae'lerin korkunç türlerinin elinden acı çekmediğiniz anlamına gelmediğini fark etmeye başlıyorum. Ve bunu söylerken, sırtına kırbaç yemiş birinin Güvendiğini varsaydığım biri tarafından defalarca öldürülüyor, sonra ona saygı duymayan savaşçıların ordularını yönetiyor ve *yine* de sevdiklerini korumak için krallığının sırlarını saklıyor..." Bir an durakladı. "Is yanımda olmasını isteyeceğim biri."

Ona bakarken gözlerim bir ileri bir geri gidip geldi. Bunu gerçekten söylemiş miydi? Ciddi miydi? Euphoroot hâlâ vücudunda mıydı? Öyle olmalı.

"Biraz yürümem lazım," dedim ayağa kalkıp neredeyse şelaleye vardığımızda atladığımız uçuruma doğru koşarken.

Zirveye ulaştığımda zihnimi boşaltmaya çalıştım. Düşmanım olması gereken birinin sözlerinin beni bu kadar derinden etkilemesine neden izin veriyordum? Hiçbir zaman ağlayan biri olmamıştım. Kırılganlığımı göstermeyi hep reddettim. Bu, Lukas tarafından küçük yaşta bana adeta dayatılmıştı, böylece zalimlerle dolu bir orduda bir kadın olarak savaşma şansım olacaktı.

Rüzgâr tepede şiddetlendi, saçlarımı savurdu. neredeyse tekrar kuruduğu yere. Rüzgar ve şelalenin sesi arasında,

Arkamdan geldiğini zar zor duydum.

"Elianna, seni üzdüysem özür dilerim," diye bağırdı rüzgârın şiddetine karşı.

Ona döndüm. "Şu anda senden çok kendime ."

Bana doğru bir adım atarken başını yana eğdi. "Peki neden?"

"Bilmiyorum." da. Bana ne gerçekten bilmiyordum. Kraliyete sadıktım. Velyra Krallığı'na. Kralıma ve korumaya yemin ettiğim vatandaşlarıma. Peki neden birdenbire yanlış hissetmeye başladım?

"Sanırım biliyorum," dedi dikkatlice yaklaşırken. "Türünüz tarafından yapılan grotesk eylemlerin gerçeğini yavaş yavaş öğreniyorsunuz. Ben her zaman siz fae'lerin canavar olduğuna inanmış olsam da, siz bana aksini kanıtlıyorsunuz. İkimiz de hayatlarımız boyunca kör olmayı seçtiğimiz gerçeklerin farkına varıyoruz."

Haklıydı, sevdiklerimi ve değer korumak bana yanlış gelmiyordu. Bunu yapmak için kötü kraliçe ve onun intikamı için savaşmaya zorlandığımı gerçeği idi.

"Annene olanlar için üzgünüm." Devam etmeden önce bir an tereddüt ettim, "Ve adamlarınıza olanlarda oynadığım rol için de üzgünüm.

Arkadaşlarına. Bunun sona ermesi gerekiyor. İşler çok ileri gitti."

"Öyle," diye kabul etti, yüzlerimiz artık birbirine sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Dudaklarım hafifçe aralandı ve bir kez daha konuşmak için ağzımı eliyle enseme kavradı, yüzümü kendine çekti ve dudaklarını şiddetle dudaklarıma bastırdı.

Gözlerim şok içinde irileşti. Bana doğru attığı adımların gücü ikimizin de dengesini kaybetmesine ve şelalenin kenarından kaymamıza neden oldu.

Dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı ve havada serbest düşüşe geçtiğimizde zaman durmuş gibi hissettim. Dünyada başka hiçbir şey yoktu. Ne savaş vardı, ne de birbirimize duyduğumuz nefret. Hissettiğim tek şey içimdeki çırpınmaydı ve bunun elli metrelik düşüşten kaynaklandığını söylersem kendime yalan söylemiş olurum.

Bedenlerimiz aşağıdaki su birikintisine çarparken bile beni tutuşu hiç gevşemedi. Düşüşümüzün neden olduğu yükselen baloncuklarla birlikte etrafımızda dönen parlak, renkli balıkları görmek için gözlerimi bir kez daha açtım. Suyun altında yüzmeye devam ederken öpüşmeyi kesti. Jace gözlerimin içine baktı ve başparmağını alt dudağımın kabarıklığı üzerinde gezdirdikten sonra yüzeye doğru yüzerek ilerledi.

Yüzüm suyun üstüne çıktığında, ona doğru bakmaya korkuyordum. Beni öptü. Kaba, kibirli ve... son derece çekici komutan beni öptü.

Ve bundan hoşlandım. Hatta istedim. *Tanrım, Lia, kendini neyin içine soktun böyle?*

Ona başka ne bilemedim ve bakışlarım onunkileri bulduğunda ağzımdan "Kraliçe" diye kaçırdım.

"Ne?" Suda ilerlerken kafasını şaşkınlıkla yana yatırdı.

"Kraliçe. Çocukken beni kırbaçlatan oydu. Kral bugün bile bunu bilmiyor. Şimdi bu bilgiye sahip tek kişi Benim dışımda bir tek sen varsın. Bir de kırbacı tutan muhafızı."

Jace zahmetsizce bana doğru süzüldü. "O zaman sözlerimi bir kenara yaz Elianna, yolculuklarımız bizi nereye götürürse götürsün... eğer istersen, o öldürücü darbe senin olacak."

Gözlerinin içine bakarken yüzümde yavaşça büyüyen sırıtış haince ama aynı anda sonsuz derecede doğru hissettirdi.

"Lia. Bana Lia diyebilirsin."

Cevap olarak gülümsemesi hain kalbimi yerinden hoplattı.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

SON BİRKAÇ SAATTİR Jace'le birlikte lagünün eteklerindeki yemyeşil çimlerin üzerinde uzanırken kendimi bulutların arasında süzülüyormuş gibi hissediyordum. Bu kadar sert bir adamın bazen eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi? Ya da çekici.

Gülümserken üzerine vuran güneş, ela gözlerindeki küçük altın beneklerin ışıldamasına neden oluyordu. Ondan başka bir şeye odaklanmaya çalışmak içimdeki her şeyi aldı.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordu eğlenen bir ses tonuyla. "Dün gece ne demek istedin? Beni kurtarmakla ilgili?"

Soru onu şoke etmiş olmalı, çünkü gözleri panikle parladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Uykuya dalarken, beni kurtardığın için mutlu olduğunu söyledin. Bununla ne demek istedin?" Sırtışımı gizlemeye çalıştım.

Gözlerini benden kaçırdı ve birkaç dakika boyunca gökyüzüne odaklandı. "Kıyıya birlikte vurmadık." Boğazını temizledi. "Seni boğulmaktan kurtardım."

"Ne?" diye soluk soluğa bağırırken kalbim durdu.

"Gemi kayalara çarptığında, suyun içinden seni takip etmeye çalıştım ama çok karanlıktı ve dalgalar çok güçlüydü. Hava almak için çıktığımda, vücudunun geminin çarptığı kayalara izledim." Cevap veremeyecek kadar şok olmuştum. "Yüzeyin altına daldım ve bedenini kendimle birlikte yukarı çektim. Seni yüzen bir enkaz parçasının üzerine çektim ve fırtınayı atlattık. Sabah olduğunda uzakta kara görüldü, ben de bizi oraya doğru kürek çektim."

Gözlerimi kırptım. "Ve?"

"Ve gerisini biliyorsun," dedi iç çekerek.

Tamamen inançsız bir şekilde orada oturdum. Yalan söylüyor olmalıydı. Beni kurtarmasının imkânı yoktu. "Bunu neden yaptın?" Benden taçla ilgili bilgi almak için demesini bekliyordum.

"Önce sen beni kurtardın. İki kere. Parçalanmış bacağımı kurtardın ve sonra beni kurtarmak için hücrelere geri döndün, böylece gemiyle birlikte batmama şansım olacaktı. Yapılacak en doğru şey buydu."

"Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle. "Mürettebatın bunu benim için yapacağından bile emin değilim. En azından benimle birlikte olanın yapmayacağı kesin."

"Dediğim gibi, en azından bunu yapabildim."

Ama öyle değildi. En azından benim aklımda. Başlangıçta gemide olmasının tek nedeni ben olduğum için beni kolayca boğulmaya terk edebilirdi.

Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum: "Komutanlık yaptığınız bazı adamlarınızla arkadaş olduğunuzu söylemişsiniz? Nasıl bir şeydi bu?"

Cevap vermedi. Onlardan bahsedince küçük bir irkilmeyi fark ettim. "Bir kez daha, ben

Ne kadar özür dilersem azdır ama sizin saflarınızda dostluklar kurduğunuza bana çok yabancı geliyor."

Dudaklarının kenarları usulca yukarı kalktı. "Neredeyse tüm hayatım boyunca kıcıımı yırtarak çalıştığım ve kendimi tamamen davaya adanmışım için saygın bir komutanım ve eminim aynı şey sizin için de geçerli." Duraksadı. "İkinci ve üçüncü komutanlarım bana en yakın kişilerdi. İkisi de Ceto Körfezi'nde kayboldu."

Bunu söylediğinde keskin bir nefes aldım. Ağzımı açacaktım ama elini kaldırarak beni durdurdu.

"İkincim Gage, küçüklüğümünden beri en iyi arkadaşımdı. Aramızda kesinlikle en maceraperest olan oydu, her zaman ikimizin de başını belaya sokardı. Yine de ona hayatım pahasına güvenirdim." Hüzünlü bir kıkırdama çıkardı ve suya baktı. "Zaela benim üçüncü komutanımdı, ama eğer Ona soracak , o benim *gerçek* ya da onun deyişiyle 'daha iyi ikinci'." Bu kez içtenlikle güldü. "Aynı zamanda kuzenimdi. Çok otoriterdi ama yine de belalı biriydi. Her erkekle başa çıkabilir. Sen onu severdi."

"Kulağa öyle geliyor," dedim usulca.

"Muhtemelen seni gördüğü anda boğazını keserdi." "Birkaç gün önce olsa muhtemelen ben de aynısını yapardım," dedim. dudaklarımı sıktım ve gözlerimi kapadım. Kaderiyle büyük olasılıkla bu şekilde tanıştığını düşünürsek, bu kesinlikle söylenecek yanlış bir şeydi.

Boğazını temizledi. "Babası benden önce ordulara komuta . Annemin başka kimsesi yokken o benim için bir baba figürü olarak devreye girdi. Benim

Amcam her şeyden önce ailesiyle ilgilenirdi ve benim olmak istediğim türden bir adamdı. Savaşta öldürüldüğünde, askerler beni komutan olarak seçti. En hafif tabiriyle şok olmuştum ve tabii ki birkaç yaşlı asker pek hevesli değillerdi ama bu kısa sürede değişti. Sadece yirmi iki yaşındaydım ve bu pozisyon için çok genç sayılırdım, ancak

kan. Benden önce olduğu gibi ben de donanmamı komuta ettim, her ne kadar öfkem zaman zaman muhakeme yeteneğimi gölgelese de."

Bana bakmaya nasıl dayanabildi? Beni *kurtarmayı* bırak. Fae ondan *her şeyini* almıştı. Eğer roller tersine dönseydi, ilk fırsatta onu durduğu yerde katlederdim. Benim ona karşı hissettiklerimin aynısını o da bana karşı hissetti mi? Ya da birlikte sıkışıp kalmış olmak İkimizin de bildiği en tehlikeli orman, aklımızı tamamen yitirmemize mi neden oldu?

Dinamiğimizde bir şeyler büyük ölçüde değişmişti, ama ne zaman olduğunu tam olarak belirleyemiyordum.

"Hiç arkadaşın olmadığını söylüyorsun Lia, peki kiminle öforot içiyordun?" diye takıldı ve konuyu değiştirdiği için minnettar oldum.

"Herhalde dışarıda tek sigara içmiyordun." Sırtarak iki kaşını da kaldırdı.

"Arkadaşım olmadığını hiç söylemedim. Benden alt rütbelerde arkadaşım olmadığını söyledim. Arada fark var."

"Anlambilim," diye karşı çıkarak bana elini salladı.

"Kraliçe benim çocukluğumu mahvetmeyi kendine amaç edindi, ben de onun çocuklarını kendi çocukluklarında mahvetmeyi doğru buldum," dedim göz kırparak.

Keskin bir kahkaha attı. "Prensler ve prensesler mi? Üç çocukları vardı, değil mi? En azından raporlarımız öyle diyor."

Bunun üzerine gözlerimi devirdim. "En azından Prenses Avery. En genç prens Finnian yakalanmaktan her zaman çok korkardı. Avery hayatının ikinci on yılına ulaştığında çok yakınlaştık. Finn gibi onun da iyi bir kalbi var ama Avery her zaman macera arzuladı." Gülümsedim. "Eskiden birlikte kaleden gizlice kaçar ve geceleri bahçeleri keşfederdik.

Bazen eğitimim sırasında keşif yaparken bulduğum sütleğen otunu geri getirir ve ona götürürdüm. Geç saatlere kadar onun odasında saklanırdık.

ve şöminenin içine soktuk. Hiç yakalanmamış olmamız inanılmaz. Sadece kıkırdamalarımız bile muhtemelen katlar ötesinden duyulabilirdi."

"Bir *prensesi* bozmak sana mı kaldı?" diye mırıldandı ama ses tonunda bir eğlence vardı.

Güldüm. "Avery kendini bozardı. İlk birkaç yıl ona danışmanlık yaptığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Ona kale duvarlarının içine gizlenmiş tüm gizli tünelleri gösterdim. Çoğu zaman görünmeden bu şekilde dolaşıyordum. da geceleri gizlice dışarı çıkıp temiz hava almak istediğimde Kaptan."

"Gizli tüneller mi?"

"Evet, duvarların arasına gizlenmiş bir sürü var. Kral ve kraliçenin bile hepsini bildiğini sanmıyorum. Bazıları doğrudan kişisel odalara, bazıları kütüphaneye ya da zindanlara, hatta bazıları kale kapılarının ötesine gidiyor. Çocukluğumun çoğunu onları keşfederek geçirdim." I
Onunla muhtemelen çok fazla şey paylaştığımı biliyordum ama bu noktada kaderim o lanet öpücükle mühürlenmişti.

"Kaybolduysanız bu çok korkunç olmalı."

Omuz silktim. "Eh, nereye gittiğimi bilmediğim zamanlarda yanıma hep bir meşale alırdım. Ve kaybolmak, kırbaç tehdidini göze almaktan daha iyi hissettiriyordu."

Gözlerinde hüznle bana baktı. "Peki ya diğer prens?" Kai'den bahsedince çenem sıkıştı. "O da annesi kadar çürümüş. Belki daha da kötüsü."

Beni izlerken gemi kazasından beri uzamış olan sakallarını kaşıdı. "Ve korumak istediğin tahtın varisi bu mu?"

"O kısmı düşünmemeye çalışıyorum," diye fısıldadım.

"Kralın ölümcül bir hastalığa yakalandığı ve sebebinin bilinmediği doğru mu?"

Gözlerim onunkilere kayd1. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"İsla'n1n her yerinde gözlerimiz ve kulaklarımız var," diye itiraf etti.

K1s k1s güldüm. "Sempatizanlar... Kraliçe ve sadık köpeğinin henüz hepsinin kokusunu almamış olması etkileyici."

"Kraliçe sana neden bu kadar kötü davranıyor, Lia? Seni çocukken kırbaçlatmasını nasıl haklı çıkarabilir?"

Bir an sessizliğe gömüldüm, temiz havayı ve sesleri içime çektim. Ağaçların arasında birbirlerine şarkı söyleyen kuşlar. "Mükemmel bir soru," dedim ayağa kalkarken. "Uçurumun ötesindeki tuvalete gideceğim, güneş battığına göre burada kamp kurmaya ne dersin?"

"Soruyu geçiştirmek için iyi bir yol," diye mırıldandı, ağırlığını dirseklerine vererek .

"Sakin ol," diye seslendim ona. "Hemen döneceğim."

Biraz yalnız kalmak için ona birkaç kez dönüp baktığımda her hareketimi izlediğini gördüm. Bu şehvetten miydi yoksa güven eksikliğinden mi? Bu lagünden ayrıldıktan sonra ne olacaktı? Her şey eskisi gibi mi olacaktı? Bir kez daha onun ihtiyaç duyduğu bilgilere sahip bir tutsak mı olacaktım, yoksa her şey değişecek miydi?

Kesin olan bir şey vardı ki, eğer İsla'ya sağ salım dönebilirim, bu savaşı sona erdirmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım; buna doğrudan krala gidip hepimizin burnunun dibinde yapılan tüm hainlikleri anlatmakla başlayacaktım.

Köşeyi döndüğümde, şelalenin bulunduğu uçuruma doğru yükselen kayaların arasına gizlenmiş küçük bir mağara buldum. Bu noktanın şelalenin Her zamanki gibi özeldi ve bir wyvern'in evi olmadığını umarak işimi yapmak için sürünerek içeri girdim.

Mağara nemliydi ve küf kokusu bunaltıcıydı. Olabildiğince hızlı işedim ve buradan çıkmak için iç çamaşırlarımı geri getirdim. İlk başta sürünerek girdiğim yarıktan çıkmak, girmekten biraz daha zor görünüyordu, bu yüzden sağ bacağımı

Önce ince boşluğu, sonra da solumu. Sırtımı kamburlaştırarak geriye doğru eğildim, gövdemi dar alanda hareket ettirdim, kayalık granitin dokunduğu yerlerde derimi çizdiğini hissettim. Sonunda vücudumun büyük bir kısmını mağaranın dışına çıkardığımda dizlerimin üzerine çöktüm, yavaşça boynumu ve başımı çevirerek dışarı çıktım.

"Vay canına, bu konfor için biraz fazla sıkıydı," diye fısıldadım kendi kendime.

Tek dizimin üzerinde doğrulup ayağa kalkmaya çalışırken bir elin boğazımı sıkıca kavradığını ve tüm bedenimi küçük mağaranın ağzının yanındaki kayalara çarptırdığını hissettim. Kaya duvarındaki sivri uçlar derimi keserken, yoğun bir acı kafatasımdan tüm sırtıma yayıldı.

Boynumdaki gerginlik zaten zar zor alabildiğim havanın daha da fazlasını engellemeye gözlerimi açmaya çalıştım ama görüşüm herhangi bir şeyi ya da birini net olarak göremeyecek kadar bulanıktı.

"Siktir," dedim kısık sesle.

"Kadınsı bir sesin doğrudan kulağıma doğru uğursuzca konuştuğunu duydum.

O kişi daha sonra başımı sivri kaya duvarının yüzeyine çarptı ve görüşüm tamamen karardı.

Bölüm Otuz Bir

OceanofPDF.com

Finnian

Ahırda Kai ve Landon'la yaşadığımız olayın üzerinden günler geçmişti. O zamandan beri ikisini de neredeyse hiç görmemiştim ve Landon yakınlarda olduğumu bilse bile bana doğru bakmazdı. Ve belki de Kai'yi görmememin tek nedeni, o Leydi arkadaşlarıyla dışarıda olmadığı zamanlarda Avery'nin odasında saklanıyor olmamdı.

Nyra'yla birlikte kocaman yatağına yayılmış kitap okuyormuş gibi yaparken sessizce Avery'nin, batmakta olan güneşin pencereden içeri vuran ışığında neredeyse göz kamaştıran uzun kumral saçlarını taramasını izledim.

"O bölümü kaç kez fırçalayacaksın?" Kesinlikle okumadığım bir sayfayı çevirirken alaycı bir şekilde sordum.

"Sahipsiz, çiftleşmemiş erkek arkadaşından kaçmak için daha kaç gün odamda saklanacaksın?" diye küstahça karşılık verdi aynadan bana bile bakmadan.

Çenem hızla açılıp kapandı, az önce bildiğini açıkladığı şey karşısında şok . "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Kendine sakla, Finn. Berbat bir yalancısın ve sinsilikte daha da kötüsün. Belki de gençken Lia ve benimle biraz daha fazla takılmalıydın. Muhtemelen şimdiye kadar ikisinde de daha iyi olurdun."

Çenem düştü. "Nasıl öğrendin?"

"Yani ikinizin ahırda göz göze geldiğinizi ne zaman fark ettim? Muhtemelen orada takıldığımız ilk yirmi dakika içinde. Yani, daha önce hiç ilgi göstermediğin halde ahırda olmak *istemenin* tuhaf olacağını düşündüğümü fark etmeliydin."

Lanet olsun. O haklıydı. Bütün bu konularda berbattım. "Harika," diye mırıldandım, kitabı kapattığımda.

Yüzünü bana dönmek için sandalyede vücudunun yarısını çevirdi. "Peki neden ondan kaçıyorsun?"

Yüksek sesle içimi çektim. "Landon'dan çok Kai'den kaçıyorum."

"Ama neden? Kai, anlıyorum ama seni tanıyorum ve artık benimle hiç böyle takılmıyorsun. Tabii Kai'nin maskaralıklarından daha büyük bir şeyden kaçınmıyorsan."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp , yastıklarından birini kaptım ve yüzümü onunla boğdum. "Kai şeytan, Avery."

Kadın . "Bunu biliyoruz."

Yastığı yüzümden kaldırdım. "Hayır, o daha kötü. Eskisinden çok kötü. Geçen gün bahçede... sen hışımla çıktıktan sonra-"

"Bir şey mi oldu?!" diye ciyakladı, ses tonunda endişe belirgindi.

"Landon'la aranızdakileri öğrendi mi?" diye yutkundu.

"Bilerek değil." İçimi çektim. "Sen Nyra'yı alıp gittikten sonra beni Lordlarla birlikte ahıra sürükledi. Lia'nın atına eziyet etmek istedi." Eli sinirli bir şekilde ağzını kapatmak için havalandı. "Landon oradaydı. Onu durdurmaya çalıştı ama..."

"Ne yaptı Finnian?" diye sordu kısık bir fısıltıyla.

"Lia'nın atını dağladı ve Landon onu durdurmaya gittiğinde Kai benim tepkimi fark etti ve Landon'ın göğsünü de dağladı. Eğer bir şifacı ararsa onu kendisinin öldüreceğini söyledi." Kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, Lordlar beni engelledi. O zamandan beri Landon'ı görmedim. Oraya gidersem çok fazla dikkat çekeceğinden korkuyorum... ve zaten beni bir daha görmek isteyeceğinden de şüpheliyim."

Gözleri gümüşle kaplanmıştı. "Aman Tanrım."

"Babam iyi değıl Avery," dedim gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

"Biliyorum," dedi nazıkçe, gözlerinden süzülen birkaç damla yaşı silerek sürmeli kirpikleri.

Derin bir nefes aldım. "Kai geleceğın kralı. Velyra'yı nereye götüreceğı konusunda dehşete düşüyorum."

"Ben de öyleyim," dedi.

Kapıdan yumuşak bir ses geldi ve ikimizin de omurgaları hemen dikleşti. Akan gözyaşları dışında burada bir şey oluyormuş gibi görünmek için yüzümüzü düzelttik.

Avery boğazını temizledi. "İçeri girebilirsiniz."

Kapı yavaşça açıldı ve Lukas'ın kapı aralığından fırlayan başı ortaya . Endişeli görünüyordu.

"Hey, siz ikiniz, her yerde sizi arıyordum. avlular." Bize yumuşak bir gülümseme verdi. "Kraliçe taht odasında bulunmanızı rica ediyor."

Avery ve ben hızla göz teması kurduk ve sonra Lukas'a döndük. "Ne hakkında olduğunu biliyor musun?" diye sordu ona.

"Kaptan Adler ve mürettebat Isla'ya geri döndü ve bulgularını rapor üzere."

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki ya Lia?"

Lukas alt dudaklarını dişlerinin arasından ve başını yavaşça sallarken gözlerini kapattı.

Oh, hayır. Lia olmaz. Ona bir şey olmuş olamaz, değil mi? "Lukas, ne sen?" Avery araya girdi, sesi titriyordu
Endişelen.

"Hepimizin derhal oraya gitmesi ve ne olduğunu gerektiğini söylüyorum."

Taht odası karanlıktı, güneş neredeyse batmak üzereydi ve görevliler bir çeşit ışık sağlamak için odanın her yerinde mumlar yakmışlardı, ama tek yaptıkları

önümüzde duran tüm bu sahneyi ürkütücü ve soğuk gösteriyordu.

"Anne," diye konuştu Avery biz içeri girerken kapı aralığından. "Babam nerede?"

"Kral bu gece bize katılamayacak kadar hasta," diye cevap verdi Callius kraliçe tahtında otururken onun yanında duran kraliçe adına.

Odaya baktım ve Kai, Kellan ve duruşu tuhaf bir şekilde deniz kaptanınıninkine benzeyen başka bir erkeği kürsünün kenarında buldum. Şu anda odada sadece üç erkek, Callius, kraliçe ve
Şimdi üçümüz.

Kürsüye yürüyen Lukas nihayet konuştu: "Hepimiz buradayız Majesteleri. Kaptan artık yolculuk hakkında rapor verebilir."

Kraliçe Kellan'a işaret etti. "Şimdi konuşabilirsiniz."

"Teşekkür , Majesteleri. Gördüğünüz gibi, başlangıçta yola çıktığımızdan çok daha az sayıda insanla eve vardık."

Avery hemen yanımda gözyaşlarına boğuldu ve ben de bu durumda elimden geldiğince onu teselli etmek için elini tuttum. Annemiz bize kaşlarını çatarak baktı.

"İnsanlar. Onların icabına bakıldı mı?" diye sordu.

"Evet, Kraliçem. İnsanlar Ceto Körfezi'nde imha edildi. Zor bir hava koşuluyla karşılaştık ve gemimiz karaya oturdu. Kaptan Solus ile birlikte mürettebatın çoğu kayboldu."

"*Yalan* konuşuyorsun!" Lukas'ın sesi odanın öbür ucunda gürledi, yüzü öfkeyle kıpkırmızı yanıyordu.

Kraliçe Lukas'ı işaret etti. "Bir daha böyle bir taşkınlık yaparsan Callius'un seni bu odadan çıkarmasını . Anlaşıldı mı?"

Lukas dişlerini öyle sıkmıştı ki, bir tanesinin çatladığını duyduğuma yemin edebilirdim.

"Dediğim gibi," dedi Kellan aşağılayıcı bir ifadeyle. "Pek çok hayat kaybedildi.

Bazıları hâlâ orada olabilir, çünkü yanımızda getirdiklerimiz kıyıya yakın bir yerde karaya vurdu. Ne yazık ki Elianna onlardan biri değildi ama öldüğüne de inanmıyorum."

"Eğer eşlerse, kızın hayatta olup olmadığını bilirdi!" Avery, Lukas ve bana kısık bir ses tonuyla konuştu.

Lukas onu susturarak, "O onun eşi *değil*," dedi.

"İsla'ya dönüş yolculuğumuzda bir köyden geçtik ve köy sakinlerinden deniz kaptanlarına kalan mürettebatım için birkaç at ödünç verecek kadar nazikti." Kellan ekledi.

"Ah, Kaptan Solus'un ölümünü duymak ne kadar utanç verici," dedi kraliçe. Alaycılıktan neredeyse ağzından köpükler saçıyor gibiydi. "Biz

O zaman o da ölmüş gibi günlerimize devam edeceğiz." Yakut rengine boyanmış dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

Lukas'ın tüm vücudu yanımda öfkeyle titreşti.

Kellan bile onun açıklamasına şaşırılmış görünüyordu. Kai tırnaklarını karıştırıyor, gözyaşlarına boğulmuş gibi görünüyordu ama "iyi ki kurtulduk" dediğini gördüğüme yemin edebilirim.

"Kaptan Adler, bu süre zarfında iki filoyu da siz yöneteceksiniz."

"O piçin istediği de tam olarak buydu," Lukas. "Lia hiçbir zaman umurunda olmadı."

"Hepiniz dağılabilirsiniz," diye duyurdu kraliçe. "Ve Sör Lukas..." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Elianna'yı surların ötesinde aramak için tek bir sağlıklı askerin bile harcanmasını istemiyorum. Yeterince açık anlatabildim mi?" Sesi sessiz taht odasında .

"Crystal," diye cevap verdi, ses tonundan sinirlilik damlıyordu.

Avery'nin elini bir kez daha sıktım ve o da hemen geri sıktı. Benimkilere ve anneminkilere benzeyen bal rengi gözlerine baktım; sadece şimdi gözyaşlarını ve hayal kırıklığını tutmaktan kızarmış ve şişmişlerdi.

İkimiz de artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorduk.

Otuz İkinci Bölüm

OceanofPDF.com

Jace

LIA tuvaletini yapmak için çok uzun zamandır ortalıkta yoktu. Bir şey mi oldu? Kaçma şansı elde edecek kadar beni kandırdı mı?

Kıyafetlerinin yanındaki obsidyen hançere baktım. Hayır, kıyafetleri ve *özellikle de* olmadan kaçmazdı. Endişe beni ele geçirdi.

Keskin bir nefes aldım. Ne halt ediyordum ben? Düşmanımı mı öpüyordum? Daha birkaç gün önce tanıştığım bir kadın için neden birdenbire böyle hissetmeye başlamıştım? O an doğru hissetmiştim ve şimdi de doğru hissediyorum. Keşke Zaela ve Gage beni şimdi görebilseydi.

Avuçlarımın içlerini gözlerime bastırdım ve hayal kırıklığı içinde ovuşturdum. Onu benimle birlikte Ellecaster'a geri götürdüğümde ne halt edecektim? Onu tam olarak saklayamazdım. Artık onu öldürebileceğimi sanmıyordum.

Aslında hayır, bunu düşünmek bile her yere kusma isteği uyandırdı. Lanet olası tanrılar, bu nasıl oldu?

Tüm varlığımı Fae'lerden nefret ederek yaşadım. Hayatımı onların bizi yok ettiği gibi ben de onları yok etmeye adanmıştım. Neden benimle benzer görüşlere sahip biriyle tanışmak zorundaydım? Önemseydiği birkaç insanı korumak için hayatını vermeye hazır biriyle?

Ve o muhteşem. O muhteşem yeşil gözleri kalbim göğsümde hızlandı.

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. "Elianna!" Seslendim, sesim havada yankılandı ama şelalenin gürültüsü arasında kayboldu.

Hiçbir şey.

"Nereye gitmiş olabilir?" Ayağa kalkarken kendi kendime, "Nereye gitmiş olabilir?" diye sordum. "Elianna, bu hiç komik değil!"

Onun gittiği yöne doğru hışımla ilerlerken içime bir sıkıntı çöktü ve stresin etkisiyle yoğun, keskin bir baş ağrısı başladı.

Köşeyi dönüp şelaleye çıkan uçurumun arkasına küçük bir mağara fark ettim. Orada saklanıyor olmalıydı. "Elianna, gerçekten her şey senin için bir şaka mı? Bir an için beni korkuttun."

Hâlâ bir yanıt alamamışken, mağaraya yaklaştığımda kayalara bulaşmış koyu, mavimsi kırmızı çizgiler gördüm. Tamamen oraya doğru yürüdüm, parmaklarımı üzerinde gezdirdim ve bunun taze kan olduğunu fark ettim.

"Siktir," diye fısıldadım.

Tetikte bir şekilde etrafımda döndüm ve ağaçların arasında hiçbir şey göremedim. Kuşlar hâlâ ötüyordu ve dünya trolde olduğu gibi durmuş gibi görünmüyordu ama sanki üzerimde gözler varmış gibi hissediyordum.

"Orada kimin olduğunu bilmiyorum ama onu hemen serbest bıraksanız iyi olur!" gelen en güçlü sesi çıkararak anons ettim. Komutanın sesini.

Bir adım atacaktım ki birden arkamdan kırbacı andıran bir vınlama sesi geldiğini duydum. Adımımın ortasında vücudumu yarı döndürdüğümde, doğrudan ayak bileklerimi hedef alan bolaları fark edemeyecek kadar yavaşım.

Bacaklarımdaki ipi aceleyle çıkarmaya çalışırken vücudum sertçe yere çarptı.

"anasını! Bu Jace!" Uzaktan duydum. Ne oluyor lan?

Başımı tanıdık sesin geldiği yöne doğru kaldırdım. Benden yirmi adım bile olmayan Zaela duruyordu ve sonra Gage arkasından koşarak geldi.

"Gage. Zae! *Yaşıyor musun?!*" Bana ustalıkla fırlattığı tuzaktan kurtulmak için el yordamıyla etrafta dolanmaya başlarken havaya doğru bağırdım.

Bu lanet numarayı ona ben öğrettim.

Yavaşça bana doğru ilerlerken gülmeye başladı. "Biz mi?! Peki ya sen? Sen nasıl buradasın?"

Gage onun yanından koşarak geçti ve beni tekrar yere yatırdı, başımı dirseklerinin arasına aldı ve boğucu bir ayı sarılmasıyla beni kucakladı.

"Seni aptal piç, senin yakalandığını ya da öldüğünü sanıyorduk."

Zaela yanıma diz çöküp dolanmış bağlardan kurtulmama yardım etmeye başladığında, biraz hava almaya çalışmak için kolunu boğazımdan çektim.

"Öldürüldüğünüzü sanıyordum! Fae'ler tüm cesetleri üst üste yığdı ve teslim olan herkesi yakaladı. Cesetler kimin kimden olduğunu söyleyemeyecek kadar parçalanmıştı. En kötüsünü düşündüm. Nasıl kaçabildiniz?"

"Ağaçların tepesine saklandık," dedi Zaela usulca. "Cesedinizi bir direğe bağlamalarını izledik. Hava kararmaya başlayınca sürünerek aşağı indik, ama orada ikimizin başa çıkamayacağı kadar çoktular. Evimize geri döndük.

Malzeme toplamak ve daha fazla yardım bulmaya çalışmak için orijinal kampı kurduk ama geri döndüğümüzde ortadan kaybolmuştunuz. Gemilerine geri döndüğümüzü varsaydık."

Hayattaydılar. İkisi de dışarı çıkmayı başardı. Kalbim göğsümde inanılmaz bir hızla çarpıyordu ve kanımın vücuduma pompalandığını hissedebiliyordum.

Ani rahatlama ve şok patlamasından kulaklarım. Ne zar zor duyabiliyordum ama önemli değildi. Onlar buradaydı. Yaşıyorlardı. Ve güvendeydiler.

Sonra uzanıp avuçlarımla ikisinin de başının arkasını kavradım ve alınlarını kendime doğru çektim. "Tanrılara şükürler olsun ki ikiniz de iyisiniz."

Önce Zaela geri çekildi. "Tüm adamlarımız için söyleyebileceğimden daha fazlası bu. Tam bir katliamdı Jace." Gage'e başıyla işaret etti. "Gage ağlıyordu."

Gage iki dizinin üzerine çöktü. "!" Kadın kaşlarını kaldırdı ve ona şakacı bir şekilde baktı.

"Tamam, belki yaptım. Ama tüm sahne korkunç derecede vahşiceydi. Belli bir planımız vardı, hem iyi bir plan. Şok ediciydi ve sadece yanımızdaki tüm adamlarımızı kaybetmekle kalmadık, sizi de kaybettiğimizi düşündük..." Durakladı ve gözlerimin içine bakarken şakayla karışık bir elini kalbinin üzerine koydu. "Kuzeninin kalpsiz olması benim suçum değil."

Zaela onun göğsüne öyle sert bir yumruk attı ki, adam kış üstü yere düştü. Anında başımı arkaya attım ve derin bir kahkaha patlattım. ", ikinizi ve iğrenç atışmalarınızı özlemişim. Ben gittiğimden beri kim sorumlu oldu?"

"Ben." İkisi de aynı söyledi. Oy.

"Tipik." Kıkırdadım.

Zaela ayağa ve beni kaldırmak için elini uzattı. "Yine yakalanmak

üzereydin, seni moron. Birini tuzığa düşürdük."

"Kapana kısılmış bir tane mi?"

"Fae'lerden biri, hatta onu seni ilk yakalayanlardan biri olarak tanıdık. O fae burnuyla sizin izinizi olmalı," diye araya girdi Gage.

Oh, hayır. *Elianna*.

"Yaşıyor mu?" diye cevap vermeden önce ikisinin arasına birkaç kez baktım.

"Şimdilik," dedi Zaela, ağaçlara doğru geri dönmeye başlarken. "Gel, seni ona götüreceğiz. Onun ölümünü hak eden biri varsa, o da sensin."

Tanrım, ne yapacaktım? Onu

takip ettim. "Yaralandı mı?"

Homurdandı. "Demek istediğim, onu bayıltmak için kafasını arkadaki kaya duvara çarptım, ama eminim benim kadar zarar vermemiştir. umuyorum."

Bu Elianna'nın kanıydı. Lanet olsun.

Zaela ormanın içinde yaklaşık iki yüz metre yürüdükten sonra durdu. Bana baktı ve gülümsedi. "İşte burada." Bir dalı geri çekti ve Elianna'nın bir söğüt ağacına bağlanmış olduğunu gördüm - bilinci yerinde değildi, kanlar içindeydi, vücudu neredeyse çıplaktı ve kırık görünüyordu. Sahne çok tanıdık geliyordu ve kalbimi sızlattı.

Öldürülmemesi için bu oyunu nasıl oynayabilirim? Birkaç saat önce şelalede olanları onlara anlatmamın hiçbir yolu yoktu.

"Neden çıplak olduğunu ya da çoğunlukla çıplak olduğunu bilmiyorum. Sanırım seni bulduğunda baştan çıkarmaya çalışacaktı. İğrenç fae fahişesi." Zaela nefretle tükürdü.

"Bundan şüpheliyim,"

dedim.

"Zaten işe yarayacak gibi de değil, Jace bırakın bir fae'yi, bir insan kadınla bile konuşmaz. Bir merhaba bile demeye fırsat bulamadan onu öldürür," dedi Gage, beni arkamdan dürterek. Sinirlendiğimi anlamasını umarak ona baktım.

"Hikayeleri duymuşsunuzdur!" Zaela ellerini havaya kaldırdı. "Erkekleri geceleri kadınlarımıza tecavüz ederken, dişileri de erkeklerimizi baştan çıkarır. Efsaneye göre bu yetenek onlara binlerce yıl önce sirenler tarafından bahşedilmiş."

Derin, gırtlaktan gelen, acı dolu bir kıkırdama rüzgârda yankılandı. Üçümüz de söğüt ağacına baktık ve Elianna'nın bize güldüğünü, dişlerine kan bulaşmış bir şekilde gülümsediğini gördük.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma söylentilerden biri olabilir," diye açıkladı.

"Gerçek bu," dedi Zaela dişlerinin arasından, kılıcının kabzasını kavrayarak.

Elianna önce bana, sonra da Zaela'ya baktı. "Adamlarınızı baştan çıkarmak için sirenlerin sanatına ihtiyacımız olmadığı hiç geldi mi? Ve Belki de sizden bıkmışlardır ve bizi kendi istekleriyle yataklarına kabul ederler?"

Tanrılar aşkına, bu ikisi bir araya gelirse çıkacağını biliyordum. Sadece bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

Elianna alaycı yanıtını bitirdiğinde Zaela hemen söğüdün önüne geçti ve yüzünün yan tarafına öyle sert bir yumruk indirdi ki neredeyse ben de hissettim. "Konuşulduğunda konuşuyorsun, fae orospusu."

Bakışlarıyla karşılaştı ve ona sıırttı. Bunu neden bu kadar çekici buluyordum? "Tamam, bu kadar yeter," dedim ikisinin arasına girerek.

Zaela bana baktı, şaşkınlığı yüz hatlarına kazınmıştı. "Neden? Tüm eğlenceyi kendin için mi istiyorsun?" Kalçasından küçük bir hançer çıkardı ve bana uzattı. "Elbette."

"Keşke hançerimi oraya geri götürmeyi akıl etseydim. Şu anda durum çok farklı olurdu. Ve boğazın kesilmiş olurdu." Lia soğuk bir gülümsemeyle alaycı bir tavırla konuştu.

"Elianna, bu *kadar yeter*," diye fısıldadım, yüzümü onunkine yaklaştırırken.

"Elianna?!" Zaela bana bağırdı. "Üzgünüm ama siz ikiniz ne zamandan beri ilk isim bazındasınız? Ya da herhangi bir şekilde?"

Öfkesinin derisinin altında kaynadığını hissedebiliyordum.

"Evet, Jace. Ne haltlar ?" Gage sordu. Onun burada olduğunu bile unutmuştum.

Nasırlı elimi yüzüme sürdüm. "Pekâlâ, herkes sakın olsun. Konuşmamız gereken çok şey var."

"Evet, lanet olası bir hain olmakla başlayalım mı?" Zaela tükürdü.

Elianna onu dikkatle izledi.

"Ben bir hain değilim," dedim, sesimi yükselterek otoritemi hissettirmeye çalıştım. "Olayların son derece çarpık bir şekilde gelişmesi sonucu... o benim esirim."

Aşağı baktım ve gözlerinde bir hüznün parıltısı gördüm, o kadar hızlıydı ki neredeyse tamamen kaçırıyordum.

"O zaman neden şelalenin arka tarafını gözetliyordu?" Gage sordu.

"Dediğim gibi, çok şeyimiz var. Bununla birlikte, onu sorgulanmak üzere Ellecaster'a götürülecek ve oradan devam edilecek."

Zae onunla benim aramda temkinli bir bakış attı ve sonunda kılıcının kabzasını bıraktı. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum. Ama bunu senden duymak istemiyorum. Ondan duymak istiyorum." Elianna'yı agresif bir şekilde işaret etti ve alay etti.

Bu işin sonu hiç de iyi bitmeyecekti.

Otuz Üçüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

KİM BU İNSANLAR? Her , Jace'in şelalede birlikte geçirdikleri son birkaç saati tamamen unutmasına neden olacak kadar güçlü görünüyorlardı. Bu durumla ilgili her şey... sinir bozucuydu. Ayrıca başım ağrıyordu. Kötü.

Son on dakika boyunca tek yaptığım üçünün birbirine karışmasını ve didişmesini izlemek oldu. Özellikle de benimle ne yapacakları konusunda. Yine de mantıklıydı, bu insanların kim olduğunu bilmiyordum ve ayrıca Jace'in benimle ne yapmayı planladığına dair hala hiçbir fikrim yoktu.

Diğer adamın teni koyu bronz bej rengindeydi. Bana Lukas'ı hatırlattı. Normal görünüyordu. Gösteriyi onun yönetmediği açıktı.

Öte yandan sarı saçlı kadından hoşlanmamıştım. Benimle ne yapacağı konusunda Jace'e patronluk taslamaya çalışıyordu. Egosunu her şeyi yapabilecekmiş gibi kasıyordu. Şanslı bir atış yaptı. Bu unsur Sürpriz onun tarafındaydı, hepsi bu. Aksi takdirde, ormanın zeminini onunla birlikte silerdim.

Ve Şimdi bana bakıyordu, yolculuğumuzu ve buraya nasıl geldiğimizi duymayı bekliyordu. Benim nasıl esir olduğumu ve Jace'in nasıl esir aldığını.

Sonra anladım.

"Peki," diye tersledi beni. "O zaman duyalım *Elianna*."

Bir süre ona baktım, sonra Jace'e baktım. Bana bakarken yüz ifadesi sanki dizlerinin üzerine Đöküp son birkaç saati dahil etmemem için bana yalvaracakmış gibiydi.

"Hayır," dedim sırtarak. "Sanırım daha önce sirenler konusunda olduğu gibi hayal gücünüzü bırakacağım."

Kılıcını bir insan için etkileyici bir hızla kınından Đıkardı ve bıçağın ucuyla Đenemi yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorladı. "Bu bir seğim değildi."

"Tanrı aşkına, Zaela, kes Şunu!" Jace ona bağırdı, dudağı bir hırıltıya dönüştü. *Bunu* yapması hiç de insani bir davranıŐ değildi. Ayrıca... Zaela. Bu onun kuzeninin adıydı. Oh, kahretsın.

Gözlerim tekrar ona odaklandı. "Merhaba, Zaela. Jace'in kuzeniyle tanışmak çok güzel, seni ölü zannediyorduk."

Gölümsemesi azaldı ve başı Jace'e döndü. "Đüşmanımıza ne söyledin, Cadoria?"

Soru değil. Ayrıca Jace'in hiç bilmediğimi fark ettim.

"Oh, bana yeterince söylendi. O da seninle arkadaş olabileceğimizi düşünüyordu ama Şu anda böyle bir Şey söz konusu değil." KonuŐamayacak kadar Şaşkın görünüyordu, ben de kollarım vücuduma sıkıca bağlı olduğu için elim kucağımda duran diğer adamı işaret ederek devam ettim, "Sen Gage olmalısın. Senden Zaela'dan hoşlandığımdan biraz daha fazla hoşlanıyorum. EĞer istersen seninle arkadaş olabiliriz."

Kıkırdadı. Yetişkin bir adam, onu kızdırmak için yaptığım boktan şakaya küçük bir kız çocuğu gibi kıkırdadı. Ondan kesinlikle hoşlanmıştım.

Zaela Jace'e baktı, bakışları Jace'in içine işliyordu. "Kimsin sen? Bu da ne böyle? Bunların hiçbiri mantıklı değil. Tanıdığımız Jace onu öldürebildiği anda öldürürdü ve sen... onun ölümünü mü geciktiriyorsun?"

Jace mahcup görünüyordu ve şimdi kendimi biraz kötü hissediyordum. Tanrılar biliyordu ki ben de aynı duruma düşersem, o zaman benim de yüzümü kurtarmam gerekecekti.

"Oyalanmıyor." Üç çift göz de şimdi benim üzerimdeydi. "Fae ve Velyra hakkında bilgi almak için beni Ellecaster'a geri götürüyor. Sonra da beni öldürmeyi planlıyor."

"Bu doğru mu?" Gage, Jace ve benim aramda bir ileri bir geri bakarak sordu.

Jace ağzını açacak oldu ama kendini daha derin bir mezara gömmeye fırsat bulamadan sözünü kestim. "Bu doğru."

"Mükemmel, şimdi hikayene teslim olan tüm insanları nasıl katlettiğinle başlamaya ne dersin?"

Sözleri karşısında irkildim ve onun da bunu fark ettiğini söyleyebilirim. Hay sikeyim.

Jace, "Onun hiçbir ilgisi yok," diye girdi ama Zaela'nın gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Doğrudan bakışlarının içine bakarak söze başladım: "Aramızda başka bir kaptan olduğu için mürettebata tek başıma komuta etmedim. Ancak, teslim olan hiçbir insana zarar vermemeleri için onlara emir verdim. İlk başta emrime itaat etmiş gibi ama ertesi sabah, isteklerime rağmen boğazları kesildi. İş işten geçene kadar bunu yapmayı planladıklarını bilmiyordum."

"Eminim size korkunç bir şeyi neden yaptıklarına dair bir sebep vermişlerdir. Şimdi söyle bana, yüzüme karşı yalan söyleyip adamlarımın

karşılık vermeye karar verdiğini mi söyleyeceksin? Yoksa spor olsun diye mi?"

Hızlıca Jace'e baktım ve şimdi o bunun neden olduğunu merak etmiş görünüyordu. Artık Kellan'ı korumak için bir neden göremiyordum.

"Kıskançlıktan oldu." Jace'in çenesi düştü. "Kıskançlık yüzündendi çünkü komutanınızın yaralanmasına çalıntı merhemimle ben sebep olmuştum."

"Adler o gün sahilde bana yardım ettiğin için mi adamlarımı öldürdü?" Jace gözleri benimkiler arasında gidip gelirken fısıldadı.

Cevap olarak üzgün bir şekilde başımı salladım.

Zaela'nın gözleri yumuşadı ama bunun benim yüzümden değil, Jace'in şu anda hissettiğini bildiği suçluluk duygusu yüzünden olduğunu biliyordum.

Sonunda kılıcını tekrar kalçasına doğru kınına soktu. "Başka ne oldu?"

"Uzun lafın kısası, bir gemi kazası geçirdik. Komutanınız ve ben..." I Jace'e dönüp baktı ve bakışlarındaki paniğin devam ettiğini gördü. "Kıyıya birlikte vurduk. Önce o uyandı ve beni bir söğüt ağacına bağladı." Bunun üzerine kaşlarının hafifçe çatıldığını gördüm. "Biliyorum, garip değil mi? Sanırım bu aileden gelen bir şey." Kendi şakama gülmeye başladım ama başka kimse gülmüyor gibiydi.

takdir ediyorum. "Her neyse, günlerdir etrafta dolaşıyorduk ve şimdi buradayız. Bir mağaraya işlemeye çalışıyordum ki sen bana vurdun. kafama vurdu ve beni bayılttı. Bu arada iyi taktikti, bunu unutmamam gerekecek."

Jace'in çenesi titredi. Sanki ona başka bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Neden neredeyse çıplaktın?" Gage kaşlarını Jace'e doğru kaldırıp indirerek sordu. Zaela fark etmedi ama ben gülümsememi için kendimi zor tuttum.

"Lagünde yüzüyorduk. Yanında erzak ya da kıyafet olmadan çok uzağa gidemezdi, bu yüzden biraz mahremiyet için biraz uzaklaşacak kadar ona güvendim."

Sanki hançerimi almış ve göğsümün derinliklerine gömmüş gibi hissettim ama söylediği yalan Zaela'yı rahatlatmış gibiydi.

"Pekâlâ o zaman." Her iki adama da döndü. "Jace, hayatta olduğun için çok rahatladım. Onu sorgulamak için Ellecaster'a geri getirme planına bağlı kalacağız. Ayrıca kafasını bir kutu içinde Isla'ya göndermenizi önerebilir miyim? O bir kaptan. İhtiyacımız olan açıklamayı yapacaktır."

Yeni planını duyunca yutkundum. Ölüm mü? Elbette, buna hazırlıklıydım. Ama kesik, kanlı kafamı bir kutu içinde krala göndermek mi? *Babama mı?* Tanrım, bu kaltak benden daha deliymiş.

"Buna gerek kalmayacak," diye konuştu Jace otorite yayan derin bir sesle.

"Artık hiç eğlenceli değilsin," diye . "Pekâlâ çocuklar, kampın geri kalanını kuralım. Ellecaster buradan sadece üç günlük mesafede. Kampın dışında olacağız.

"Şafakta yola çıkarsak yarın gün batımında ormanda oluruz."

Sabah Ellecaster'a gitme kararı alındıktan birkaç saat sonra hem Jace hem de Gage uykuya daldı, ama Zaela uyumak için gardını indirecek kadar bana güvenmediğini açıkça belli ediyordu.

Sönmekte olan ateşin karşısından bana baktı.

"Biliyorsun, lanet olası bir ağaca bağlıyım. Sana saldıramayacağım. Biraz dinlenebilirsin."

"Kuzenim sizin fae numaralarınıza kanıyor olabilir, ama ben böyle bir şey yapmayacağım."

Ona güldüm. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Benim türümden nefret ettiğini biliyorum ve seni gerçekten suçlamıyorum. Bir an için bile. Ama silahsız, çıplak ve bağılyken sana gerçekten ne yapabileceğimi düşünüyorsun?"

Başını kaldırdı. "Ona ne yaptın? Bir çeşit fae büyüğü ya da büyücölük mü? Bu benim birlikte büyüdüğüm Jace değil."

Kıkırdadım. "Büyüye sahip bir fae çok nadirdir. Bu, diyar boyunca gizlenmiş cadı toplulukları içindir." Bana bakmaya devam etti. "Hayır, Zaela, benim büyüüm yok ve beni bu kadar uzun süre hayatta tutması için ona hiçbir şey yapmadım. Bunu neden yaptığını da bilmiyorum. Ona defalarca Velyra'nın sırlarını ifşa etmeyeceğimi söyledim."

"O zaman neden seni koruyor?"

"Keşke bir cevabım olsaydı. Ben de merak ."

Ormanın zeminine başını koyup dinlenirken bana baktı. "Her neyse. Eninde sonunda seni anlayacağım. Uykum hafiftir, o yüzden aptalca bir şey yapmaya kalkma."

"Bunu hayal bile edemezdim."

Ve böylece ikimiz de gözlerimizi kapadık.

Otuz Dördüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Jace

Gözlerimi açtığımda Lia'nın hâlâ ağaca bağlı bir şekilde uyuduğunu gördüm. Dün gece şelalenin yanında bıraktığımız kıyafetlerimizi almayı tamamen unutmuştum. Donuyor olmalı.

Gage ve Zaela da hala benden birkaç adım yerde uyuyorlardı. Şimdi, çünkü küçük buluşmamızdan önce bulunduğumuz yere geri dönmek için iyi bir zamandı.

Ayağa biraz fazla hızlı kalktım ve başım döndüğü için hafifçe tökezledim. Çünkü baş ağrısı açıkça devam ediyordu.

Orada bıraktığımız az miktardaki erzakla hiçbir orman yaratığının kaçmamasını umarak sessizce ağaçların arasından geri döndüm.

Ben ne halt edecektim? Hala şoktaydım. arkadaşlar hayattaydı. Doğrusu, ne olduğundan bile emin değildim ama bir daha asla gerçekleşemezdi. Artık kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da Elianna'nın benim ya da adamlarımın eliyle öldürülmesine asla tahammül edemeyeceğimdi.

Zaela'nın dün bana bakışı... Yüzünün her noktasında saf bir tiksinti vardı. Bana kızgındı ve buna hakkı da vardı.

Elianna onlara her şeyi anlatabilirdi ama . Zaela ve Gage'e son iki gün boyunca elimde boktan, derme çatma bir silah varken onun kendi silahıyla dolaşmasına izin verdiğimi söyley. Ona anneme ne olduğunu anlattığımı, ki bunu şimdiye kadar sadece ikisi biliyordu. Ve onu öptüğümü.

Tanrı aşkına, kendimi neyin içine sokmuştum?

Açıklığa doğru ilerlerken, giysilerimizin hâlâ suyun kenarında yığılı olduğunu görebiliyordum. Tanrılara şükürler olsun.

Kendi gömleğimi başımın üzerine çektim ve Lia'nın giysilerini ve yere saplı bıraktığı hançerini toplamaya başladım.

Şimdiye kadar bu eşsiz silaha hiç bakmamıştım. Obsidyenle işlenmiş kılıçlar nadirdi ve son derece pahalıydı. İlk bakışta kabzanın da aynı malzemeden yapıldığını düşündüm çünkü neredeyse siyahtı ama hançeri çevirdiğimde, sabahın erken saatlerinde güneş ışığı kabzadan yansiyarak zümrüt yeşili bir parlaklık oluşturmaya başladı. *İşte bu* farklıydı. Bana onun ateş ışığında yansıyan gözlerini hatırlattı. Kabzanın ucunda kemiğe benzeyen sert, beyaz bir malzemeye oyulmuş bir kurt başı vardı. Velyra'nın kraliyet armasında bir kurt olduğunu sanmıyordum, bu yüzden bunun ne anlama geldiğinden ya da herhangi bir önemi olup olmadığından emin değildim.

Arkamdan gelen ayak seslerini duydum ve elimdeki hançerle arkamı döndüğümde Gage'in birkaç adım önümde durduğunu gördüm. "Tanrım, beni korkuttun," diye homurdandım.

"Ne zamandan beri bu kadar gerginsin?"

"Bu ağaçların arasında karşılaştığım boktan şeylerden beri. Buradan gerçekten sadece bir günlük yürüyüş mesafesinde miyiz?"

"Hemen hemen," dedi yanıma gelip omzumu sıkarken. "Seni özledim kardeşim. Zaela da öyle. Kaltak tavırlarının seni kandırmasına izin verme."

Küçük bir kahkaha attım. "Asla olmaz."

"O da ağladı bu arada. Bilirsin... senin öldüğünü düşündüğümüz zaman."

"Biliyorum." Hafifçe gülümsedim. Bunu fark ettiğimde kalbim göğsümde güm güm attı.

Onların yasını tutacak bir anım bile olmamıştı. Sahilde fae'ler tarafından kuşatılmışım ve sonra hücremde uyandığımda Lia zaten . Aslında o zamandan beri onunla birlikteydim.

Şelaleye . "Bundan ne kadar eğlenceli olurdu, değil mi?

Zaela gelip bizi kulaklarımızdan tutup buradan sürüklemeyi önce denemeliyiz."

Bakışlarını dün hem hem de düştüğüm uçurumun zirvesine kadar takip ettim.

"Sandığından daha yüksekte," dedim, onu iterek ağaçlara doğru yönlendirdim.

Olduğu yerde durdu, kolumdan çekerek beni kendisiyle yüzleşmeye zorladı. "O fae ile aranızda gerçekten neler oluyor? Bir şey mi oldu?"

"Neden bilmiyorum."

"O sadece..." Durakladı. "Bizi biliyordu. İsimlerimizi biliyordu. Bu sadece senin ona söylediğin anlamına gelebilir. Başka ne biliyor?"

"Hiçbir şey," diye tersledim ve yüz hatlarında bir hayal kırıklığı belirdi.

"Günlerdir kayıp bir şekilde dolaşıyorduk. Bir noktada tartışmayı bıraktık ve konuşmaya başladık. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Geldiğimiz yöne doğru tekrar yürümeye başlarken bana bilmiş bir bakış attı. "Siz nasıl isterseniz Komutan."

"Aynen öyle! Ben ne dersem o." Şakayla karışık ona çelme takmaya çalıştım ama kaçtı. "Emrimden birkaç gün izin aldın, şimdi seni tekrar forma sokma zamanı."

Güldü. Kamp yaptığımız alana geri döndüğümüzde, "Mükemmel, işte kaçırdığım asıl bok bu," şaka yaptı.

Lia artık uyanıktı ve Zaela getirdikleri malzemeleri toplamıştı. Dizlerimin üzerine çöküp ipi çözmeye başlarken Lia'nın giysilerini ayaklarının dibine attım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ona.

Başını kaldırıp bana bakmadı. "Ne için?"

"Ne için olduğunu biliyorsun."

Hüzün dolu gözleri o anda benimkilerle buluştu ve keşke . "Lafı bile . Kısa bir delilik anından sonra asıl planınıza geri döndük."

Haklıydı ve beni şaşırtacak şekilde haklı olmasından nefret ediyordum.

"Hançerin bende," dedim ona. "Onu taşımana asla izin vermezler, ama ben onu saklayacağım."

"Başımı geri gönderdiğinde, tek isteğim hançerin de orada olduğundan emin olabilir misin? Aslında iki isteğim var. Lütfen kutuyu krala göndermeyin."

Bir an için kafam karışmış bir halde ona baktım. Gerçekten de bile bile ölüme yürümeye hazırdı ve tek korkusu bunun sonucunu kimin göreceği idi. "Kafanı kimseye göndermiyoruz."

"Peki, bunun için teşekkürler o zaman," dedi düz bir şekilde, kıyafetlerine uzanıp onları çekiştirmeye başlarken.

O sırada Zaela yanımıza geldi. "Ellerini bağlayın. Onunla işimi şansa bırakmayacağım."

Gage'in yanına geri dönerken kaşlarımı kaldırdım. Lia'ya dönerek konuşmak için ağzımı açmaya başladım ama o teslimiyetle ellerini kaldırdı.

"Bu sefer karşı koymak yok mu?" Alay ettim.

Hıncırca sırttı ama maskesinin arkasını görebiliyordum. "Şu anda sayıca azım ve silahım yok. Şimdilik onun küçük planına ."

"Bir kez olsun akıllıca bir karar."

Keskin bir kahkaha attı ve Gage ile Zaela'nın bakışlarının üzerimizde toplanmasına neden oldu. "Hadi buradan gidelim," dedim özellikle kimseye söylemeden.

Gage sonunda ağzını açtığında, geçen beş ya da daha fazla mil neredeyse sessizlik içinde yürümüştü.

"Peki, bu ormanda ikinizin başına çılgınca bir şey geldi mi? Syllis Ormanı boşuna böyle bir üne sahip değil."

Lia o *zaman* konuştu ve beni şaşırttı, "Demek siz ölümlüler Efsaneler." Kıkırdadı. "Jace bana wyvernler ve trollerle karşılaşmaktan çekindiğim için deli olduğumu söylemeye çalıştı."

Zaela gözlerini devirdi. "O yaratıklardan hiçbiri diye bir şey yok. Sadece çocukların başlarını belaya sokmalarını önlemek için gece anlatılan masallar."

Kıkırdadım. "Ben de aynı şeyi söyledim."

"Evet, öyle yaptı. Ve tahmin edin ne oldu? Bir trolle karşılaştık," diye duyurdu Lia. Zaela ve Gage oldukları yerde durdular.

"Ne?" Zaela ağladı.

"Yok artık! Bu harika. Ne oldu?" Gage heyecan içinde gürledi.

Lia bana döndü. "Bunu gerçekten beğendim."

Dudaklarımın gülümseme şeklinde kıvrıldığı gerçeğini Zaela'dan saklamaya çalıştım. "Gerçekten ne olduğunu bilmek istiyor musun, Gage?" Dedim.

Lia yüksek sesle bir kahkaha atarak sözümü kesti. "Gerçekte olan şey, onun kıcını trol yemeği olmaktan kurtarmamdı."

Şimdi gözlerimi deviriyordum.

"Peki bunu bir mahkûm olarak tam olarak nasıl yaptın?" Zaela karşı çıktı.

Lia her adımında patikadaki bir kayayı ayaklarıyla tekmelemeye başladı. "Şey, Jace bir ağacın altında neredeyse yok olacakken onu yere serdikten sonra

Trol ona savruldu, kendimi kurtarmak için dizlerimin üzerinde bileklerimdeki bağları ve trolü öldürdüm."

"Evet, bunu nasıl yaptın bu arada? Bağlarla mı?" Bunu çok daha önce sormak istediğimi fark ederek sordum.

"Oh, bu kolaydı ve bunu yapmayı denememin bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. Aynı şeyi şu anda bunlarla da yapabilirim, ama arkadaşlarınız tamamen bunlarla sınırlı olduğum yanılsamasının rahatlığı içinde olmayı tercih ediyor," diye alay etti.

Zaela'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Her neyse," diye devam etti Lia. "Hançerimi komutanınızın çizmesinden geri aldım ve trolün peşinden koştum. Bir ağaca tırmandım ve sonra atlayıp hançerle trolün gövdesini deldim. Sonra da tüm vücudunu parçaladım."

"Vay anasını," diye fısıldadı Gage.

"Jace'in aptalca davranışları yüzünden hayatta kalmasını sağlamak zorunda olmasaydım çok daha hızlı olurdu."

"Ben senin hayatını kurtardım, sen de benimkini. Ödeştik."

Ödeşmeye yakın bile değildik. Teknik olarak o benim hayatımı üç kez kurtarmıştı, ben de bir kez o boğulurken onunkini kurtarmıştım.

"Zaela, misilleme yapmam ve hepinizi uykunuzda öldürmeye çalışmamla ilgili endişelerinize cevap vermek gerekirse, çok kolay bir şekilde ve hançerimi birkaç saniye içinde geri aldım. Sadece komutanınıza saldırmadım. Onu kurtardım."

Zaela ona cevap vermedi.

"Hançerinden bahsetmişken," diye araya girdim ve garip sessizliği bozdum. "Bu sabah erken saatlerde ona bakıyordum. Eşsiz bir şey. Kabzasındaki kurt kafası da neyin nesi?"

Bir an için vermeyeceğini düşündüm çünkü yüzünü öne çevirmeye devam etti ve nasıl cevap vereceğini düşünürken dudaklarını büktü.

"Hançer benim için çok özel birinin hediyesiydi. Kurt başı beyaz bir geyiğin boynuzundan oyulmuştur. Isla'daki kurdumdan esinlenerek yapıldı. Adı Nyra."

"Evcil hayvan olarak bir kurdun mu var?" Gage sordu.

"O bir evcil hayvandan çok bir arkadaş, ama evet. Onu yıllar önce henüz bir yavruyken kurtardım. Sanırım annesi ve sürüsünün bir kısmı, hayvanları için endişelenen çiftçiler tarafından öldürüldü. Onu buldum ve yanıma aldım. içeri."

Bunu söylerken onu izledim. Yüzündeki tüm hatlar daha aydınlık ve mutlu görünüyordu.

Zaela'ya baktığımda dikkatle Lia'ya baktığını gördüm. "Dün gece Jace'in yarasına çalıntı merhem sürdüğünden bahsetmiştin," diye araya girerek konuyu değiştirdi. "Bir kaptan neden merhem çalmaya ihtiyaç duysun ki? Neden filonuza meydana gelebilecek yaralanmalar için yeterli miktarda merhem sağlamıyorsunuz?"

Birkaç dakika sonra ona cevap vermeyince üçümüz de bakmaya başladık. Zaela devam etti, "Peki, Bayan Elianna? Bize nedenini söyleyecek misiniz, yoksa bu da size güvenmemizi sağlamak için uydurduğunuz başka bir yalan mıydı? Bize Jace'e sevgilinizin iradesine karşı yardım ettiğinizi düşündürdünüz, oysa gerçekte muhtemelen adamlarımızın öldürülmesi emrini siz vermiştiniz."

Bir şey söylemedim çünkü bunu nasıl açıklayacağını duymaya ihtiyacım vardı. Tek söylediği "Seni ilgilendirmez" oldu.

Zaela onun arkasından koştu ve bedenini zorla yere itti. "Yalanlar. *Seninle*, numaralarınla ve adamlarımıza olanlarla ilgili her şey bizi ilgilendirir." Lia bedenini ormanın zemininde döndürürken durakladı, şimdi sırt üstü yatıyordu ve Zae'ye bakıyordu. "Gerçeği söyle. Şimdi."

Lia'nın gözleri benimkilerle buluştu ve bana bakma şekline bakılırsa, bunun Velyra'nın asla konuşmamayı planladığı sırlarından biriyle ilgili olduğunu biliyordum, ama bilmem gerekiyordu.

"Anlat bize Solus," diye talep ettim.

Dudakları hafifçe aralandı. "Hayır," diye fısıldadı.

Zaela çizmesini savurdu ve Lia'nın yanıtı dudaklarından çıkar çıkmaz kaburgalarına tekme atarak acı içinde yerde kıvrılmasına neden oldu.

"Tanrılar, Zaela, *yeter!*" Bağırdım.

Lia'nın kalkmasına yardım etmek için uzandım ama kendini kaldırırken elimi itti ve bana tiksinti dolu bir bakış fırlattı.

Gage'e baktım ve o da hafifçe başını salladı.

Dördümüz daha sonra sessizlik içinde ağaçların arasında ilerlemeye devam ettik.

Elianna

Tanrım, Zaela'dan nefret ediyordum. Jace'in bana karşı yeniden farklı davranmaya başlamasını bekliyordum ama bana yeniden "Solus" demesine tam olarak hazır değildim.

Dün gece merhemi getirme konusunda çok fazla konuştuğumu biliyordum. Şifacılarla seyahat etmemizin yasak olduğunu ve kraliçenin emirlerine karşı gelerek yanımızda getirmek için Isla'daki erzaktan çalmak zorunda kaldığımı düşmanın bilmesine asla izin veremezdim. Bu, insanlara bilmelerini göze alamayacağımız bir üstünlük sağlardı.

Sessizlik içinde kilometrelerce yürüdüğüm son birkaç saat boyunca tek düşünebildiğim, iki arkadaşına benim de bu savaşı bitirmek istediğimi söylemekti ama bana inanmayacağını şimdiden söyleyebilirdim. Gage inanabilirdi ama o inanmazdı.

"Fazla uzun sürmez, ormanın sonu yaklaşık bir mil ileride," dedi Gage sonunda inanılmaz gergin sessizliği bozarak.

Ona baktım. "Ellecaster'a yakın mıyız?"

"Ellecaster değil, Celan Köyü. Orada Ellecaster'a gitmek için at ödünç almadan önce geceyi geçirebileceğimiz birkaç taverna ve han var."

Celan Köyü'nü hiç duymamıştım ama yine de insanların kurdukları şehir ve kasabalar için kendi isimleri olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim

düşünebildiği tek sonunda sert, acımasız orman zemini yerine bir yatakta uyuyabilmektir.

"Oraya vardığımızda onun kimliğini gizlememiz gerekecek," diye girdi Jace.

Zaela homurdandı. "Peki bunu nasıl yapmamızı bekliyorsun?"

Bir an için ona baktı. "Pelerininin başlığı var mı?" "Var mı?"

"O zaman ona pelerinini vereceksin. Sadece kulaklarını kimsenin görmediğinden emin olmamız gerekiyor," diye karar verdi Jace.

Zaela bana bakarken, "Gözleri pek de ince değil," diye söylendi.

"Bu bir Fae özelliği değil. Ben sadece annemin soluk yeşil gözleriyle doğmuşum. Her ihtimale karşı, kimsenin görmemesi için başımı eğceğim."

Jace merakla bana baktı, muhtemelen annemin gözlerinin neye benzediğini nasıl bildiğini merak ediyordu.

Sonunda ormanın sonuna ulaştığımıza inanamıyordum. Daha iki gün önce burada öleceğimizi düşünmüştüm ama dışarı çıkmayı başardık.

Zaela elindeki erzak paketini sırtına vurdu ve pelerinini bana fırlattı.

"Alacakaranlık üzerimizde, bu yüzden karanlık bizim tarafımızda olacak. Sadece konuşmayın

ve hiçbir koşulda kapüşonunuzu çıkarmayın. Anladınız mı?"

Tanıdık bir çift ela göze baktım, ama hoşnutsuzlukla doluydular. Ellerimi bağlayan ipi keserken ona "Mükemmel," dedim.

Onun pelerinini çektim, yüzümü kapattım ve birlikte Syllis Ormanı'nın bariyerinin ötesine ilk birkaç adımımızı attık.

Bölüm Otuz Beş

OceanofPDF.com

Avery

SON BİRKAÇ GÜN, Lia'nın kaybolduğunu ve öldüğünü öğrendiğimden beri dayanılmaz bir hal almıştı. Nyra bile sanki taht odasında öğrendiklerimizi anlamış gibi yanımdan ayrılmayı reddederek etrafta dolanıyordu.

Annemin onu aramak için tek bir izci bile gönderilmemesi için doğrudan emir vermesi, en iyi arkadaşım hakkında gerçekten ne hissettiğine dair bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Kraliçe çocukluğumdan beri Lia'yla yakın olduğumuzu fark edecek kadar bile benimle .

Akşam için odama gönderildiğimde, Lia her zaman kale duvarları boyunca uzanan sayısız gizli tünelinden gizlice içeri girerdi ve birlikte her türlü belaya bulaşırdık. Sonunda onu tünellerini bana göstermeye ikna ettiğim ilk günü asla unutamam.

nereye . Ben hangi yolun nereye çıktığını neredeyse hiç hatırlayamazdım ama o hep hatırlardı. Geceleri gizlice bahçeye çıkmayı ve kalenin dış duvarlarına tırmanan salkım sarmaşıklar boyunca yanan ateş böceklerini izlemeyi çok severdim.

Neyse ki sadece Lukas tarafından yakalandık, tanrılara şükürler olsun. O yapardı

Her zaman , bir köşede görünmeden gizlenir ve son anda kendini gösterirdi. Bizi ilk yakaladığında kraliçeye söylememesi için yalvarmak üzereydim ama onun nazik, çikolata renkli gözlerine baktığımda, eğlencemizi mahvetmekten çok güvende olduğumuzdan emin olmak için orada olduğunu anladım.

Lia kaptanlığa terfi ettiğinde, onun haberi olmadan günlerce ağladığımı hatırlıyorum. Dünyayı görecekti. Onun için çok heyecanlıyım - bu onun uğruna çalıştığı ve istediği her şeydi, ama ben her şeyin değişeceğinden ve onu bir daha hiç göremeyeceğimden korkuyordum. Neyse ki durum böyle değildi ve eve her geldiğinde, neredeyse her boş anımızı birlikte geçiriyorduk. Şimdi gitmişti, muhtemelen sonsuza dek ve bu düşünceyle göğsümün sıkıştığını hissedebiliyordum.

Tüm bunları düşünmek, korkusuz en iyi arkadaşımın onuruna kalkıp kale duvarları boyunca uzanan eski patikaları keşfetme isteği uyandırdı.

Nyra'ya baktım. "Hadi kızım, gelmek ister misin?"

Kuyruğunu kaldırdı ve nazikçe gözlerinin üzerine koydu, o beni göremiyorsa benim de onu göremeyeceğimi düşündü. Aptal yavru.

İçimi çektim. "Peki, burada kal. Yakında döneceğim."

Penceremden dışarı baktığımda güneşin batmakta olduğunu gördüm ve yanımda getirmek için yanan apliklerden birine tutundum.

Odamın kapısından sessizce geçip köşeden baktığımda iki muhafızın koridorda, gizli kapılardan birinin devasa bir duvar halısının arkasında durduğunu gördüm. Aşağıya inen kapının bu olduğunu biliyordum. Bahçelerin tek sebebi Lia ve benim yıllar önce kullandığımız ana geçit olmasıydı. Bu goblenin içine dokunan manzara yüzlerce farklı türde kır çiçeğinden oluşuyordu ve bence bu hoş bir dokunuştı.

Koridora adımıımı attığım anda muhafızların bakışları hemen üzerime çevrildi. "İyi akşamlar Prenses Avery," dedi içlerinden biri.

"İyi akşamlar, efendim. İkinizin de burada olmasına sevindim." İkisi de şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. "Kraliçe görev yerlerinizin alt katlara taşınmasını talep ediyor."

Beni karşılayan kişi boğazını temizledi. "Majesteleri bunu neden yapsın ki? Gecenin geri kalanı için burada görevlendirildik."

"Sanırım biraz kargaşa olmuş ve Callius'un kolu bağlı. Beni odama gönderdi ve ikinizi de görür görmez Eski şifa odasının aşağısında görev yerinizi değiştireceğinizi bilin." İkisi de tereddütlü görünüyordu. "Sizi uyarmadığımı söylemeyin," diye fısıldadım onlara doğru eğilirken.

İkisinin de sırtı kaskatı kesildi ve neredeyse koridorun sonundaki spiral merdivenlere doğru koşacaklardı.

Kendi kendime kıkırdadım. "Bu çok kolay oldu."

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için koridora göz attıktan sonra, yıllardır dokunmadığım eski, tozlu duvar halısını sessizce geri çektim ve devasa ahşap kapıyı ortaya çıkardım. Tüm o eski anıları düşününce anında bir gülümseme oluştu.

Kapı kolu kolayca döndü ve ben yavaşça iterek açtığımda kapı rahat edemeyeceğim kadar gürültülü bir şekilde gıcırdadı. Geçit neredeyse kara bir uçurumu andırdığı için yanımdaki muma şükrettim. Kapıyı sessizce arkamdan kapattım ve dolambaçlı tünelde ilerlemeye başladım. Soğuk, karanlık ve nemliydi. Tam da hatırladığım gibiydi.

Geçit merdivenlerinden aşağı doğru yürürken birçok kişinin yanından geçtim. farklı salonlara açılan kapılar vardı. Kesinlikle hatırladım ki bahçe

düz bir atıştı. Tanrılara şükürler olsun, çünkü burada kesinlikle kaybolurdum. Lia'nın her zaman çıkış yolunu bulabildiğine inanamıyordum.

Bir başka büyük ahşap kapıyla karşılaştığımda, elimdeki mumu yere koydum ve kapıyı yavaşça iterek açmaya başladım. Diğer tarafta hafif bir dirençle karşılaştım, ancak ince bedenimi kadar geniş bir şekilde açtıktan sonra dışarı tırmanmayı başardım.

Beyaz salkım sarmaşıklar büyümüş ve kapıyı tamamen kaplayarak duvarın geri kalanıyla uyum sağlayacak şekilde gizlemişti. Etrafıma bakındım ve uzakta Kai'yi fark ettim, çiçek açmış bahçelerin ortasında duran çeşmeye bakarken sırtı bana dönüktü.

Elbisem sarmaşıklardan birine takıldı ve sürünerek geçmeye çalışırken yanlışlıkla alt kısmını yırttım. Başımı eğerek, tamamen açmış sarı gül çalılarının kalenin bir duvarını sardığı bir köşeye doğru yürüdüm ve çömeldim.

"Prens Kai," diye gürledi Callius'un sesi avlunun kapısından. Görünmemek için başımı daha da aşağı eğdim. "Kraliçe sizden hemen. Kral hakkında."

Callius'la yüzleşmek için döndüğünde arasından izledim, şekillerinden daha fazlasını seçmekte zorlandım. "Hemen mi? Bir şey mi var ne oldu?"

"Korkarım öyle, Prens. Sizinle Velyra'nın kaderi hakkında konuşmak istiyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Baba," diye fısıldadım kendi kendime. Tanrım, o da gitmiş olamazdı. Hem onu hem de Lia'yı kaybedemezdim.

"Peki ya Avery ve Finnian?" Kai sordu ve bizi düşünme zahmetine girmesi bile beni şaşırttı.

Callius, "Bu sizinle ve kraliçeyle özel bir toplantı olacak," diye yanıtladı.

Neden annemiz hepimizi çağırılmıyordu? İçimde bir his vardı.

"Avery, ne yapıyorsun?" bir ses çok yüksek sesle konuştu.

Finnian'ın kaşları atılmış bir halde bana baktığını görmek için arkamı döndüm. Bileğinden tutarak uzandım ve onu gl ağacının arkasından benimle birlikte yere doğru çektim.

İşaret parmağımı dudaklarımın üzerine koyarak sessiz kalmasını sağladım. Daha sonra eşme başındaki konuşmanın sonunu duydu.

"Sen de nereden çıktın?!" Fısıltıyla bağırdım.

"Landon'la konuşmak için cesaretimi topluyordum ki seni burada çömelmiş gördüm. oluyor Avery?" diye fısıldadı, ben arkamı dönüp Kai'nin Callius'u kaleye kadar takip etmesini izlerken.

"Gitmemiz gerek. Şimdi!" Vücudunu kendiminkiyle birlikte yukarı çekip onu gizli kapıya doğru sürüklerken söyledim.

İki eliyle omuzlarımdan tutup beni ona bakmaya zorladığında sarmaşıkların bazılarını soymaya başladım.

"Neler oluyor?!"

"Bir şey oldu. Sanırım babamıza." Durakladım. "Annem bu konuda konuşmak için Kai'yi odasına çağırıyor. Az nce Callius'un ona bunun Velyra'nın geleceğini tartışmak için olduğunu söylediğini duydum. Neden bizi de onunla birlikte ağırmıyor, Finn? Bir şeyler doğru gelmiyor."

"Tanrım, haklısın. Bu hiç mantıklı değil. Babam iyi mi?"

" sanmıyorum..." Gözlerimi sımsıkı kapatırken fısıldadım, boğazım kederden tıkanmıştı.

"Neden sarmaşıkları skyorsunuz?"

Gözlerim büyüdü ve yavaşça ona doğru döndüm. "Sana gizli tünelimi göstermek üzereyim."

Yüzüme karşı güldü. "Avery... Biz genç değiliz. Gerçekten ne yapıyorsun?"

Ona kızgınlıkla dudaklarımı büzdüm ve gizli kapıya baskı uygulayarak gıcırdayarak açılmasını sağladım.

"Ne be?" Finn kendi kendine söylendi.

"Sonra açıklarım, hadi gidelim!"

Küçük açıklıktan zorla geçerek, yere bıraktığım mumu aldım ve dolambaçlı patikadan hışımla aşağı indim.

"Lia bana bu geçitleri biz gençken göstermişti. Geceleri bunları kullanarak kalenin etrafında gizlice dolaşırdık."

"Siz ikiniz böyle mi yapardınız? Tanrım, saçmalıklarınıza katılmamakla akıllılık ettiğimi biliyordum."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Evet, o maskaralıklar şimdi işe yaramak üzere, değil mi? Hadi, çabuk hareket etmeliyiz."

Finnian

Bu felaketle karşılaştığıma inanamıyordum. Ahırlara gitmek için bahçelerden geçiyor. Sonunda yeterince topladım Her şeyden sonra gidip Landon'ı görme cesaretini gösterdim ve sonra Avery'nin bir gül ağacının arkasına gizlendiğini gördüm. Şimdi beni örümcek ağları ve Tanrı bilir daha nelerle dolu bir tünele doğru sürüklüyordu.

Ne zamandır buraya geliyordu? Kaç kişi daha vardı?
Bu yol bildiğim bir yere mi çıkıyor?

Sonunda bir kapıya geldik ve yavaşça açtı ve kendi odalarının dışındaki
bir salonda olduğumuzu ortaya çıkarmak için bir duvar halısının bir
köşesini geri çekti.

Avery ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve yerdeki duvar halısının
altına kaydıldı.

Sanki benim de aynısını yapmamı bekliyormuş gibi bir bakış attı.

"Şaka yapıyorsun..." Ona gözlerimi devirerek homurdandım.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Mümkün olduğunca sessiz
olmalıyız."

İçimi çektim ve botlarımı çıkarmaya başladım. "Biliyorsun, zaten bizi
arıyor olabilirler."

"Bundan şüpheliyim. Şimdi gidelim. Kraliçenin odasında
buluşacaklardı." Böylece, sessiz adımlarla, oraya koştuk.

Otuz Altıncı Bölüm

OceanofPDF.com

Avery

KÖŞEDEN DÖNERKEN, Kai'yi annemizin odasına götürüp kapıyı arkasından kapatan Callius'un sırtını görebiliyordum.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Buralarda başka bir geçit olmalı." "Bir masanın arkasındaki duvarda asılı bir duvar halısı vardı. Daha önceki koridorda

Sonuncusu. Arkada bir tane olabilir mi?" Finn sordu.

Dahi. Küçük kardeşim bir . Bileğinden tutup geldiğimiz yoldan geri dönerken ona cevap vermedim.

Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Kabul etmek gerekir ki, duvar halısı çok eski ve , taş duvarla oldukça tuhaf bir uyum içindeydi. Önünde küçük, ince bir masa, içinde bahçeden toplanmış çiçekler ve birkaç mum bulunan bir vazo duruyordu.

"Masayı çek," dedim, bir ucundan tutarken Finn de içgüdüsel olarak diğer tuttu.

Masayı sessizce kenara çektik ve eski duvar halısını duvardan sökmek zorunda kaldım, ama şanslıydık çünkü arkasında henüz

başka bir ahşap kapı.

"Kahretsin," diye soluk soluğa kaldı Finn. "Bu geçitte daha önce hiç bulunmadığınızı varsayıyorum, değil mi? Nereye gittiğimizi nasıl bileceğiz?"

"Şşşt," diye susturdum onu, az önce taşıdığımız masadan bir mum alarak gizlice içeri girerken.

Finn de peşimizden geldi ve kapıyı arkamızdan sessizce kapatırken masayı eski yerine koyacak kimsenin olmadığını fark ettim. Kimsenin fark etmediğinden emin olmak için hızlı olmalıydık.

Bu geçit farklıydı ve yüzyıllardır buraya birinin girmiş olduğundan şüpheliydim. Duvarlar ve tavan örümcek ağlarıyla kaplıydı ve zemin boyunca kalın bir toz tabakası birikmişti.

"Burada yolumuzu asla bulamayacağız," diye fısıldadı Finn. "Geldiğimiz duvarı takip edelim." Bunu söyledikten sonra Sola keskin.

Otuz metre kadar yürüdükten sonra, geçitteki küçük boşluklardan gelen sesleri duyabildim.

"Bunlar onlar olmalı!" Eğilip olabildiğince yaklaşırken, "Bunlar onlar olmalı!" dedim. Tarama alanının sonunda tavan hafifçe yükseliyordu, yetişkin bir erkeğin ayakta durabileceği kadar ve sonra başka bir kapı olduğunu fark ettim.

"Aman Tanrım, burası doğrudan onun odasına çıkıyor!"

"İmkânı yok!" Finn bana için daha hızlı sürünmeye başladı. İkimiz de kapının önündeki boşluğa zar zor sığdık ve ben kapıyı açmaya çalışırken Finn bileğimi sıkıca kavradı. "Delirdin mi sen!? Bizi yakalatacaksın!"

"Sakin ol," diye fısıldadım. Konuşmalarını net bir şekilde duyabilmek için kapıyı yavaşça aralamaya başladım. Bu geçit

Kraliçenin odalarındaki abartılı tablolarından birinin arkasına saklanmıştı - bunun altında beklediğini bildiğinden bile şüpheliydim.

Finn'le yüzleşmek için geri döndüm. "hareket ettiremiyorum, kapıyı kapatıyor, ama vücutlarının siluetlerini Gölgeler ateş saçıyor. Gel yanıma otur."

Finn poposunu yerde kaydırды ve dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın oturduk, vücutlarımız kapı aralığını doldurdu ve dinledik.

"Kai, canım, sana söyleyeceklerim biraz şok etkisi yaratabilir," dedi annemiz.

"Babam öldü, değil mi?" Kai umursamaz bir ses tonuyla sordu.

"Evet, öyle, Kai. Sadece birkaç saat önce. Bu seni üzdü mü?"

Midem bulandı ve birden gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Finnian elimi tuttu ve sıkıca sıktı. Üçümüz de babamızı kaybetmiştik, o zaman neden sadece Kai'ye söylüyordu?

Kai'nin gölgesi omuz silkti. "Bir bakıma, ama hiçbir zaman tam olarak bir ilişkimiz olmadı. Değerli Kaptan Solus'a bana olduğundan daha yakındı."

Kraliçe, "Evet, pekâlâ," derken Callius'un kısık bir sesle kıkırdadığını duyabiliyordum,

Birazdan *ona* da geleceğiz." Bu ifadeden iğrenmiş gibiydi. "Bununla ne demek istiyor olabilir? Lia neden bu işe karıştı?

Hepsi mi?" Finn kulağıma

fısıldadı. "Hiçbir fikrim yok."

"Neler oluyor anne?" Kai sordu.

" oluyor, benim tatlı oğlum, şimdi kral olarak taç giyeceksin. Valderre soyundan gelmediğim için, onun kanından bir varisimiz olduğu için Velyra yasalarına göre bir aydan daha uzun süre tahtta oturmamam gerekiyor. Eşinizi seçtikten sonra sizin için bir taç giyme töreni düzenlememiz gerekecek.

ve geleceğin kraliçesi. Ama önce sana dünyamızın yollarını öğretmeliyim, gerçek yolları. Babanın yönettiği şekilde değil. Dürüst olmak gerekirse, erkek pek çok şeydi, ama 'aptal' unvanını listenin başına koyacağım."

"Neden oturmuyorsunuz Prens? Paylaşacak asırdan fazla bilgisi var," diye önerdi Callius.

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. Ne demek istiyor olabilirdi?

Annemin yatağının yanındaki kanepeye oturmuş olan Kai'nin gölgesini görebiliyordum.

Kraliçenin, içinde büyük olasılıkla en sevdiği ithal şarabın bulunduğu kadehi kaldırıp konuşmaya başlamasını izledim: "Nereden başlayayım? Bildiğiniz gibi ben doğduğumda babanızla sözlenmişim. Kendi babam, ruhu şad olsun, tüm Velyra'nın en güçlü Lordlarından biri olduğu için birbirimize söz verdik. Geleneklere göre, yüz elli yaşına geldiğimizde evlendik ve o zamanki kral öldükten kısa bir süre sonra taç giydik. Nefret dolu bir evlilik olarak başlamadı ama birlikte çok fazla zaman geçirmedik ve kesinlikle birbirimizi sevmedik. Ancak bu, çoğu görücü usulü evliliğin tipik bir özelliği."

"Bu tarih dersi de neyin nesi? Bir anlamı var mı?" Kai araya girdi.

Finnian ya da ben bunu ona söyleseydik, yüzükleri çıkarılmadan yanağına bir tokat atılırdı.

"Elbette bir anlamı var sevgilim." Şarabını bir kez daha yudumladı. "Yüz otuz yedi yıl önce baban bana bir başkasına aşık olduğunu söyledi."

"Yani? Onu sevdiğin falan yok."

"Hamileydi. Tam olarak ilk çocuğu."

Gözlerim o kadar büyüdü ki neredeyse acı verecekti ve görüş alanımın dışında Finnian'ın çenesi düştü.

"Ne oluyor lan?" Kai koltuktan kalkarken bağırdı.

"Şimdi dikkatinizi çektiğime sevindim. Her neyse, baban bu çocuğu hep birlikte büyütmeye karar verdi. Ben, kendisi ve seçtiği aşkı *Ophelia*. Bebeği o gece doğurdu. Annesininkine benzeyen soluk yeşil gözleri olan küçük bir kız." Kraliçe kıs kıs güldü. "Kralı hiç o anda olduğu kadar mutlu görmemiştim. Ne daha önce, ne de daha sonra. Ona üç güzel bebek verdiğimde bile kendim."

"Lia," diye fısıldadım, gözlerinin görüntüsü önünden geçerken. "Lia bizim... *kız kardeşimiz mi?*"

"Hatta bu Ophelia'nın kendi eşi olduğunu düşünecek kadar ileri gitti. kesinlikle saçmaydı." Durakladı ve kıkırdadı. "Ama eş değillerdi, çünkü onun acısını hissetmiyordu."

"Acı mı?" Kai merakla sordu.

"Tahta resmen çıktığınızda öğreneceğiniz , tehditlerin bazen çok tuhaf şekillerde ortaya çıkacağıdır. Ve bu tehditlerle başa çıkılması gerekiyor." Şarabından bir yudum daha aldı. "Baban bebeği temizletmeye götürdü. Veli'yi bu gece için eve göndermişti, çünkü çok güzel olan Ophelia'nın kendisi de bir şifacıydı ve sonunda bunun bir önemi kalmayınca baban yıkıldı."

"Ne bu?" Kendi kendime fısıldadım. "Şunu demek istemiş olamaz..."

"Çılgılığımın kalede duyan baban koşarak geldi. O ve Lukas gelip beni şatonun dışındaki koridorda perişan halde buldular.

şifacı odasına. Neyse ki Callius'un cesedi ve tüm kanıtları ortadan kaldırması için yeterli zamanımız oldu."

"Neyin kanıtı?"

Kraliçe bir kez daha kıkırdadı. "Görüyorsun ya, canım, şehrin etrafında dolaşan birkaç bilinmeyen piç çocuğu kabul edebilirim, ama sevdiği birini değil. *İsteddiği* birini değil. Ve kesinlikle tahtta hak iddia edebilecek birini değil. Henüz kendi çocuğum yoktu, yasal varislerim de. Bu çocuk *sevgiyle* yapıldı. Bu sadece kraliçesine değil, krallığına da bir ihanetti. Yapılması gerekiyordu. Şifacının icabına bakılmalıydı."

Kalbim hızla çarpıyordu ve nefesimi tutamıyordum. karşısında şok olmuştum, bir saat önce bile bahçede kulak misafiri olmasaydım asla duyamayacağımız bir şeydi bu.

"Boğazını kestim." Şarabını yudumladı. "Callius değil. Ben kendim yaptım. Ve yine yaparım. Ophelia da bunun olacağını biliyordu ve ben onun lanetli, büyüleyici gözlerine bakıp yaşamın gözlerinden süzülüşünü izledim. Elianna'ya her baktığımda gördüğüm şey bu."

Kai güldü. *Güldü.* "Aferin anne."

Oturduğu yerden kalktı ve kanepeye doğru yürüdü. Onun yanağını okşayarak, "Anlayacağını biliyordum. Elbette baban, bebeği yıkamaya gittiği sırada aşkının doğum komplikasyonlarından öldüğü haberiyle yıkıldı. Ben de babamın zamansız ölümünden önce sahip olmak için yanıp tutuştuğu insanlara karşı savaşı başlatma fırsatını değerlendirdim."

"Yani, savaşınızı başlatmak için o piç bebeği hayatta tutmasına izin mi verdiniz?" "Kesinlikle. Ve yakın zamana kadar da bir süre onu meşgul etti. Of

Elbette Elianna'nın sorun olmaya devam edeceğini biliyordum, ancak çatlaklardan kaymasına izin vererek çok güçlü olmasına izin verdik ve

Ordumuzdaki en yüksek rütbe. Bu savaşı bitirmek için yıllardır babanın kulağını çınlattıyor. *Benim* . Ve eğer bu savaş son ölümlü ruh da bu diyardan silinmeden biterse lanetleneyeceğim."

Finn omzumu çekiştirirken, "Yeterince dinledim Avery, artık bunu dinleyemem," dedi.

"Deli misin sen? Otur ve kapa. Bu korkunç bir şey ama şimdi gidersek başka hiçbir şey öğrenemeyeceğiz."

Kai tiksintiyle alay etti. "Şimdi her şey anlaşılıyor. Babamın kıymetli Solus'una neden bu kadar değer verdiğini. O sürtük kralın kızı olduğunu *bile bile* sürekli egosuyla hava atıyordu. Küçük kancığın neden bu kadar cesur olduğuna şaşmamalı... ama artık onu koruyacak değerli kralı yok, değil mi? Tabii eğer hala yaşıyorsa."

Kraliçenin sesi kinle parlıyordu: "Haklısın oğlum." Kai kıs kıs güldü. "Babamın bir hastalığı yoktu, değil mi?"

"Akıllı çocuk," diye araya girdi Callius.

"Ben çocuk *değilim*, seni kaba herif." Kai onu tersledi.

"Şimdi, şimdi, siz ikiniz. Sakin olun. Nerede kalmıştım? Oh! Evet. Kalenin altındaki wyvern'e aşinasınız, değil mi?" diye sordu kraliçe. Kai'nin gölgesi başını salladı. "Sevgili Callius'umuz onu Syllis'in içinde bir yumurta olarak buldu.

ve bana geri getirdi, ve ne güzel bir hediye oldu. Kai, bir ejderha ya da wyvern kanının ete ne yapacağını biliyor musun? maruz kaldınız mı?"

"Anladığımı söyleyemem." İçini çekti, sesi sıkılmış gibi çıkmaya başlamıştı.

"Saniyeler içinde eti eritir, yaranın derinliğine bağlı olarak bir şifacının yardımı olmadan Fae'lerin bile iyileştiremeyeceği kadar hızlıdır. Bir insan bu maddeye maruz kalırsa sadece bir kan ve kemik birikintisine dönüşür. Babana neler olduğunu kimse bilmiyordu çünkü ben

Aylardır her gece içtiği şarabın içine sessizce üç damla wyvern kanı damlatıyordu. Sonunda onu yakaladı. Kan onu yavaşça ve acı verici bir şekilde içten dışa eritiyordu."

Odaya girmek için harekete geçtim ama Finn beni belimden yakaladı ve yere itti, ağzımı eliyle kapattı, böylece çıkarmak istediğim acı dolu çığlığı kimse duyamayacaktı.

Kai ona, "Tanrım, bu senin için bile biraz acımasızca," dedi.

"Acımasız ama gerekli. Bu ölümün anahtarı, zehir de dahil olmak üzere hiçbir cinayet şüphesi olmamasıydı. Ayrıca bir şifacının tedavi edebileceği bilinen bir hastalık da olamazdı. Jameson'ın Veli'yi benim isteğim dışında buraya sokacağını biliyordum, şifacılar hakkında ne düşündüğümü biliyordu ve Veli her zaman şifacıların en iyisiydi. Bir hastalığı ya da zehri tespit edebilecek biri varsa o da Veli'dir."

"Bu yüzden mi şifacılardan nefret ediyorsun? Babam senin arkandan biriyle yattığı için mi? Senin alkışlıyorum." Keskin bir kahkaha attı ama sözünü bitiremeden kraliçe hışımla gelip suratına bir tokat indirdi; ses tüm odada yankılandı.

Görünüşe göre, geçmesi gereken çizgi buydu.

"Tahtın sıradaki varisi sen olabilirsin ama ben hâlâ kraliçeyim ve senin annenim. Bana saygı duyacaksın." Kai'den bir cevap duyamadım, o sırada kraliçenin Callius'a seslendiğini duydum, "Git ve Yüzbaşı Adler'i bul, ilk işimiz Lukas'ı taçtaki görevlerinden azletmek ve Kellan'ı derhal onun yerine atamak."

"Elbette Majesteleri," dedi Callius, o sırada bir kapı sesi duydum.

"Kahretsin! gerek. Şimdi!" Biraz fazla yüksek sesle söyledim. Finn'in kolunu tuttu ve onu sürünme boşluğuna doğru sürükledi.

Geçitten koşarak geçtik ve ilk bulduğumuz kapıdan geri çıktık. Nefes nefese kalmış bir halde masayı eski haline getirmeye çalışıyorduk.

Callius köşeyi döndüğünde.

"Prens Finnian ve Prenses Avery, gecenin bu saatinde bu kanatta ne işiniz var?"

Düşün, Avery, .

"Biz de tam annemi kamarasında ziyaret edecektik. Onu son zamanlarda pek görmedik ve ziyaret etmeye karar verdik."

Tozla kaplı elbiseme ve bahçelerde meydana gelen yırtığa baktı, sonra bizi dikkatle süzdü. "Kraliçe odasında değil," çok yumuşak bir şekilde yalan söyledi. "Ama onu görürsem, onu aradığınızı bilmesini sağlarım."

"Mükemmel, teşekkür ederim!" Sesim hafifçe çatallaşarak söyledim.

Koridorun sonundaki merdivenlerden inip gözden kaybolana kadar bir daha nefes almadım.

Otuz Yedinci Bölüm

OceanofPDF.com

Elianna

Sylis Ormanı'nın dışında yaklaşık üç mil yürüdükten sonra, ay ışığında ufukta küçük bir kasabanın soluk silueti belirdi.

"Sanırım burası Celan Köyü?" Sohbet etmeye çalışarak sordum.

"Hiçbir şey seni geçemiyor, ha?" Zaela alay etti.

Tanrım, onun ağzına bir yumruk atmak için neler yapmazdım.

Köyün kapısına doğru ilerlerken kasabanın sokaklarının insanlarla dolu olduğunu fark ettim. Mallarını takas edip satıyor, arnavut kaldırımlarında sıralanmış küçük dükkânların önünde enstrümanlarını çalan sokak sanatçılarıyla dans ediyor, hatta bazıları sadece gezintiye çıkmış gibi görünüyordu.

Herkes *mutlu* görünüyordu.

Gage kimseye belli etmeden, "Tepenin başında bir han var," dedi. "Gidip boş yer olup olmadığına bakacağım."

"Teşekkür Gage," dedi Jace onu omzundan alkışlarken.

Jace'e döndüğümde Zaela'ya baktım ve onun mola vermiş olan sokak çalgıcılarından birine para verdiğini gördüm. "Benden nefret ediyor."

"Öyle," diye cevap verdi gözlerime bakmadan.

"Peki ya sen?"

Ağzını açacak oldu ve bir an tereddüt etti, çenesi titriyordu.

"Belirlenecek."

"Büyüleyici." Gözlerimi devirdim ve etrafımızdaki kalabalık sokakları bir kez daha izlemeye başladım.

Gage birkaç dakika sonra tepeden aşağı koşarak geri geldi. "Bu gece için iki odaları varmış," dedi nefes nefese. "Görünüşe göre eski günlerdeki gibi ranzada yatacağız, dostum." Jace'e dirsek attı.

Bu da bir odayı paylaşmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Umarım yerde yatacağını biliyorsundur," dedi Zaela arkamdan yaklaşarak.

Jace, "Solus'la aynı odayı paylaşacağım," dediğinde çenemi öyle sıkıyordum ki dişlerimin kırılacağını sandım. Üçümüz de gözlerimizi kırpmadan ona baktık. "Gece birbirinizi öldürmeyeceğiniz ikinize de güvenmiyorum." Tepeden hana doğru ilerlemeye başladı.

"Onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmeniz bile bana hakarettir!" Zaela onun ardından seslendi.

Jace etrafında döndü. "Güven bana, onun neler *çok* farkındayım." Sonra bana baktı, vücudumu yavaşça aşağı yukarı süzerek nefesimin kesilmesine neden oldu.

Etraftaki havaya yayılan gerginlikten rahatsız olarak Gage'e baktım. Omuz silkti ve kolunu Zaela'nın omuzlarına dolayarak, "Umarım horlamamdan rahatsız olmazsın," dedi.

"Sanki son birkaç gündür ormanda bununla uğraşmamışım gibi konuşuyorsun," dedi gülerek.

Üçümüz Jace'i tepeye kadar takip ettik.

Hanın alt katında küçük bir yemek ve bira menüsü sunan bir taverna vardı. En arka köşedeki masalardan birine oturduk.

kapüşonlu görünümümün çok fazla dikkat çekmemesi için gölgeler.

Barmen bu noktada bize dörder kadeh getirmişti ve Gage'in masada bayılmaya hazır olduğunu söyleyebilirdim.

"Bir tur daha mı?!" diye bağırdı bize, ayağa kalkarken, kelimeleri bulamaç gibiydi.

Jace gülerek, "Sanırım yeterince içtin," dedi.

"Belki de haklısın," diye cevap verdi Gage, dengesini kaybedip yere, koltuğuna düşerken.

Onun maskaralıklarına kıkırdadım. Koşullar farklı olsaydı, Gage ve benim çok iyi arkadaş olacağımıza hiç şüphem yok.

Zaela ve Jace, Gage'in birer kolundan tutup onu yukarı kaldırdılar ve yarı zayıf bedenini merdivenlerden yukarı sürüklediler. Zaela geceyi geçirecekleri odanın kapısını açtığı anda koridorda bekledim ve Jace Gage'in bedenini gürültüyle yatağa bıraktı.

Bana doğru yürürken Zaela tekrar girişte belirdi ve vücudunu kapı çerçevesine yasladı. "İyi emin misin?" diye sordu ona, endişeyle.

Ona kaşlarını kaldırdım.

"Ben iyi olacağım. Biraz dinlen. Sabah görüşürüz," dedi Jace ona.

Bana temkinli bir şekilde baktı ve sonra kapıyı kapattı.

"Odamız son kattaki merdivenlerin hemen üstünde. Çatı katı," dedi Jace yolu gösterirken.

Merdivenlerin tepesindeki kapıya vardık. Sanki burada sadece bu oda varmış ve başka oda yokmuş gibi görünüyordu.

Kapı nihayet açılmadan önce anahtarı kilidin içinde birkaç kez . Gözlerim odaya odaklanırken, aynı anda fark ettim ki Bunu yaptığında sadece bir yatak vardı.

"Uhhhh," diye geveledi.

"Yerde uyuyacağım, merak etme," diyerek hızla geçip gittim.

"Saçmalama Elianna," dedi kapıyı arkasından çarparken. onu hayal kırıklığına uğrattı.

"Oh. Yani *şimdi* yine Elianna mı oldum? Aklını başına topla, göt herif."

Yatağa oturdu ve dirseklerini kucağına dayayarak yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bu oyunu gerçekten oynayacak mıyız? Şimdi arkadaşların gitti, şelalede olanlara geri döneceğimizi mi sanıyorsun?!"

Başını kaldırdı ve gözleri dikkatle bana odaklandı. "Şelalede olanlar bir daha *asla* olmayacak. Olamaz. Anlıyor musun?"

"Yok artık," diye tükürdüm ona, gözümü kırpmayı reddederek.

"Kısa bir delilik ve yalnızlık anıydı. Hatta uzun süren bir öforiden kaynaklanmış olabilir. Başka bir şey değil."

Kalbim göğsümde acı içinde tekledi. "Daha fazla katılamazdım."

Gözleri yumuşadı ama başka bir şey söylemedi.

Oda sessizleşti ve atmosfer her geçen saniye daha da rahatsız edici bir hal aldı.

Boğazımı temizledim. "Benden açıkça nefret ediyor olsalar da... Hayatta olmalarına seviniyorum. Senin iyiliğın için."

Kıkırdadı. "Gage kesinlikle senden nefret etmiyor."

"İyi, çünkü öyle bir şey muhtemelen ağlarım." Dudaklarımın kenarları hafifçe yukarı kıvrılırken, "İyi," dedim.

"Sen mi? Bir fikir için ağlamak mı? Bundan şüpheliyim."

Yanıt olarak homurdandım ve sonra ona sııttım. "Artık bacağının neden bu kadar hızlı iyileştiğini biliyorum. Sen bir buuklüksun."

Gözlerindeki her türlü nezaket bir anda yok oldu. "Bana öyle deme."

"Ama busun. Gerçekte kim olduğunu kabul etmek anlıyorum. İster inan ister inanma, ben de aynı şekilde hissediyorum. Ve seni doğuran kişi yüzünden Fae mirasına sahip çıkmak istemediğın için seni suçlamıyorum, ama bu senin gereğın. Sen busun."

"Böyle bir saçmalığı asla kabul etmeyeceğim," dedi dişlerinin arasından.

"Fae'ler hakkında nefret ettiğın şeyler dışında bir şey biliyor musun? Sen Buukluklar hakkında bir şey biliyor musun?" "Bilmek istediğım bir şey yok." Tanrılar, çok inatçıydı.

"Kraliçe sağ olsun, Isla'da buçukluklar artık çok az.

Bununla birlikte, Isla'da ve diyarın kendisinde gizlenmiş olarak hâlâ hayatta olan pek çok kişi vardır. Buukluklar hem fae hem de insanlardan birçok özellik kazanabilir.

Bazıları sivri kulaklarla doğarken, diğerkleri ölümlü taraflarına özenerek yuvarlak kulaklarla doğar. Neredeyse hepsinin bir tür fae yeteneğı vardır, bu ister yüksek duyular ister iyileştirme yetenekleri olsun. Tipik olarak, hepsi

ortalama bir insandan çok daha uzun ömürlüdürler. En yaşlısı on iki yüz yaşına kadar yaşamıştır."

Yataktan fırlarken gözleri kocaman açılmıştı. "Yine yalanların çok çekici ve güzel," dedi zehirli bir ses tonuyla.

"Yalan söylemiyorum. Gerçek bu."

Pencereye doğru aşağıdaki sokaklara bakarken kıs kıs güldü.

"Kaç yaşındasın sen?" Sertçe sordum. "Çünkü yirmi beşinci yaşından bir gün fazla göstermiyorsun, bu da genellikle fae'lerin yaşlanma sürecinin önemli ölçüde yavaşladığı zamandır."

"Yirmi dokuz yaşındayım Elianna." Adımı söyleyiş şekli ürpertti. "Peki sen kaç yaşındasın? Yaşından oldukça şüpheliyim."

Boğazımı temizledim. "Yüz otuz yedi yaşındayım." Bir an sessiz kaldı.

"Bu kadar uzun yaşamayı hayal bile edemiyorum."

"Bir an işlemeye başlasan iyi olur, çünkü kendini öldürtmeyi başaramazsan, bu kadar uzun ve hatta daha da uzun yaşayacaksın. Fae'lerin yüz elli yaşına kadar tam olarak olgunlaştığı bile düşünülmez."

"...Bu çok şeyi açıklıyor," dedi alaycı bir sırıtışla.

Oluşan gülümsememi gizlemeye çalışırken pelerinimi çıkardım ve ona doğru ittim.

"İsla'daki buçukluklara ne oldu?" diye sordu.

"Hepsi idam edilmedi, ama yuvarlak kulak özelliğini taşıyacak kadar talihsizlerse... onlar için iyi bitmedi" demeye hazırlanırken gözlerimi sıkıca kapattım. Tepkisini görmek için gözlerimin birini araladım ve bana yaklaştığını gördüm. Gözlerimi açtım

tamamen ona bakmak için. "Onun yaptıklarına katılmadığımı bilmeni isterim... ve idamların çoğu ben daha çocukken oldu. bebeğim."

"Sadece yuvarlak kulakları olduğu için mi asıldılar? Tam kanlı fae olmadıklarını ele verdiği için mi?"

Başımı salladım. "Fae'lere benzeyen bilinen buçukluklar da idam edildi. Gerekçesi, atalarının ölümlü ırkla bağı olan herkesin sempatizan olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünmesiydi."

"Saçmalık."

"Katılıyorum Jace," diye fısıldadım.

"Peki kral nasıl oluyor da onunla aynı olmuyor? Onu nasıl savunabiliyorsun? Bunları durdurmak için ne yaptı? *Hiçbir şey!*" dedi, sesini yükselterek.

Gözlerimin arkasında bir sızı hissediyordum ve yüzeye çıkmaya zorlayan gözyaşlarımı kırıştırmaya başladım. "Kral... Dolu," diye cevap verdim, sesim boğuk çıkıyordu.

"Bu bir mazeret değil Elianna. Mantıklı bile değil! Kraliçe bir savaş başlattı. Sadece suç işleyen bireylere karşı harekete geçmedi. Bir savaş. Her iki tarafta da *binlerce* insanın hayatına mal olan bir savaş. Ve siz burada durup kralın etrafında olup bitenleri fark edemeyecek kadar meşgul olduğunu mu söylüyorsunuz? Neyle meşgul olabilir ki?!"

Başımda dikilip bu sözleri yüzüme haykırırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı.

Bunu söylemek istememiştim, istememiştim. Kelimenin ağzımdan engelleyemedim. "*Ben!*" Ona bağırdım ve hemen olduğu yerde dondu kaldı. "Benimle meşguldü."

OceanofPDF.com

Otuz Sekizinci Bölüm

OceanofPDF.com

Jace

"Bu da ne demek oluyor, Lia?" Bakışlarımla karşılaştığında fısıldadım.

"Ben yüz otuz yedi yaşındayım, Jace." Bana bakmaya devam etti.

"Savaşla aynı yaştayım. Günümüze kadar."

Gözlerim büyüdü. "Ne diyorsun sen?"

"Unut gitsin," dedi ve bedenini benden uzaklaştırdı.

Refleks olarak uzandım ve kolunu kavrayarak onu geri dönmeye zorladım.

"Hiç sanmıyorum! Tüm bunlarla ne demek istiyorsun?"

Elimi itti. "Bu seni ilgilendirmez." Çileden çıkarıcıydı.

"Görünüşe göre bu, hayatımı adadığım savaşla bağlantılı olduğu için evet diyebilirim. Bu kesinlikle beni ilgilendirir." Durakladım. "Neden Kralın gözdesi misin, Lia? Neden onun adını ve dürüstlüğünü koruyorsun? Neden seninle meşguldü?"

Gözlerini benden kaçıırken yüzü kıpkırmızı oldu. "Ben onun *kızı*. Daha açık konuşmak gerekirse, onun ilk çocuğu."

Ne. Ne. Sikeyim.

"Yani bu seni-"

"Piç bir çocuk," diye sözümü kesti.

"Kraliçeden bu yüzden mi nefret ediyorsun?"

"Hayır," dedi sertçe. "Kraliçeden nefret ediyorum çünkü özüne kötü biri. Babam kendi iyiliği için fazla nazik. Bu yolculuğa çıkmadan önce bana yaptığı hataların farkında olduğunu söylemişti ama artık düzeltilemeyecek kadar uzun zaman geçti."

Çaresizce söylediklerini anlamaya çalışırken ona bakakaldım. "Demek gerçek varis sensin."

"Ben öyle bir şey değilim. Ben kraliçenin çocuğu değilim." "Bunun ne önemi var ki?"

"Çünkü öyle! Tamam mı?" diye bağırdı yüzüme. Sesini alçalttığında nefes alış verışı ağırlaştı, "Babam bana, doğduğum gün beni varis ilan etmek istediğini ama kraliçenin çocuğu olmadığım için bunu göze alamadığını söyledi. Hayatını kaybettikten sonra o anda benim hayatımı riske atmayı reddetti.

gerçek aşk. Krallığın benim varlığımdan tam anlamıyla haberdar olmadığından bahsetmiyorum bile, en azından bu şekilde. Beni asla varis olarak kabul etmezler." Nefes almak için durakladı. "Zaten olmak da istemiyorum. Çok fazla politika var." Son kelimenin üzerine elini salladı, sanki başından savmak istercesine.

"Lanet olası savaşı bitirebilirsin, Elianna."

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Yıllardır bu konuda babamın kulağını cınlatıyorum ama o kraliçeyi ikna edemedi. Ve şimdi ölüyor. Çok hasta ve kraliçenin şeytani, ilk doğan oğlunun tahta geçmesi dışında hiçbir şey yapılamayacak."

Uzun bir sessizliğin ardından, "Ordularına komuta ediyorsunuz, askerler..."

askerleriniz sizi takip etmeli," dedim.

"Onlar kraliyete sadıklar. Bana değil."

"Zorba prens tahta geçtiğinde bunun değişmeyeceğini kim söyleyebilir?
Sizi takip etmeyi seçebilirler!"

"Ve vatana ihanetten yargılanma riskini mi? Yeni ve zalim krallarına karşı
isyan etmekten mi? Askerlerimi ya da ailelerini bu şekilde riske atmazdım."

"Denemediğin için aptalsın." Ses tonumdaki öfkeyi yok etmeye çalıştım
ama faydası olmadı.

Başını kaldırdı. "Cehenneme kadar
yolun var." Ayağa kalktı ve hışımla
kapıya yöneldi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Tersledim.

"Yürüyüşe çıkacağım ve merak etmeyin sabaha esircilik oynamak için
buraya döneceğim."

"Elianna, kes şu saçmalığı." Ayağa kalktım ve kapıya doğru koşarak
vcudumla kapıyı kapattım. Beni geçmeye çalıştı ama her nasılsa ben
ondan daha hızlıydım. "Dur." Artık kendiminkinden sadece bir santim
uzakta olan yüzüne doğru nefes aldım. Büyüleyici bakışları beni olduğum
yerde dondurdu.

dudaklarıma yaklaştırdı. "Asla," diye fısıldadı dudaklarıma ve bir an
sonra karnıma öyle sert bir yumruk indirdi ki homurdanarak dizlerimin
zerine çöktüm ve beni iterek kapıdan çıkmasına izin verdim.

Elianna

Hanın ahşap merdivenlerini, her adımın binanın duvarları içinde
hissedildiğinden emin olarak, tepinerek indim ve hışımla n kapıdan

çıktım

kapıya, artık hayat dolu olmayan sokaklara geri döndü.

Bunu ona açıkladığıma inanamıyordum. Düşmanıma. Neden onun ne düşündüğünü umursuyordum ki? Belki de içten içe onun benim düşmanım olmadığını . Bir bakıma haklıydı.

Hayır, Lia, bu şekilde düşünme. Velyra vatandaşları dinlese bile kim olduğumu kanıtlamanın bir yolu asla olmazdı. Hiç kimse vatana ihanetten ya da bir sempatizanla bağlantılı olmaktan yargılanmayı ve kaçınılmaz olarak asılmayı göze alamazdı. Ki ben de yavaş yavaş *tam olarak* öyle olduğumu anlamaya başlıyordum.

Hanın köşesini döndüğümde, akşam için çoktan boşaltılmış dükkânlar ve tüccar arabalarıyla kaplı daha fazla sokak olduğunu gördüm.

Gökyüzü çiselemeye başladı ve kapüşonumu çekmeye gittiğimde pelerinimi handaki odada unuttuğumu fark ettim. Sessiz ve ıssız sokakta ilerlerken kulaklarımı gizlemek için uzun saçlarımı kabarttım.

Yol boyunca yürürken Celan Köyü'nün sokaklarında fırınların, kuaförlerin, demircilerin ve daha fazlasının sıralandığını fark ettim. Bana Isla'nın merkezinin küçük bir versiyonunu hatırlattı. İnsanlar gerçekten de bizden çok farklı değillerdi.

Geldiğim yerden geriye baktığımda, han yaklaşık yarım mil uzakta görünüyordu. Nemli kaldırıma oturdum ve kasvetli gökyüzüne baktım.

"Az önce ne halt ben?" Yüzümü ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovuştururken kendi kendime mırıldandım.

Ayak seslerinin bana doğru geldiğini duydum ve yüzümü kaldırmadan, "Tanrım, bana bir dakika izin veremez misin?" dedim.

Kulaklarım birden fazla ayak sesi duydu.

"Burada neyimiz varmış?" Derin bir ses rüzgârda bana doğru geliyordu.

Başımı kaldırdım ve yağmurdan yüzüme yapışan saçlarımın arasından baktığımda, önümde duran, etrafımı saran ve neredeyse beni arkamdaki binaya sıkıştırarak olan beş iri yarı adam saydım.

Boğazımı temizledim ve sııttım. Ayağa kalkarken, "Siz erkekler her ne planlıyorsanız, bunun çok akılsızca olacağı konusunda sizi uyaracağım," diye öğüt verdim.

"Erkekler mi?" İçlerinden biri gülererek beni tersledi.

Kahretsin.

Göz ucuyla birinin bana doğru hamle yaptığını gördüm; elini savuşturdum ama yeterince hızlı değildim. Saçımın bir kısmını yakalamayı başardı.

Parmaklarını yüzümden çekti ve kulağımın sivri ucunu ortaya çıkardı.

"Peki *bu* ne?" Bana saldıran kişi söyledi.

"Bir Fae mi? Bu mümkün değil. Buraya nasıl gizlice girdin ve şimdiye kadar fark edilmeden kaldın?" diye sordu köşedeki üçüncü adam.

"Ön kapıdan elimi kolumu sallayarak geçmediğimi nereden çıkardın?" Ona hınzırca bir sırıtış attım.

"Alınan biri. Görünüşe göre gece için gerçek bir ikramımız var çocuklar, fae kadınları ve bacaklarının arasındaki ödülle ilgili söylentileri duymuşsunuzdur."

Hepsi güldü. İğrenç.

Yüksek sesle sayarken yavaşça her birini işaret ettim, "Bir, iki, üç, dört, beş..."

"Sayılabilir. Ne kadar güzel. Söyle bana, fae fahişe, gecenin sonuna kadar içinde kaç sik olacağını sayıyor musun?"

Kıkırdadım. "Pek sayılmaz. Sadece beşe karşı bir olmanın ne kadar adaletsiz olduğunu fark için sayıyorum."

"Adil değil mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Önümüzdeki birkaç dakika içinde hepinizi öldürdüğümde."

Beş adam da tekrar gülmeye başladı ve ben de fırsattan istifade dönüp arkamdaki binaya doğru koşmaya başladım. Sıçradım, kapıyı tekmeledim ve bana en yakın olan, kulağımı ortaya çıkaran adamın üzerinden takla atarak geçtim ve tam arkasına indim. Sonra kafasını iki elimin arasına aldım ve bir anda boynunu kırdım.

Kalan dördü nefes nefese kaldı ve kılıçlarına davrandı. "Bunun sana haksızlık olacağını belirtmeliydim," dedim, artık çoktan ölmüş olan adamın bedeni yere düşerken. Normalde kalçama bağlı olan hançerime refleksle uzandım ve Jace'in hançerinin hâlâ bende olduğunu fark ettim.

Sikeyim.

"Şansın yaver *prenses*. Dördümüzle daha o kadar şanslı olamayacaksın."

Bu. *Kelime.*

Kesinlikle olmaz.

Sonra kaçtım ve konuşan kişi kılıcını bana doğru savururken vücudumu yuvarlayarak yoldan çıktım. Şimdi tam arkasında yerdeyken, bacaklarımı savurarak ona çelme taktım ve vücudunu gürültülü bir gümbürtüyle kendiminkinin yanına yere indirdim.

Sonra birkaç metre başka bir adam bana saldırdı ve ben de çelme taktığım adamın düşürdüğü kılıcı kaldırdım ve darbeyi zar zor zamanında engelledim.

Ayağa kalkmayı başardım ve etrafımda dönerek kılıcı doğrudan adamın karnına sapladım. Bana tamamen şok olmuş bir şekilde bakarken karnından anında kan aktı. Bacağımı hızlı bir hareketle kaldırdım ve göğsüne bir tekme atarak vücudunun geriye uçmasını sağladım. Adam ölmüştü.

sırtını yere çarpmadan önce.

Kafasını kaldırım taşlarına çarptığı için baygın bir halde hâlâ yerde yatan, çelme taktığım adamın yanına vals yaparak geri döndüm. "Sen ne diyordun?" Kılıcın kabzasını iki kolumla başımın üzerine kaldırıp bıçağı karnına saplayarak vücudunu parçalara ayırırken sordum.

Ukalalık bana pahalıya patladı.

Kalan iki adamdan biri beni yakaladı, vücudunu benimkine çarptı ve kılıcını boğazıma dayayarak beni binaya doğru itti.

"Siktir," diye homurdandım.

"Seni aptal sürtük, seninle işim bittiğinde tam burada bağırsaklarını deşeceğim," diye fısıldadı kulağıma kötü niyetle. Sonra saçlarımı ensemden aşağıya çekti ve çenemi ona doğru eğerek boğazımı bıçağına daha da fazla maruz bıraktı.

Saldırganımın gözlerinin içine bakıyordum ki, görüş alanımın dışında kalan diğer adamın bedeni yere düştü. Yağmur şiddetlendiğinden, insan sesi fark etmemiş ya da duymamış olmalıydı.

Ve bir saniye sonra, gecenin bıçağı saldırganımın boğazında belirdi.

Obsidyen bir bıçak.

Benim hançerim.

Dudaklarımda muzip bir gülümseme belirdi.

Adamın gözleri dehşet içinde açıldı. "Her kimsen, bu ilgilendirmez," diye seslendi omzunun üzerinden. "Bu *fae* az önce tüm arkadaşlarımı sebepsiz yere öldürdü. Gözaltına alınacak."

Adamın arkasındaki kapüşonlu figür daha sonra yüzünü adamın kulağına doğru yaklaştırdı. Sonra loş ışıktaki parlayan tanıdık bir çift el göz gördüm.

Bulutların arasından süzülen ay ışığı, konuşurken bana bakıyordu: "Bunun beni ilgilendirmediğini nereden çıkardın? Silahını bırak. Şimdi." Onun

Sesi otorite doluydu ve bu yüzden arasına yoğun bir sıcaklık yayıldı.

Adam kılıcını boğazından indirdi ve Jace hemen onu pelerinininden yakaladı ve vücudunu kaldırıma doğru savurarak tökezlemesine neden oldu.

Adam caddenin yarısında ayağa kalktıktan sonra bize doğru baktı. Vücudum hala binaya yaslanmıştı, donup kalmıştım.

Jace'in bir anda ortaya çıkıp beni kurtarmasının verdiği huşu.

"Yardımcı komutan?! Ne zaman geldiniz?!" diye adam. "O bize saldırdı! Yemin ederim! Etrafta yatan cesetlere bir bakın."

Gözlerimi devirdim ve kısık bir kahkaha attım.

"Tam tersine efendim, ama sanırım ona saldıran sizlersiniz," diye cevap verdi Jace, hançerimi ay ışığında parmaklarının arasında döndürerek.

Adam dehşete kapılmış görünüyordu, gözleri o kadar iriydi ki kafatasından fırlayacak sandım. "Komutan, o bir *fae*. Açıkça tehlikeli biri. Neden burada olduğunu sorguladığımız için yaptıklarına bir !" diye yalvardı.

Jace kalçasından bir kılıç çıkardı ve adama doğrulttu, gözlerim iki adam arasında gidip gelmeye başladığında çenem hafifçe açık kaldı.

"Onu kışkırttın." Adama bir adım daha yaklaştı. "Senin için bir tehdit olmadığı halde ona saldırdın, ta ki sen onu tehdit olmaya zorlayana kadar."

"Lütfen..." diye yalvardı adam, sesi titriyordu.

"Ve sonra sen ona dokundun." Nefes nefese bir kahkaha attı. "Bunun için öleceksin."

Jace şimdi kılıcının ucunu adamın göğüs kafesine dayamış, bir metre kadar önünde duruyordu. "Biliyorum, şu anda ne yapacağımı çok iyi biliyorsun.

Onun neler yapabileceğini ve seni göz açıp kapayıncaya kadar öldürebileceğini biliyordum ama beni kızdırdın. Bu yüzden seni *ben öldüreceğim*."

Jace göz açıp kapayıncaya kılıcını kaldırdı ve zahmetsizce doku ve kemiği keserek adamın kafasını vücudundan ayırdı.

Kafa gürültülü, etli bir şapırtıyla yere düştü, gözlerim Jace'e baktı, kılıcını kalçasına geri taktı ve bana doğru koştu.

Az önce ne oldu öyle?

Sonra iki eliyle yüzümü sıkıca kavradı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Yaralandın mı?"

"Hayır," diye fısıldadım, nedense nefesimin kesildiğini hissediyordum. "Tanrılara şükürler olsun," dedi geniş bir iç çekerken.

Onu üzerimden itmeden önce bir an geçti. "Ve bendeydi!" Gözlerini devirdi. "Kesinlikle yapmadın!"

Haklıydı ve onunla tartışamayacak kadar yorgundum, bu yüzden dramatik bir etki yaratmak için durakladım ve gözümü ondan kaçırdım. "...Her neyse."

Kıkırdadı ama sesi gerçek bir çok öfkeyle beslenmiş gibiydi. "Dinle, iyi olana kadar iyiydin. Senin peşinden geliyordum Davranışlarım ve bu manzarayla karşılaştığım için özür dilerim." Cesetleri işaret . "Seni yakalayışını ve bıçağı boğazına dayayışını izledim. Şansımı denemek istemedim."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım, bunu benim için yapacak pek fazla insan yoktu. "Teşekkür ," diye fısıldadım ona, o kadar yumuşaktı ki kelimeleri duymamış bile olabilirdi.

"Bunu kimse görmeden temizlemem gerekiyor. Odaya geri dön ve beni orada bekle. Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Sırılsıklam ıslanmış pelerini çıkarmaya başladı. "Bunu al ve kimsenin senin ne olduğunu

anlamasına izin verme."

Pelerini elinden alırken ona başımı . Başka bir şey söylemeden,
sırılsıklam olmuş başlığı başımdan geçirdim ve hana geri döndüm.

OceanofPDF.com

Otuz Dokuzuncu Bölüm

OceanofPDF.com

Jace

Elianna'ya saldıran beş adamın cesetlerini incelerken zırhlarını fark ettim... onlar *muhafızdı*. Benim . Teknik olarak benim emrim altındaki adamlar.

"Tanrı aşkına," diye homurdandım kendi kendime, akşam erken saatlerde geçtiğimiz küçük köy kapısına doğru ilerlerken.

Görünüşte korumasız olan kapılara doğru yürürken, yan mum ışığıyla aydınlatılmış küçük bir binaya doğru döndüm. Kapının önüne geldiğimde, açıp kendimi içeri davet etmeden önce kapıyı üç kez çaldım.

Dört çift göz benimkilerle buluştu. Adamların her birinin elinde birer kupa bira vardı ve köyü korumaları gerekirken yarı sarhoş bir şekilde etrafta aylıklık ediyor gibiydiler.

"Beyler," diye sertçe selamladım. Her birinin sırtı dikleşti ve hepsi birden esas duruşa geçti.

"Komutan Cadoria! Köyde olduğunuzdan haberim yoktu. Ne zaman geldiniz?" Botlarını masanın üzerine koymuş olan kişi ben yaklaşırken sordu. Az önce bilmeden itiraf ettiği gibi içimdeki kızgınlık büyüdü.

Köyün kapıları düzgün bir şekilde korunmuyordu, yeni birinin geldiğini fark etmedikleri düşünülürse - özellikle de kendi komutanları.

"Evet, Gage Davies ve Zaela ile birlikte buradan geçiyordum. Cadoria ve biz gece kalmaya karar verdik. Şu ana kadar giriş yapmayı düşünmüyordum."

"Komutan, bakmayın ama... gecenin bir yarısı neden bir kontrol yapıyorsunuz?"

"Çünkü az önce bir kadın saldırıya uğradı." Hepsinin yüzü soldu. "Görevde başka kim var?" Ben talep ettim.

"Bu gece devriye gezen beş kişi daha var. Sırayla gidiyoruz. Köyde genellikle patırtı olmaz," diye konuştu içlerinden biri. "Dışarı çıkıp onları yakalayabilirim."

Elimi kaldırarak onu durdurdum. "Buna gerek yok. Onlar öldü." Adamların dördü de şok içinde soluk soluğa kaldı. "Ne demek istiyorsun?" Kılıcına uzandı. "Saldırı altında mıyız?"

Ona sııttım. "Hayır. Saldırı altında değiliz. Bu gece saldırı altında olan tek kişi *sizin* beş adamınızdan kurtarmak zorunda kaldığım kadındı." Yavaşça odaya baktım ve her birinin bakışlarıyla karşılaştım. "Kadına tecavüz etmeyi ve onu öldürmeyi yüksek sesle planladıklarını bizzat duydum."

", mutlaka bir hata ya da yanlış anlaşılma olmuştur," diye söze karıştı geveze olan.

"Kendi kulaklarımla duyduklarımdan şüphe mi ediyorsun?" "Hayır, Komutan. Kastettiğim bu değildi."

Ona doğru bir adım attım ve başımı yana eğdim. "O zaman demek istiyorsun?"

"Ben... boş ver. Sanırım iddialarınız karşısında şoka girdim," diye kekeledi.

"Ben de öyle," diye dişlerimin arasından cevap verdim. "Eğer bir benim komutam altında böyle iğrenç bir şey olduğunu duyarsam, hepiniz onlarla aynı kaderi paylaşacaksınız, ki bunu siz de göreceksiniz, çünkü artık Şafak vakti sokaklar yeniden sivillerle dolmadan önce ortalığı temizlemek. Yeterince açık olabildim mi?" Onlara bağırdım ve yumruğumu masalarına vurarak ahşabı çatlattım.

"Evet, Komutan," dediler, benim patlamamdan sonra geri sıçrarken. Başımı kapıya doğru sallarken, "Mükemmel, şimdi siktir git gözümün önünden," diye emrettim.

Hepsi de kabinden çıkmak için birbirlerini itip kaktılar.

Handaki odamıza geri Lia'nın yatakta uyuduğunu fark ettim ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Küçük alanda parmak uçlarımla ilerledim ve onu uyandırmamaya çalışarak botlarımı çıkardım.

Bu nasıl ? Hayatım boyunca onun türünden nefret ettiğim bir eylemde bulundular - anneme ve diğer pek çok kişiye yaptıkları için... kendi adamlarım da aynısını ona yapmak üzereydi. Ve sadece bir adam değil, beş adam. Ve sıradan adamlar değil... *Muhafızlar*. Bu köydeki insanları korumak için yemin etmişlerdi. Onun bir fae olduğunu görmeleri umurumda bile değildi. Tüm sahnenin ortaya çıkışını izledim. Tek yaptığı kaldırımında oturmaktı, bu sırada ona yaklaştılar ve sebepsiz yere saldırdılar. Ona izin verdim.

Daha fazla dayanamayana kadar durumu kendi başına idare .

Keşke onları geri getirip tekrar katledebilseydim.

Sırılsıklam olmuş kıyafetlerimi vücudumdan sıyırırken nefesim öfkeyle ağırlaştı ve arkamı döndüğümde gözlerini kocaman açmış bana baktığını gördüm.

"Tanrım, Lia! Uyuduğunu sanıyordum!" Nefes nefese kaldım. "Özür dilerim." Kıkırdadı.

"Bunun neresi komik?" Ona sırıttım.

"Çünkü neredeyse çıplaksın."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Ben, ben yerde uyuyacağım."

Dudakları aralandı ve bir an için hiçbir şey söylemeyecekmiş gibi baktı.

"Yer açabilirim. Yatak yeterince büyük."

Donup kaldım, gergin bir şekilde ona bakıyordum.

"Donmuş görünüyorsun ve giysilerin sıırılsıklam." Yerdeki kıyafet yığınına işaret etti. "Sadece yatağa tırman." Bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Uslu duracağım."

Evet, olabilir. Ama dürüst olmak gerekirse kendime güvenmiyordum. İçimi çektim. "Tamam, Lia," dedim, sesim neşeyle doluydu.

Takma adını duyunca gözleri parladı, yatağın karşı tarafındaki duvara doğru kayd ve ben de dar alanın elverdiği ölçüde mesafeyi koruyarak yanına sokuldum.

Komodinin üzerindeki mumu üfleyerek söndürdüm oda, dağılan fırtına bulutlarının arasından sızan azıcık ay ışığı dışında neredeyse tamamen karardı.

"Teşekkür ," dedi usulca, yarı garip sessizliği bozarak. "Orada yaptığın şey için."

"Bana teşekkür edecek bir şey yok. O adamlar size saldırdı ve şunu planladılar..." Mide bulantısı tırmanışını hissetmeden bunu söylemeye bile cesaret edemedim.

Boğazımı. "Sana ağza alınmayacak şeyler yapmayı planladılar. Bunun olmasına asla izin vermem."

"Herhangi birine," diye fısıldadı neredeyse üzgün bir şekilde, sanki onu kurtarmamı beklemiyormuş gibi.

"Herkes, özellikle de sana," diye cevap verdim ve itirafım karşısında gözlerinin hafifçe açıldığını izledim.

"Neden beni kurtarmaya devam ediyorsun?" diye sordu ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Gemi ve şimdi de bu, hiç mantıklı değil. Senin kim olduğunu biliyorum. Asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum, o zaman neden beni kurtarmaya devam ediyorsun? Beni bir piyon olarak geri getirmek için mi?"

Tam olarak ne söyleyeceğimden emin olamadan tavana baktım. "Ölmene izin veremezdim. Gemideki o ilk gece bile. Boğulmana izin vermeyi düşündüm ama yapamadım. Yaralandığın düşüncesi bile... Bunu açıklayamam. Sanki damarlarımda alevler tutuşuyor ve tüm varlığımı yakıyor gibi hissediyorum. Bu kabul etmek istediğim bir seçenek değil. Asla da kabul etmeyeceğim."

Bir süre sonra, "Sen az sayıdaki kişiden birisin," dedi.

Yüzümü ona dönmek için yan döndüğümde kaşlarım hafifçe çatıldı. "Eminim eskiden birlikte olduğun o korkunç zalim sana da böyle bir şey izin vermezdi Elianna."

Gözlerimin içine bakarken neredeyse hıçkırığa benzeyen sessiz bir kahkaha attı. "Kanıtlayamam ama biz Çeto Körfezi'ne doğru yelken açarken kendi adamlarının bana saldırmasını emrettiğinden eminim."

Tüm vücudum kaskatı kesildi. "Ne?"

"Dediğim gibi, bunu kanıtlayamam... ama başından beri kavga ediyorduk. Sürekli bir güç mücadelesiydi. Körfeze varmadan önceki son gece, adamlarından birkaçı beni gemide köşeye sıkıştırdı ve..."

"Ne yaptılar Elianna?" Sesim alçaktı, yapabildiğimi zar zor fark ettiğim bir hırıltıyı andırıyordu

"Hiçbir şey, tanrılara şükürler olsun. Kendi aralarında konuşarak dikkatlerini dağıttıkları için yeterince şanslıydım.

Hançerimi kaptım ve kaçmak için kalçalarından birini kestim. Kellan'a olanları anlattığımda büyük bir gösteri yaptı ama verilen ceza bir kaptana yapılan saldırı ve tehdit için yeterli değildi. O anda bunu fark etmedim bile. Sadece şoktaydım. İki gün sonra, benim kestiğim ve Kellan'ın dövdüğü aynı erkek, teslim olan adamlarınızın boğazlarını kesen kişiydi. Size bakıp *gülümserken* onu izledim. Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. O andan itibaren biliyordum."

Adamlarımdan bahsedilince irkildim. "Neyi biliyordun?"

"Her şeyin bir gösteri, bir tuzak olduğunu. Etrafımda benim emrimde olmayan bir ekip vardı, yanlarında kendimi hiç rahat hissetmediğim erkekler vardı ve Kellan bunu biliyordu. Yolculuk için onları bizzat kendisi seçmişti.

Isla'ya geri dönmek için gemiye bindiğimizde onu bu konuda sorguladım ama bahane üstüne bahane üretti." Duraksadı. "Ona bir an bile inanmadım ve sanırım o da bunu fark etti. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve birbirimizin kusurlarını biliyoruz."

Başka bir adamın onu benden çok daha iyi tanıdığını ve bunu ona karşı kullandığını düşününce içimi bir öfke kapladı.

"Bunun için ölmeli," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Birçok şey için ölmeli, eminim," diye mırıldandı.

Bedenime doğru ilerledi ve sokuldu. Tenimde onun sıcaklığını hissedebiliyordum ve bu içimde bir sarsıntı yarattı. Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve bakışlarını kendime doğru kaldırdım. "Şu andan itibaren

ileri, artık benim dūřmanım ya da tutsağım değilsin. Her iki tarafın üyeleri de son derece acımasız ve dehşet verici eylemlerde bulundu. Bu artık her iki ırkın tamamı için de geçerli değil. Her řeyi çözeceğiz.

Birlikte."

Gözleri ay ışığında parlarken dudaklarıma "Birlikte," diye nefes verdi.

Kendimi bir saniye bile daha tutamadım. Ona doğru eğildim, yumuşak, gür dudaklarını kendi dudaklarımla kavradım ve az önce birbirimize verdiğimiz sözleri mühürledim.

Elianna

Öpücüğü içimde bir yangını ateşledi. Varlığımda, ruhumda. Dudaklarını kendi dudaklarımda hissettiğimde güçlü bir sıcaklık dalgası tüm vücuduma yayıldı. Bir gün önce bile bir daha asla hissetmeyeceğime yemin ettiği bir his.

İçimde bir sürü duygu dalgalanıyordu. Zevk, kalp kırıklığı, neşe ve pişmanlığın içime işlemesini bekliyordum ama bir türlü gelmiyordu. Sabaha kadar ikimiz için de geleceğinden emindim.

Omzumu hafifçe aşağı doğru itti, bedenimi yatacak şekilde yönlendirdi, kalçalarımı kendi kalçalarıyla birleştirdi ve yavaş, alaycı hareketlerle boynumu öptü.

Ensemden göğsüme doğru öpmeye ve yalamaya başladığında boyunun bacağıma doğru sertleştiğini hissedebiliyordum. Meme ucum dışarı çıktı

Gömleğimin açık düğmelerinden tuttu ve vücudumda gezinmeye devam ederken başparmağıyla nazikçe okşadı.

"Tanrılar," diye kulağına nefes verdim.

Yavaşça başını kaldırdı. "Çok özür dilerim." Birkaç derin, ağır nefes aldı, "Durmamı ister misin?"

Ağzımı tekrar onunkine doğru zorlayarak ona cevap verdim. Dudakları aralandı ve dilimin içeri girip keşfetmesine izin verdi.

Sert bir onay iniltisi çıkarırken uyarılma kokusu beni sardı ve öpücüğü keserek dilini boğazımın ve vücudumun ortasından açıktaki meme ucumu bulana kadar kaydırmak için kullandı.

Parmakları belimin altını keşfederken hızlıca nefesimi verdim.

Onu saçlarından yakaladım ve gözlerini buluşturmaya zorladım. "İstedğin bu mu?" Nefesimi düzene sokmaya çalışırken sordum.

Bana gülümsedi, ela gözleri ay ışığında ışıldarken yüzü saf bir mükemmelliğe büründü. Kalbim küt küt atmaya başladı ve Aynı anda yoğun bir ısı hissi merkezime doğru akıyor. "Sanırım bunun cevabı oldukça açık, ama tabii ki sadece sen istersen."

Bunu kastettiği belliydi.

Ben de ona gülümsedim ve başımı salladım. Pantolonumu bacaklarımdan tamamen indirmeden önce ihtiyacı olan tek şey buydu ve sertliğinin içime girdiğini hissettim.

bir kez daha ağzıma sahip oldu.

İhtiyacının tadını alabiliyordum. Ruhumu aydınlatırken her zerresiyle hissedebiliyordum. Onun talebini. Onun isteği. *Benim* için. İçinde boğuluyordu ve ben de memnuniyetle onunla birlikte boğulacaktım.

Kendimi onun içinde kaybolmaya bıraktım, tıpkı onun da benimle yaptığı gibi. Bu anda bunun dışında, *bizim dışımızda* hiçbir şey yoktu. Vücudumu sahiplenmişti sanki.

keşfedilmemiş tek bir santimini bile kabul etmezdi. Her çukur ve Öptüğü derinin dalgalanması. Parmaklarının ya da ağzının değdiği her yara izine, içime doğru ilerlerken tapınırdım.

Benden çekildi ve ben hemen onun hissini özledim. Vücudumu yumuşak bir şekilde ters çevirdi ve elini boğazıma dolayarak sırtım göğsüyle aynı hizada olacak şekilde beni nazikçe yukarı çekti. "Sen çok Güzel," diye fısıldadı kulağımın hassas ucuna, nazikçe ısırды ve arkamdan tekrar içime girdi. Birkaç dakika daha beni vücuduna sıkıca tuttu ve nefes yolumu hafifçe tıkadı. Her dalışı bir öncekinden daha kuvvetli hissettiriyordu.

Boğazımdan kavrayışını çekerken, elini yavaş yavaş omzumda ve sırtımda gezdirdi, hareketlerini sabit tutarken gövdemi dikkatlice yatağa doğru geri itti. *Parmakları* sırtımdaki yara izlerini, *kırbaç izlerini* hafifçe takip etti ve bir ürperti gönderdi.

"Lia," diye inledi. "Sen ."

Övgü dolu sözleri ikimizi de uçurumun kenarına yuvarladı. Vücudu benimkinin yanına yığılırken hep birlikte nefes nefese kaldık. Yüzüme dağılan saç tellerini kaldırırken gözlerimin içine baktı. Yanağımı avuçlayıp beni bir kez daha usulca öpmeden hemen önce, "Birlikte," dedi nefes nefese.

Mutluluktan başka bir şey hissetmedim.

Kırkıncı Bölüm

OceanofPDF.com

Jace

Lia'nın içinde uyandığımda gerçeküstü bir duygudan başka bir şey hissetmedim. Daha önce de kadınlarla yatmışım ama onlara karşı hiçbir şey hissetmemiştim. Kendime izin vermeyi reddettim. Eğer bir şey varsa, onlar sadece bir dikkat dağıtıcıydı. Öncelikli odağım savaşı kazanmakken ve her zaman da öyle olacakken asla gerçekten ihtiyaç duymadığım bir dikkat dağıtıcı. Ayrıca sayıları da azdı.

Gage, bir kadınla ilgili herhangi bir durumda duyguları işin içine katmayı reddettiğim için benimle hep alay etmişti. Bunun ne yararı olabilirdi ki? Zamanımın her saniyesi çoktan tüketilmişti. Neden beni seven birine savaştan eve dönüp dönmeyeceğimi merak ettireyim ki? Bu düşünce bana hiç doğru gelmedi. Şimdiye kadar, çünkü evde benim dönmemi beklemeyecekti - savaş alanında hemen yanımda olacaktı, bu da beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu.

Lia'nın saçları her iki yastığımıza da yayılmıştı ve beni vanilyanın tatlı esansına sahip bir gardenya tarlası gibi kokusuyla sarıyordu. Fark ettim ki Beni okuyla vurup yere serdiği gün onun kokusunu içime çektim.

Böyle bir kötülükten doğan bir yaratığın bu kadar baştan çıkarıcı kokmaması gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ya da öyle görünmemeli.

Ama yanılmışım. O kötü ya da zalim biri değildi. Kendimi olması gerektiğine ikna ettiğim o aşağılık, kötücül varlık değildi. Nazik, akıllı, güzel ve çok inatçıydı. Ayrıca komikti ama bunu bilmesine asla izin veremezdim. Bu onun kalın kafasına girerdi.

Şimdi tek soru, ne yapacağımızdı? Lia'nın yasal varis olmasıyla, bunu kazanma şansımız olabilirdi. Sadece onu Isla'ya geri götürmemiz gerekiyordu, böylece babasını ikna etmeye çalışabilirdi ve eğer bu işe yaramazsa, doğuştan hakkı olan şeyi talep etmesi gerekecekti.

Kraliçenin çocuğu olmaması önemli olmamalıydı. Önce o doğmuştu ve damarlarında kralın kanını taşıyordu. Eğer kral varisi olarak , bunu yapabilmeli. Fae'lerin politikalarını pek ama zaten kral olmanın amacı da bu değil miydi?

Lia kollarımda kıpırdanmaya başladı, yorgun gözlerini kırpıştırarak bana baktı, "Günaydın," diye fısıldadı, bacakları hala benimkilerle iç içe geçmişti.

Alnından öptüm ve sanki bunu beklemiyormuş gibi bana temkinli bir şekilde baktı. Doğrusu, ben de bunu yapmayı beklemiyordum.

"Nasıl uyudun?"

Kıkırdadı. "Huzur içinde, ilk kez... dürüst olmak gerekirse, hatırlayamıyorum bile." Sırıttım ve o da oturdu. "Bunun kafana girmesine izin verme." Yüzümü işaret etti.

"Asla cesaret edemezdim," diye takıldım. "Peki plan nedir?"

Manyetik gözleri benimkilerle buluştu. "Isla'daki sempatizanlarla nasıl iletişim kuruyorsunuz?"

Bu rastgeleydi. "Tipik olarak şahinle."

"Güvendiğim birkaç kişiye bir mesaj göndermek istiyorum." Kaşlarımı kaldırdım. "Bu akıllıca mı?"

"Bu noktada, büyük olasılıkla öldüğümü varsayıyorlar, bu da bazı durumlarda işe yarayabilir, ancak burada oturup sevdiklerimin ruhumun bu diyarı terk ettiğini düşünmelerine izin veremem."

Yanağını okşadım. "O zaman Isla'ya bir şahin göndeririz." Bana gülümsedi. "Ama önce Gage ve Zaela ile konuşmamız gerek."

Gülümsemesi düştü. "*Bu* akıllıca mı?"

"Sizin hâlâ sorgulanmak üzere götürülen bir mahkûm olduğunuzu düşünmelerini sağlayamayız. İşlerin değiştiğini bilmeleri gerekiyor. Tüm plan değişti."

"Henüz bir planımız bile yok ve daha fazla insanın gerçekte kim olduğumu bilmesini sağlayamam."

Açıkça oyalıyordu. "İleride bu kaçınılmaz olacak ama şimdilik bunu sadece dördümüzle sınırlı tutacağım. Anlaştık mı?"

Çenesi titriyordu. "Jace, seni uyarıyorum, eğer bir şey yapmaya kalkışır ya da bana tekrar saldırırsa, kendimi tutmayacağım."

Kıkırdadım. "İnan bana, o da yapmayacak. Hanginiz üzerine bahse gireceğimi bile bilemeyeceğim."

Karnıma bir yumruk attı, şakacı sayılamayacak kadar sertti. "Bana karşı asla bahse girmemen gerektiğini öğreneceksin," dedi sertçe ama yüzünde oluşan gülümsemeyi gizlemeye çalıştığı belliydi.

"Asla cesaret edemezdim," diye fısıldadım dudaklarına, bedenini kendi bedenimin altına çekip onu bir kez daha kendime alırken.

Hanın merdivenlerinden inerken, Lia'nın haklı olduğunu ve Zaela'ya söylemenin acımasızca olacağını hissetmeye başladım. Gage için endişelenmiyordum. Onunla hiç birlikte olmak zorunda kalmamıştım.

Gıcırdayan merdivenlerin köşesini döndüğümde ikisinin çoktan mutfağın yanındaki kabinlerden birinde oturduklarını gördüm. Gage bana el salladı ve Zae, Lia'nın tam arkamda durduğunu görünce başını yana eğdi.

"Hâlâ bunun iyi gideceğini düşünüyor musun?" diye sordu, fısıltıyı zor aşan bir sesle. "Şu işi bir an önce bitirelim," dedim.

Masa.

"Neden pelerin ?" Ben yaklaşırken Zaela sordu.

Lia'ya döndüm, saçları aşağıdaydı ve kulakları fark edilmiyordu.

"Saçları onları örttüğü sürece sorun yok."

Gage şakaklarını ovuştururken inledi. "Hatırlat da zar zor yemek yerken o kadar bira içmeyeyim." Lia yanımda kıkırdadı ve ben sırtışıma gizlemeye çalıştım. "Siz ikiniz dün gece nasıl uyudunuz?" diye sordu.

Lia'nın yüzü parlak bir pembeye döndü ve ben de kendi ısındığını hissettim. "Peki," dedim, konuyu kapatacağını umarak, Lia arkamdayken onların karşısındaki kabine kaydım.

"Sözü kim aldı?" Gage masumca sordu.

Gözlerim hafifçe açıldı. "Ben yaptım." Hem Lia hem de ben aynı anda söyledik.

Masanın altından ayağıma tekme attı.

Bu onların dikkatini çekti.

Zaela'nın gözleri benimkilere dikildi, yüz hatlarına küçümseyici bir ifade yerleşmişti. "Yatak yok muydu?"

Neyse ki cevap vermek zorunda kalmadım çünkü iki aşçı yanımdan geçerken birbirleriyle önceki gece beş ölümüyle ilgili söylentiler hakkında oldukça yüksek sesle konuşuyorlardı.

"Bunu duydun mu?" Gage neredeyse bağıırıyordu. "Beş muhafız öldü mü? Ne olmuş olabilir ki? Tanrım, sarhoş olduğumu biliyorum ama bir saldırı sırasında uyuyabileceğimi sanmıyorum..." dedi arkasına yaslanıp kollarını kavuştururken.

"Bunu duydun mu?" Zaela endişeyle bana sordu. Başımı sallarken çenem kilitlendi. "İcabına bakıldı." Lia masanın altından dizimi sıktı.

"Ne oldu? Dün gece bir şey duyup gittin mi? Bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Dün gece birine saldırmışlar," dedim ciddiyetle.

"Muhafızlar mı?!" Zaela'nın nefesi kesildi. "Bir sivil gibi mi?" "Tam olarak değil," diye cevap verdim kuru bir sesle.

Gage endişeyle hepimizin arasına baktı. "Kime saldırdılar? Bir erkek miydi? Kadın mıydı? Davetsiz misafir mi? Beşinin birden nasıl olup da Sonunda ölebilirdim."

"Ben," dedi Lia sakince ve karşımızdaki iki kişinin ona dikkatle neden oldu. "Bana saldırdılar. Kendimi savunmak zorunda kaldım."

Sikeyim.

"Affedersiniz?" Zaela saf bir zehirle tükürdü. "Peki neden odanızda değildiniz?"

"Tartıştık ve biraz hava almak için yürüyüşe çıktık," diye mırıldandım.

Çenesi düştü. "*Mahkûmumuzun* tek *yürüyüşe* çıkmasına izin mi verdin? sen?!" Gözlerindeki ihanet bakışı göğsümü deldi geçti.

"Bana Velyran Krallığı ile ilgili bilgi verildi ve bu konuda aynı fikirde değildik," dedim kısık bir ses tonuyla.

O zaman Lia'ya baktım, bana söyledikleri hakkında bir şeyler söylediğim için yüzünde öfkeden başka bir şey yoktu.

"Ve bununla düşüncesiz bir ahmak olduğunu ve tamamen net düşünemediğini kastediyor," diye benimle göz temasını kesmeden homurdandı. Onlara döndü. "Kaldırımda beş adam bana yaklaştığında ben kendi işime bakıyordum. Biri saçımı çekti, kulağımı ortaya çıkardı ve beni saldırmak ve öldürmekle tehdit ettiler. Benden başka ne yapmamı bekliyordunuz bilmiyorum."

"Adamlarımızı öldürmemeye ne dersin?" Zaela tısladı.

"Başka seçeneği yoktu," dedim dişlerimin arasından. "Aslında neredeyse ölüyordum. Son ikisinin işini bitiren benim kılıcımdı." Hepsinin suçunu onun üstlenmesine izin veremezdim. "Daha sonra Elianna'yı odaya geri gönderdim ve geri kalanını kendim hallettim. Muhafızların odasına küçük bir ziyarette bulundum.

ve onlara adamlarının ne yaptığını anlattım. Ortalığı temizlediler."

"Yani, onun Fae olduğunu biliyorlar mı?" Zaela sordu.

"Hayır. Adamlarının bir kadına saldırdığını düşünüyorlar."

Benimle alay etti. "Yani iyi adamların isimlerinin, bir kadına zarar verdiklerini düşünen dünya tarafından zehirlenmesine izin mi vereceksin?"

"Hayır." Elimi yumruk yaparak masaya vurdum, çatal bıçak takımını salladım ve onun yerinde zıplamasına neden oldum. Sabrım tamamen tükenmişti. "Masum bir insana tecavüz etmek ve öldürmek için birkaç dakika içinde birlikte bir plan yapabildiklerine göre asla iyi adamlar olmadıkları açık.

kaldırımında kendi işine bakıyordu." Zaela'nın gözleri inançsızlıkla irileşti. "Fae olduğunu öğrenmiş olmaları umurumda bile değil. Her şeyi gördüm. Bu Elianna'nın hiçbir hatası değildi. O adamların, gelip bizim kadınlarımıza da aynısını yapan kendi türünden erkeklerden daha iyi olmadıkları açık."

Lia beni sakinleştirmek için elini hafifçe yumruğumun üzerine koydu. "İkinize her şeyi anlatacağım." Gage ve Zaela'ya baktı. "Ama başkalarının duyamayacağı bir yere gitmeliyiz. Size söylemek üzere olduğum şeyi başka hiç kimse bilmemeli."

Hepimiz masadan kalkıp kapıya yöneldiğimizde ikisi de başını salladı.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Bir

OceanofPDF.com

Elianna

BUNUN OLDUĞUNA İNANAMIYORDUM. hanın ön kapısından çıkarken paniklemeye başladım. Jace'e kim olduğumu söylemek bile istememiştim. Dev bir kelime kusmuğu yumağı gibi ortaya çıktı. Ve son olarak

Gece mi? Yaptığımız şeyi zar zor idrak edebildim... ve sonra bu sabah tekrar. Düşündükçe dudağımın kenarının kalktığını hissedebiliyordum.

Onlara bundan bahsedecek miydik? Pişman olduğu bir şey miydi? Davranışlarından ve bu sabahki olayları yeniden canlandırmasından pişman olduğunu sanmıyorum. Ama iki arkadaşıyla konuşmak için aşağı indiğimizde, ikimiz de aramızda bir şey olduğunu kabul etmedik. Tanrı aşkına, ikimiz de yerde yattığımızı söyledik.

Celan Köyü'nün sokaklarında sessizce yürürken Zaela'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bana asla güvenmeyecekti, Bunu biliyordum ama Jace'in iyiliği için onun güvenini kazanmaya çalışacaktım. Önce iyi davranmayı reddeden birine karşı iyi davranmak hiçbir zaman benim güçlü yanımla olmadı, ama birlikte çalışmak zorunda kalmaya devam edeceksek, o zaman dilimi ısırmak için elimden geleni yapmam gerekecekti.

"Bence burası en iyi yerlerden biri. Hepiniz aynı fikirde misiniz?" Jace, kır çiçekleriyle dolu tepelik bir alana doğru yaklaşık elli metre gittiğimizde garip sessizliği bozarak söze girdi.

Çimenlere otururken başımı salladım, güneşli gökyüzüne bakarken dizlerimi göğsüme doğru çektim. Etrafımızda kuşlar cıvıldıyordu ve bir an için her şey huzurlu görünüyordu. Ta ki Zaela bir kez daha ağzını açana kadar.

"Tamam Elianna, sırlarını anlatmak için bizi buraya getirdin. Şimdi konuş."

Dilimi tutmak buraya kadarmış. "Ya benimle edepli konuşursun ya da hiç konuşmazsın," diye sertçe karşılık verdim.

Gage fiziksel olarak dondu ve Jace'in eli ağzını kapatmak için havalandı. Gülümsemesini gizlemeye mi çalışıyordu yoksa cevabıma şaşırmış mıydı, emin değildim.

Zaela bana meydan okuyan bakışlarla baktı ama ses tonunu sakinleştirdi. "Pekâlâ. Komutan Cadoria ile tartışmanıza neden olan şey neydi?"

Onun unvanını kullanmasına neredeyse kıkırdayacaktım. Bacaklarımı uzatıp dirseklerimin üzerine yaslandım ve gözleriyle buluştum. "Sana söylemek üzere olduğum şeyi kimse bilmiyor. Bu bilgiye sahip olan ruhların sayısı bir elin parmaklarını geçmez." Bana sadece göz kırptı ve benim gözlerim Jace'e kaydı. Bana hızlıca başını salladı, ben de diğerlerine odaklandım ve onlara gerçek soyumla ilgili her şeyi anlattım.

Bana gözlerini kırpmadan bakarlarken birkaç dayanılmaz an boyunca sessizlik oldu ve sonra hem Zaela hem de Gage gözyaşlarına boğuldular. kontrol edilemeyen kahkahalar.

Sinirle gözlerimi devirdim ve Jace'e dönerek ikisini işaret ettim. "Gördün mü?"

Sözlerini kesmeden önce kahkahaların birkaç saniye daha devam etmesine izin verdi. "O ciddi."

"Nasıl? Böyle bir şey senin için nasıl mümkün ya da inandırıcı olabilir?" diye sordu alt kirpiklerinden süzülen bir damla yaşı silerken.

"Ona inanıyorum. Bana anlattığında verdiği tepkiye bakılırsa, inanmamak için hiçbir nedenim yok."

"Oh, peki o tepki neydi? Sana 'lütfen kimseye söyleme' diye yalvarması mıydı... dürüst olmak gerekirse, bunu muhtemelen *yalan* söylediği için söylediği hiç aklına gelmedi mi?"

Jace bana baktı ve bir an için kalbim durdu, onun saçmalıklarına alet olmak üzere olduğunu düşündüm.

"Ona inanıyorum. Bu her şeyi değiştirir," diye itiraf etti.

"Bunun değiştirdiği tek şey, kralın sözde gizli çocuğunun rehine olarak elimizde olması."

"Zaela, hayatında bir kez olsun kapatır mısın!" Gage onu tersledi ve üçümüzü de şoka uğratarak sessizliğe gömdü. Zaela'nın ağzı sanki Bir şey söyleyecekti ama beni ve onlarınkini de şaşırtarak onu dinledi.

"Ben senin tarafındayım," dedim boğazımı temizlerken. "Uzun zamandır öyleyim... Sadece bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordum. Zaten benden ölümlü sempatizanı olarak şüphelenen birkaç kişi vardı, eski iddiam da buna dahildi." Bunun üzerine Jace'in çenesinin titrediğini gördüm. "Yıllardır bunu sona erdirmeye çalışıyorum. Jace, krallığı bir şekilde gerçekte kim olduğuma ikna edebilirim bu savaşa bir son verebileceğimizi düşünüyor gibi görünüyor.

damarlarımda akıyor. Tahta çıkmayı planlayan hain prens yerine beni takip edeceklerine inanıyor."

"Peki, kardeşin?" diye sordu.

"Üvey kardeş," diye araya girdi Jace ve bunun için minnettar oldum. "Ve onun gerçekte kim olduğunu da bilmiyor. Kralın kızı olsa da kraliçenin kızı değil. Bu yüzden varis olarak seçilmedi."

"Peki, eğer o gerçek varis değilse, bunun bize ne faydası olacak?" Gage merakla sordu ve dürüst olmak gerekirse ben de aynı şeyi merak ediyordum.

"Velyra'nın gerçek kraliyet kanı Valderre soyundan gelen kandır. Lia'nın damarlarında akan kan da bu," diye yanıtladı Jace. "Lia onun ilk doğan çocuğu. Haklı olarak, bu onu gerçek varis yapar. Hatta Kral, Ceto Körfezi'ne yolculuğa çıkmadan önce ona, yaptığı her şeyi değiştirmeyi ve onu varisi ilan etmeyi dilediğini söyledi. Öyle değil mi, Lia?"

Zaela'nın takma adımı kullanması karşısında şaşkınlıkla göz kırptığını görebiliyordum. "Öyle," diye mırıldandım.

"Buradan nereye gideceğiz?" diye sordu ve ses tonunun arkasında küçümseme belirtisi bile olmamasına şaşırdım. "Hepimiz elimizi kolumuzu sallayarak Isla'ya girip kraldan fikrini değiştirdiğini açıklamasını talep edemeyiz. Hepsi piç bir çocuk yüzünden, alınmayın."

"Alınmadı." Durakladım. "Ama haklısın. Hepimiz Isla'ya geri dönemeyiz. Üçünüz de görüldüğünüz yerde katledilirsiniz. Bu yüzden ben olmalıyım."

"Lia, hayır," diye neredeyse bana bağıırıyordu Jace. "Ve bu sana olan güvensizliğimden değil, o kapıların ardında gizlenen fae'lere olan güvensizliğimden kaynaklanıyor."

Haklıydı. "O zaman şahinle bir mektup göndermeye devam edeceğiz. Güvendiğim birkaç kişinin bir ay içinde bizimle buluşup bir strateji belirlemesini sağlayacağız. Hepimizi gizlice içeri sokabilirler. Ve hepinizi kralın huzuruna çıkarmanın yeterince güvenli olduğunu hissettiğimde, o zaman saldıracağız. Göster herkes bunun devam edemeyeceğini anlamalıdır."

Zaela sessizce ama kararlı bir şekilde, "Burada tekrar konuştuğum için

üzgünüm ama topraklarımıza daha fazla fae getirmenize izin vermeyeceğim," dedi.

"Katılıyorum," dedim. "Buradaki sivilleri riske atamayız." Bunun üzerine kaşları havalandı. "Bizimle her şeyin başladığı yerde buluşmalarını sağlayacağız. Körfezin arkasında."

Lukas'a mektubumu yazmayı bitirdiğimde, Jace şahini köy postasından alırken derin ve gergin bir nefes aldım. Bunların hiçbirine inanamıyordum. Tanrılara dua ediyordum ki bu plan işe yarasın ve Lukas birkaç askerimle birlikte kapıların ötesine gizlice geçebildik.

Jace'in omzuna şahini görmek için döndüm, keskin pençeleri neredeyse kuş için özel olarak giydiği omuz zırhının içine kıvrılıyordu. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Pek sayılmaz, ama artık başka yok, değil mi?" Kollarımı kavuştururken mırıldandım.

Çenemi parmaklarının arasına sıkıştırdı ve yüzümü kendisine doğru çevirdi. "Kral hasta olduğu için zamanımızın azaldığını biliyorum ama başka bir yol bulmaya çalışabiliriz."

Yapamazdık ama o haklıydı, zamanımız kalmamıştı. Bu, tüm bu kan dökülmesini durdurmak için tek şansımız. "Geri dönüş yok.

Şimdi şunu yapalım," dedim, sarılı parşömen kâğıdını omzunun üstündeki şaşırtıcı derecede vahşi kuşa kaldırırken.

Onu hemen pençelerinin arasına aldı ve gökyüzüne doğru fırladı. "Ve şimdi bekliyoruz," dedi, bakışlarında hala saf bir şehvetle bana bakıyordu. "Ve şimdi bekleyeceğiz," diye tekrarladım, dudaklarıma hızlı bir öpücük kondururken,

beni şaşırttı.

Göz ucuyla binanın yanındaki zeminde bir hareket gördüm ve figürün pelerininin altından gelen sessiz, ürkütücü bir mırıltı duydum: "Sütunun düşeceği güne dikkat et..."

Bu da ne? Jace'e baktım, o da aynı bana baktı. Aşağıya baktığımızda binaya yaslanmış büyük, kapüşonlu bir pelerinin altında oturan kocakarı bir kadın gördük.

Eğildim, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak gözlerinin içine bakmaya çalıştım. "Özür dilerim ama bizimle mi konuşuyordunuz?" Ayaklarının dibinde duran, içine birkaç bozuk para atılmış, yontulmuş, eski bir kupa görmek için yere baktım.

"Sütunun düştüğü günden sakının, çünkü bir mirasçı kandan doğacak ve Kötü niyet..." diye tekrar konuşmaya başladı, artık söylediği kelimeleri anlayabileceğimiz kadar yüksek sesle konuşuyordu ama ben kesinlikle anlamıyordum.

"Hanımefendi." Jace ona doğru eğildi. "Ben Silcrowe'daki askerlerin komutanıyım. Burada bu şekilde bulunmamalısınız. Lütfen kalkmanıza yardım etmeme izin verin," dedi elini ona doğru uzatırken.

Elini ittim ve onu susturdum.

Kocakarıya devam etmesi için başımı salladım. "Ve düşmanın ağladığı an geldiğinde, akraba olan bir yabancı, ağlayan kişiye yol açacak. söz verdim."

Ağzım açık kaldı. Bu da ne demek oluyordu? Bilmece gibi konuşuyordu. "Sen bir kahin misin?" Yumuşak bir fısıltıyla sordum.

Bana tüyler ürpertici gülümseme verirken, kocakarı sonunda gözlerimi gözlerime kilitledi ve baktığım şey şimdiye kadar gördüğüm en karanlık irislerdi. Onlar

Derinliksiz bir akik taşıydı ve ince bir altın şeritle çevrelenmişti, ardından da kıpkırmızı bir dış şerit geliyordu. Bir nefesle geriye yaslandım, neredeyse dengemi kaybediyordum.

"Gidelim, Lia," dedi Jace kararlı bir şekilde, kolumu çekerken.

Vücudumu tamamen ona doğru çevirdim. "Ne demek istiyor?"

"Nereden bilebilirim ki? Muhtemelen ya da para için saçmalıyordur." Kupayı işaret ederken güldü ama ben bunların hiçbirini komik bulmadım.

"Ya o bir cadıysa?!" Endişeyle fısıldadım. "Bir anlamı olabilir,"

Bana kızgınlıkla dudaklarını büzdü. "Saçmalama-" diye sözünü kesti ve tekrar yere baktı, gözleri irileşmişti. "Ne oluyor be?"

Bakışlarını takip ettiğimde kadının ve bir kupa dolusu bozuk paranın *gitmiş* olduğunu gördüm. Havada kaybolmuşlardı. İkimiz de köyün etrafında koşuşturan insanların arasından çılgınca sokaklara baktık ama kadın görünürde yoktu.

"Ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu sessizce.

Yavaşça başımı salladım. "Hana dönsek iyi olacak."

Bölüm Kırk İki

OceanofPDF.com

Jace

Hana geri dönüp merdivenlerden yukarı çıkarken Zaela ve Gage'i odamızda beklerken bulduk. Onları kendi odaları yerine burada bulduğuma şaşırmıştım ama benim alanımı işgal etmeleri de normaldi.

"Burası seks kokuyor," dedi Gage kıkırdayarak, yatağımıza yayılmış, komodinin üzerinde bulunduğu eski bir kitabı karıştırırken. Lia da ben de donup kaldık. "Şaka yapıyorum," diye devam etti.

Lia'ya baktığımda yüzünün bir kez daha kızardığını gördüm ve benimkinin de ona uyduğunu hissettim.

"Bu iğrenç ve komik bile değil. Bunun bir şaka olduğu hakkında şaka yapma

şey," dedi Zaela pencereden dışarı bakarken. Yüzünü bize döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Siz ikiniz neden suçlu görünüyorsunuz? Bir şey mi oldu?"

Gage aniden yataktan kalktı ve onun sözlerine sırtarak bize baktı.

"Mektup gönderildi!" Lia araya girdi, *ki* konuyu değiştirerek Gage'in bacaklarını sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi rahatça yataktan itti ve oturup rahatına baktı.

"Peki tam olarak ne yazıyordu? Jace, okudun mu?" Zaela'nın ses tonu düşündüğümünden biraz daha sertti ama çabaladığını söyleyebilirdim.

Ona bilmiş bir bakış attım. "Hayır, bakmadım. O bunu yazdığında ben postanede şahini seçiyordum."

Bakışlarımız tekrar yataktaki ikiliye kaydı.

Lia, Gage'in elindeki kitabı şakacı bir şekilde koparıırken omuz silkti. "Kısaca hayatta olduğumu ve çok fazla şey bilmememiz gerektiğini söylüyordu. Ve bir sonraki dolunayda Ceto Koyu'nda buluşmamızı."

Gage kitabı ondan geri almak için elini uzattı ama kadın hemen Gage'in bileğini yakaladı ve sanki bir çocukmuş gibi onu yatağa yatırdı.

"Tanrım, görüldüğünden daha güçlü," tısladı dişlerinin arasından, onun elinden kurtulmak için çabalarken. Lia karşılık olarak sadece kıkırdadı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Lia az önce bir cadıya rastladığımızı düşünüyor."

"O kocakarı başka ne bilmiyorum! Gözlerini gördünüz. Gece kadar karanlık, altın halkalı ve koyu kırmızıydılar. Hâlâ tüylerim diken diken oluyor ve bu diyardaki cadıların nadir de olsa tanrıların kara büyüsünü uyguladıkları biliniyor!"

"Gözlerinin sadece kan çanağı olmadığından emin misin?" Zae kısa bir kahkaha atarken şımardı.

"Olumlu," diye homurdandı Lia. "Bilmece gibi konuşuyordu. Kehanet gibi bir şey."

Gage kaşlarını kaldırdı. "Siz fae'ler kehanetlere inanır mısınız?"

"Yani, pek sayılmaz. Ama sadece ürkütücüydü. ve konuşma şekli. Ve sonra gözümüzün önünden kayboldu! Son birkaç günden sonra Sanırım her şeyin mümkün olduğuna inanacağım!" diye bağırarak onları deli olmadığına ikna etmeye çalıştı.

Hepsinin sahte cadılar hakkında tartışmasının yaratacağı baş ağrısından kendimi kurtarmak için konuyu değiştirdim. "Ona sırrımızı şimdi söylemeliyiz."

Üçünün de bakışları benimkilere kaydı, her biri diğerinden daha şaşkın görünüyordu.

"Sır mı? Ne sırrı?" Lia merakla sordu, kitabı Gage'e geri fırlatırken onun homurdanmasına neden oldu.

"Jace..." Zaela endişeyle fısıldadı, gerginlik yüzüne kazınmıştı. "Bize sırrını söyledi. Sadece tam olarak ne olduğunu bilmesi doğru olur. kendini bize bulaştırıyor."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Lia talep etti.

Derin bir nefes aldım. "Belli ki bize yardım etme konusunda ciddi. O da bizimle aynı şeyi istiyor." Durakladım ama Zae bana sırtını döndü.

Gage, "Bunun mantıklı olduğunu düşünüyorum," dedi.

Lia ile gözlerimi kilitledim. "Sence ölümlü nüfusunun sayısı nedir?"

Dik oturdu. "Emin değilim. Isla'ya döndüğümüzde, tahminlerine göre sizden geriye sadece birkaç yüz bin kişi kaldı."

Buna gülümsedim, bu planımızın son birkaç on yılda işe yaradığı anlamına geliyordu. "Biz de tam olarak buna inanmanızı istiyorduk." Kaşları alnına doğru kalktı. "Ezranya'nın ötesinde saklanan milyonlarca sivilimiz var. Dağlar."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı.

"Birkaç on yıl önce, benim zamanımdan önce, insan ırkı herkesi, özellikle de kadınları ve çocukları nasıl güvende tutacaklarını planlamaya başladı. Alaia Vadisi'ni bulmak için dağların ötesine geçtiler. O zamandan beri orada kolonileşiyoruz."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye benden çok kendi kendine fısıldadı. "O dağların ötesinde yaşanabilir hiçbir şey yok."

"Oh, ama var, ve biz fae'lerin onların ötesinde ne olduğunu öğrenmemeleri için elimizden gelen her şeyi yaptık."

"Nasıl? Burası her zaman çorak bir arazi olarak bilinirdi."

"İnsanlar on yıllar önce dağların ötesine seyahat ettiklerinde durumun artık böyle olmadığını gördüler. Bu, tanrıların üzerimize yerleştirdiği tek şey. Zaela benim yerime cevap verdi.

Lia şoka girmiş gibi görünüyordu ve sonra kıkırdamaya başladı. "Özür dilerim," dedi kıkırdamaları arasında ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona sordum. "Bunu Fae'lerden saklayabilmiş olman gerçekten çok komik... ve şaşırtıcı. Kraliçe ve casuslarından. Bu mümkün bile görünmüyor." Etrafına, üçümüze baktı. "Neden dağların arkasında *olmayan* bu kadar çok insan var? Neden burada yaşama riskini alsınlar ki?"

"Birçok insan savaş nedeniyle hayatlarını tamamen değiştirmek istemedi. Hiç kimse bunun bu uzun süre devam edeceğini düşünmemişti. Annem de onlardan biriydi." Durakladım. "Başına gelenlerden sonra dağların ötesine taşındı. Ben orada büyüdüm."

Lia'nın gözleri büyüdü.

"Halkımızın büyük çoğunluğu şu anda Alaia'ya taşınmış durumda. Geride kalanların büyük bir kısmı da köylerimizde gizlenmiş durumda. ormanlar ve dağlık arazilerin yanı sıra Ellecaster'da da bulunmaktadır. Celan Köyü, açık bir arazide inşa edilmiş az sayıdaki köyden biridir ve çoğunlukla tarım amaçlı kullanılmaktadır. Ezran Dağları'nın bu tarafındaki pek çok insan, kapıları koruyan askerler ve onları terk etmeyi reddeden aile üyeleridir. geride." Gage araya girdi.

"Gitmek için hâlâ çok inatçı olan birkaç kişiyle birlikte." Zaela kollarını kavuşturdu. "Birkaç kişi derken, hâlâ o köylerde ve dağların eteklerindeki şehirde yaşayan binlerce kişiden bahsediyorum."

"Ayrıca tüm insanların gittiğini Fae'lere haber veremezdik. Bir şeyler olduğunu hemen anarlardı. Bu yüzden azalan sayımızı daha inandırıcı kılmak için yıllar içinde yavaş yavaş azaldık. Özellikle de savaşlar arasında."

"Kutsal tanrılar," diye nefes aldı Lia. "Hepiniz lanet olası birer dahisiniz."

"Dağların ötesinde de koca bir ordumuz var. Sivil sayımıza ek olarak yüz binlerle ifade ediliyor. Ve bunların hiçbirine *bu* topraklarda dolaşan binlerce kişi dahil değil."

"Ve tüm bu adamlara sen mi komuta ediyorsun?"

"Var," diye gururla cevap verdim. "Nereye istersem beni takip edecekler." Bir an tereddüt ettim. "Ve buna seni ve taht iddianı desteklemek de dâhil." Zaela köşede yüzünü buruştururken, Gage heyecandan duvarı delip geçecekmiş gibi . Lia ise dehşete düşmüş görünüyordu. "Bu senin için sorun olur mu?"

Kollarıyla vücuduna sarıldı ve bakışlarıma karşılık vermeyi reddetti. "Kabullenmesi çok zor." Derin bir nefes aldı. "hiç beklemediğimi, hatta istemediğimi anlamalısın. Babam yönetmeye uygun olduğuma inansa da, bu benim de buna ikna olduğum anlamına gelmiyor."

Omuz silktim. "Kesin olan bir şey var ki, kraliçeden ve onun sefil oğlundan çok daha formda olduğunuza bahse girerim."

Gözleri sonunda sırtarak bana baktı. "Belki." Bir an sessizlik oldu. "Zaten Velyra'nın ordularının büyük bir kısmına komuta ettim, krallığın geri kalanı ne kadar zor olabilir ki?" Sinirli bir şekilde güldü.

"Hâlâ Ellecaster'a gidiyor muyuz?" Gage sordu.

"Buna gerek yok. Bir ay körfeze geri dönmemiz gerekirken oraya kadar gidip sonra geri dönmek zaman kaybı olur. Celan Köyü'nde kalacağız ve bu süre zarfında buralara yardım edeceğiz."

Oda sessizleşti, ancak her birine bakarken, her birinin bakışlarında zayıf bir umut kırıntısı görebiliyordum.

Bu işe yarayacaktı.

Olmak zorundaydı.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Üç

OceanofPDF.com

Lukas

Sevgili ve en gerçek dostumun vefatını öğreneli bir hafta olmuştu. Şatonun koridorlarındaki fısıltıları duyduğum anda, ortalıkta görünmemem gerektiğini biliyordum. Kraliçe beni görevimden alacağı günü ama ben henüz gitmeye hazır değildim. Başka birini terfi ettirmiş olsalar bile bana söylenmemişti, bu yüzden planladığım şeyi yapmak için her hakka sahip olduğumu düşünüyordum. İçimde doğru gitmeyen bir şeyler vardı ve Lia'ya Finnian, Avery ve Nyra'ya göz kulak olacağıma dair söz vermiştim. Ve nedense, o sabit el.

Kraliyet ailesinin Kral Jameson için özel bir töreni ve ben bilerek davet edilmemiştim. Tanıdığım en büyük erkeği onurlandırırken orada kalbimi kırdı. Onun ya da Lia'nın yanında olamadım. Tanrım, bu diyar ne hale gelmişti?

Tanrıların terk ettiği bu şehirde güvendiğim pek kimse kalmamıştı, bu yüzden gecelerimi The Evergreen Belle'de geçiriyordum ve Lorelai'ye orada kaldığımı gizli tutması için tam anlamıyla ödüyordum. Bana tahsis ettiği dişilerden birini yatağında tuttuğuma inanıyordu ama bunu bir daha asla yapamazdım.

Benim için bir kız çocuğu olan Lia'nın son gelişiminde bana tiksinti dolu bir yüz ifadesiyle bakmasından sonra olmazdı. Bu yüzden, gece tekliflerini reddetmem konusunda sessiz kalması için kıza para da ödüyordum.

Avery ve Finnian'ı babaları öldüğünden beri görmediğim için onları kontrol etmeye karar vermiştim. Pelerinli, kapüşonlu ve tepeden tırnağa silahlı bir şekilde şehrin içinden geçerek kale mazgallarının arkasına doğru ilerledim.

Duvar boyunca gevşek duran birkaç tuğladan pek kimsenin haberi yoktu. Aslında, belki de sadece Lia ve ben biliyorduk. Küçükken bir gün onu gece gizlice kaçırmaya çalışırken yakalamıştım. Ben hiç ve bugün bunun için minnettarım.

Tamamen çok küçük olan alanda kıpırdanarak ilerledikten sonra kendimi bahçedeki ahırların arkasında buldum. Ayağa kalkmaya çalışırken, yapının açık penceresinde çok tanıdık iki kıızıl saçlı gördüm ve yolumu buldum.

Yukarı çıkıp kapıyı açmak üzereyken, üçüncü bir sesle birlikte fısıldaştıklarını duydum.

"Landon, seninle konuşmamın haftalar sürdüğünü biliyorum ve özür dilerim. Her şey için çok üzgünüm. Her şey için. Lütfen beni affet," diye yalvardı Finnian.

Neden seyisten özür dilesin ki? Finnian bir sineği bile incitemez. Bunu bilirdim. Küçük bir çocuk gibi bağırır, onun için böcekleri öldürmemi isterdi.

Landon bir prence kesinlikle uygun olmayan bir ses tonuyla, "Babanızın ölümüne çok üzüldüm," dedi.

"Landon, lütfen onu dinle. Kai berbat biri. Bunu biliyoruz. Sana yaptıkları için ikimiz de çok üzgünüz ama bizi dinlemelisin. Lia kayıp,

muhtemelen öldü," Avery'nin sesi son kelimedede çatladı ve göğsümün ağırmasına neden oldu. "Ve babamız, kral, *öldürüldü*."

Ne oluyor lan?

Hemen kapının kolunu çekip açtım ve hepsinin şaşkınlık içinde çığlık atmasına neden oldum. Avery'nin ayağı bir saman yığınının altına takıldı ve ters dönerek üzerinden atladı, Finnan ise kapıdan hızla girenin ben olduğumu fark edene kadar merdivenin yarısına gelmişti.

"Ne. Ne oldu?" Dişlerimin arasından, kızgınlığımın onlara olmadığını fark ettiğimi söyledim ama kendimi sakinleştiremedim.

"Lu-Lukas!" Avery bana fısıldayarak bağırmaya başlamadan önce yüksek kekeledi, "Hangi cehennemdeydin?! Günlerdir seni arıyoruz! Eğer Callius ya da Kaptan Adler seni bulursa-"

Bir elimi kaldırdım. "Onlarla ben ilgilenirim. Ben de tam sizi kontrol etmeye geliyordum ki kapının dışında ne dediğinizi duydum. Her şeyi açıklayın. Şimdi." Prens ve prensesten bir şey talep etmemem gerektiğini biliyordum ama ikisi de bana neler olduğunu anlatmaya hevesli görünüyordu.

İlk sözü Finnian ağzından kaçırdı. "Callius babamın ölümü hakkında ona yaklaştığında Avery bahçede Kai'yi gözetliyordu. Onu gördüm ve ikimiz de onları kale boyunca takip ettik. Görünüşe göre Avery duvarların içine gizlenmiş gizli geçitleri biliyordu, de Kai, Callius ve kraliçe arasındaki konuşmayı duyana kadar ."

Ondan annesi olarak fark ettim.

"Lukas, bu korkunçtu. Babam bunca zamandır hasta değildi. Öldürülüyordu. Yavaş yavaş. Acı çekerek. Annemin hissettiği eski, kıskanç bir öfke yüzünden acı çekiyordu. Ve Lia!"

"Woah. Dur orada," dedim ona, öfkem yüzünden bulanıklaşmıştı.

"Annen ne yaptı?"

"Wyvern'in kanı! Kralın şarabına her gece üç damla koyuyormuş. Onu içten dışa doğru eritti. Bunu kullandı çünkü bir şifacı için izi sürülemezdi."

Kindar kaltak.

Boğazımı temizledim. "Başka ne biliyorsun?"

"Lia bizim kız kardeşimiz. Yani... üvey kardeşimiz," diye söze girdi Finnian. "Ve tüm bunlar babamızın başka birini sevmesi yüzünden başladı. Lia'nın neredeyse kralı savaşı bitirmeye ikna ettiğini ve bunu durdurmanın tek yolunun ölüm olduğunu bildiğini söyledi."

Duyduklarıma inanamıyordum. Bunca zaman sonra nihayet Lia'nın gerçekte kim ve ne olduğunu öğrenmişlerdi.

"Callius'u seni görevden alması için gönderdi," diye araya girdi Avery. "Biz de seni bir daha göremeyeceğimizi sanıyorduk. Seni bulamazlar! Buradan gitmeniz gerekiyor. Bir taç giyme töreninden söz ediliyor ama neyse ki Kai bir eş almadığı için bunun hemen gerçekleşeceğini sanmıyorum."

"Gözü Leydi Florence'ın üzerinde," dedi Finnian. "Ben de sana söylemek istiyordum. Tahta çıkacağı için ailesi onu Kai'nin üzerine atmaya neredeyse hazır."

Florence Nilda, Isla'nın en eski Lordlarından biri olan Stanley Nilda'nın kızıydı. Ailesi yüzyıllardır şehrin limanındaki baharat ticaretinin sahibiydi. Avery küçüklüklerinden beri onun arkadaşıydı. Florence diğer hanımlar gibi değildi.

Avery Finnian'ın söyledikleri karşısında perişan görünüyordu. "Flo her zaman Kai'nin etrafında olmadığından emin olmak için elinden geleni yaptı. Onunla arasında bir şeyler olduğunu biliyor. Eğer böyle bir şey olursa yıkılır!"

"Belli ki ailesi ona bu konuda bir seçenek sunmayacak," diye mırıldandım.

Landon şimdi üçümüze bakıyordu, gözleri parlıyordu.

"Bildiğiniz kadarıyla kralın sarayına giden bir geçit var mı? özel oda mı? Kontrol etmek istediğim bir şey var." Asıl konuya geri döndüm.

Avery, Landon ve Finnian'a dönerken başını salladı. "Siz ikiniz burada kalabilir misiniz? Ben yakında döneceğim."

"Prens Finnian kalabilir," diye Landon. "Vardiyam bitmek üzere. Görevlerimi bitirip eve döneceğim."

Prensin gözlerinde acı parladı. "Landon, ben-"

"Lütfen sözlerinizi kendinize saklayın Prens. Emirle olmadığı sürece, onları duymak istemiyorum."

Avery'nin eli ağzını kapatmak için havalandı ve benim gözlerim inanmazlıkla irileşti.

İkisi arasında ne oldu?

Finnian boğazını temizledi. ". Görevleriniz tamamlandığında gidebilirsiniz." Ses tonu hüznle doluydu.

Seyis başını salladı ve işine döndü.

Avery'nin yüzüne döndüm. "Hadi Prenses. Yola çıksak iyi olur."

"Babamın odasında görmek istediğin şey nedir?" Avery koridorun etrafını yavaşça kolaçan ederken bana fısıldadı.

"Şey, henüz temizlenip temizlenmediğini görmek istiyorum ama baban odasında pek çok değerli eşya saklıyordu. Kai kalenin tüm kanadını ele geçirip onları yok etmeden önce onları almak istiyorum."

"Temiz, sadece merdivenden yukarı çıkmamız gerekiyor ve kanadının kıvrımında bir duvar halısı olmalı. Oradan gizlice girebiliriz."

Tanrım, sesi Lia'ya benziyordu. "Yolu gösterin Prenses." Kolumla işaret ettim.

Hemen sessiz adımlarla koşmaya başladı, kısa bir an için beni sersemletti, ardından ben de koşmaya başladım, silahlarımın şakırtısı o kadar da sessiz değildi.

Merdivenlerin tepesindeki köşeyi döndüğümüzde, çok eski görünümlü bir duvar asmasının yere kadar sarktığını gördük. Avery bir tane yaptı. Koridorun etrafına hızlıca bir göz attı ve kumaşı geri çekerek bir kapı ortaya çıkardı. Dürüst olmak gerekirse, buralarda bunlardan kaç tane vardı?

Korkusuzca kapıyı açtı ve içeri koştu. Onu takip etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Babamın yatak odası birkaç koridor aşağıda. Geçitleri aynı yönde takip ettiğimiz sürece onu bulabiliriz."

Elbette, onu takip ettikten ve birkaç yanlış dönüş yaptıktan sonra, bir kapı kendini gösterdi. Diğer tarafta bizi engelleyen kumaşla birlikte kapıyı hafifçe iterek açtı ve eski dostumla birçok gece geçirdiğim, neredeyse kendimizden geçene kadar içip güldüğümüz tanıdık odayı ortaya çıkardı. Ona karşı olan görevimi hatırlamam için beni zorladığı çok nadirdi. Onun gibi bir erkek olduğu için sonsuza dek minnettar kalacaktım.

"Tam olarak ne ?" diye sordu ve dürüst olmak gerekirse, buradan gizlice çıkmayı başarabileceğimden tam olarak emin değildim. O yüzden omuz silktim.

Devasa odada dolaşırken gözlerim komodinine takıldı. Her zaman kilitli tutardı, ama yatağına doğru yürüdüğümde, yatak direklerinden birine asılı bir ipte küçük bir anahtar gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bu odanın henüz parçalanmamış olmasına şaşırdım," dedim. "Baban bu anahtarı hep boynunda taşırdı. Sanırım sadece uyumak için çıkarırdı."

"Bu mümkün."

Anahtarı aldım ve direktten çektim. Komodinin çekmecesinin anahtar deliğine tam oturdu ve kilit bir kez tıkladığında çekmece açıldı. Küçük, deri ciltli bir kitaptan başka bir şey yoktu.

Elime aldım ve sayfaları yavaşça çevirdim. "Nedir bu?" diye sordu.

Öfkeli bir nefes verdim. "Görünüşe göre baban bir günlük tutmuş. Çok, çok uzun zamandır."

"Günlük mü? Bu onun için biraz tuhaf görünüyor."

İlk birkaç sayfayı gözden geçirmeye başlayana kadar genellikle aynı fikirdeydim. "Sanki sadece olayların meydana geldiği günlerde yazmış gibi görünüyor."

"Ne tür etkinlikler?"

"Doğumlar." Ona baktım. "Ölümler, savaştaki trajediler." Arka sayfayı çevirdim. "Ve... kutsal tanrılar."

Başını kaldırdı. "Ne?!"

Pasajı yüksek sesle okumaya başladım.

Bu gece kraliçe Elianna'yı ölümlülerin sonunu getirecek bir ava daha gönderecek, ancak onu hak ettiği saygıyı görmeyen erkeklerle dolu bir ekiple gönderiyor. Idina benim onun kötü yollarına karşı kör olduğuma inanıyor, oysa Elianna'nın doğduğu geceden beri onların peşindeydim. Kızımdan asla vazgeçemezdim ve kraliçe o zamandan beri krallığı bunun için cezalandırdı.

Keşke daha iyi, daha güçlü bir erkek olsaydım. Yıllar önce o gece ona karşı koyacak cesarete sahip olan biri.

Kızımın hayatına yönelik tehdit, yakut boyalı dudaklarını terk etti. Bir asır önce ihanet ettiğim küçümseyici karıma müşfik bir koca gibi görünmek için çok fazla çabaladığımda onurlu bir kral olma yolunu kaybettim. Yalanlarını görmezden , kendi sivillerime karşı işlediği iğrenç suçları savundum ve krallığımı hak ettikleri varisten mahrum etmesine izin verdim.

Yaptığım hatalar bu alemde ve ötesinde ruhuma musallat olacak. Elianna inanılmaz bir kraliçe olmalı ve olacaktır da. Onu alenen varisim olarak ilan etmeyi ya da krallığa onun benim ilk çocuğum olduğunu ve içinde Valderre kanı taşıdığını kanıtlamanın bir yolunu bulmayı her şeyden çok isterdim.

onu. Velyra'ya huzur getirecekti, tıpkı ilk nefesini aldığı andan beri bana huzur getirdiği gibi.

Ama ne yazık ki ben ölmekte olan bir erkeğim. Ve hala ona varis adını verirsem, bunun onu hedef tahtasına oturtacağı korkusuyla yanıp tutuşuyorum.

vefat ettiğim an. Ya da son günlerimde bunamış olarak kabul edileceğimi.

Kraliçe artık her gece odama gelip bir kadeh şarap içerken, zamanımın yaklaştığını bildiğine inanıyorum. Başladığım şey sadece telafi edeceği varsayımı, bir vedaya dönüştü.

Üzgünüm, Lia. Benim tatlı ve ateşli Elianna Valderre'm. Yakında ait olduğum yerde, annenin yanında olacağım.

Lütfen beni affet.

Bitirdiğimde bir nefes verdim ve gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı akan Avery'ye baktım. "Bu karmaşa için kendini suçladı," diye mırıldandı.

İçimi çektim. "Öyle yaptı. Ancak bu, varisi olarak gerçekten kimi istediğini kanıtlıyor. İşe yarayabilir."

"Nasıl? Lia öldüyse..."

Bu sözleri duymak beni derinden sarstı ama haklı olduğu bir nokta vardı. "Yine de bunu sakla. Hepinizin doğduğu gecelerin kayıtları, kraliçeyle ilgili gerçek hisleri ve okumadığımız çok daha fazlası var. Bunu yakınında tut. Callius'un beni görevimden almak istediğini söylemiştin. Başına bir şey gelirse diye buna sahip olamam.

Ben."

Günlüğü tereddütle alıp göğsüne yaklaştıırken, "Böyle şeyleri havaya konuşmayın," dedi.

"Bu sadece gerçek," diye onu temin ettim. "Şimdi biri gelip bizi gizlice dolaşırken görmeden buradan gidelim."

Başını salladı ve içeri girmek için kullandığımız gizli kapıya yönelirken onu takip ettim.

Avery, Finnian'la ahırda buluşmadan önce günlüğü odasına götürüp saklamaya karar verdi. Kız görüldüğünden çok daha zekiydi.

Sarmal merdivenlerden mümkün olduğunca sessiz bir şekilde aşağıya indim ve aşağıda hala hareket eden herhangi bir personel olmadığını fark ettiğimde kendimi şanslı hissettim.

kale avlusunda yürürken, iki sütun arasında bir gölge belirdiğinde arazinin ötesindeki kapıya varmak üzereydim.

"Lukas. Ortaya çıkman ne kadar güzel! Sanki bir haftadır görev yerinde değilmişsin gibi görünüyor." Callius'un sesini her yerden tanıyabilirdim.

"Ne kadar ," dedi duruşunu genişletip kollarını kavuştururken.

Lanet olsun. Neredeyse buradan çıkıyordum. Çok yaklaşmıştım.

"Evet, kralın yasını özel olarak tuttuğum için beni mazur görün," dedim vücudumu yarı yarıya ona doğru çevirirken.

Bana doğru bir adım attı ve parmağını sallamaya başladı. "Görüyorsun ya, işte mesele de bu. Harika bir ortak olduğum için şatodaki odana gidip seni kontrol ettim. Sen de oraya gitmemişsin. Söyle bakalım eski dostum, neredeydin?"

"Biz arkadaş değiliz ve hiçbir zaman da olmadık," diye çıkıştım.

"Anlambilim," dedi elini sallarken. ", Salvinae." Ses tonu talepkâr bir hal aldı.

"Buralarda," diye dişlerimin arasından cevap verdim. Bu işi kolaylaştırmayacaktım.

Savaşarak öldürdüm, bundan eminim.

"Eh, sen 'buralardayken'," diye bir ses daha duyuldu arkamdan. Adler olduğunu görmek için arkamı döndüğümde yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. "Şahinle size bir mektup aldık." Rulo haline getirilmiş bir parşömen parçasını havaya kaldırdı.

Alaycı bir gülümsemeyle, "Bunu bana getirmen ne büyük incelik," dedim.

"Umarım seni hiçbir yerde bulamadığım için mektubu okuma göstermeme kızmazsın." Açıkçası mektubun kimden gelmiş olabileceğini bile bilmiyordum, bu yüzden ona bakakaldım. "Sevgili, kayıp Kaptan Elianna Solus'tan."

Yüzüm düştü ve kalbim göğsümde acıyla çarpmaya başladı.

"Ne yazdığını duymak ister misin?" diye sordu gazeteyi açıp okumaya başlarken.

Lukas, umarım bu mektup sana ulaşmıştır. Buna nasıl başlayacağımı bilmiyorum ama hayatta olduğumu bildirerek başlayacağım. Gemi Denizde yok edildim ve insan komutanla birlikte kıyıya vurdum.

Ceto Bay'den esir aldı. Olayların çarpık bir şekilde gelişmesiyle, kendimi onun esiri olarak buldum ve daha da çarpık bir hale gelmek için... Artık öyle değilim. Syllis Ormanı'nın ötesindeki bir köyde güvendeyim. Bu savaşı bitirebiliriz ve sanırım

Nasıl? Sonunda kralın her zaman olmamı istediği kişi olmaya hazır olduğuma inanıyorum.

Bir sonraki dolunayda, yani bunu size yazdığım günden bir ay sonra, birkaç güvenilir askerimizle birlikte Ceto Koyu'nda bizimle buluşmanızı istiyorum. Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, lütfen kimseye yaşıyorum. Kral bile. Bunun işe yaraması için mümkün olduğunca az kişinin dahil olması gerek.

Ayrıca Kellan konusunda haklıydın.

Tüm sevgimle,

Lia

Gözlerim büyüdü ve umutsuzca nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Buna inanamıyordum. Lia yaşıyordu. İnsanlarla birlikteydi ve bilmeden kendini bir ölümlü sempatizanı olarak ifşa etmişti.

"Şimdi söyleyin bana, efendim. Lukas," diye başladı Kellan. "Kralın olmasını istediği kişi olmakla neyi olabilir? Oldukça merak ediyorum. Elbette kral bizim küçük sevimli hainimiz gibi bir sempatizan değildi."

Callius'a baktığımda bizden başka bir tarafa baktığını ve dış salonun tavanında çok ilginç bir şey varmış davrandığını gördüm.

Kellan Lia'nın gerçekte kim olduğunu bilmiyordu ve Callius da ona söylemeyi planlamıyor gibi görünüyordu.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Kellan o anda üzerime atıldı ve yüzünü benimkine sadece bir santim yaklaştırdı ama ben adım atmadım. "Yıllardır benim hakkımda onun o küçük sivri kulağına girip duruyorsun. Kendi lanet olası işine bakamadın,

Ve ben her zaman bundan şüphelenmiş olsam da, sana yazdığı mektupta gün gibi açık bir şekilde yazıyor." Nefes alış verişi hızlandı. "Bana ne siktiğini söyleyeceksin

Onu ve ne yapmayı planladığını öğrenirsen seni öldürürüm." Tehdidini dile getirirken hançerinin ucunu iki kaburgamın arasına yerleştirdi.

Callius sıkılmış bir halde tavana bakmaya devam ederken, "Ona ihtiyacımız olabilir," diye ekledi. "Solus'u buraya geri getirdiğimizde, onu ikna etmek için ona ihtiyacımız olabilir."

Hay sikeyim. Beni Lia'ya karşı kullanmalarına izin vermeden önce onları beni öldürmeye zorlayacağım.

Kellan yüksek sesle homurdandı. "Peki, onu kalenin altına kilitleyin," dedi gözünü kırpmadan, onlarca yıldır komuta ettiğim çok sayıda muhafız gölgelerin arasından çıkıp bana doğru koşarken.

Kellan Callius'a dönerken ellerimi arkadan kelepçelediler ve beni sürükleyerek götürmeye başladılar. Onları izlemek için boynumu uzattım ve Callius'un halefinin gömleğinin cebine bir çeşit şişe koyduğuna tanık oldum.

Kellan sıırttı. "Gidip kızımızı alalım, olur mu?" Her kelime bir öncekinden daha zalimce geliyordu.

Bölüm Kırk Dört

OceanofPDF.com

Elianna

Isla'ya gönderdiğim mesajın üzerinden İKİ HAFTA geçmişti. Mektubuma hiç cevap almadım ama bir şey gönderirken görülme riskini almak istememiş olabilir. Yine de bir şeyler göndermesini, herkesin, özellikle de kralın nasıl olduğunu bana bildirmesini isterdim.

Celan Köyü ve insanları bana alışmıştı. Köylüleri korkutmamak için kulaklarımı saklamayı başarmıştım. Bunun onlar için çok zor olacağından emindim. Jace buradaki herkesin kim olduğumu bilmesini ama ben buna hazır değildim. Zaela şaşırtıcı bir şekilde benimle aynı ama bunun halkının değil de benim iyiliğim için olduğuna inanacak kadar saf değildim.

Jace haklıydı. Eğer koşullar farklı olsaydı, Zaela ve ben başka bir hayatta arkadaş olabilirdik. Onu tamamen suçlamadım bana karşı olan tavrı. Roller tersine dönseydi, onu ilk gece ya da tanışmamızdan sonraki ilk hafta boyunca öldürmeyeceğimi rahatlıkla söyleyemem.

Avery ya da Finnian'ın düşman olarak gördükleri biriyle bir araya *düşünmek* bile kanımı kaynatmıştı ama Jace ve ben

Şimdi düşmanlardan.

Beni en çok öldüren şey, ikimizin nerede durduğuna dair hiçbir fikrim olmamasıydı. Bunca zamandır handa aynı odalarda kalıyor, her gece birbirimizin arkadaşlığının ve bedenlerinin tadını çıkarıyorduk. Bunu düşünmek bile midemde bir kıpırtı yaratıyordu. Yine de önümüzdeki yolu düşünmek beni kesinlikle dehşete düşürdü. Bu iş bittiğinde bize ne olacaktı?

bitmiş miydi? Beni hâlâ o şekilde istiyor muydu? Yoksa sadece kapalı kapılar ardında şefkatli olduğunu düşünürsek, zamanını geçirebileceği bir beden miydim? Bunu düşünmek midemi bulandırıyor. Kellan'a karşı hiçbir zaman böyle hissetmemiştim ama bunu Jace'e asla söyleyemezdim. Tehlikede olan çok şey vardı ve onun dikkatinin dağılmasına izin veremezdim. Yarı fae olduğu için iyileştirme yetenekleri savaş sırasında işe yarayabilirdi ama tam kanlı olsa bile asla yenilmez olamazdı.

Küçük arnavut kaldırımlı sokaklardaki küçük dükkânlara yardım etmediğimiz zamanlarda dördümüz eğitim yapıyorduk. Köydeki muhafızlarla değil, çünkü hala kim ya da ne olduğum hakkında hiçbir fikirleri yoktu, ama birbirimizle. Bazı günler, görüş alanının ötesindeki tarlalarda birkaç mil yürür ve saatlerce antrenman yapardık. Gage benim sayemde yay kullanmayı bile öğrenmişti. O küçük pislik Isla dışındaki en büyük dostum olmuştu.

Kır çiçekleri tarlasında köyün küçük kütüphanesinden bir kitap okurken, güneşin uzakta battığını, gökyüzünü mor ve fuşyanın derin tonlarına bürüdüğünü fark ettim ve bir sesin beni çağırdığını duydum uzaktan gelen isim. Jace'in bana doğru koştuğunu görmek için doğruldum.

"İşte ! Her yerde seni arıyordum. Burada olacağını bilmeliydim," dedi neredeyse nefessiz kalarak.

Kitabı kapattım. "Bu köydeki neredeyse her kitabın Fae'lerin ne kadar berbat olduğu hakkında olduğunu biliyor musun? Dürüst olmak gerekirse,

insan yazarlarınız

romantizm mı? Yani, nedenini anlıyorum ama çok sıkıcı."

otururken kıkırdadı. "Buradaki kitapların çoğu savaş stratejileri hakkında."

"Ben de fark ettim," dedim iç çekerek.

Yanağımı öptü ve ikisinin de kızarmasına neden oldu. "Kaldığımız yerde senin için biraz müstehcenlik olduğundan emin olmak için zihinsel bir not alacağım. Bu nasıl?"

Şimdi *gerçekten* kızarıyordum. "Kastettiğim bu değildi." "Elbette," dedi oflaya puflaya gülerek.

"Zaela ve Gage nerede?" Normalde uyandıkları andan itibaren onun kışında olduklarını düşünerek sordum.

"Hana geri döndük. Her zamanki gibi Gage'in onu çıldırttığını tahmin ediyorum."

"İkisi hiç birlikte oldular mı?" Her kelimeyi uzatarak söyledim.

"Tanrılar, umarım değildir." Gözleri parladı. "Sanırım Gage yıllardır onun için yanıp tutuşuyor ama o ilgilenmediğini açıkça belli etmeye çalışıyor."

Bir an sessiz kaldım, Gage'e neden tapılmayacağına dair bir neden bulmaya çalıştım. Çok komikti ve en sıcak kahverengi gözlere sahipti ama yine de bahsettiğimiz kişi Zaela'ydı.

"Nedenini merak ediyorum."

"Muhtemelen bunun Gage'in kiminle yatarsa yatsın, ona hemen aşık olmasıyla bir ilgisi var."

Bunun üzerine kahkahayı patlattım. "Sen ciddi misin?" "Bu seni şaşırttı mı?"

Bir an düşündüm. "Sanırım hayır."

"Dürüst olmak gerekirse, Zaela'nın kendisine yaklaşan erkeklerin hiçbirisiyle ilgilendiğini gördüğümü sanmıyorum. Belki de bu konuda son derece sinsidir. Muhtemelen bizim sataşmalarımızla uğraşmak istemiyordur." Omuz silkti

geniş omuzlarından biri. ", güneş batıyor, bu yüzden muhtemelen geri dönüp handa akşam yemeği yemeliyiz."

Tanrım, eğer bir tabak daha yumurta ve baharatsız et yemek zorunda kalırsam kusabilirim. Bu han uyumak için amacına hizmet ediyordu ama en hafif tabirle menülerinin üzerinde çalışılması gerekiyordu. "Neden bu gece köydeki küçük tavernalardan birine gitmiyoruz?"

Yerden kalktı ve bana elini uzattı. "Tamam, diğer ikisine haber vereceğim."

Yani, kesinlikle sadece ikimizi kastetmiştim, çünkü birlikte yalnız kaldığımız tek zaman gece geç saatlerde kilitli yatak odamızın kapısının arkasıydı. İç çekişimi tutmak için kendimi zorladım. "Mükemmel." Yardım için elini tutmayı nazikçe reddederken ona gülümsedim. "Seninle yarışacağım!"

"Sanki bu adilmiş gibi..." diye tahmin yürüttü.

"Bir, iki, üç, başla!" O kadar hızlı söyledim ki zorlukla anladı, koşmaya başladım ve onu peşimden gelmeye zorladım.

Kahkahalarımız ayaklarımızın altındaki çiçekleri hışırdatan rüzgârda akıp gidiyordu.

Dördümüz arnavut kaldırımli sokak boyunca yürürken, handan yaklaşık üç sokak ötede sevimli küçük bir restoranda karar kıldık. Ne zaman ki Mekân sahibi bize binadaki en iyi masayı teklif etti ve Komutan Cadoria ile "sevimli dostlarını" ağırlamaktan onur duyduğunu söyledi.

Bizi getirdiği masa, işletmenin ön tarafındaki büyük, açık pencerenin karşısındaydı, sanki dışarıda sokakta oturuyormuşuz gibi hissettik,

Hanın havasızlığından ferahlatıcı bir değişiklik oldu.

Saatlerce oturup konuştuk, aşçının bizim için yaptığı lezzetli yemekleri yedik ve bol miktarda şarap ve bira içtik. Oda hafifçe dönmeye başlamıştı ama ben kıkırdamadan duramıyordum. Arada bir Jace parmaklarını şakacı bir şekilde kalçamda aşağı yukarı gezdiriyor ve düşüncelerimin kötü yerlere gitmesine neden oluyordu. Bakışlarımla her karşılaştığında onu öpme isteğime direnmek zorundaydım.

"Üç gün içinde körfeze doğru yola çıkıyoruz," dedi Gage ve beni biraz olsun gerçekliğe döndürdü.

"Öyle görünüyor." İçimi çektim.

"Gerçekten hepimizin gemilerine binmesine izin vereceklerine inanıyor musun?" Zaela bana sordu.

İçimi çektim ve alt dudağımı hafifçe ısırdım. "Lukas'ı tanıyorum ve o beni daha iyi anlıyor. Onu işe yarayacağına ikna ettiğimizde plana uyacaktır. İşin en zor kısmı hepinizi Isla'ya vardığımızda. Kralla bir görüşme ayarladıktan sonra, üçünüzü de dışarı çıkaracağım, böylece hikayelerinizi ve savaşın bir sonucu olarak karşılaştığınız tüm dehşeti anlatabileceksiniz." Son kelimeyi bir esnemeyle bitirdim.

"Geç oluyor," dedi Zaela. "Sanırım şimdi hana geri döneceğim. Bana katılmak ister misin Elianna?"

Ona baktım, beni kibarca kendisiyle gelmeye davet ettiği için kafam karışmıştı.

Gözümün ucuyla Jace'in başıyla onayladığını görebiliyordum.

"Elbette, neden olmasın. Size iyi eğlenceler. Benim yapmayacağım bir şey yapmayın!" Masadan kalkıp Zaela'yı kapıya kadar takip ederken göz kırptım.

Sokağa çıktığında, sanki benimle birlikte yürümeyi hiç planlamıyormuş gibi hızını artırdı. Ona kolayca yetiştim, ama o hala

Benimle konuştu, ben de sessizce onun bir adım gerisinden yürüdüm.

Hana vardktan sonra onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim ve anahtarı Gage'le onun odasının kapısına sokarken neredeyse yanından geçiyordum ki sonunda konuştu, "Jace'le aranızda neler oluyor?" diye birdenbire sordu.

"Uh." Ona baktım. "Bu inanılmaz derecede rastlantısalı."

"Ama öyle değildi." Bana alaycı bir sırıtış attı. "Kör olduğumuzu mu sanıyorsun?"

"Hayır, ben öyle bir şey demedim."

"O zaman ikinizin arasında neler oluyor?"

Daha onunla konuşmaya fırsat bu konuyu onunla tartışmak istemiyordum ama bana başka bir seçenek bırakmıyordu. "Emin değilim," diye fısıldadım sertçe, gözlerimi ona dikerek.

"Belli ki bir şey var." "Sanırım öyle."

Vücudunu kapı aralığına yasladığında gözleri yarıklara dönüştü. "O zaman bana bir şey söyle, Elianna. Onu seviyor musun?" Kollarını kavuşturdu. "Kuzenim sen ortaya çıkana kadar kadınlarla neredeyse hiç ilgilenmedi. Sana nasıl baktığını fark etmediğimizi sanıyor."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım ve dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "İyi geceler, Zaela," dedim ondan uzaklaşırken, inanılmaz derecede istilacı sorusunu görmezden gelerek.

"Ona zarar verme," bana, ben neredeyse merdivenin tepesindeyken. merdivenlerden . Yüzümü ona döndüm. "Ne yaparsan yap," devam etti. "Tüm bunların sonucu ne olursa olsun... lütfen ona zarar verme."

"Yapmayacağım," diye söz verdim kısık bir fısıltıyla, odamın anahtarını çevirip içeri girdiğimde kapıyı yavaşça arkamdan kapatırken.

Jace

Gece çok güzeldi ve meyhanenin açık dev pencerelerinden küçük bir esinti geliyordu. Yıldızlarla dolu gökyüzüne baktım ve sonra oturan Gage'e baktım. En son ne zaman en iyi arkadaşım ile birkaç biranın tadını çıkarabildiğimi hatırlayamıyordum ve biz Hayatlarımız tam bir bok fırtınası değilmiş gibi davranabiliyorduk. Her zaman hiç gevşemediğimi söylerdi ve haklıydı da. Dürüst olmak gerekirse, nasıl yapacağımı bile bilmiyordum.

"Evet, Lia," dedi vahşi bir sırıtışla. "Kardeşim, eğer yakında onunla yatmazsan, kesinlikle yatacağım."

Kupamdan bir yudum alırken boğulmaya başladım. "Böyle bir şey yapmayacaksın şey." Bakışlarıyla karşılaştım ve gözleri meydan okumayla doluydu, sorumlulukları olan yetişkinler değil de kovalamaca peşinde koşan genç çocuklar olduğumuz zamanları anımsatıyordu. "Peki sana yapmadığımı düşündüren ne?" Bir kez daha yudumlarken şakayla karışık kaşlarımı kaldırdım.

"Biliyordum!" diye bağırdı ve odadaki diğer tüm gözlerin bize doğru dönmesine neden oldu.

"Tanrılar, sesinizi alçaltın," diye homurdandım.

"Özür dilerim." Hiç de üzgün görünmüyordu. "Ne zaman? İkinize neler oluyor?"

Bir nefes verdim. "Emin değilim, Gage. Ve bu kesinlikle seni ilgilendirmez."

"Kral olacak mısın?"

Onun bu saçma sorusu karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır, Gage, benim hakkımda ne hissettiğini bile bilmiyorum. Biz sadece... eğleniyorduk."

"Eğleniyor musun?"

"Evet, benim için hep istediğin bu değil miydi?" Ben de karşılık verdim.

"Kardeşim, bu süre içinde iyi bir 'eğlence' yaşadığımı düşünmek isterim. ama ikinizin arasında her ne halt oluyorsa... bu hiç de eğlenceli değil, en azından bu anlamda." Yanıt olarak omuz silktim. "Neden bunu saklamaya çalışıyorsun?"

Güldüm. "Zaela ile tanıştın mı?"

"Doğru. Kuzenin korkunç biri."

Kupamdaki son yudumu yudumlarırken, "İşte kadar," dedim. "Onu seviyor musun?" diye sordu temkinli bir şekilde ve birayı tükürmeme neden oldu. ağzımda kaldı.

Sorusu karşısında şaşkınlıktan çenem düştü, ama daha cevap vermeyi düşünenecek zaman bulamadan köyde yankılanan bir çığlık ikimizin de masadan fırlamasına neden oldu.

Kocaman, açık pencereden sokağa bakınca, köy kapısı yönünde bir alev duvarı görülebiliyordu.

"Hayır," diye fısıldadım, daha çaresiz, dehşete düşmüş çığlıklar havada yırtılırken.

"Herkes dışarı. Hemen!" Gage kükredi ve bizimle birlikte restorandaki herkes dağıldı.

"Bir ev yangını olabilir," dedim ona, yandan da ev sahibi için masaya bozuk para attım.

"Bu bir ev yangını değil kardeşim," diye cevap verdi Gage, durduğu yerde afallamış görünüyordu.

Köye dönüp baktığımda alevlerin daha da büyüdüğünü ve sokakların Celan Köyü'n  evi olarak görenlerle dolup taştığını gördüm.

"Gitmemiz gerek. Hemen!" İkimiz de kılı larımızı kavrayıp kapıdan dışarı koşarken sertçe söyledim.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Beş

OceanofPDF.com

Jace

KÖYDE kaostan başka bir şey yoktu. Alevler her tarafta görülebiliyor ve yoğun duman bulutları sokaklara doğru tırmanıyordu. Alevlerin uğultusu dışında duyulan tek ses, etrafımızda yankılanan dehşet çığlıklarıydı.

"Kahretsin, kızlar nerede?!" Gage yüzüme doğru çılgınca bağırdı. "Sence hana geri dönebildiler mi?"

"En az bir saattir yoklar. Kesinlikle geri döndüler ama çoktan burada, bu çılgınlığın arasında olsalardı şaşırmazdım," diye cevap verdim.

Nereden başlayacağımı şaşırmış bir vücudumun etrafında daireler çizdim. Yangınlar yayılıyordu. Hızla.

"Herkesi buradan çıkarmalıyız, Jace! Köyü tahliye etmeliyiz."

Ona başımı salladım. "Sen batı ucunu al, ben doğuyu alacağım. Kızları görürsen onlara planın bu olduğunu söyle. Herkesi bir an önce buradan çıkarmalıyız."

Uzakta bir grup adamın siluetini seçebiliyordum. İlk bakışta bunların herkesi tahliye etmek için gelen köy korucuları olduğunu düşündüm ama bize doğru yaklaştıklarında olduğum yerde donup kaldım.

Önünden geçtikleri her binaya meşaleler attılar ve kaçmaya ve merhamet dilenmeye çalışsalar bile, yanlarından geçmeye cesaret eden herkesi .

İşte o zaman onların insan olmadıklarını anladım. Onlar *Fae*'ydi. Ve onlardan oluşan rastgele bir ekip de değildi. Kellan Adler sıranın en önündeydi.

"Şaka yapıyorsun," dedim kılıcımı kınından çıkarırken.

"Bu nasıl oluyor?! Bizi nasıl buldular?" Gage benim duruşuma uyarak bağırdı.

"Ya Lia ihanete uğradı ya da o bize ihanet etti," dedim dişlerimin arasından.

Bakışları benimkilere kaydı. "Eminim gerçekten ikinci seçeneği düşünmüyorsunuzdur..."

"Şu anda neye inanacağımı bilmiyorum, Gage! Herkesi buradan çıkar! Plan hâlâ geçerli. Sivillerin hayatını riske atmadan onlarla başa çıkamayız. Saklanın ve gözden uzak olun. Kımıldayın. *Şimdi!*" O benim gittiğim yönün tersine doğru giderken ben bağırdım.

Elianna

Uykuya daldıktan kısa bir süre sonra dışarıdan gelen bir gürültü duydum. Yavaş yavaş gözlerimi kırpıştırarak açtığımda pencereden parlak turuncu bir renk geldiğini gördüm.

"Şimdiden şafak sökmüş olamaz," diye fısıldadım kendi kendime, yataktan kalkarken. Etrafıma bakındım ve Jace'in henüz restorandan dönmediğini gördüm.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Pencereye vardığımda, önümde beliren dehşet karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım..." Elim şok içinde ağzıma gitti. Hızla karşıya geçtim.

Botlarımı giymek için odaya girdim ve hançerimi ve Jace'in etrafta bıraktığı diğer birkaç silahı aldım.

Kapıyı açtım ve merdivenlerden aşağı atladım. Agresif bir şekilde Zaela'nın yatak odasının kapısına vurdum. "Zaela, aç kapıyı! Dışarıdaki binalardan bazıları yanıyor! Gidip onlara yardım etmeliyiz."

Kapıyı açtı, az benim kadar darmadağınık görünüyordu. "Çıglıkları duyabiliyorum, az önce beni uyandırdılar. Gidelim!" dedi, ikimiz de merdivenlerden aşağıya olabildiğince hızlı koşarken. "Binayı tahliye etmemiz gerekecek.

yangınlar yayılmaya devam , eminim çocuklar zaten bunu yapmaya çalışıyorlardır."

Başımı sallayarak onayladım. "Sadece ne yapmamı istediğini söyle."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sadece ölme ve herkesi kurtar." Hanın ön kapısını açtığımızda ikimizi de bir korku sardı.

Sadece bir yangın

değildi. Bir

saldırıydı.

Cesetler sokaklara yayılmıştı, bazılarının uzuvları yoktu, altlarında kan gölleri vardı. Demir ve duman kokusu havayı sarmıştı.

. Duyulabilen tek ses dehşet ve ıstırap çığlıklarıydı.

"Ne haltlar dönüyor?" Durduğum yerde afallamış bir halde sordum.

"Neler olduğunu çok iyi biliyorum." Sesinin tonu öfkeyle doluydu ve sonra *güldü*. Sesi neredeyse kraliçeler kadar hınzırdı. "Biliyor musun, neredeyse sana inanıyordum Elianna, gerçekten inanıyordum!" Beni kapının yanındaki odanın köşesine doğru itmeye başladı. "Bize ihanet ettin. I Şahinle birlikte gönderdiğin mektubu birimizin okuması gerektiğini *biliyordum* ama hayır. Jace onu gönderecek kadar sana güvendi. Ve *bak*. Bak bizi nereye getirdi!" Kapıyı işaret etti. Yüzünün hatları bir anda tanınmaz bir öfke canavarı.

Hançerini yüzüme doğru savurmak için hamle yaptı ve neredeyse kendi hançerimle darbeyi engelleyecek kadar hızlı değildim. Hançerini geri itip yüzümden uzaklaştırırken elim titriyordu. "Zaela, sana yemin ederim... Bunu ben yapmadım!"

Bana eğildi, yüzü artık benimkine o kadar yakındı ki nefes alış verişlerini yüzümde hissedebiliyordum. "Yalancı!" diye bağırdı ve karnıma bir yumruk indirerek beni homurdanmaya ve dizlerimin üzerine düşerken nefesimi kaybetmeye zorladı.

"Onlarla birlikte , yoksa sen de onların arasında ölürsün!" diye . "Sizin gibilerle uğraşmadan önce halkımızı buradan çıkarmam gerekiyor." Ve sonra kapıdan dışarı koştu.

Nefesimi tutamıyordum. Etrafımdaki her şey yıkılıyordu. Lukas'ın mektubu bir şekilde başka biri tarafından mı ele geçirilmişti? Ne dönüyordu?

Sürünerek ayağa kalktım, doğru koştum ve kapıdan on adım bile uzakta duranın kim olduğunu gördüğümde hızla kapıya doğru eğildim. Kapı aralığından.

"Kahretsin!" Nefes alışım hızlı pantolonlara dönüşürken çığlık attım. Kapı aralığından bakmaya çalıştım ama adımlarının yaklaştığını duydum. Hızla odaya baktım ve saklandığım yerin karşısındaki köşede bir sandık gördüm. Hızla yerde süründüm ve sürpriz şekilde sandığın kilidinin açık olduğunu gördüm. Sürünerek içine girdim, vücudumu içindeki eşyaların etrafına sığacak şekilde büktüm ve Kellan kapıdan içeri adım atarken sessizce kapağı kapattım.

Umutsuzca nefes alışımı ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım ama faydası . O buradaydı. Beni bulmuştu. Ve şimdi köydeki herkese yaptığım şeyin bedelini ödecekti.

Sandığın anahtar deliğinden onu izledim. Yavaşça odanın içinde , her masanın üzerindeki fincanları alıp yere çarpıyor, sanki bir şey arıyormuş gibi her masanın ve sandalyenin altına bakıyordu. Ya da birini.

Haftalar önce gemide bana saldırmaya çalışan erkek o sırada kapıda belirdi. "Bir şey var mı Kaptan?"

Kellan bir bardak daha aldı ve öfkeyle kükrerken duvara fırlattı. "Hiçbir şey," diye tersledi, ensesini ovuştururken. "Ama o burada. Kokusunu alabiliyorum."

"Onu bulacağız," diye erkek.

"Yapacağız Vincent," dedi dişlerinin arasından, kapıdan çıkmak için arkasını dönerken. "Yak onu. Bu köyün tamamının yakılmasını istiyorum. Erkekleri öldürün. Kadınları sen ve ekibin ne isterseniz alın. Çocuklar... Gerçekten umurumda değil." Az önce bahsettiği tüm masumlar için korkudan gözlerim büyüdü. Hasta olacaktım.

Bunu ben yaptım. Bu tamamen benim hatamdı.

Ve sonra gitmişti. Erkek olan Vincent daha sonra meşalesini aldı ve hanın içindeki her masaya ve duvara yerleştirmeye başladı.

Bina sadece birkaç dakika içinde alevler içinde kaldı. Yaptığı işi hayranlıkla seyrederken başıyla onaylamasını ve handan çıkışını izledim.

Bagajın kapağını açtım ve o anda odayı dolduran yoğun dumandan kontrolsüzce boğuldum. Kapıya baktım, alevler içindeydi. Hâlâ sokakta duruyor olmaları ihtimaline karşı oraya koşma riskini göze alamazdım.

Odanın diğer tarafına baktım ve arka tarafta bir pencere gördüm ve oraya doğru koştum. Arkasında kimsenin olmadığından emin olmak için kafamı dışarı uzattım ve içeri dalarak sert, acımasız zemine karnımın üzerine düştüm.

Birkaç bina öteden bir kadının dehşet dolu çığlığını duydum ve düşünecek bir saniye bile bulamadan ayağa kalkıp koşmaya başladım. Müessesenin kapısından içeri daldım ve kadının Kellan'ın gemisinden tanıdığım bir erkek tarafından köşeye sıkıştırıldığını gördüm. *Beni* köşeye sıkıştıran üç kişiden biriydi.

Kadının korku dolu gözleri benimkilerle buluştu ve hafifçe büyüdü, ancak erkeğin arkasından gizlice yaklaşırken sessiz kalmasını söylemek için parmağımı ağzımın üzerine koydum.

Yaklaştığımda, yüzünü onun boynuna gömdüğünü ve bir eliyle vücudunu duvara sabitlediğini, diğer eliyle de elbisesini yukarı kaydırıldığını görebiliyordum.

Olamaz.

İleriye doğru dev bir adım attım ve onu saçlarından kavrayarak yüzünü ondan uzaklaştırdım. Hançerimi boğazına dayamıştım.

Ben.

Kadın bana bakarken nefes nefese kalmıştı. "İyi misin?" diye sordum. Ona sordum ve başını hızla aşağı yukarı sallamaya başladı. "İyiyim." Ona gülümsedim ve başımla kapıya doğru işaret ettim. "Şimdi buradan çık, bir an önce

Tahliye edin!" Köşeden koşarak kapıdan çıkışını izledim.

Sonra dudaklarımı erkeğin kulağına yaklaştırdım. "Annen sana kendini bir dişiye zorla kabul ettirmenin kibarlık olmadığını öğretmedi mi?"

Kolunu bana doğru savurmaya çalışırken kıkırdadı ama ben sadece saçını daha sert çektim ve bıçağa bir damla kan düşmesine kadar baskı uyguladım. "Siktir git, Solus." Kıkırdadı. "Hain bir kaltak olmak nasıl bir duygu? Sırada sen varsın. Sevgilin seni bulmak için diyarı parçalamaya hazır. Geldiğimiz anda kokunu alabilirdik."

Yüzümde hınzır bir gülümseme belirdi. "Önce beni yakalaması gerekecek," dedim hançeri boğazına saplarken ve kadının az önce önünde duvara taze kan sıçratırken. Gürültünün kesildiğini duyana kadar cesedini yere düşürmedim.

Jace hangi cehennemdeydi? Zaela'nın yaptığı gibi buna bilerek sebep olduğumu mu düşünüyordu? Onu bir an önce bulmalıydım.

Dışarı koşmadan önce içeride başka kimsenin olmadığından emin olmak için binanın geri kalanını kontrol ettim ve insanları dışarı çıkarmak için kapı kapı dolaşmaya başladım. Ne zaman Fae'lerden birine rastlasam, eskiden benden biri olan birine.

Askerler, kılıcımı vücutlarına sapladım ve onları oldukları yerde öldürdüm.

Bir caddede koşarken, göz ucuyla bir adam fark ettim. İki bina arasında birkaç kişi toplanmıştı. Koşarak yanlarına gittim, korkudan titriyorlardı. "Lütfen aileme zarar vermeyin!" diye bağırdı adam. Adam, karısı olduğunu tahmin ettiğim bir kadın ve üç kişi saydım.

küçük olanlar. "Onun yerine beni alın, ama lütfen, lütfen, size yalvarıyorum, ailemin gitmesine izin verin!"

Onlara zarar vermek için burada olduğumu düşünerek dehşete kapılmış bakışlarını üzerimde gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Size ya da ailenize zarar vermek için burada değilim. Size yardım etmek için buradayım." Onu ikna etmeye çalıştım.

"*Bunlar* aksini söylüyor." Titreyen eli kalktı ve kapatmayı bile düşünmediğim kulağımı işaret etti.

"Efendim, size söz veriyorum yardım etmek için buradayım," dedim elimi onlara uzatarak, bir adım öne çıkarken. Ama bana inanmadı.

"Koşun!" diye bağırdı ve tüm ailesi benden uzaklaşarak iki bina arasındaki karşı açıklığa doğru son sürat koşmaya başladı.

"Hayır!" Arkalarından koşarken çığlık attım ama çok geç kalmıştım.

Acı çığlıklarını ve havada süzülürken çok kısa kesilen çığlıkları duyduğumda kayarak durdum. Gölge sokaktan dışarı baktığımda Kellan'ın ekibinden yedi kişiye çarptıklarını gördüm. Ara sokaktan çıkar çıkmaz katledilmişlerdi.

Gözlerim yaşardı ve bedenim binanın kenarına çarparak yere yığıldı. Onları kurtarmaya çalıştım. Onlara yardım etmeye çalıştım ama kulaklarımı gördüler ve benim saldırganlardan biri olduğumu düşündüler. Gecenin bir yarısı köylerini, evlerini ve ailelerini yok etmek için gelen korkunç fae'lerden biri. Kulaklarımı kapatmış olsaydım, ailesi hala hayatta olabilirdi.

Uzaktan bağırılan emirler duydum ama tanıdık bir sestti. Birinden . Jace'in.

Hemen ayağa kalktım ve ona doğru koştum. "Jace!" O bağıırken ben de bağırdım. ortaya çıktı. vardığımda beni gördüğüne sevinmiş gibi bir hali yoktu. "Tanrılara şükür iyisin!"

"Öyle mi?" diye tersledi bana bakmadan.

Gerçekten bunu benim yaptığımı mı düşünüyordu?

"Jace, benim bununla hiçbir ilgim yok. Sana yemin ederim, lütfen."

Kolunu tuttum ve bana bakmaya zorladım. "Bunu asla yapamayacağımı, *asla* yapmayacağımı içten içe biliyor olmalısın!"

Yüz hatları yumuşadı. "Bu çok kötü, Lia."

Gözlerim yine yaşlarla doldu. "Biliyorum." Göğsüm hıçkırıklarla sarsıldı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Herkese tahliye etmelerini söylüyordum."

Etrafımızdaki her bina alevler içindeydi. Havada dolaşan çığlıklar artık çok ve bunun insanların katledilmesinden değil de dışarı çıkmalarından kaynaklandığını umuyordum.

"Kahretsin!" diye bağırdı, bakışları uzaklara odaklanmıştı. "Zaela geride kalan var mı diye kontrol etmek için şu binaya girdi." Söz konusu binaya koşarak giren iki erkeği işaret ettiğinde döndüm.

Onlara doğru koşmaya başladım. "Gage'i bulun! Sanırım hayatta kalanların çoğunu dışarı çıkardık. Gitmemiz gerek!"

"Lia, hayır, yapma!" diye bağırdı ama durmadım. Duramazdım. Zaela'yı kaybetmesine izin veremezdim. Benimle çalışmaktansa kafamı bir kazığın ucunda görmeyi tercih etmesi umurumda değildi.

Yanan kapıdan içeri daldım ve anında erkeklerden biriyle göz göze geldim. "İşte " diye bağırdı, ben de hançerimi kalçamdan çıkarıp ustalıklı doğrudan göğsüne, kalbine sapladım. Erkeğin bedeni yere yığıldı. Sonra diğeri yayını doğrudan yüzüme doğrulttu ve okun yanağımdan vınlayarak geçtiğini duyduğumda takla atarak yoldan çekildim.

Bu çok kabaydı.

"Seni öldüreceğim," diye tısladım ve gülmesine neden oldum.

"Tanrım, sen her zaman belasıydın Elianna, ama şimdi yaptığına bak. Kellan senin için çok ama *çok* endişelendi." Sırıttı.

Hâlâ diğer erkeğin göğsünde duran hançerime doğru hamle yaparken kaşlarım çatıldı. Az önce beni vurmaya çalışan kişi doğrudan sırtıma tekme atarak bedenimi odanın bir ucuna savurdu ve başımı yere çarptı. Dirseğim alevlerin kenarından sıyrıldı ve irkilmeme neden oldu.

"Onu burada yakaladım!" Bulanık görüşüm binadan çıkarken ona odaklanmaya çalışırken belli belirsiz seslendiğini duydum. Kahretsin.

Zaela'nın buradan çıktığını hiç görmedim. Hâlâ yukarıda olmalı. Vücudumu zorla yukarı kaldırdım, hançerimi alırken kendimi yerden sıyırdım ve şimdi hafif bir topallamayla olabildiğince hızlı koştum. Artık alevlerle kaplı olan merdivenlerden vücudumu zorlayarak çıktım, her adımda bacaklarımı yakıyordum.

"Zaela!" Ateşin gürültüsünden duyulmasını umarak seslendim. "Zaela, ?!" Girdap gibi dönen siyah dumanı içime çekmek zorunda kaldığım için sert öksürükler çıkararak söyledim.

"Buradayım!" Yan odadan seslendiğini duydum.

Gıcırdayan zeminde attığım her adımı izleyerek koridorda zorla ilerledim. Tahtaların bazı kısımları çoktan küle dönmüştü.

O sırada onu gördüm, binanın alevler altında tamamen çökmüş bir kenarındaki çıkıntıda . Ona doğru zorla ilerledim.

"Ne yapıyorsun?!" Bağırdım.

Sinirli bir şekilde bana baktı. "Artık çıkış yolu yok, atlamak zorundayız."

Uzaklara baktım. Ben hayatta kalabilirdim ama o kemikleri kırabilirdi.

"Merdivenlerden inmeyi başarabiliriz." Kolundan tuttum. "Hadi gidelim!"

Son kelimeyi söylediğimde, binadan geriye kalanların büyük bir kısmının tıpkı duvar gibi yıkılışını izlerken gürültülü bir çatırtı duyuldu.

"Siktir!" Ona dönüp bakarken bağırdım, ve korlar havada uçuşuyordu.

"Burada ne işin var senin?!" diye tersledi suratıma.

Şaşkınlıkla ona baktım. "*Şimdi* gerçekten buna kızmanın zamanı mı?! Sana yardım etmeye çalışıyorum!"

"Yardıminızı istemiyorum!" diye bağırdı alevlerin arasından, her kelimesinde öksürüyordu.

Parmak uçlarına basarak kenara geri döndü ve ben de karşı tarafa baktığımda beni odanın diğer ucuna tekmeleyen erkeğin şu anda odanın diğer ucunda gördüm.

Sokağın karşı tarafında, yayına bir ok takmış ve doğrudan Zaela'ya nişan almıştı.

Oku bırakışını izlerken zaman yavaşladı. Tamamen habersizdi, kendini aşağıdaki caddeye atmaya hazırlanıyordu.

"Hayır!" Çığlık attım ve yüzüstü onun önüne atlayarak sıçramasını engelledim. Bir an sonra okun etimi ve kemiğimi yırtarak yan tarafıma saplandığını hissettim.

Yüzüm onunkiyle aynı hizadaydı, alt dudağım acıdan titremeye başladı. "Kahretsın." Karnımın yan tarafından çıkıntı yapan okun ucuna bakarak ona seslendim.

"Aman Tanrım, Elianna!" diye haykırdı yüzüme doğru, az önce olanlardan dolayı gözleri dehşetle parlıyordu. Hemen arkamdaki binada açılan deliği unutarak ondan bir adım geri çekildim. Kollarını bana doğru uzattı ama bedenim aşağıdaki zemine düşerken beni durduracak zamanı bulamadı.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Altı

OceanofPDF.com

Jace

ELIANNA KAÇTIĞINDA, başka bir yönden çığlıklar duydum ve kendimi ondan uzaklaşmaya ve diğerlerine yardım etmeye zorladım, kendime defalarca kanıtladığı gibi kendi başının çaresine bakabileceğini söyledim.

Ufukta şafak sökmeye başlamıştı ve gökyüzünün tonları yerde hâlâ yanmakta olan alçak alevlerle neredeyse eşleşiyordu. Vücuduma yayılan yorgunluk ve yoğun acıya rağmen kendimi devam etmeye zorlayarak köyün etrafında dolaşmaya devam ettim. Saldırganlarımızdan herhangi bir darbe aldığımı hatırlamıyordum. Herkesi güvenli bir yere taşımaya odaklanmıştım.

Etrafin temiz olduğundan emin olmak için köşeden baktım ve Lia'nın Zae'ye yardım etmek için girdiği binaya doğru koşarken binanın tamamen çöktüğünü gördüm.

"Tanrıların annesi!" Nefes nefese kaldım.

"Jace!" Sol tarafımda yumuşak bir çığlık duydum. Zaela'nın bir varilin arkasına saklanarak sürünerek aşağı indiğini görmek için arkamı döndüm.

"Gage nerede?" diye sordu, ben ona doğru ilerlerken.

"Diğerleriyle birlikte, onları buradan uzağa götürüyor. Lia nerede?!" Gözlerini son derece sıkı kapattı ve bana tekrar bakmadan önce alt dudaklarını ısırdı. Kalbim durdu. "Zaela. Nerede o?"

Sesi titremeye başladı, hayatım boyunca ondan hiç görmediğim bir tepkiydi bu, "Düştü." Yavaşça titreyen bir parmağını kaldırdı ve Binanın durduğu yerde.

"Ne demek *düştü*?" Sesimi yükselttim, o çömelmiş halde dururken üzerine çıktım ve daha da küçülmesini sağladım.

"Bina çöküyordu. Jace, çok üzgünüm!" Durakladı ve üzgün olduğunu bilsem de sabrım tükeniyordu. "Atlamak üzereyken fae'lerden biri bizi gördü, çünkü tek çıkış yolu buydu. Merdivenler o anda küle dönmüştü. Bize bir ok fırlattı... *yani bana*." Kaşlarım alnımdan yukarı fırladı. "Onu görmüş olmalı çünkü atladı ve okun isabetini aldı. Ok onun yan tarafına saplandı.

mide." Son birkaç kelimedede sesi çatallaştı.

Nefes alamıyordum. Görüşüm etrafımda kararıyordu ve sonraki kelimelerimi zorla çıkarmak zorunda kaldım, "O yaşıyor mu?"

"Sanırım öyle. İkinci kattan geriye doğru düştü ama sanırım yere çarptığında bilinci yerinde değildi. Bir an sonra binadan aşağı atladım, ama fae adamları beni gördüler ve oklarını tekrar bana yönelttiler. Kaçmak zorunda kaldım."

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. "*Sen. Bıraktın. Onu. Orada mı?!"* Kolumu savurup bulundukları yönü işaret ederken yüzüne bağırdım.

"Jace, üzgünüm, yapabileceğim bir şey yoktu." O kadar hızlı konuşuyordu ki zar zor anlayabiliyordum. "Görüş alanlarından çıktıktan sonra saklandığım yerden etrafa baktım ve cesedini sürükleyerek gördüm. Nereye gittiklerinden emin değilim."

Çenem titredi ve iç yanağımı o kadar sert ısırdım ki ağzıma akan kanın tadını alabiliyordum, kalkmasına yardım etmek için elimi ona uzattım. "Gage'i bulacaksın ve herkes buradan birkaç mil uzağa yerleştikten sonra geri geleceksin. Ayrılmaları ihtimaline karşı onları takip etmem gerekiyor."

"Seni terk *etmiyorum*," dedi elimi reddederek ayağa kalkarken.

"Dediğimi yapacaksın, Zaela." Sesimin tonu karşısında gözleri gümüş rengine döndü ve olduğu yerde kalakaldı. "Bu lanet bir emirdir." Bana bakmaya devam etti. "Eğer onu alırlarsa, öldürecekler ve ben bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum. Bu bir seçenek değil. Ona söz verdim, Zae. I

ona *söz verdim*!" İşaret ettiği yöne doğru hışımla giderken itiraf ettim.

Onları şimdi yanmış olan binanın ötesinde saklanırken bulmamız uzun sürmedi,

köyün kapıları. Yıkılan binalardan geriye kalan enkazın arasına saklandım ve eğildim.

Güneş doğmuş, saldırının gerçek hasarını ortaya çıkarmıştı. Mide bulantısı boğazımda düğümlendi. Her yerde cesetler yatıyordu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar. Önlenebilecek bir başka anlamsız eylemde kaybedilen hayatlar. Celan Köyü'nden sadece üç gün sonra ayrılıp Çeto Körfezi'ne doğru yola çıkmayı planlıyorduk. Keşke bir ya da iki gün geride olsalardı ya da dün sabah yola çıkmış olsaydık, onları yakalayabilirdik. Buranın dışında olsaydık bunların hiçbirisi yaşanmazdı.

Enkazın arasından baktığımda Lia'nın cesedinin dışarıdaki direklerden birine bağlandığını görebiliyordum. Hâlâ baygın görünüyordu. Kaptan Siksurat, Fae adamlarının arasında bir çember oluşturmuş, gecenin olaylarına gülüyordu.

Bunun için onu öldürebilirim. Sözlerimi bir kenara yaz. Lia'ya yaşattığı tüm o korkunç çileler için ölmese bile *bunun* için ölürdü.

Birkaç dakika sonra çemberden ayrılıp Lia'ya doğru yürüdü ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Su olduğunu varsaydığım ve umduğum bir kovayı aldı ve sıvıyı Lia'nın başından aşağı boşaltarak sarsılmasına ve kendine gelmesine neden oldu. Önünde uzanan sahneyle ilgili gözlerindeki bakış bana bilmem gereken her şeyi anlattı - gerçekten bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Yavaşça ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde enkazın arasından ilerlemeye başladım.

"İşte orada." Kellan onun yüzüne alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Benim güzel küçük hainim sonunda uyandı." Prenses sıkılmış kaşlarının arasından ona baktı, ağır ağır nefes alıyordu. "Harika görüldüğünü söylemek isterdim *prenses*, ama dürüst olmak gerekirse daha iyi günler görmüşsün." Ona doğru eğildi ve kokladı. "O komutanın siki gibi kokuyorsun," dedi tiksintiyle.

Şimdi olay yerinin etrafında toplanan ekibine doğru. "O sadece bir sempatizan değil, çocuklar, aynı zamanda düşmanın liderini de beceriyor gibi görünüyor!"

Kellan da dahil olmak üzere, Fae adamlarından bir kahkaha tufanı koptu. O mu

prenses olduğunu biliyor muydu? Ona öyle dediğinde tepki vermedi. Ama *bizi* nasıl bilebilir? Fae'lerin duyuları sandığımdan çok daha güçlü olmalı.

Ona döndü ve yüzüne baktı. "Çok kötüydün, Lia'm."

Ona *benim* dediğini duymak kanımın daha da kaynamasına neden oldu. Sonra yüzünü tuttu ve eliyle yanaklarını sıktı, kendi elini onunkine yaklaştırdı ve dilini çenesinin ucundan kaş kemiğine kadar gezdirdi.

Hiç tereddüt etmeden adamın tükürdü. "Git kendini becer," homurdandı, dudağı hayvani bir hırıltıyla geriye kıvrıldı.

İşte *benim* Lia'm.

Daha sonra onu saçlarından yakaladı ve şimdi yanağından aşağı damlayan balgamı onunla yüzünden sildi ve sonra kafasını direğe geri çarptı ve acı içinde homurdanırken irkildim. Bu sahne çok tanıdık geliyordu, sadece iki ay önce ben de onun durumundaydım.

Vücudum anında sarsıldı - kendimi daha fazla tutamayacaktım. Tek yapabildiğim tanrılara Zaela ve Gage'in bir an önce buraya dönmeleri için dua etmekte.

Sonra da akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı. Okun hâlâ yan tarafından çıktığını fark etmemiştim bile. Bir eliyle boğazından tuttu, diğer eliyle de okun ucunu iki parmağının arasına aldı ve vücudunun içinde *döndürmeye* başladı. Kadının attığı acı dolu çığlık sabah havasını yırtarken dehşet içinde çenem düştü.

Daha bir planım bile yokken kalkıp ona koştum.

Kılıcımı kınından çıkardım ve derhal kalabalığın dışında kalan mürettebattan birinin kafasını kopardım, ardından bir başkasının. Kimse tepki veremedi, bulabildiğim herkesi doğramaya başladım. "Jace, hayır!" Lia'nın haykırışını duydum ama umurumda değildi. Ben durmazdım. I

yapamazdı. Ona zarar verdiler. Sadece bu da değil, çığlıklarından zevk . Bunu hayatlarıyla ödeyeceklerdi.

Altı tanesini kesmiştim ki sırtıma bir çizmenin şiddetini hissettim, neredeyse omurgam kırılıyordu ve beni boşlukta uçurup yüzüstü toprağa düşürdü.

Kaçınılmaz, ölümcül darbenin gelmesini bekledim ama hiç gelmedi.

Bunun yerine, gömleğimin arkasından tutularak yerden kaldırıldım ve silahsızlandırıldım. Uzuvarımı o kadar hızlı bağladılar ki, bileklerimi ya da ayak bileklerimi hareket ettiremediğimi fark edene kadar ne olduğunu anlamadım bile.

Kellan önümde durdu. Kollarını kavuşturmuş, geniş bir duruşu vardı. Dudaklarına kazınmış sırıtış, Lia'nın hançeriyle yüzünü oyma isteğı uyandırdı bende.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış? Bir kurtarma girişimi mi?" Mürettebattan bir kez daha kahkaha sesleri yükseldi. Bana doğru yürüdü, vücudu

Şimdi bir metre önümde. "Cesarete ya da bu durumda aptallığa saygı duyabilirim, ama benden alın. O buna değmez." Yüzüme doğru tekrar gülmeye başladı.

"Onun değerini hiçbir zaman bilemedin ve onun gibi birini hiçbir zaman hak etmedin," dedim dişlerimin arasından.

"Ya sen?" diye alay etti, tüm gülme belirtileri kaybolmuştu. Sinirime dokunmuştu.

Güzeldi. "Söyleyin bana Komutan, sonunda o kalın, güzel bacaklarını açmasını sağlamak nasıl bir şeydi?" Kanın kulaklarıma hücum ettiğini hissedebiliyordum. "Amcığı nasıl hissettirdi?" Durakladı. "Ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorum ve umarım hoşuna gitmiştir, çünkü benim olana dokunmak sana değersiz, zavallı, ölümlü hayatına mal olacak."

Göz ucuyla Lia'nın onun sözleri karşısında irkildiğini görebiliyordum. "O bir daha *asla* senin olmayacak!" Ona bağırdım.

Tekrar kıkırdadı ama mürettebat sessizdi. "İşte burada yanılıyorsunuz.

Ona defalarca söylediğim gibi, o *her zaman* benim ." Gözlerimiz

Vücudum öfkeyle ışıldarken birbirlerine kilitlendiler. Her geçen saniye dişlerim daha da sıkılırken boynumdaki damarların patlamaya hazır olduğunu hissedebiliyordum.

"Lütfen Kellan, bırak gitsin!" Lia gözyaşları arasında bağırdı. "Bana sahipsin. Almak için geldiğin şeyi aldın. Bırak . Bana ne istersen yapabilirsin. Sadece tek bir şey yap *lütfe*."

Ona doğru döndü. "Kapa o lanet . Seninle sonra ilgileneceğim."

Kalbim, göğsümde patlayabileceğini düşündüğüm noktaya kadar hızlanıyordu. Beni buradan çıkarmak için kendini feda etmeye çalışıyordu. Isla'ya döndüğünde ona yapabileceği ve yapacağı her şeyi biliyordu.

Gözleri bir kez daha benimkileri buldu, ileri geri gidip geliyordu. "O aslında seni önemsiyor," dedi şaşkın bir fısıltıyla. Sonra çenesi kilitlendi ve hışımla ona doğru yürüdü.

"Hayır, bekle. Sakın ona dokunma!" Ekibi bedenimi zapt ederken bağırdım ama bana bir bakış bile atmadı.

Ona ulaştığında, iki eliyle yüzünü kavradı ve dilini agresif bir şekilde boğazına soktu. Kızın çaresizce ondan kaçmaya çalışarak sarsılmasını izlemek zorunda kaldım.

Sonra aşağı uzandı ve obsidyen hançerini kızın kalçasından şiddetle çıkardı, bu sırada bacağını kesti. Bacağından kan akmaya başlarken acı içinde inledi.

"Vincent, şişeyi getir," diye emretti, ekibinden biri yerde duran bir çuvala doğru yürüdü ve kalın, kırmızı bir sıvıya benzeyen bir şişe çıkardı.

Vincent küçük şişeyi Kellan'a uzattıktan sonra hançerin bıçağına boşalttı. Kellan ona hızlı bir bakış attı. "Lia, bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama sevgili kralın öldü."

Ortaya çıkardığı şey karşısında gözlerim dehşetle açıldı. Lia şok içinde ona . "Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı.

Ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Oh, ama ben . Birkaç hafta önce vefat etti." Lia anında gözyaşlarına boğuldu. "Başınız sağ olsun, elbette. Kai bir gelin aldığı anda resmi olarak taç giyecek."

Kral ölmüştü. Sefil prens şimdi tahta çıkacaktı ve tüm planımız boka saracaktı. Bu savaşı kazanmak mümkün olmayacaktı.

Şimdi. Lia'nın gerçekte kim olduğuna ve kim olması gerektiğine dünyayı ikna etmenin hiçbir yolu yoktu.

"Her neyse, kalenin zindanlarının altındaki wyverne aşına olduğunu biliyorum," dedi ona.

Nefesi kesildi. "Nox," diye hıçkırıkların arasından zorla çıktı.

"Elbette..." Artık boş olan şişeyi havaya kaldırdı. "Söyle bana Elianna, sen bir wyvern kanının neler yapabileceğinin farkında mısın?" Kadın hiçbir şey söylemedi. "Ben öyle düşünmüyorum." Bıçağından wyvern kanı olduğunu tahmin ettiğim bir şey damlayan hançerini havaya kaldırdı. "Eriyor. Nefesinde kullandığı ateşi taklit ederek, kanları eti ve kemiği eritebilir."

"Kellan, o bıçakla ne yapmayı düşünüyorsan..." diye atıldı.

"Bir faenin hayatta kalma şansı olabilir. İyileşmesi zor olur ama derin kesilmediği sürece bir et yarası bizden birini öldürmez. Öte yandan bir ölümlü..."

Neye çalıştığını çok iyi biliyordum ama ona korkunun zerresini bile göstermeyi reddettim.

"Kellan, *sakın* ona dokunma!" diye feryat etti ölüm vaat eden bir ses tonuyla, çılgınca bağlarından kurtulmaya çalışırken.

"Görüyorsun Elianna, ama yapmalıyım. Çünkü benim olana dokundu ve onu kendisininmiş gibi sahiplenmeye cüret etti," dedi hınzır bir gülümsemeyle bana yaklaşıırken.

"Kellan, *yapma!*" diye bağırdı ama artık çok geçti.

Bana saldırdı, kanla kaplı bıçağı yüzüme doğru savurdu ve sağ gözümü kıl payı kaçırdı.

Önce derimin erirken çıkardığı cızırtıyı duydum ve gelen dayanılmaz acıyı hissettim. Kendi kanım etimin altında fokurduyormuş gibi hissederken damarlarımda bir ateş tutuştu.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Yedi

OceanofPDF.com

Elianna

Kellan'ın hançerimin bıçağını Jace'in yüzüne saplamasını dehşet içinde izledim. Tenine temas ettiğinde attığı çığlıklar

Wyvern'in kanı beni derinden sarstı, onu görmek beni yere kusturdu.

Nefes nefese, kendimi Jace'e bakmaya zorladım, vücudu şimdi yerde acı içinde kıvranıyordu ve ne kadar acı hissettiğini saklamaya çalışıyordu.

Sonra ne kadar acı hissettiğimi fark ettim.

Onun acısını hissettim.

"Tanrıların annesi..." Fısıldadım.

Kellan bana, "Tanrılar artık ona yardım etmeyecek prenses," dedi ama ben cevap vermedim. "Pekâlâ ekip, her şeyi toplayın, buradan defolup gidelim," diye bağırdı, hepsi dağılmaya başlarken.

Jace'in hareketlerinin yavaşlamasını, artık toprağın içinde kıvranmamasını korkuyla izledim.

Bu mümkün olamazdı. Bir başkasının acısını hissedebilmenin tek yolu... fiziksel ve duygusal *gerçek* acısını, onun... *eşi* olmanızdı.

Eş. Pratik olmadığı için hayatım boyunca inanmayı reddettiğim şey. Gerçek aşklarını bulmayı hayal eden genç kızlar için bir peri masalı olduğuna inandım. Ruhlarının diğer yarısını. Eşleri. İkiz alevleri.

. Düşmanım olan, ona neden bu kadar yoğun bir çekim hissettiğime dair hiçbir zaman bir neden bulamadığım biri. Ondan nefret etmeyi ne kadar çok istesem de asla yapamadım. O gün körfezde küçük ordusunu kaybettiği için yaşadığı yıkımı yansıttığında hissettiğim duygusal çekim.

Bacağım... sahilde. Ağaçtan aşağı atlarken bir kasımı incittiğimi sandım ama aslında hissettiğim acı onunkiydi. Ona attığım kendi okumdan.

Köydeki o ilk gece nihayet bir araya geldiğimizde hissettiğim saf coşku. Farkında olmadan aramızdaki bağı kilitleyen o *büyüyü* hissettim.

"Eşim," diye fısıldadım kendi kendime.

"Onun hakkında ne yapmalıyız?" Vincent'ın Kellan'a sorduğunu duydum ve beni sersemliğimden kurtardı.

"Sakın ona dokunma, seni piç!" Acımasızca karşılık verdim.

Vincent o sırada Jace'i izliyordu. Hâlâ hayatta olduğunu doğrulamak için göğsünün yavaşça inip kalktığını görebiliyordum. "Yüzü düşündüğüm kadar erimiş değil Kaptan."

Kellan ona doğru bakmadan, "Biraz zaman ver," dedi. "Onu orada çürümeye bırak. Kan önümüzdeki birkaç saat içinde vücudunu mahvedecektir."

Sesi emin değildi, bana dair umut verdi. Ayrıca Jace'in bir buçukluk olduğu ve bildiğimiz tek fae niteliği olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Şimdiye kadar sahip olduğu tek şey anormal derecede hızlı iyileşebilmesiydi. Bir de çiftleşme bağı vardı ki onun da bunu hissedip hissetmediğı ya da *isteyip istemediğı* hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tanrılara, haklı olduğuma ve onun bundan kurtulacağına dair hızlı bir dua gönderdim.

Kellan bana bir kez daha yaklaşıırken hançerimin ağzını bir bezle sildi. "Şimdi, bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz ve seni tanıdığım için, zor olana hazırlanmam gerektiğini varsayıyorum."

Hınzırca kıkırdadım. "Uygun gördüğün her şey için kendini hazırlayabilirsin. Ama sözlerime kulak verin, bugün yaptığınız şey için öleceksiniz. Bugün yaptığın şey için Bu masum köye verdiğin tahribat ve yıkım için. Ve *benim* olana zarar verdiğin için öleceksin."

Yüzündeki her türlü eğlence belirtisi kayboldu. Sonra hançerimi aldı, ucunu yerdeki toprağa sapladı ve doğrudan bıçağın üzerine basarak kabzasından kopardı.

Yıkılmış bir halde nefes nefese kaldım. "Ve bunun için de seni *yok* edeceğim, seni bok parçası!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki, uzaktaki ağaçlardaki kuşlar sabah gökyüzüne doğru uçarak yerlerinden kaçtılar.

Hançerim, ruhu bu diyarı terk eden ve benim hiç tanımadığım babamdan bana kalan tek şey. En sevdiğim silahım, en değerli hediyem ve gerçekte kim olduğumu hatırlatan şey gitmişti. Sadece bir saniye içinde yok edildi.

Kellan, küçük arabalarını yüklemeyi bitiren Vincent'ın yanına gitti ve çaya benzeyen küçük bir kehribar rengi sıvı şişesi uzattı.

Elinde şişeyle bana doğru yaklaştı. "Ağzını aç," diye buyurdu.

"Kesinlikle olmaz."

Çok kısa bir süre sonra oku karnımdan tamamen çıkardı ve vücudumun kasılmasına ve bacaklarımın tutmamasına neden oldu. Artık sadece beni direğe sıkıca bağlayan ip tarafından ayakta tutuluyordum.

Ben yüksek sesle haykırırken, şişenin tamamını ağzıma boşalttı ve elini agresif bir şekilde dudaklarımın üzerine koyarak beni gizemli sıvıyı yutmaya zorladı.

Bıraktığında kontrolsüzce öksürmeye başladım. "Ruefweed müthiş bir madde, aşkım." İpi keserken güldü ve ağrıyan bedenimin sert zemine çakılmasına neden oldu.

Bedenimi yukarı itmeye çalıştım ama kollarımdaki his çoktan azalmaya başlamıştı. Kaslarım sanki sıvıdan yapılmış gibi zayıf hissediyordu.

Boynumu zorlayarak yavaş yavaş Jace'e doğru baktım. benden sadece yirmi adım ötede baygındı. Gözleri kapalıydı ve güzel yüzünü boydan boya kesen büyük yarayı görebiliyordum.

Biri botumu çekiştirirken görüşüm bulanıklaşmaya başladı ve sonra dostumdan gittikçe uzaklaştığımı fark ettim. Ondan uzağa *sürükleniyordum*.

Kellan'ın sırtını gördüğümde gövde mi zar zor çevirebildim ve total bedenimi arabaya çekerken onu izledim. Bana doğru eğilirken ona tısladım.

"Oh evet." Yanağıma birkaç kez vurdu ama ben hissedemedim. "Artık çok uzun sürmez. En az birkaç gün baygın kalacak."

Sözlerini duyabiliyordum ama her geçen saniye bilincimin kaybolduğunu hissediyordum.

Bedenimi kaldırdı ve beni dikkatsizce vagonun içine attı ama hiçbir şey hissetmiyordum.

"Dostum," diye fısıldamaya çalıştım.

Ve sonra sonsuz karanlık beni ele geçirdi.

Jace

Uzaktan ismimle seslenildiğini belli belirsiz duyabiliyordum ve sonra kollarımda ve bacaklarımda hafif bir tıkırtı hissettim. Boynum hafifçe seğirdi ve yüzümde keskin bir acıya neden oldu. Tüm vücudum daha önce hiç yaşamadığım bir yoğunlukta ağrıyor ve zonkluyordu.

"Sakin ol, Jace, sakın ol! Çok hızlı hareket etme." Sesi duydum, sanki şimdi yanımdaymış gibi geliyordu.

Gözlerimi dikkatlice açtım, bulanıklığı kırıpıştırdım ve görüşümün şimdi üzerime vuran güneşe uyum sağlamasına izin verdim.

"İşte . Bir an için seni gerçekten kaybedeceğimizi düşündüm kardeşim."

Gage.

Vücudum havaya kalktı ama Gage iki eliyle omuzlarımı tuttu ve beni yavaşça yere indirdi.

"Çok hızlı hareket edemezsin, yüzüne korkunç bir şey oldu. Vücudunun şoka girmesini istemiyorum," dedi Zaela onun yanından.

Gözlerim bir ileri bir geri gidip geliyor, etrafımı anlamaya çalışıyordu.

"Nerede o?"

Zaela kanla kaplı saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken alt dudağını emdi.

"Sadece rahatla."

Elim hiç uyarmadan havaya kalktı ve bileğini sıkıca kavradı. "Nerede? Öyle. O."

Gözleri Gage'e kaydı.

Sesli bir şekilde yutkundu. "Kardeşim." Uzun bir tereddüt etti. "Buraya döndüğümüzde gitmişti."

Görüşüm yine bulanıklaşıyordu ama bu sefer gümüşü gözyaşları vardı. "Sen... sen yalan söylüyorsun!" Kendi sesimi zar zor tanıyabiliyordum.

Gage fısıltıyla bir hıçkırık çıkardı. "Keşke olsaydım," diye nefes aldı, arkasına yaslanıp artık üzerimde .

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu," diye söze karıştı Zaela. "Şafaktan bu yana sadece birkaç saat geçti, ama kurtulanlar güvende olduktan sonra buraya döndüğümüzde, seni yerde baygın ve... parçalanmış halde bulduk. izleri kaybolmuştu. Nabzınızı hissedene kadar öldüğünüzü düşündük."

Keşke olsaydım. Her şeyimi verirdim. Şu anda Elianna ile yer değiştirmek için *her şeyi*. Burada güvende olacağı anlamına gelseydi seve seve onun yerini alırdım.

Ama bunun olmasına asla izin vermezlerdi. Beni ölüme terk ettiler ve bildiğim kadarıyla o da artık ölmüştü ya da ölmüş sayılırdı.

Yavaşça doğruldum ve elimi kaldırarak ikisinin bana bir kez daha annelik yapmasını engelledim. Sonra aynı elimi tuttum ve yüzümdeki yarayı hissetmeye çalıştım.

"Sadece gözlerini ıskalamışlar. Şanslısın. Ama neden... öyle görünüyor?"

Sanki o şeyi görebiliyormuşum gibi sordu ama ben tek tahminle cevap verdim: "Wyvern'in kanı."

"Yine mi geldin?"

"Kellan. O piç kaptan. Bıçağın üzerine wyvern kanı dökmüş. Görünüşe göre deriyi eritiyor. Tamamen insan olsaydım, şu anda hayatta olmazdım. Sanırım acıdan bayıldım ve bilincimi kaybettim."

İkisi de yüksek sesle bir nefes verdi. "Yani wyvernler gerçekten var mı? Bu konuda... yalan söylediğini sanıyordum," diye itiraf etti Gage ve dürüst olmak gerekirse, her şey ortaya çıkarken bu benim aklıma bile gelmemişti.

"Görünüşe göre öyle."

"Kahretsin, bu, bu bir şey."

Ona baktım ama ona hitap edemeyecek kadar stresliydim.

Elini sıkıca omzuma koydu ve bakışlarımı karşıladı. "Onu geri alacağız."

Zaela hemen, "Yapacağız," dedi ve ben de kaşlarımı kaldırdım. "O beni kurtardı. Geri kalan her şeyi arkamızda bırakabilirim. Beni kurtardı ve şimdi bu yüzden esir alındı."

Bu yüzden ona tekrar sinirlenmemeye çalıştım.

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım, karnımın yan tarafını tutarken hayali bir ağrı yayılıyordu, o sırada göz ucuyla toprakta yeşil bir parıltı fark ettim. Yavaşça tökezleyerek ona doğru ilerledim ve Lia'nın hançerinin, sadece saatler önce yüzümü kesen hançerin yerde ikiye ayrılmış olduğunu gördüm.

Parçaları toplamak için eğildim. Kesik bıçağı ve kabzasını kavrarken ellerim öfkeyle titriyor, keskinliği parmaklarımı kesiyordu. Yine de vücudum acıyı kaydetmedi, o anda hissettiğim diğer her şeyden daha fazla değil.

Hançerin parçalarını cebime koyarken, "Şimdi Ellecaster'a gidiyoruz," diye duyurdum. Onlara geri döndüm. "Ellecaster'a doğru yola çıkıyoruz, toplayabildiğimiz herkesi topluyoruz ve sonra dağların ötesine, Alaia Vadisi'ne gidiyoruz. Toplayabildiğimiz

Sonra da Isla'ya saldırıp hayatlarımızı geri alacağız." Göğsümdeki ağrıdan dolayı tereddüt ettim. "Lia'yı geri alacağız. Sonra da bu boku sonsuza dek bitiririz."

İkisi de bakışlarımı tehditkâr gülümsemelerle karşıladı.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Sekiz

OceanofPDF.com

Elianna

AĞIR GÖZLERİM irkilerek açıldığında bir gemide karanlık ve boş bir hücrede kilitli olduğumu gördüm. Ne kadar zamandır dışarıdaydım? Hatırladığım son şey Kellan'ın boğazımdan aşağı bilinmeyen, keskin bir madde boşaltmasıydı ve sonra hiçbir şey olmadı.

Yerden çok hızlı doğruldum ve hafif bir baş hissettim. Hala bağlı olan ellerimi şakaklarımdaki baş ağrısını ovma için kaldırdığımda, hücremdeki köşeden gelen hafif bir kargaşa duydum.

"Jace?" Yumuşak bir sesle konuştum.

Karanlık köşeden keskin, derin bir kıs kıs gülme sesi geldi. "Eminim bu hoşuna giderdi, değil mi prenses?"

Kellan.

"Ona ne yaptınız?" Dişlerimin arasından söyledim, sesim boğuk ama intikam vaadiyle derinden geliyordu. Gölgelemin çıkıp görüş alanıma girdi.

Bana baktı ve başını yana eğdi. "Belki de sana çok fazla rufweed verdim. Ne de olsa dokuz gündür uyuyorsun. Biz olacağız

gün batımına kadar Isla'ya yanaşacak." Gözlerim inanamayarak açıldı. O... o bana ilaç vermişti ve ben *günlerce* baygın kalmıştım. "Sevgili insanın muhtemelen şimdiye kadar kargalar tarafından çoktan parçalanmıştır, eğer wyvern'in kanı sızdıktan sonra ondan geriye şey kaldıysa tabii. Kokusu hâlâ bir şekilde üzerine sinmiş durumda. Senin yanında olmak neredeyse dayanılmaz."

Kellan'ın köyde ve hatta şimdi bile kokusunu aldığı şeyin çiftleşme bağı olduğu şimdi aklıma geldi. Jace'in kokusu benimkiyle karışmıştı. Bu hâlâ hayatta olduğu anlamına gelebilir miydi? Üzüntüyle havayı kokladım ve bunu kendim de fark ettiğimde gözlerim parladı. Her zaman Jace'le birlikte olduğum için kokuyu hiç almamış, kokladığım şeyin sadece... *o* olduğunu *mu* düşünmüştüm?

Kulaklarımda bir uğultu oluştu ve eşime ne yaptığını düşününce görüşüm aniden kıpkırmızı bir bulanıklığa büründü ve oku vücudumdan söktüğünü hatırladığımda bir kez daha saldırmaya hazırlandım. Gözlerim yan tarafıma kaydı, orada küçük bir enfeksiyonun üzerine sürülen bir merhem tabakasıyla temizlendiğini görebiliyordum.

"Bunu kim yaptı?" Elimle yan tarafımı işaret ettim.

Sırıttı. "Ben yaptım. Senin için gelmeden önce kalan gizli merhemi almayı kendime görev edindim. Henüz üzerimde ölmene izin veremem. Seninle işim bitmeden olmaz." Gözlerindeki bakış, işkence sözü veriyordu. Uykumda bana dokunmuş muydu? Bunu ona hiç yakıştıramadım.

Jace dışında birinin bana dokunacağı düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor ve boğazıma safra kaçmasına neden oluyordu. Özellikle de Kellan olduğunu düşününce.

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?" Kibarlıktan uzak bir ses tonuyla sordum.

"Eminim bilmek istersiniz. Şimdilik planımız seni gizlice Isla. Bu mürettebat, kraliçe ve yakında taç giyecek olan kral dışında kimse ihanetinizi bilmiyor."

"Vardığında asılmayacak mıyım?"

"Hemen değil. Planımız seni ibret olsun diye cezalandırmak. Bu kadar yüksek rütbeli birinin kraliyete ihanet etmesi... tsk tsk, Elianna." Başını sallamaya başladı. "Ama seninle işimiz bittiğinde aldığın şeyin bir idam olmasını dileyeceksin."

Sırtışı dayanılmaz bir ölüm vaat ediyordu ama korkuyu izin vermeyi reddettim... tüm varlığımı tüketiyor olsa bile.

Isla'ya yanaştığımızda Kellan beni geminin güvertesine sürüklemişti. Günlerce baygın kaldıktan sonra karanlık, çürüyen bir hücreye kapatıldığım için batan güneş beni neredeyse kör ediyordu. Gemiden ayrılırken kimse kim olduğumu görmesin diye başıma bir çuval geçirdi. Ellerim artık demir kelepçeler içindeydi.

Rıhtımın yakınındaki siviller, kraliyet gözetimine götürülen rastgele bir mahkûm olduğumu düşüneceklerdi.

Bizi şatoya geri götürmek üzere at arabasına bindirirken birinin iri elini hissettim. Kimse başımdaki çantayı çıkarmadı.

Arabanın durduğunu hissettiğimde, bir kez daha agresif bir şekilde sürüklendim ve misk gibi rutubet kokan merdivenlerden ve dolambaçlı tünellerden aşağıya doğru yönlendirildim. Şatoların altından aşağıdaki zindanlara götürüldüğümü tahmin etmek zor değildi.

Durduğumuzda, odanın içinde büyük zincirlerin takırtılarını duyabiliyordum ve nerede olduğum konusunda kafam karışmıştı. Ta ki çuval

sonunda kafamdan söküldü.

Gözlerim bir kez daha alıştığında, şimdi hapishane hücrelerinin gölgelerinde, bir hücrede olmadığımı ve ayakta durduğumu fark ettiğimde gözlerim genişledi

Önümde wyvern vardı. Hâlâ zincirlerine bağlı olan yaratık, muhtemelen kendini koruyabileceği tek yol olan sıkı bir topa sarılmıştı.

"Nox," dedim gevşek bir nefesle. O zaman devasa canavar bana baktı, ince, dikey gözbebeği bana doğru daraldı, parıldayan altın gözüyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Kellan daha sonra zincirlenmiş bileklerimden çekiştirerek onları birbirine bağlayan kilitleri çözdü ve kafamı daha da karıştırdı. "Neler oluyor?" diye sordum. "Beni bir hücreye koymayacak mısınız?"

Yerden oldukça ağır görünen bir zincir alırken, "Sonunda," diye cevap verdi. Uzunluğunu gözlerimle takip ettiğimde uzak duvara bağlı olduğunu gördüm. Kelepçeli ellerimden birine kilitledi.

"Kellan, bu da ne?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Bilgi talep edebilecek bir konumda olduğunuzu düşünmek tam size göre prenses."

Gözlerimi devirdim. "Bana öyle demeyi kes."

Sert bir kahkaha attı. "Eski alışkanlıklar, aşkım," dedi, diğer tarafıma gidip karşı duvara bağlı olan aynı zinciri alırken.

Her iki zincir de bileklerime bağlandığında, duruşum genişledi ve kollarım yanlarımda havada düz durmaya zorlandı. İçimi bir sıkıntı kapladı.

Zindanların arka ucundaki devasa, neredeyse boş alana göz gezdirdim. Kemikler mağaranın köşelerine yığılmıştı ve tek kaynak

Işık, kayalık duvarlar boyunca dizilmiş birkaç yanan meşaleden geliyordu. "Ne yani, Nox'a beni kızarttıracak mısın?" Ona bir şeyler mırıldandım. "O aptal yaratık bir kez daha toparladığı tüm ateşini boşa harcadı.

Dün. Callius buraya yürüdü ve tüm serbest bıraktı. Bunu tekrar yapabilmesi için birkaç gün geçmesi gerekecek ve eminim ki yapacaktır."

Nox'un üzerime cehennem ateşi yağdırmayacağını duymak beni rahatlatırsa da, yaratık için üzmekten kendimi alamadım. Sahip olduğu en iyi savunmayı, sırf bir anlık huzur umuduyla sürekli harcama ihtiyacı hissediyordu.

Sonra girdiğimiz yerden, gelen bir dizi ayak sesi daha duydum. Zincirlerim bedenimin dönmesine izin vermiyordu, bu yüzden beni bir sonraki yemeği olarak görmediğini umduğum meraklı Nox'a bakmaya devam etmek zorunda kaldım.

"Callius, bize katılman ne güzel. Sanırım istediğin buydu," dedi Kellan. Midem bulandı.

"Evet, teşekkür ederim, Adler. Bu kadar yeter." Sonra Callius önümde belirdi, çok büyük, eziyet verici adımlar atarak beni çevreledi. "Merhaba Bayan Elianna." Kaşlarım çatıldı ve ona dişlerimi gösterdim. "Görünüşe göre yine başınızı belaya soktunuz. Yaramaz küçük kızlara verilen ilk cezayı hatırladığınızdan eminim."

Gözlerim ona dikildi ve çenem sıkıştı, çünkü o herifin boğazını keserken gördüğüm tatmin edici görüntü aklımdan geçti... ta ki elindeki uzun, deri kırbacı çözdüğünü fark edene kadar.

Tüm vücudum kaskatı kesildi. "Kahretsin," diye fısıldadım.

Sırıtsı vahşileşti. "Eski dostunu hatırlıyorsun, değil mi?" Kırbacı ayaklarının etrafında döndürmeye başladı, girdap benzeri desenler oluşturarak

mağaranın toprak zemini. "Bunu ahırların içinden çıkarmak zorunda kaldım

ama

bu akşam sizinle bittiğinde siz ikiniz oldukça yakınlaşmış olacaksınız."

Bir yanıt vermeyi düşünemedi gömleğimin arkasında bir çekiştirme hissettim ve ne olduğunu görmek için başımı çevirmeye çalıştığımda, bir bıçak gömleğimin arkasını ve yara izleriyle kaplı sırtımın tamamını ortaya çıkaracak şekilde yırttı. Yırtılan gömleğin ön kısmı kayarak çıplak göğüslerimi önümdeki aşağılık erkeklere hafifçe gösterdim.

Kellan tekrar etrafımda dolaştı ve Callius'un yanında durmak için zincirlerin altından eğildi. Uzandı ve sert, nasırlı eliyle göğüslerimden birini avuçladı. Ona tekme atmak için bacağımı uzattım, neredeyse dengemi kaybediyordum. Tek yaptığım, erkeklerin bu girişimime kıkırdamasına neden olmak oldu.

"Henüz göğüslerini mahvetme, birkaç kez daha tadını çıkarmak istiyorum," dedi uğursuzca, ikisi de bir kahkaha daha atarken.

"*Sakın* bana dokunma," diye tısladım.

Callius bana baktı. "Bu hala çok geveze," dedi, arkama geçmek için zincirlerin altına eğilirken.

"Kırbacı sırayla kullanmayı düşünmüyor musun?" Kellan'a ters ters baktım.

Başını alaycı bir ifadeyle yavaşça salladı. "O güzel gözlerindeki acının tutuşmasını izlemek istiyorum."

Tanrım, ciddiymi. Bunca zamandır bu erkeğin gerçekte kim olduğunu nasıl görememiştim?

"Başlangıç için yedi kırbaç kulağa nasıl geliyor?" Callius'un sesi arkamdan gürledi, ses tonunda eğlence ve hastalıklı bir beklenti vardı.

Kırbaç şaklayıp sırtımı önce kendimi hazırlamam için bana bir an bile vermedi. Şimdi tüm varlığımdaya titreşen ruhumu tüketen acıdan dolayı boğazımdan bir çığlık koptu. Uzuvarım

Burun deliklerim alevlenirken zincirlerimin içinde titriyor, kendimi sakinleştirmek için nefesimi tutmaya çalışıyordum.

Nox başını kaldırdı, uzun boynu daha iyi görebilmek için yaklaşmaya çalışıyordu. Canavarın manyetik gözlerinde sempati gördüğüme yemin edebilirim. Sempati.

Ben.

Bir kırbaç daha ve ardından beş tane daha, beni midemdeki safrayı kusmaya zorladı. Günlerdir bir şey yememiştim. Sürekli yanan ağrı dayanılamayacak kadar fazlaydı. Kendimi kırbacın erişemeyeceği bir pozisyona getirmek için çılgınca çabalarırken sırtım kamburlaştı. Vücudum zincirlerin üzerine yığıldı, kendimi daha fazla ayakta tutamadım.

Yedi kırbaç saydım. Her şey bitmişti. Başım öne eğikti ve bedenim az önce maruz kaldığı işkenceden dolayı şiddetle titriyordu.

"İyi bir önlem için bir tane daha nasıl olur?" Kıkırdadı.

Kırbacı bir kez daha sırtıma indirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başımı kaldırdım ama kırbacın kuyruk ucu vücudumun ön tarafına doğru manevra yapmış, göğsümü keserek etimi yırtmıştı. Boğazımdan kontrolsüzce bir hıçkırık yükselirken kan anında yüzeye çıktı.

Bir süre sonra içlerinden biri bana doğru yürüdü ve kanlı, kesik bileklerimdeki kilitleri çözdü ve bedenim yere düştü.

Ben gürültülü bir iniltiyle toprağa çarparken Nox korkunç bir hırıltı çıkardı.

"Kapa çenenin canavar, yoksa sıradaki sensin!" Callius wyvern'e havladı.

"Onu bir hücreye atın. Kraliyet ailesine onun burada olduğunu söyleyeceğim," diye emretti Kellan'a. Ayak seslerinin bizden uzaklaştığını duyduğumda.

Kellan botuyla omzumu dürttü ve uzun bir ıslık sesi çıkardı. "Bu seni çok etkiledi, değil mi?" Bedenimi kaldırdı ve beni agresif bir şekilde omuzlarından birinin üzerine attı ve ben de bir ıslık sesi daha çıkardım.

Vücudunun üzerinde baş aşağı asılı dururken akan kan boynumdan aşağı damlamaya başlayınca sağır edici bir acı ılığı attım.

"Çok dramatik," diye homurdandı ben inlerken, o benimle birlikte hücrelere geri dönerken zeminin izliyordu.

Bedenimi hücrenin zeminine fırlattı ve ben acının izin verdiği kadar hızlı hareket ederek açıkta kalan göğüslerimi örtmeye çalıştım.

Orada, yeni hapishanemin ortasında kambur duruyordum.

Hücrenin kapısını çarparak kapattı ve kilitledi, ben de durmak bilmeyen gözyaşlarımdan şişmiş gözlerle olanları izledim.

Parmaklıklı demir kapıdan uzaklaşırken, "Sonra görüşürüz güzelim," dedi. Ses tonunun altında daha fazla cezanın geleceğı vaadi .

Bir süre sonra hücreme yaklaşan bir çift ayak sesi duydum. Callius'un beni kırbaçlamasının üzerinden saatler ya da günler geçip geçmediğini bilmiyordum. Göğsüm ve sırtım boyunca uzanan sayısız açık yaranın neden olduğu dayanılmaz yanmaya rağmen nefes almaya çalışmaya odaklandığım için zaman kavramını tamamen yitirmiştim.

Göz ucuyla baktığımda, yanan bir meşalenin altında bir gölge belirdi ve tam kapımın önünde durdu.

"Her kimsen, siktirip gidebilirsin." Zar zor sesimi çıkarabildim. "Senin ruhunu kırdıklarını düşünüyorlardı ama ben buna inanmamam gerektiğini biliyordum.

O." Kai'nin sesini duyunca kalbim göğsümde durdu.

Bakışlarını karşılamak için başımı yavaşça kaldırdım. "Gösterinin tadını çıkarmaya mı geldin?" Cansız bir kıkırdama çıkardım.

Bir bana baktı. "Wyvern kanının etkilerine ilk elden tanık olduğunu duydum. Büyüleyici, değil mi?" diye alay etti. "Deriyi yavaşça, acı çektirerek nasıl erittiğini." Bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. ve umutsuzca işe yaradığını göstermemeye çalışıyordum. "Kralın bu koşullar altında ölmek zorunda kalması çok yazık."

Ellerim titreyen yumruklar haline gelirken dişlerimi sıktım. Nefes alışım sertleşti, sendeledim. "Affedersiniz?"

"Ah evet, Kaptan Adler'in wyvern'in kanını tam olarak nasıl aldığı konusunda sizi bilgilendirip bilgilendirmediğinden emin değildim. Kan ona Kral'ın emriyle hediye edilmişti.

Kraliçe."

hızla çarpıyordu ve nefesimi tutamıyordum.

"Bundan sonraki kısım bizim küçük sırrımız olacak. Kralınız hakkında size başka bir şey söylemem gerekiyor, Kellan'ın bile bilmediği bir şey." Kai'nin ses tonu zehirliydi. "Gördüğünüz gibi, Annem savaşı sona erdirme konusunda kralın kulağına daha fazla gitmenize izin veremezdi. Bu yüzden meseleyi kendi ellerine almak zorunda kaldı." Düşündüğüm şeyi ima ediyor olamazdı... "Gece şarabına sadece üç damla. Bir kralı tamamen fark edilmeden devirmek için gereken tek şey bu."

"Yalan söylüyorsun!" Doğruyu söylediğini içten içe bilmeme rağmen bağırdım. Kraliçe kralı öldürmüştü. Tüm krallıktaki en sevdiğim insan gitmişti. "Bu vatana ihanet sayılır. Yaptığınız şey için hepiniz asılmalısınız. yapmış. Tahta çıkma! İnsanlar yaptıklarını öğrenecek!" Tükürdüm, sesim hâlâ kısıktı ve babamın başına gelenler aklıma geldikçe çatlıyordu.

Hücreye birkaç adım daha yaklaştı ve yüzünü iki hücrenin arasına yerleştirdi.

paslı parmaklıklar. "İşte burada yanılıyorsun. Gerçeği asla öğrenemeyecekler, Elianna."

Cevap olarak ona dişlerini gösterdim.

Devam etmeden önce bir an sessiz kaldı, "Yoksa sana... mı demeliyim? *Abla?*"

OceanofPDF.com

Devam edecek...

Birinci kitabın sonu.

OceanofPDF.com

Teşekkür

En başından beri bana ve hikayeme inanan her bir kişiye ÇOK TEŞEKKÜR
EDERİM.

Celia ve Tory, bu kitabın ithaf bölümü ikinize de ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya yetmez. Sürekli, ama gerçekten sürekli, günlük tartışmalar, olay örgüsü planlaması, fikirlerimi sizinle paylaşmam ve çok daha fazlası, sizin sarsılmaz desteğiniz olmasaydı bu benim için asla mümkün olmazdı. İlk okuyucularım, en büyük hayranlarım ve isteyebileceğim en iyi arkadaşlar olduğunuz için teşekkür ederim.

Aileme, kardeşime ve ailemin geri kalanına beni destekledikleri ve tüm yol boyunca bana tezahürat yaptıkları için teşekkür ederim. Kendimden şüphe ettiğimde beni cesaretlendiren sözleriniz devam etmemi sağladı.

Muhteşem editörüm Makenna Albert'e, bana bu işi öğrettiği için teşekkür ederim.

ve bana ve binlerce soruma karşı son derece sabırlı olduğu için teşekkür ederim. Ayrıca çok iyi bir hype-kadın.

Ve son olarak, aşkıma. En başından beri beni ve bu hayali desteklediğin için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.